

Transcenderea nivelurilor conştiinţei

Scara spre Iluminare David R. Hawkins M.D., Ph. D.

Editura Cartea Daath, 2007

Traducător: Robert Malischitz Editor: Daniela Pascu Tehnoredactare: Monica Hodor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

HAWKINS, DAVID
Transcenderea nivelurilor conştiinţei: scara spre iluminare / David R. Hawkins M.D. Ph. D.; trad.: Robert Malischitz; ed: Daniela Pascu.
— Bucureşti: Cartea Daath, 2007 ISBN 978 – 973 – 88581-O-7
I. Malischitz, Robert (trad.)
II. Pascu, Daniela (ed.)
159.923.2
2007 Editura Cartea Daath, Bucureşti

Dreaptă şi îngustă este calea. Nu pierdeţi timpul. Gloria in excelsis deo!

Prezenta lucrare este dedicată eliberării spiritului uman din lanţul limitărilor şi adversităţilor care menţin umanitatea într-un asediu atât interior, cât şi exterior.

Cuprins

Cuvânt înainte

Scopul lucrărilor anterioare a constat în explorarea şi explicarea unei noi tehnici de cercetare bazate pe conştiinţă, respectiv aplicarea ei în toate domeniile vieţii, incluzând experienţele şi înţelegerile de natură spirituală. A urmat în mod natural dezvoltarea unei ştiinţe pragmatice şi clinice a adevărului, ce putea fi

folosită ca o busolă în vederea ghidării nesfârşitelor căutări umane ale adevărului. După cum am descris şi în studiile anterioare, dată fiind structura ei intimă, mintea umană e incapabilă să discearnă adevărul de falsitate, acesta fiind un fapt de care omenirea este conştientă în mod dureros. Preţul acestei ignoranţe şi limitări s-a dovedit enorm: nu doar indivizi izolaţi, ci şi întregi civilizaţii au traversat numeroase perioade de agonie, suferinţă şi moarte.

Nivelele conştiinţei vor fi examinate în special pentru folosul studentului spiritual, al devotatului, precum şi al persoanelor integre interesate de autoîmbunătăţire. Prin analizarea diferitelor obstacole şi nivele ce trebuie depăşite, unele principii ce sprijină evoluţia spirituală se dovedesc a fi autorevelatoare.

Prin urmare, lucrarea de faţă este mai degrabă un manual practic decât o analiză comprehensivă, aşa cum a fost în cărţile anterioare (de exemplu, Secţiunea întâia din Adevăr vs Falsitate). Dar, deşi au fost prezentate şi în lucrările anterioare, principiile fundamentale vor fi reluate din nou. Prin urmare, materialul pe care-l ţineţi în mâini se adresează şi căutătorilor frustraţi, care, deşi au citit totul şi au fost peste tot, asistând la tot felul de seminarii, constată că efortul lor e zadarnic („Mintea e asemenea unui burete; a absorbit toate informaţiile, dar eu sunt tot în acelaşi loc”).

Deoarece nivelele inferioare ale conştiinţei sunt cele mai dureroare şi mai dificil de îndurat, mi se pare cel mai potrivit să începem analiza noastră de la baza scării conştiinţei, chiar cu ele. Trebuie spus însă că, deşi sunt cele mai dureroase, acest lucru nu înseamnă că sunt şi cele mai dificile de depăşit. Ba chiar dimpotrivă: însăşi suferinţa indusă de aceste nivele inferioare se constituie într-un motiv puternic de a le depăşi, pentru a găsi alinare.

În procesul depăşirii nivelelor conştiinţei, importanţa voinţei umane este subliniată mereu şi

mereu, deoarece constituie cea mai relevantă funcţie a lucrării spirituale. Putem spune chiar că voinţei i s-a dat prea puţină atenţie în comparaţie cu uriaşa ei importanţă, căci voinţa reprezintă de fapt o invitaţie adresată intervenţiei Divine.

Prefaţă

După cum am spus deja, cercetarea fundamentală asupra naturii şi nivelelor conştiinţei a mai fost descrisă şi în lucrările anterioare. Prima a fost publicată în forma unei dizertaţii (*Analiza cantitativă şi calitativă şi calibrarea nivelelor conştiinţei umane*, 1995). Tot în 1995 a urmat *Putere vs Forţă*, incluzând şi explicaţii şi elaborări suplimentare. Următoarele două cărţi au fost dedicate adevărului spiritual şi Iluminării: *Ochiul Sinelui* (2001) şi *Sinele: Realitate şi Subiectivitate* (2003).

În vreme ce ultimele două cărţi au fost dedicate Iluminării personale, *Adevăr vs Falsitate* (2005) a investigat distribuţia şi evoluţia nivelelor conştiinţei în viaţa publică, în societate precum şi în indivizi. Ţelul acestui studiu a constat în dezvăluirea unei căi spre pace şi integritate, speranţa sa declarată fiind diminuarea probabilităţii războaielor prin oferirea unei ştiinţe a adevărului accesibile, pragmatice şi aplicabile clinic.

Această carte revine asupra individului şi îşi propune studierea blocajelor experimentale subiective aflate în calea progresului conştiinţei şi a conştienţei spirituale. Materialul este fundamentat pe o multitudine de surse, inclusiv pe 50 de ani de practică psihiatrică şi psihanaliză, respectiv 25 de ani de cercetări asupra naturii conştiinţei şi a experienţelor spirituale subiective şi transformative.

În această carte, ca şi în cele precedente, sunt incluse nivelele calibrate ale principalelor afirmaţii.

Trebuie remarcat însă, că datorită unor descoperiri mai recente survenite în cadrul cercetării conştiinţei, instrucţiile referitoare la modalitatea de efectuare a testului kinesiologic au fost revăzute şi actualizate (vezi

Anexa C).

Introducere

Câmpul energetic universal şi omniprezent numit conştiinţă este o putere şi o dimensiune infinită, aflându-se dincolo de timp şi este prin excelenţă nonliniar ca şi compoziţie. Reprezintă „lumina lumii” ce emană de la Nemanifestat către Manifestat, de la nonliniarul cu potenţialităţi infinite către expresiile sale lineare, precum desfăşurarea Creaţiei (domeniul fizic circumscris şi perceput).

Puterea câmpului infinit al conştiinţei şi potenţialitatea sa infinită se manifestă ca materie. Mai târziu, interfaţa Luminii Divinităţii, în calitatea ei de câmp al conştiinţei, generează prin interacţiunea cu materia emergenţa acelei calităţi unice a energiei vieţii însăşi. Deşi materia are o potenţialitate enormă, îi lipseşte calitatea înnăscută sau puterea de a evolua în câmpul existenţei numit „viaţă”. Dimensiunea timpului e generată de materie plus evoluţie. Apoi, materia la care se adaugă timpul este exprimată ca spaţiu, iar existenţa timpului, spaţiului şi materiei se poate discerne prin inteligenţă, un aspect al Divinităţii exprimate ca Viaţă. Viaţa emană exclusiv ca o consecinţă a Divinităţii, iar acest adevăr este pe deplin confirmatul la nivelul 1.000 al conştiinţei, adică nivelul Absolutului.

Creaţia poate fi capabilă de a fi cunoscută exclusiv în virtutea prezenţei conştiinţei, care reprezintă însăşi matricea existenţei. Astfel, conştiinţa este realitatea ireductibilă a priori prin care linearul e perceput de conştienţa subiectivă a nonliniarului.

Conştiinţa evoluează apoi prin nivele progresive de putere, ce pot fi calibrate într-un fel asemănător cu modul de măsurare al undelor energetice, respectiv al binecunoscutelor stratificaţii ce compun spectrul electromagnetic.

În anii ’70 ai secolului trecut a apărut o ştiinţă clinică bazată pe folosirea energiei vieţii şi a interacţiunii

acesteia cu câmpul infinit al conştiinţei înseşi. Acest lucru a avut drept rezultat nivelele calibrate ale Hărţii Conştiinţei, binecunoscută la rândul ei în toată lumea, date fiind prezentările printr-o serie de cărţi publicate în multe limbi precum şi numeroasele conferinţe ţinute în SUA, Canada, Asia şi Europa.

Nivelele amintite erau stratificate în conformitate cu valoarea lor calibrată numeric de putere, pe o scală logaritmică de la 1 la 1.000, unde 1 indică existenţa, iar 1.000 cel mai înalt câmp energetic posibil în domeniul uman, atins doar de câţiva oameni în tot cursul istorici, numiţi în mod tradiţional Marii Avatari (fondatorii celor mai importante religii ale lumii, precum Iisus Hristos, Buddha, Zoroastru şi Krishna). Aceştia au fost iluminaţi de către Prezenţa Divină ce a înlocuit mintea umană obişnuită, lineară şi limitată cu realitatea nonliniară. Şinele indică prezenţa Divinităţii imanente şi este numit uneori în literatura clasică prin termenul de Minte Universală. Prin transcendenţă, şinele eului e înlocuit de Sinele non-eului (vezi Hawkins, 1995, 2001, 2003). Acest fenomen a fost numit în mod tradiţional Iluminare.

Apariţia unei ştiinţe clinice a adevărului a fost descrisă în lucrările anterioare. O afirmaţie importantă cu privire la câmpul infinit al conştiinţei e aceea că el reprezintă Absolutul, prin care toate celelalte pot fi calibrate în funcţie de gradul în care se raportează la el. Mecanismul rezidă în ştiinţa clinică a kinesiologiei, ce utilizează sistemul nervos uman şi energia vieţii (după cum e exprimat prin sistemul energetic de acupunctură) ca pe un instrument de măsură biologic foarte sensibil (tehnica neputând fi duplicată cu ajutorul instrumentelor ştiinţifice neînsufleţite). În prezenţa Adevărului, musculatura corpului se întăreşte, iar dacă e confruntată cu minciuna (care reprezintă de fapt absenţa adevărului şi nu opusul acestuia), slăbeşte. Acesta este un răspuns rapid şi tranzitoriu, ce revelează rapid nivelul de adevăr al stimulului prezentat.

Câmpul infinit, atemporal, atotputernic şi atotprezent al conştiinţei e comparabil cu un câmp electrostatic care rămâne inert dacă nu e declanşat de apariţia unei sarcini electrice care să-l activeze. Apoi, amintitul câmp electrostatic va răspunde la rândul lui cu o sarcină egală şi opusă, de exact acelaşi nivel. În şi prin sine, câmpul electrostatic nu face nimic altceva decât să răspundă şi să înregistreze.

Spre deosebire de câmpul electrostatic, câmpul atemporal al conştiinţei e permanent şi, prin urmare, înregistrează tot ce s-a petrecut sau a existat în cadrul timpului, spaţiului şi evoluţiei. Câmpul însuşi se află dincolo de timp, spaţiu ori altă dimensiune cunoscută, deoarece cuprinde toate dimensiunile, fără a fi influenţat de acestea. Câmpul infinit este omniprezent, omnipotent, omniscient şi singurul identificabil cu Absolutul prin care toate expresiile evoluţiei sau existenţei pot fi comparate.

Tot ceea ce există în univers, inclusiv un gând pasager, e înregistrat pentru totdeauna în câmpul atemporal al conştiinţei, care se află peste tot în egală măsură. Tot ceea ce s-a întâmplat vreodată este disponibil deoarece câmpul se află dincolo de timp şi spaţiu. Nu există aici sau acolo, nu există acum şi atunci. Totalitatea este în mod egal şi permanent prezentă peste tot.

Prin urmare, Harta Conştiinţei este un ghid foarte practic şi pragmatic, menit înţelegerii nivelelor evolutive ale conştiinţei ce trebuie depăşite pe drumul progresului spiritual, iluminării sau îmbunătăţirii de sine. Ea oferă totodată o hartă pragmatică a obstacolelor ce trebuie depăşite pentru a atinge nivelele optime şi mai benefice ale conştiinţei. Calibrările nu stabilesc adevărul, ci doar îl confirmă, permiţând totodată şi alte corelaţii adiţionale.

SECŢIUNEA ÎNTÂI

Niveluri calibrate sub valoarea 200 – Eul

Privire generală – Scala conştiinţei

PRIVIRE GENERALĂ

Scala Conştiinţei

9.9

Pentru a înţelege nivelele calibrate ale conştiinţei, e util să recapitulăm modul în care a apărut aceasta pe planetă, precum şi evoluţia ei de-a lungul istoriei, începând cu regnul animal până la expresia sa prin omenire. Punctul iniţial de interes rezidă în evoluţia eului, cu limitările sale înnăscute. Termenul *eu* are o altă semnificaţie în lucrarea spirituală decât în psihologie, psihanaliză sau în teoriile lui Jung şi Freud. Diferenţele vor fi clarificate ulterior.

Eul nu poate fi depăşit dacă e perceput ca un duşman. El reprezintă o moştenire biologică şi fără el nimeni nu ar mai fi în viaţă pentru a se plânge de limitele sale. Prin înţelegerea originii şi importanţei sale pentru supravieţuire, eul poate fi văzut deopotrivă ca fiind benefic, dar înclinat să devină nestăpânit şi să cauzeze probleme emoţionale, psihologice şi spirituale în cazul în care nu e depăşit.

De la Nemanifestat la Manifestat, energia conştiinţei însăşi interacţionează cu materia şi reprezintă acea expresie a Divinităţii prin care apare viaţa. În formele cele mai timpurii, expresiile animale ale vieţii erau foarte primitive şi nu aveau o sursă interioară cunoscută de energie. Prin urmare, supravieţuirea depindea de atragerea acestei energii din exterior. Aceasta nu constituia o problemă în regnul vegetal, unde clorofila

transforma automat energia solară în procesele chimice necesare. Viaţa animală a trebuit să câştige ceea ce îi era necesar din mediul înconjurător, iar principiile stabilite atunci au fundamentat esenţa eului, care şi acum este centrată în principal asupra intereselor personale, achiziţiei, cuceririi şi rivalităţii cu alte organisme în vederea supravieţuirii. Cu toate acestea, e important de notat că el deţine şi alte însuşiri, precum curiozitatea şi căutarea, deci prin urmare şi capacitatea de a învăţa.

Pe măsură ce evoluţia a progresat, mecanismele de supravieţuire au devenit mai elaborate, ca şi calitatea inteligenţei, prin intermediul căreia informaţia e dobândită, stocată, procesată, comparată, integrată, corelată şi stratificată. Această observaţie stă la baza teoriei „modelului inteligent" ce nu necesită nicio presupunere cu privire la Divinitate sau Creator. Ea confirmă că una din calităţile înnăscute ale energici vieţii e aceea că prin experienţă, aceasta acumulează informaţii şi e capabilă să le proceseze într-o integrare progresivă şi într-o stratificare complexă.

Apoi, viaţa a evoluat progresiv în forme tot mai înalte, iar dacă această evoluţie este redată în forma unei hărţi ce acoperă perioade mari de timp, expresia ei în regnul animal devine evidentă.

NIVELELE DE CONŞTIINŢĂ ALE ERELOR ARHEOLOGICE

PERIOADA ERA GEOLOGICĂ	DURATA APROXIMATIVĂ (MILIOANE ANI)	FORMA DE VIAŢĂ	NIVELUL CALIBRAT A VIEŢII
cuaternar	1	Dezvoltarea şi dominaţia omului	212
Terţiar superior		— Animale şi plante moderne.	212
Terţiar	60	— Dezvoltarea rapidă	112

inferior		a mamiferelor, respectiv a insectelor şi plantelor moderne	
Cretacic	60	— Mamifere primitive ultimii dinozauri — Dezvoltarea plantelor cu flori; primele păsări şi mamifere	84
Jurasic	35	Diversificarea reptilelor; conifere	68
Triasic	35	Apariţia dinozaurilor, plantele cicade, peştii vertebraţi	62
Permian	25	Dezvoltarea reptilelor şi însetelor moderne; numeroase grupuri de plante şi animale	45
Carbonifer	85	Primele reptile, amfibii şi insecte primitive, conifere primitive	35
Devonian	50	Primele amfibii. Primii melci de uscat. Plante primitive. Primele forme de viaţa terestră	27
Silurian	40	Scorpioni. Primii peşti cu branhii. Recifuri de corali	17
Ordovician	90	Primii peşti şi melci. Primele apariţii ale multor nevertebrate marine.	12
Cambrian	70	Primele nevertebrate marine	8
Precambrian	peste 1300	Protozoare Al. Tţe, licheni, bacterii.	2 1

Cele mai vechi roci datează de aproximativ 1,

850.000.000 am.

Este de observat că la nivelele conştiinţei situate sub valoarea 200 (cu excepţia majorităţii păsărilor), viaţa ar putea fi descrisă prin termenul de „rapace”. Ea îşi dobândeşte energia pe seama celorlalţi şi, dat fiind că supravieţuirea se bazează pe achiziţii, ea îi vede pe ceilalţi ca pe nişte rivali, competitori şi duşmani. Până la nivelul 200 al conştiinţei, viaţa este, prin urmare, plină de rivalităţi şi interese personale, deoarece îi percepe pe ceilalţi ca pe nişte duşmani potenţiali. Ea poate fi etichetată aşadar, pentru a recurge la termermai moderni, ca fiind posesivă, competitivă, ostilă şi, în expresiile sale extreme, agresivă şi crudă.

La nivelul 200 al conştiinţei survine o transmutaţie spre manifestări mai benigne, ce ar putea fi exemplificate prin trecerea de la carnivore la erbivore. De la nivelul 200 al conştiinţei în sus natura vieţii devine mai armonioasă. Apar sentimentele materne însoţite de grija faţă de ceilalţi, loialitatea de grup, identificarea cu alţii şi începutul a ceea ce mai târziu, în cadrul naturii umane, se exprimă ca simţ al relaţiei, socializare, joc, formarea familiei şi cooperarea de grup pentru atingerea unor obiective comune.

Caracatiţă 20
Rechini 24
Vipere 35
Dragon Komodo 40
Reptile 40
Mamifere prădătoare (hiena, leu, tigru) 40
Bacterii 1
Protozoare 2
Crustacee 3
Insecte 6
Arahnide 7
Amfibieni 17
Peşti 20
Regnul animal

Vaci 210
Oi 210
Elefanţi 210
Maimuţe 210
Cal de fermă 240
Pisici 240
Papagali 240
Pisici de companie 245
Cal de curse 245
Câini 245
Porci de companie 250
Corb negru, 250
Gorilă 275
Cimpanzei 305
Excepţii:
Alex, maimuţa dresată...40L
Koko, gorila antrenată 405
Cântecul păsărilor cântătoare 500
Torsul pisicii 500
Câine care dă din coadă „500
Şerpi 45
Aligatori 45
Dinozauri 60
Balene 85
Delfini 95
Păsări migratoare 105
Păsări de curte 105
Rinoceri 105
Babuini 105
Păsări cântătoare 125
Porumbei 145
Urs polar 160
Urs grizzli 160
Bizoni de apă 175
Urs brun 180
Şacali, vulpi 185
Lupi 190

Hipopotami 190
Zebre, gazele, girafe 200
Cerbi 205
Bizoni 205
Porci domestici 205

Odată cu progresul evoluţiei, bipedele au câştigat două membre de care nu aveau nevoie pentru locomoţie aşa că, stând în poziţie verticală, au pornit pe calea dexterităţii manuale şi, în urma apariţiei degetului mare, au fost în stare să manevreze şi să creeze unelte.

Complexitatea crescută a fost facilitată de apariţia lobului frontal şi a cortexului prefrontal ca locus anatomic al inteligenţei umane. Cu toate acestea, din cauza predominării instinctelor animale, inteligenţa a servit la început instinctelor primitive. Astfel, cortexul prefrontal a devenit un mijloc pus în slujba supravieţuirii animale. Aşa cum e evident din observaţiile efectuate, evoluţia reprezintă Creaţia şi, în acelaşi timp, calitatea principală a Creaţiei este evoluţia – deoarece, de fapt, ele sunt unul şi acelaşi lucru.

Omul primitiv a apărut începând probabil cu trei milioane de ani în urmă (Lucy) şi apoi, mult mai târziu, în formele lui Homo Neanderthal, Cro Magnon, Homo Erectus şi altele, toate calibrând în jurul nivelelor 80 – 85. Cel mai recent, probabil cu 600.000 de ani în urmă, a apărut în Africa predecesorul omului modern – şi anume *Homo Sapiens Jdelta*, ce prezenta un nivel calibrat al conştiinţei similar, de 80 – 85.

Persistenţa eului primitiv în om se manifestă prin miezul narcisist al „egotismului” care, la nivelele situate sub valoarea 200, indică menţinerea atributelor primitive ale interesului egoist, indiferenţei faţă de drepturile celorlalţi şi perceperii acestora mai degrabă ca pe nişte competitori şi duşmani decât ca pe nişte aliaţi. Din raţiuni de securitate, oamenii s-au adunat în grupuri şi au descoperit beneficiile cooperării (care, şi ele, au reprezentat un corolar al expresiilor animale ale formării

grupului, haitei şi familiilor, manifestate în regnul mamiferelor şi păsărilor).

Nivelul calibrat de conştiinţă al omului a evoluat încet. Astfel, în momentul naşterii lui Buddha, conştiinţa colectivă a întregii umanităţi calibra la nivelul 90. Ea a crescut la aproape 100 în momentul naşterii lui Hristos şi încet, în ultimele două milenii, a evoluat până la valoarea 190 unde a stagnat multe secole până la sfârşitul anilor 1980. Atunci, aproximativ în momentul Convergenţei Armonice de la sfârşitul acestei perioade, a sărit brusc de la nivelul 190 la 204 – 205, unde a rămas până în noiembrie 2003, când, din nou, a sărit brusc până la actualul nivel de 207. În prezent, aproximativ 78% din populaţia lumii calibrează sub nivelul 200 al conştiinţei din care 49% se găsesc în America. Semnificaţia faptului că nivelul de conştiinţă al aproximativ 80% din totalul populaţiei lumii este încă sub valoarea 200 este că lumea e dominată de instincte, motivaţii şi comportamente animale primitive, aşa cum se poate vedea în orice buletin de ştiri.

Una dintre semnificaţiile majore ale Scalei Calibrate a Conştiinţei (vezi mai jos) este că nivelul 200 diferenţează adevărul de falsitate. Prin urmare, nivelele situate peste valoarea 200, ce progresează algoritmic, indică puterea, iar cele de dedesubt se corelează cu forţa, indiferent de expresiile pe care le ia aceasta: fizice emoţionale ori sociale. Diferenţa poate fi exprimată plastic prin dictonul conform căruia condeiul (ideologia) este mai puternic decât sabia (foiţa).

Foarte important este şi faptul că, la nivelul 200 al conştiinţei fiziologia creierului se schimbă şi ea dramatic, ceea ce reprezintă, prin urmare, pragul de la care calitatea vieţii se modifică – şi aceasta nu numai în ceea ce îi priveşte pe oameni, ci şi în cadrul regnului animal, marcând tranziţia de la speciile prădătoare la cele domestice. Acest lucru este exprimat prin apariţia grijii pentru bunăstarea, supravieţuirea şi fericirea celorlalţi,

şi nu doar a propriei persoane. Beneficiile evoluţiei interesului pentru ceilalţi şi a creşterii spirituale sunt arătate cu claritate în următoarea schiţă:

Corelarea nivelelor conştiinţei cu rata fericirii

Nivel	Logaritm	Procent
e.» Iluminare	700 – 1.000	100
Pace	600	100
Bucurie	570	99
Iubire necondiţionată	540	96
Iubire	500	89
Raţiune	400	79
Acceptare	350	71
Disponibilitate	310	68
Neutralitate	250	60
Curaj	200	55
Mândrie	175	22
Furie	150	12
Dorinţă	125	10
Frică	100	10
Durere	75	9
Apatie	50	5
Vinovăţie	30	4
Ruşine	20	1

Dinamica eului va fi examinată pe larg în capitolele ce urmează (fiecare capitol fiind dedicat unui nivel) clarificând în detaliu subiectul.

CAPITOLUL 1

Ruşinea: Disperarea

(Nivelul calibrat 20 sau sub acesta)

Introducere

Nivelul Ruşinii se apropie periculos de moarte. Cei aflaţi aici pot alege să moară recurgând la un act conştient de sinucidere sau, într-un mod mai subtil, prin

refuzul de a lua acele măsuri şi atitudini care le-ar putea prelungi viaţa. Tot aici întâlnim adesea şi moartea cauzată de neglijare, indiferenţă sau accidente. Cu toţii suntem conştienţi într-o măsură mai mare sau mai mică de durerea provocată de umilinţă şi discreditare. De ruşine, ne punem capul în pământ şi aproape că ne dorim să devenim invizibili. Exilarea reprezintă un partener tradiţional/ accesoriu obişnuit al ruşinii, iar în societăţile primitive, din care provine întreaga umanitate, exilarea echivala cu moartea. Ea stă la baza fricii de respingere, dezaprobare şi eşec.

Experienţele din copilărie, cum sunt de exemplu neglijarea ori abuzurile fizice, emoţionale şi sexuale conduc la ruşine şi marchează personalitatea pe viaţă, exceptând cazul în care sunt rezolvate ulterior. După cum a stabilit Freud, ruşinea produce nevroze. Ea este distructivă pentru sănătatea emoţională şi psihologică şi, ca o consecinţă a stimei scăzute de sine, predispune la dezvoltarea afecţiunilor psihice. O persoană a cărei personalitate are la bază Ruşinea este timidă, retrasă, introvertită şi depreciativă faţă de propria valoare.

Ruşinea este folosită ca unealtă a cruzimii, iar victimele sale devin adesea, la rândul lor, crude. Copiii ruşinoşi sunt cruzi deopotrivă cu animalele şi cu ei înşişi. Comportamentul persoanelor a căror conştiinţă se situează abia la nivelul 20 este unul periculos. Aceşti oameni sunt predispuşi la halucinaţiile proprii unei naturi acuzatoare, la paranoia, în vreme ce alţii devin psihotici sau comit crime bizare.

Unii indivizi marcaţi de Ruşine îşi compensează acest neajuns prin perfecţionism şi rigiditate, devenind încrâncenaţi şi intoleranţi. Exemple notorii ale acestui fapt sunt extremiştii morali, ce formează grupuri vigilente, proiectând asupra altora (pe care se simt apoi îndreptăţiţi să-i agreseze) propria lor ruşine inconştientă. Nu de puţine ori, criminalii în serie au acţionat sub resortul ruşinii, al urii şi a moralismului sexual,

justificându-şi faptele prin ideea de pedepsire a femeilor „rele”. Deoarece trage în jos întregul nivel al personalităţii, ruşinea cauzează vulnerabilitate şi faţă de celelalte emoţii negative, generând astfel de multe ori îngâmfare, mânie şi vinovăţie.

Tablou clinic

Depresia severă reprezintă un nivel grav al conştiinţei, ce poate imobiliza şi chiar ameninţa viaţa. Ea nu survine doar în cazul indivizilor ci, de asemenea, e aplicabilă şi unor grupuri mai mari de oameni, care mor din cauza apaţiei sau chiar recurg la suicid.

Disperarea este caracterizată de neajutorare şi lipsă a speranţei, fiind descrisă, prin urmare, ca o stare de spiritualizată, înfiorător de greu de îndurat. Voinţa de a trăi e pierdută, dar în profunzimile acestei stări până şi actul sinuciderii devine imposibil din cauza lipsei de energie. Sinuciderea pasivă survine prin refuzul hranei sau a celor necesare vieţii fizice. Paradoxal, odată ce persoana în cauză depăşeşte nivelurile severe ale apatiei şi depresiei, obţine mai multă energie şi devine capabilă să ducă la final actul suicidal, ceea ce explică parodoxul medical conform căruia antidepresivele pot cauza suicidul mai cu seamă în cazul copiilor şi adolescenţilor. Acest fenomen a fost binecunoscut din punct de vedere clinic cu multă vreme înainte ca antidepresivele să fie descoperite. Atunci când persoana depresivă şi apatică începe să-şi îmbunătăţească starea, faza depresiei agitate trece într-una în care există suficientă energie pentru comiterea actului suicidal. Cu mulţi ani în urmă, înainte de descoperirea antidepresivelor, pacienţii erau puşi sub supraveghere strictă pe toată durata perioadei de trecere de la apatie la starea agitată (Hawkins, 2005).

Ruşinea reflectă de asemenea ura faţa de propria persoană – care, dacă e îndreptată spre exterior, poate rezulta în agresiuni severe, uneori chiar criminale. Este de remarcat faptul că un procent semnificativ al adolescenţilor criminali urmau tratamente cu

antidepresive.

Depresia e acompaniată de schimbări majore ale fiziologiei creierului, precum şi de nivele joase ale neurotransmiţătorilor precum serotonina şi NOREPINEFRINA/ noradrenalina. Înclinaţia spre Depresie include o serie de factori genetici îşi karmici. Puternici şi se manifestă adesea în cadrul aceleiaşi familii. E corelată cu vulnerabilitatea la alcoolism. Se estimează că minimum o treime dintre adulţi vor avea o depresie serioasă ori moderată la un moment în viaţa lor.

Din punct de vedere clinic, în general, depresia necesită ajutor specializat. Şi, pentru a complica şi mai mult lucrurile, să mai spunem că e destul de dificil să diferenţiem tendinţele suicidale reale de relativ mai frecventele gesturi sau ameninţări de acest gen ce provin dintr-o problemă total diferită (corelată de regulă cu resentimente şi relaţii interpersonale).

Depresiile severe pot fi depăşite în anumite condiţii, dar reclamă întotdeauna ajutor psihiatric sau medical specializat, precum şi sprijin şi protecţie. Depresia e însoţită de o pierdere a speranţei şi voinţei de a trăi, mai cu seamă la persoanele singure şi izolate, la bătrâni, ori la oamenii obişnuiţi care au traversat perioade de stres sever precum divorţul, pierderea persoanei iubite, faliment financiar, doliu. Cât priveşte sinuciderea, ea reprezintă o cauză principală a morţii adolescenţilor.

Asemeni altor maladii, problemele emoţionale majore sunt compuse din factori fizici, mentali şi emoţionali. Pot exista de asemenea şi factori interpersonali şi sociali, precum şi influenţe karmice. Vindecarea poate necesita abordarea unuia, ori a tuturor factorilor de mai sus. Chiar şi o problemă fizică aparent minoră, precum o hipoglicemie nediagnosticată, poate constitui o cauză majoră (multe persoane depresive au depăşit această stare renunţând să mai consume zahăr). Eşecul de a căuta sau de a accepta un ajutor adecvat se datorează frecvent mândriei (spirituale), negării

(psihologice) sau pur şi simplu ignoranţei (karmice). Fluctuaţiile de dispoziţie afectează apoi relaţiile interpersonale şi chiar pe cele de muncă (de exemplu, criminalii care îşi distrug şi ucid colegii de serviciu). Pot fi analizaţi toţi factorii constitutivi, şi, graţie smereniei, se poate obţine vindecarea chiar şi în gradele mai grave (aproape fatale) ale bolii, după cum se observă în cazul grupurilor spirituale care lucrează pentru vindecări.

Atracţia morţii

Deşi există presupunerea comună că toată lumea se teme de moarte şi are o aversiune faţă de ea, uneori moartea pare a fi atractivă, reprezentând sfârşitul suferinţelor sau un act final de răzbunare, sacrificiu eroic sau exprimare extremă a urii de sine. Mai trebuie să amintim de „moartea romanţată", celebrată pentru drama ei intrinsecă (legende, opere, literatură, de ex. Romeo şi Julieta).

Fiorul morţii a îmbibat Coloseumul Roman, duelurile şi actele de război. „Flirtul cu moartea" reprezintă de asemenea o atracţie spre asumarea unor riscuri majore (vezi de exemplu reprezentările de pe gecile motocicliştilor ori tatuajele ce înfăţişează oase încrucişate şi cranii).

Moartea poate fi şi ceremonială (harakiri) şi este celebrată solemn prin funeralii în cadrul cărora sicriul este tras încet de cai împodobiţi.

Freud a postulat existenţa unui instinct intrinsec al morţii pe care l-a numit „Thanatos" (în contrast cu Erosul, instinctul vieţii), ce este adânc îngropat în inconştientul primitiv, de unde exercită o influenţă potenţială ce poate fi consolidată prin îndoctrinare (piloţii kamikaze, teroriştii islamici, sinuciderile în masă ale sectelor). În prezent, există o lungă listă de aşteptare printre extremiştii islamici („Noi slăvim moartea, nu viaţa, a spus Bin Laden). Există prin urmare un cult al morţii, căruia i se conferă strălucire în ochii tinerilor impresionabili şi naivi. Acestora li se induce ideea de a

comite nu numai acte suicidale, dar şi adevărate carnagii. Au existat numeroşi voluntari pe avioanele kamikaze, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Astfel, deşi un sfârşit dramatic poate avea o atracţie unică şi o strălucire extraordinară, cel mai adesea sinuciderea este un act disperat coroborat cu pierderea credinţei sau a speranţei.

Abordare spirituală: noaptea neagră a sufletului

Sentimentul de a fi abandonat de Dumnezeu şi lăsat complet lipsit de speranţă rezultă într-o stare globală de depresie şi poate include o modificare a experienţei temporale comparabilă cu cea de la nivelurile joase ale iadului pe care le descrie Dante: „Voi cei ce intraţi aici, lăsaţi orice speranţă”. Această stare poate fi, de asemenea, una tranzitorie, drept consecinţă a unei lucrări spirituale de integrare intense, mai cu seamă în cazul devotaţilor care renunţă la orice precauţie şi explorează cele mai profunde niveluri ale conştiinţei. Ajuns la aceste adâncimi, devotatul intuieşte că e necesar să renunţe la *eu* şi să înlăture orice îndoială. Această stare poate reprezenta nevoia de a atinge validarea interioară a adevărului spiritual înaintea abandonului total al eului însuşi. Se întâmplă chiar ca această cale să fie urmată şi de atei, care vor să verifice dacă Divinitatea există, respectiv dacă se poate supravieţui prezenţei Ei. Depresia spirituală severă poate reprezenta şi ultima bătălie a eului pentru supravieţuire. Principala iluzie a eului este că eşti este Dumnezeu şi că în lipsa lui va surveni moartea. Astfel, ceea ce este descris drept noaptea neagră a sufletului reprezintă de fapt noaptea neagră a eulup

Confruntarea cu esenţa eului poate fi neaşteptată, reprezentând o consecinţă a abandonării ataşamentelor odată cu iluziile eului, credinţele spirituale şi religioase false, fanteziile despre Dumnezeu ş.a.m.d.

Paradoxal, noaptea neagră a sufletului este adesea semnul unui progres spiritual semnificativ pentru că, în

realitate, nu sufletul (Sinele superior), ci eul se află în întuneric. Putem obţine un oarecare confort dacă ne reamintim dictonul spiritual conform căruia putem urca doar în măsura în care cândva am fost jos, respectiv de faptul că Tisus Hristos a transpirat sânge în Grădina Ghetsimani, sau că Buddha a relatat că s-a simţit ca şi cum oasele i-ar fi fost rupte în timp ce-l atacau demonii.

În străfundurile disperării spirituale şi în cea mai neagră lipsă a speranţei este necesar să urmăm învăţătura care spune că orice frică reprezintă o iluzie, 1 Raţiunea pentru care este în regulă să abandonăm tot ceea ce îndrăgim, laolaltă cu credinţa că esenţa eului reprezintă sursa vieţii, rezidă în faptul că aceasta *nu* este sursa, indiferent cât de intensă ar părea această experienţă. Ultima barieră pe care trebuie să o depăşim şi s-o abandonăm în favoarea lui Dumnezeu este substratul aparent ireductibil al existenţei înseşi.

Odată cu abandonarea a ceea ce pare a fi sursa şi esenţa ireductibilă a vieţii, uşa se deschide larg, la momentul cel mai potrivit din punct de vedere karmic, iar Prezenta-Străluceşte prin Radianţa Divinităţii. Alături de minte, sinele personal se dizolvă în Sinele infinit şi etern, aducând o pace profundă şi o stare de Unitate absolută, dincolo de orice noţiune de timp. Această stare nu este o consecinţă a minţii sau eului, ci o înlocuire a acestora, ce survine atunci când ele încetează să mai funcţioneze. Ultimele trepte presupun curaj, convingere şi abandonare. În acest punct, Adevărul, în forma vibraţiei şi aurei unui adevărat învăţător oferă maximum de ajutor (aşa-numita „graţie a maestrului”), după cum se întâmplă şi la invocarea salvatorului ales sau a realităţii spirituale ultime, fie aceasta Buddha, Hristos sau Dumnezeu direct.

O altă formă a nopţii negre a sufletului apare drept consecinţă a căderii dintr-o stare înaltă (precum extazul sau bucuria devoţiunii), după cum e descris foarte bine în vieţile sfinţilor creştini. E ca şi cum am fi părăsiţi de

cel preaiubit (vezi *Vieţile Sfinţilor*). Aceasta se poate întâmpla din cauză că respectiva persoană şi-a folosit karma bună, iar rămăşiţele ataşamentelor karmice ies la suprafaţă pentru a fi procesate şi abandonate şi ele lui Dumnezeu. Unele dintre acestea sunt profunde, precum resentimentele îndreptate împotriva lui Dumnezeu, cele ale urii de? sine, precum şi credinţele îndrăgite, deseori legate de suferinţa însăşi (cum ar fi credinţa că suferinţa ar aduce favoruri din partea lui Dumnezeu).

În timpul nopţii negre a sufletului, credinţa în anumite idei este pusă în antiteză cu adevărata Realitate. Toate credinţele cu privire la Dumnezeu reprezintă informaţii la mâna a doua, primite de la alţii şi preluate ca atare, şi, de aceea, chiar şi acestea trebuie abandonate. Raţiunea acestui fapt poate fi găsită analizând aşa-numitul paradox al pisicii, care afirmă că numai o pisică ştie cu adevărat ce înseamnă să fii o pisică în virtutea faptului că *este* o pisică. Ea nu ştie nimic „despre ce anume înseamnă să fii o pisică” şi nici nu are vreun sistem de credinţă. Prin urmare, toate credinţele eronate cu privire la Dumnezeu sunt exterioare realităţii experimentale. Drumul către iluminare trece prin onestitatea profundă a neştiinţei.

Experienţa interioară a Divinităţii în forma Sinelui sau a lui Dumnezeu imanent este foarte diferită de credinţa într-un Dumnezeu transcendent. Aceasta este raţiunea în virtutea căreia Buddha ne-a prevenit cu privire la inutilitatea tuturor descrierilor sau nominalizărilor lui Dumnezeu, dat fiind că Iluminarea reprezintă o condiţie sau o stare în cadrul căreia cunoaşterea se petrece prin identitate. În această condiţie sau stare nu există nicio persoană, sau niciun sine, prin analogie cu care să putem descrie Sinele. Termenul optim prin care am putea descrie totuşi această condiţie sau stare este cel de *autoefulgenţă*, o stare în care Cunoaşterea îşi este sieşi propria Realitate. (Acest subiect va fi reluat şi în capitolele viitoare).

Deşi termenul karmă nu e folosit în mod specific în cadrul religiilor occidentale, el reprezintă, neîndoielnic, o realitate fundamentală, cea a răspunderii spirituale ce determină destinul sufletului după moartet Termenul include, de asemenea, problemele spirituale inerente condiţiei umane, inclusiv faptul că umanitatea e caracterizată de o înţelegere spirituală limitată (ignoranţă). Astfel, scopul vieţii umane este depăşirea acestor limitări moştenite, prin intermediul adevărului spiritual revelat de marile religii şi de marii învăţători spirituali.

Adesea, karma se confundă în Occident cu renaşterea, reîncarnarea sau vieţile multiple. Trebuie spus însă că, generic, karma se referă la faptul că sufletul parcurge un drum evolutiv deopotrivă din perspectiva originii şi destinului său, fiind responsabil, prin urni are, pentru propriile decizii.

Oricine are un anumit nivel calibrat al conştiinţei, chiar din momentul naşterii. Din punct de vedere pragmatic, modul în care se desfăşoară această condiţie poate fi considerat irelevant. Diferitele religii, precum şi cercetările efectuate asupra conştiinţei, au furnizat o serie de explicaţii. Indiferent care ar fi raţiunile, fiecare individ trebuie să pornească din punctul în care se află în cadrul procesului evolutiv. Totuşi, în lipsa unei înţelegeri adecvate asupra karmei, circumstanţele individuale pot părea accidentale sau capricioase, fiind astfel în contradicţie cu descoperirile obţinute pe calea cercetării conştiinţei, care demonstrează limpede că toată creaţia este o reflectare a armoniei, justiţiei şi echilibrului divin.

Disperarea karmică

Disperarea karmică este experimentată adesea prin evenimente tragice sau catastrofe. Există, de asemenea, o karmă umană colectivă, bazată, pur şi simplu, pe faptul de a fi om. Ea poate fi exprimată ca o condiţie de grup, în virtutea factorilor etnici, religioşi, geografici, respectiv pe baza unor fapte sau acorduri din trecut. Karma este

lineară, se propagă prin intermediul sufletului şi e moştenită ca o consecinţă a unor acte semnificative ale voinţei. Probabilitatea unor asemenea consecinţe aparent negative poate fi dedusă rapid din istoria umană, care include frecvent şi recurent masacre inutile ale nevinovaţilor, precum şi diferite acte de desacralizare (karma negativă).

Implicarea în consecinţele karmice negative se petrece ca rezultat al acţiunilor din trecut. Astfel, aclamarea morţii unui gladiator este semnificativă din punct de vedere karmic pentru faptul că respectiva persoană obţine satisfacţie din suferinţa sau moartea altora. A aproba folosirea ghilotinei înseamnă a te alătura consecinţelor karmice ale acesteia. A-ţi face singur dreptate presupune, de asemenea, un risc kannic, căci Dumnezeu a spus „Dreptatea e a mea”. Într-o lume plină de injustiţii e greu de acceptat ideea că Divinitatea garantează o dreptate absolută. E mai bine să avem încredere în dreptatea absolută a lui Dumnezeu, şi să nu judecăm dacă nu vrem să fim judecaţi, fiind util să ne amintim de adagiul biblic: „Cel curat să arunce prima piatră”.

O analogie utilă cu Justiţia Divină (Legile Karmei) rezidă în înţelegerea că acest câmp infinit, omniprezent şi omniscient al conştiinţei este el însuşi Radianţa Divinităţii, în care sunt înregistrate toate evenimentele, indiferent cât de minore pot părea. În momentul naşterii, suntem automat aliniaţi la câmpul general karmic ca o consecinţă a calităţii acestui câmp linear în cadrul câmpului infinit al conştiinţei înseşi. Astfel, o entitate va putea să-şi materializeze propriul destin numai prin actele voinţei. Nivelul calibrat al conştiinţei e afectat în bine sau rău de către deciziile interioare şi actele voinţei şi, drept consecinţă, respectiva entitate va fi atrasă până la propriul nivel de conştiinţă, ce este” dominat la rândul său de un „câmp de atracţie” (vezi Putere vs Forţă, 1995). Astfel, nivelul de conştiinţă reprezintă o

moştenire karmică.

Din perspectiva unei înţelegeri generale a naturii conştiinţei se poate vedea că justiţia (karma) se petrece automat, drept consecinţă a interacţiunii vibraţiilor sufletului în cadrul câmpului general infinit al conştiinţei. Ştiinţa adevărului şi cercetările efectuate asupra nivelului calibrat al conştiinţei au confirmat pe deplin validitatea pasajului din Sfânta Scriptură: „Fiecare fir de păr vă este numărat”. Totul este cunoscut de către câmpul infinit al Divinităţii, prin care justiţia se înfăptuieşte automat. Fanteziile umanităţii cu privire la un dumnezeu gelos, zelos, răzbunător şi principală cauză a dezastrelor naturale, reprezintă doar proiecţii antropomorfice inconştiente. Cu toate acestea, este evident că dezastrele naturale de mari proporţii ce s-au petrecut de-a lungul istoriei umanităţii au existat chiar Jnaintea omului, fiind considerate o cauză a sfârşitului erei dinozaurilor.

Pentru a sumari za, să mai spunem că, aşa cum este cunoscut, karma ori destinul spiritual reprezintă consecinţa deciziilor voinţei şi determină destinul spiritual după moartea fizică (nivelurile celeste, iadul, purgatoriul sau aşa-numitele planuri astrale interioare). Este inclusă şi opţiunea reîncarnării în tărâmul fizic uman care, în urma cercetării bazate pe calibrarea conştiinţei, se dovedeşte a fi posibilă numai prin asentimentul voinţei individuale. Toţi oamenii au ales de bunăvoie această cale. În plus, cercetarea conştiinţei confirmă că toate persoanele sunt născute în cele mai optime condiţii pentru evoluţia spirituală, indiferent de părerea pe care o au la un moment dat cu privire la acest lucru.

Karma înseamnă cu adevărat responsabilitate şi, după cum am citat în cercetarea spirituală anterioară, fiecare entitate este răspunzătoare în faţa universului. De asemenea, este binecunoscut că aşa-numita karmă pozitivă (fapte bune, rugăciune, serviciu dezinteresat

etc) poate compensa sau chiar anula karma negativă. Progresul spiritual survine automat din alegerea voinţei pozitive, a iertării şi iubirii ca mod de a fi în lume şi nu percepând acest sentiment ca pe o tranzacţie aducătoare de câştig.

Procesarea karmei nu include doar această viaţă, ci şi aspecte istorice evoluţionare demult uitate. Lucrarea spirituală poate aduce la suprafaţă atitudini, gânduri sau credinţe reprimate din inconştientul personal, ca şi aspecte ale inconştientului uman colectiv, ce sunt aliniate energetic în mod analog sistemului chakrelor din arhetipurile Jungiene (de ex. Inima copilului, splina războinicului, naivitatea adolescentului etc). Datorită naturii dezvoltării umane, chiar şi un adult matur, inteligent şi pe deplin dezvoltat deţine încă unele porniri infantile şi copilăreşti reprimate sau uitate, dar încă funcţionale. Una dintre cele mai comune este alternarea dintre o parte bună şi una rea (aceasta este zona tulburărilor personalităţii disociate sau împărţite, de tip Doctor Jekyll/Mr. Hyde). Dihotomia bine/rău poate fi sursa a numeroase dificultăţi psihologice, cea mai comună rezidând în proiectarea răului asupra celorlalţi.

Catastrofe de grup: tablou regional şi situaţional

Sărăcia şi inaniţia reprezintă condiţii endemice pentru anumite regiuni, culturi şi zone ale lumii, după cum am descris într-o lucrare anterioară (*Adevăr versus Falsitate*, capitolul 14).

Aceasta se caracterizează prin rate ridicate de natalitate şi mortalitate infantilă, o speranţă redusă de viaţă, o incidenţă mare a bolilor, războaie civile, cruzime şi genocid în masă.

Cercetarea conştiinţei confirmă faptul că sărăcia regională endemică are origine karmică şi se exprimă în corelaţie cu transmisia genetică.

Formele timpurii ale umanoizilor (nivel calibrat 85 – 90), au apărut şi dispărut, iar însuşi Homo Sapiens, privit din perspectivă evuluţionistă, reprezintă o apariţie foarte

recentă. De fapt, chiar în acest moment, inajoritatea populaţiei lumii (78%) calibrază sub nivelul 200, fapt care iniţiază şi atrage experienţe conforme acestui nivel.

Fiecare nivel calibrat al conştiinţei indică un progres în comparaţie cu cele anterioare şi poate reprezenta, de asemenea, nivelul la care au căzut cei aflaţi cândva pe o treaptă superioară, drept consecinţă a alegerilor voliţionale. Această posibilitate a regresului nivelului de conştiinţă este foarte bine documentată în cazurile liderilor politici faimoşi, care au pornit de la un nivel integru (ce calibra în marjele valorii de 400) dar care, ulterior, din cauza megalomaniei, au decăzut la valori foarte scăzute (Napoleon, Hitler etc). Acest fenomen se întâmplă deopotrivă în cazul indivizilor obişnuiţi şi în cel al grupurilor, precum Insula Paştelui sau alte societăţi care au apărut şi apoi au dispărut.

Ceea ce e cunoscut drept karmă negativă e indicat uneori şi prin termenul de datorie/păcat. „Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri". Deşi deciziile voinţei implică unele consecinţe karmice, acestea sunt remontabile prin intermediul dedicaţiei şi alinierii spirituale corespunzătoare.

Pe măsură ce oamenii evoluează din punct de vedere spiritual, observă că flecare nivel îşi are propriile teste sau tentaţii, în care cei neatenţi pot să cadă. Dintre acestea, cele mai cunoscute sunt bogăţia, puterea şi prestigiul. Acest lucru este descris din punct de vedere clinic prin termenul de „tentaţie luciferică" a puterii de dragul puterii, respectiv a exercitării puterii asupra altora. Rădăcina erorii rezidă în atribuirea sursei puterii eului, şi nu Divinităţii. Cazuri similare pot fi întâlnite şi în lumea seculară, când preşedinţi de corporaţii par a-şi pierde orice legătură cu realitatea şi sfârşesc prin a succomba din cauza lăcomiei pentru putere. Ruşinea este şi consecinţa abuzării de statutul spiritual/religios, aşa cum se poate observa în cazul maeştrilor decăzuţi, care, cândva se bucurau de bogăţie şi încredere

universală.

O mare parte a literaturii lumii include fabule, aşa cum sunt de exemplu cele referitoare la vechii zei greci şi germani, ori cele ale Vechiului Testament sau celorlalte religii surclasate ulterior prin dezvoltarea monoteismului. Lucrarea spirituală poate fi ardentă, fapt atestat de istoriile înregistrate ale sfinţilor creştini. Multe dintre ele sunt descrise foarte elaborat, precum Tentaţia Sfântului Anton sau Confesiunile Sfântului Augustin. De asemenea, trebuie spus că şi Buddha a descris modul în care a fost atacat de iluzii, respectiv de energiile negative şi demonice – *mara*.

Din studiile anterioare, am aflat că toţi oamenii sunt născuţi sub condiţiile optime pentru împlinirea oportunităţilor karmice. Prin urmare, este înţelept să nu judecăm, deoarece, ceea ce pare a fi catastrofa sau suferinţă poate reprezenta, de fapt, calea spre eliberare pentru cei care au o karmă negativă de anulat. Astfel, chiar şi evenimentele aparent catastrofice pot constitui puncte esenţiale şi obligatorii pentru evoluţia sufletului.

Transcendenţa în cea mai neagră disperare, suntem extenuaţi de energie şi nu mai avem nici măcar voinţa de a supravieţui. Trebuie spus însă că, adesea, abia când ajungem într-o stare de disperare absolută putem abandona eul, uneori chiar înaintea morţii fizice, într-o agonie extremă şi atemporală, sufletul poate striga: „Dacă există un Dumnezeu, îl rog să mă ajute”, moment în care se petrece marea transformare. Aceasta confirmă adevărul învăţăturii Zen conform căreia raiul şi iadul sunt la mai puţin de un centimetru distanţă unul de celălalt. În mod bizar, chiar ajuns în acest punct, eul poate încerca să arunce vina asupra lui Dumnezeu. Astfel, chiar şi în al doisprezecelea ceas, eul se va lupta să dovedească faptul că moartea reprezintă o realitate, în vreme ce Dumnezeu nu.

Dualităţile ruşinii

Ruşinea este consecinţa negării realităţilor

referitoare deopotrivă la sine şi Sine. Reprezintă un episod tranzitoriu într-o viaţă normală, dar denotă un obstacol major pentru evoluţia spirituală dacă devine nivelul predominant al conştiinţei, după cum, atunci când este severă, ameninţă chiar supravieţuirea fizică.

DUALITĂŢILE RUŞINII

Atracţie	Aversiune
Autopedepsire	Iertare de sine
Depresie	Alegerea vieţii
Spirit critic exagerat	Abandonare în voia lui Dumnezeu
Negativitate	Renunţare la poziţionalităţi
Retragere, disimulare	Vizibilitate, transparenţă
Şinele ca lipsit de valoare	Afirmarea darului vieţii
Autoapreciere rigidă	Corectibil, flexibil
Condamnare	Iertare
Mortificare	Alegerea valorii de sine
Denigrare	Onoare
Ură de sine	Iertare de sine
Sever	Blând
Dezechilibru	Echilibru (considerarea ambelor variante)
Autoînvinovăţire	Blamarea ignoranţei eului
Exagerarea greşelilor	Transcenderea limitărilor
Privire selectivă parţială	Privire de ansamblu echilibrată
Şinele ca perdant	Şinele corectat
Capătul drumului	Un nou început
Antipatic	Valoros ca fiu al lui Dumnezeu
Greşeală de neiertat	Eroarea ca lecţie
Orientare narcisistă	Grija pentru alţii
Autoevaluare indulgentă	Renunţare la poziţia egoistă

Serviciu în slujba sinelui	Serviciu în slujba vieţii
Şinele ca centru al vieţii	Şinele ca participant la viaţă
Concentrarea asupra sinelui	Concentrare asupra altora
„Ar fi trebuit să”.	„Atunci nu am putut”.

CAPITOLUL 2

Vinovăţia şi ura răzbunătoare

(nivel calibrat 30)

Introducere

Atât de des folosită în societatea noastră pentru a manipula şi pedepsi, vinovăţia se manifestă într-o varietate de expresir cum ar fi: remuşcările, auto-incriminarea, masochismul şi întreaga gamă a simptomelor victimizării. Vinovăţia inconştientă generează tulburări psihosomatice, predispoziţii la accidente şi comportament înclinat spre suicid. Mulţi oameni se luptă toată viaţa lor cu vinovăţia, în timp ce alţii încearcă cu disperare o evadare din acest cerc vicios, prin negarea amorală a oricărei vinovăţii.

Cei dominaţi de vinovăţie devin preocupaţi de „păcat”, atitudine emoţională ce este adesea rexploatată în Scopuri de coerciţie şi control de către demagogii religioşi. Aceşti misiţi ai păcatului şi salvării, obsedaţi de pedeapsă, îşi proiectează şi-şi manifestă adesea asupra celorlalţi propriile sentimente de vinovăţie.

Subculturile în care subzistă aberaţia autoflagelării manifestă de multe ori şi alte forme endemice de cruzime, cum ar fi ritualul public de ucidere a animalelor. Vinovăţia provoacă furia, a cărei expresie este adesea crima. Pedeapsa capitală ester un exemplu al felului în care uciderea încântă o populaţie \ mânioasă şi dominată de vinovăţie, deşi valoarea ei inhibitoare ori coercitivă nu a fost demonstrată niciodată. În locul acestora, ea satisface totuşi nevoia emoţională de a plăti cu aceeaşi

monedă.

Tablou clinic

Acesta este nivelul culpabilităţii severe şi al autocondamnării ca persoană rea, nefastă. La acest nivel, Dumnezeu e considerat punitiv şi răzbunător. Vinovăţia este un comportament învăţat, ce prezintă componente psihologice majore. Societatea, părinţii şi religia au o contribuţie în acest sens, dar nu trebuie uitată nici programarea negativă, realizată prin programe sociale. Astfel, ruşinea poate fi predominantă, fiind însoţită de judecăţi de valoare prin care ne privim pe noi înşine ca pe o persoană nedemnă, neinteresantă, antipatică, un vierme care nu face nici două parale, urât de Dumnezeu şi care nu merită salvarea – şi cu atât mai puţin iertarea. Acesta este nivelul la care ne autoapreciem drept persoane nedemne de iertare şi fără nicio speranţă de mântuire.

Vinovăţia ia forma penitenţei, a urii de sine, a suicidului şi a dependenţei care se autopropagă. „Oh, Doamne, priveşte cât sufăr” devine o încercare subtilă de a-l manipula pe Dumnezeu.

Unul dintre mecanismele prin care eul exploatează culpabilitatea se desfăşoară prin proiecţie, în aşa fel încât motivaţiile şi emoţiile sunt renegate şi privite ca şi când s-ar afla în exterior, devenind, în consecinţă, un obiect al urii şi răzbunării justificate. Un paradox spiritual este reprezentat de învăţătura religioasă a urii îndreptate împotriva păcatului, care exprimă de fapt exact ceea ce dezavuează. Această capcană poate fi ocolită prin compasiune, iertare şi înţelegerea faptului că umanitatea este formată din indivizi care sunt limitaţi, ignoranţi şi care chiar nu ştiu şi nu înţeleg ce anume fac – şi de ce fac acel lucru.

Ignoranţa este un produs secundar automat, ce derivă din mecanismele mentale interne moştenite ale eului, care au fost examinate şi clarificate dintr-o perspectivă evoluţionistă în *Truth vs Falsehood* (Adevăr

versus Falsitate, Secţiunea 1). Vinovăţia mai poate fi ameliorată şi prin recunoaşterea adevărului cuprins în declaraţia lui Socrate, conform căreia „toţi oamenii caută numai ceea ce percep a fi *binele*”, dar, din păcate, din cauza limitelor percepţiei, adevărul nu poate fi separat de falsitate şi nici binele autentic de ceea ce se percepe ca fiind dezirabil (bogăţie, succes, proprietăţi, putere asupra celorlalţi etc.).

Vinovăţia este consecinţa rememorării acţiunilor trecute, pe care le regretăm. Ele pot fi depăşite numai prin recontextualizare. Greşelile sunt consecinţa firească şi impersonală a învăţării şi a dezvoltării, fiind, deci, inevitabile.

Odată cu progresul evolutiv, a apărut capacitatea de învăţare numită „inteligenţă” tocmai ca o consecinţă a procesului operaţional necesar pentru supravieţuire bazat pe „încercare-greşeală”. Apoi, acest proces al „încercării-greşelii” se acumulează sub formă de informaţii, ce compun memoria. Informaţiile acumulate astfel devin repere pe axa temporală, evenimentele fiind sortate în funcţie de „atunci” şi „acum”. „Sinele” prezent „este”, cel anterior „a fost”, iar adevărul este că ceea ce „a fost” nu este perfect identic cu ceea ce „este”. Regretul şi vinovăţia rezultă tocmai din ecuaţia dintre şinele prezent şi cel trecut. Dar, de fapt, această ecuaţie nu mai există în realitate, căci cei doi termeni nu mai sunt aceiaşi.

Vinovăţia poate fi o emoţie educativă, care apare ca o avertizare /menită să împiedice repetarea aceleiaşi greşeli. Trecutul nu mai i poate fi rescris, dar poate fi recontextualizat în aşa fel încât să devină o sursă de învăţare constructivă. Regretul în legătură cu evenimente sau decizii trecute poate fi diminuat prin înţelegerea faptului că, la vremea respectivă, acestea „păreau o idee bună”.

Întrucât mintea omenească este imperfectă şi nicidecum atotştiutoare, vinovăţia şi regretul sunt

hrănite de ignoranţă şi limitări. Reprezentând, de fapt, nişte stadii evoluţioniste. Erorile trecute se datorează limitelor şi aparţin unui anumit punct de pe axa evoluţiei, apărând deopotrivă pe plan individual şi colectiv. Ceea ce era acceptabil în trecut nu mai este acceptabil acum. Ignoranţa se datorează erorii percepţiei sau interpretării. De aceea, oricare ar fi conţinutul regretului, el rămâne de fapt acelaşi defect, care apare în situaţii diferite. Definiţia literală şi absolută, a cuvântului „păcat” este „eroare*! mai târziu acesta intră în corelaţie cu unele percep te şi învăţături religioase, fiind clasat pe o serie de grade de gravitate şi vinovăţie.

Practic, nu există decât un singur „păcat” recurent, cel al erorii, al ignoranţei, al percepţiei greşite, al erorii sau al calculului greşit. El reprezintă o consecinţă a unei limitări în cadrul conştiinţei umane. Iertarea de sine este facilitată de umilinţă şi de acceptarea acestei limitări. Realist vorbind, de obicei este mai potrivit un „regret modest”, aşa cum a fost el numit de Bill W., celebrul fondator al Alcoolicilor Anonimi. Vinovăţia şi remuşcarea excesive sunt o formă deghizată de egocentrism, în care şinele devine exacerbat, iar rolul de erou al tragediei e jucat de negativitatea din care se hrăneşte cui. În consecinţă, eliberarea de vinovăţie necesită renunţarea la acest egotism fundamental, pentru că eul se re-energizează prin negativitate.

O altă atitudine egoistă este cea conform căreia „trebuia să fi ştiut mai bine” care aduce în discuţie ipoteticul, întotdeauna înşelător. (Toate poziţiile ipotetice calibrează ca false). A te complace în vinovăţie înseamnă a-ţi hrăni eul şi aceasta este o indulgenţă. Iată de ce trebuie să existe disponibilitatea de a-l supune.

În termeni psihologici, sursa de vinovăţie, aşa cum a fost numită de psihanalişti este supraeul, pentru a folosi termenul introdus de Freud. Acesta este partea din minte ce implică judecăţile introspective, punctele de vedere şi conţinuturile învăţate. Un supraeu hipertrofiat

poate fi sursa unei vinovăţii şi a unei scrupulozităţi excesive; după cum poate fi şi proiectat către alţii, ceea ce justifică dorinţa de răzbunare în formele sale extreme. Acest lucru justifică inclusiv crimele în care victimele „îşi meritau moartea”, fapt care este în continuare sprijinit prin propagande rasiale sau prin cultul spălării creierului practicat de unele personaje cu autoritate (de exemplu teroriştii religioşi). Nivelurile extrem de joase ale conştiinţei sunt atinse de persoanele care cad victimă eroriijuciferice (mândrie, distorsiunea adevărului) sau erorii satanice (cruzime, sălbăticie). Astfel, celeniai mari distingeri aduse umanităţii au fost foarte adeşea făcute în numele lui JDumnezeu (inversiunea clasică luciferică a binelui şi răului). Dintr-o perspectivă evoluţionistă care dezvăluie limitele eului, se poate vedea clar că cei care perpetuează cruzimea sunt ei înşişi victimele nivelurilor rudimentare ale conştiinţei.

Dintr-o analiză a originilor şi dinamicii sale, se poate concluziona că vinovăţia nu este altceva decât o altă formă de egocentrism, în care eroarea este exagerată în loc să fie abandonată în favoarea unei puteri superioare. Dumnezeu nu este un sadic, aşa încât autodegradarea sau autopedepsirea nu-i folosesc nici Lui, nici aproapelui nostru.

Partea „Gotică” a istoriei creştinismului a încercat să glorifice pânza de sac, cenuşa şi suferinţa ca forme de penitenţă. Cu ajutorul unei înţelegeri superioare a eului şi a mecanismului său, se poate observa că acest mecanism este subtil, putând conduce la manifestări extreme ca ascetismul sau persecuţia (de exemplu, Inchiziţia).

În psihologie, există un proces de eliberare din ghearele vinovăţiei care se numeşte „anulare” şi care implică atât transformarea supraeului punitiv (conştiinţa) într-o viziune mai realistă asupra vieţii, caf şi compensarea erorii, în aşa fel încât aceasta să devină mai blândă, mai puţin critică şi punitivă.

Într-o desfăşurare normală a perioadei copilăriei, figurile parentale cu care ne identificăm nu sunt aspre, ci generoase şi iubitoare, îndeplinind rolul de dascăli. Supraeul punitiv mai poate fi proiectat şi în afară, ca o poziţionalitate politică extremă, agresivă şi critică, ce se propagă prin „seva" urii politice. O altă expresie a acestei erori este modelul social invaziv al fapţaşului Aâctiniei, care poate fi aplicat oricărei situaţii sociale. În psihanaliză, o astfel de stratagemă se numeşte „proiecţie" menită reprimării conflictului, în locul conştientizării sale şi dezvoltării unei responsabilităţi în faţa lui.

În terminologia freudiană clasică, eul este înţeles şi contextualizat într-un mod foarte diferit faţă de terminologia spirituală. Eul freudian este acel aspect al minţii care are de-a face cu realitatea exterioară, precum şi cu echilibrarea şi rezolvarea conflictelor interioare dintre Sine (pornirile primitive) şi conştiinţă. Astfel, se pune semnul de egalitate între sănătatea psihică şi o personalitate sănătoasă, realistă şi echilibrată.

Atunci când supraeuljnalign se ameliorează şi devine benign, el percepe autoritatea ca pe o formă protectoare, rolul său fiind considerat educativ. Astfel, el nu are nevoie să fie proiectat în lumea exterioară sau întors împotriva lui însuşi.

Vinovăţie şi memorie

Aşa cum a fost descrisă, structura dualistă a eului conduce la confundarea percepţiei (un program linear editat) cu realitatea. (De exemplu, procentajul de eroare din depoziţia martorilor oculari la procese este de 50%.) Memoria şi aducerea aminte nu vin din realitate, ci din percepţia noastră din momentul respectiv. (Pentru mai multe informaţii, vezi Secţiunea 1, *Adevăr versus Falsitate*). Deşi unele fapte istorice pot fi reamintite corect, sensul lor nu este înţeles pentru că, dacă vinovăţia persistă, atunci evenimentele nu pot fi înţelese cum trebuie în contextul unei Realităţi mai extinse.

Transformare

Deşi utile, explicaţiile psihologice/sociologice, nu lămuresc totuşi pe deplin însănătoşirea reală ce are loc atunci când sunt depăşite aceste niveluri joase ale conştiinţei. Prin intermediul alinierii spirituale, împrejurările trecute ce stau la baza vinovăţiei sunt recontextualizate sub influenţa energiei spirituale. Acest proces este generat de un exerciţiu al voinţei spirituale, care, prin intenţie, invocare, rugăciune şi afirmaţie iniţiază un proces care nu mai aparţine eului, ci Sinelui nonliniar. Acest proces este descris pe larg în „A Course în Miracles" (Un curs despre miracole – nivel calibrat 600), iaFexpenenţă în cauză este în mod subiectiv miraculoasă, transformativă şi conduce către un sentiment de pace şi însănătoşire. Acest fenomen este facilitat de participarea la grupuri spirituale, unde energia spirituală personală este dezvoltată prin intenţia grupului, prin sprijin, precum şi prin câmpul spiritual (de exemplu, Asociaţia Alcoolicilor Anonimi calibrează la nivelul 540, cel al Iubirii Necondiţionate).

Aşa cum au dovedit-o mii de oameni „percepţiile, negative şi vinovăţia pot. Fi înlocuite astfel printr-o înţelegere pozitivă şi printr-o schimbare a contextului şi memoriei. Acest lucru stă la baza unei afirmaţii utilizate în mod obişnuit în astfel de grupuri: „Acum văd lucrurile altfel". Prin intermediul acestei transformări, persoane detestate înainte pot fi iertate, înspăimântătorul din trecut poate deveni paşnicul din prezent, iar ura este înlocuită de compasiunea pentru slăbiciunea omenească. Deşi transformarea este cerută de sinele personal, ea are loc prin invocarea puterii voinţei spirituale, datorită căreia, ceea ce e aparent imposibil nu numai că devine posibil, ci devine chiar o realitate bazată pe experienţă.

Înţelegerea mecanismului de dominare al eului

Iluzia este o consecinţă automată, secundară a poziţionalităţii. Ceea ce se întâmplă în cadrul unei transformări miraculoase este faptul că poziţionalitatea

se dizolvă permiţând o mai mare contextualizare, în afara timpului şi spaţiului, prin care conţinutul linear este înlocuit de contextul nonliniar. Persistenţa \ negativităţii este recompensa secretă pe care o primeşte eul. Această recompensă secretă reprezintă, de altfel singura sursă de renergie a eului, aşa încât acesta percepe iertarea şi compasiunea ca pe nişte „duşmani”. (în forţele armate totalitare nu este permisă nicio manifestare de bunăvoinţă, înţelegere sau compasiune, pentru că acestea sunt considerate semne de slăbiciune, fiind interzise cu desăvârşire).

În lumea spirituală, există un dicton important care afirmă că „nu există resentimente justificate”. Această afirmaţie nu este agreată de către ego, care recurge apoi la litania ororilor, amintind violarea „drepturilor”, injustiţiile, argumentele prezumtive ale „eticii” şi „moralităţii” etc. Fiecare consilier, sponsor, sau specialist este obişnuit cu astfel de declaraţii. Ca să te restabileşti, primul lucru pe care îl ai de făcut este să înţelegi dacă doreşti cu adevărat să te agăţi de asta (şi în consecinţă să primeşti „seva”) sau să renunţi. Acesta este momentul decisiv farăi de care vindecarea nu poate avea loc.

Decizia luată la acest moment de cotitură are consecinţe concrete în psihologia creierului şi în capacitatea lui de a alege iertarea în locul urii. (vezi diagrama Psihologiei creierului din capitolul 9).

Pentru acceptarea acestui pas necesar, poate fi util şi încurajator să dăm un exempju puternic. Probabil că exemplul cel mai impresionant este acela al veteranilor celui de-al Doilea Război Mondial, care au traversat, fără niciun dubiu, o experienţă groaznică. După încheierea războiului, majoritatea foştilor combatanţi inamici s-au iertat foarte repede unii pe alţii, salutându-se chiar oficial şi sărbătorind împreună încheierea conflictului. Şi-au strâns mâinile şi şi-au reconfirmat respectul reciproc. Au existat piloţi kamikaze care au mitraliat vasul pe care se aflau mii de soldaţi americani, cărora le-au ucis

camarazii şi au lăsat în urma lor mulţi răniţi şi schilozi. Pe de altă parte, americanii au fost aceia care au aruncat bomba atomică, ucigând sute de mii de civili. După încetarea ostilităţilor a existat o acceptare ciudată, care s-a aşezat ca o pătură peste combatanţi şi care postula faptul că totul se terminase şi că fusese de fapt doar o treabă „legată de război”. Foşti combatanţi au devenit chiar prieteni, făcându-şi vizite periodice împreună cu familia. Până şi în ziua de azi, supravieţuitorii comemorează împreună marile bătălii.

Reţinerea, şovăiala de a ierta nu este doar o consecinţă a lip (să disponibilităţii de a lăsa să dispară acea „sevă” a eului care percepe nedreptatea, ci şi a iluziei conform căreia ceilalţi nu o „merită”. În realitate, cel care iartă şi nu cel iertat beneficiază cel mai mult. Scopul exemplului amintit este de a demonstra că până şi cele mai grele condiţii pot fi depăşite, dar numai printr-un act de voinţă şi prin disponibilitatea de a renunţa la întreţinerea urii şi a răzbunării.

Ne-am putea întreba cum de este posibilă totuşi o astfel de transformare sfântă, date fiind condiţiile groaznice existente de ambele părţi, inclusiv încarcerarea în lagărele de prizonieri de război, foametea, tortura, cruzimea fără margini şi masacrul. În realitate (şi mai ales din punct de vedere psihologic), acest lucru nu putea fi realizat deloc de către *eu*/*minte* pentru că acestora le lipseşte puterea necesară pentru a o face atunci când sunt absorbite de câmpul energetic al urii, care calibrează abia la nivelul 3 (1 în consecinţă, sursa tFansformatoare a puterii nu-şi are nicidecum originea în minte sau în personalitate. Puterea necesară rezidă într-o calitate nonliniară a conştiinţei numită „voinţă”, care e singura ce poate deschide poarta spre puterea necesară dizolvării poziţionalităţii eului.

Prin rugăciune, Sfântul Duh ne transformă înţelegerea în virtutea puterii de vindecare a Graţiei. Ceea ce eul nu poate ridica prin puterile sale, devine un

fulg pentru Graţia Divină. Ca o consecinţă a procesului de transformare, nu numai că viziunea asupra celorlalţi se transformă, trecând de la ură la bunătate, dar însăşi viziunea asupra propriei persoane este transformată.

Culturile dominate de vinovăţie au o percepţie negativă asupra lui Dumnezeu, pe care îl consideră critic, răzbunător, mânios şi punitiv prin dezastrele naturale (care sunt contextualizate ca fiind pedeapsa lui Dumnezeu pentru răutatea noastră). Judecata personală se bazează pe percepţia care se dezvoltă prin credinţe şi programare prealabilă, iar toate acestea la un loc sunt coordonate de recompensa energiilor negative ale eului. Pur şi simplu, eului „îi place” să sufere o „nedreptate”, să fie martir, să fie neînţeles şi, desigur, victimă permanentă a vicisitudinilor vieţii. În felul acesta, el primeşte o recompensă enormă, nu numai din poziţionalitatea însăşi, dar şi prin compasiune, autocbmpătimire, senzaţia de a fi important sau în „miezul acţiunii”, îndeplinind rolul. De erou/eroină a melodramei. Eul acumulează „jigniri” şi nedreptăţi, hrăneşte „sentimente rănite” şi se complace în suferinţa acestei melodrame interioare a acumulării de nedreptăţi. În acest scop, eul colectiv exploatează „drepturi” ce pot fi invocate şi raţionalizate pentru orice poziţionalitate sau ptinct de vedere extremist. Bătălia pentru „drepturi” este elementul principal al mass-mediei şi al acelei lupte sociale agresive numită politică (pentru care adevărul este voit sacrificat în favoarea câştigului şi din cauza căreia milioane de oameni mor).

Evaluarea interioară şi onestitatea faţă de noi înşine dezvăluie deliciile secrete pe care eul le obţine din alimentarea acestor justificări şi nemulţumiri. Iluzia eului e că acesta este un proces de auto-alimentare, când, în realitate, efectul obţinut este exact cel contrar.

Pentru a ieşi din acest cerc vicios, este bine să analizăm, totalitatea suferinţelor omeneşti şi să recontextualizăm evenimentele de la nivelul compasiunii.

Aşa cum spune Buddha, a fi muritor înseamnă automat a suferi, şi tocmai acesta este motivul pentru care el ne-a învăţat să năzuim către Iluminare, scăpând astfel de recurenţa determinismului karmic. Atunci când, în mod voluntar, eliminăm prin iertare un generator al urii, noi suntem cei care ne desprindem de fapt de ură. După cum a mai spus Buddha, nu este necesar să-i pedepsim sau să ne răzbunăm pe alţii pentru că ei vor fi doborâţi chiar de propria lor mână.

Publicul îşi exprimă adeseori îngrijorarea că vinovaţii ar putea scăpa nepedepsiţi. Oricine este familiarizat cu adevărul spiritual şi cu realitatea conştiinţei poate să observe că astfel de lucruri nu sunt posibile. Fiecare dintre noi este răspunzător în faţa Universului şi este supus Judecăţii Divine prin însăşi dinamica universului. Fiecare suflet pluteşte ca un dop de plută pe mare, exact la nivelul propriei sale flotabilităţi, iar acest lucru nu e defel consecinţa unui act arbitrar al mării. Pe cârmă nu este mâna altcuiva, ci propria noastră mână, ceea ce reflectă libertatea totală pe care Dumnezeu a lăsat-o vieţii. Nimeni nu cade decât prin propria mână. Chiar şi acele întâmplări care par „accidentale" nu sunt altceva decât nişte percepţii. Nu există accidente în univers – ele nici măcar nu reprezintă o posibilitate. De fapt, e vorba de cu totul altceva: ele sunt incomprehensibile şi imprevizibile pentru eul linear din cauza limitării acestuia la paradigma newtoniană a cauzei şi efectului (nivel calibrat 450).

Cu douăzeci de ani în urmă, în ziare se prezenta cazul unui avion căruia i s-a dezagregat fuzelajul pe când zbura la mare altitudine şi, cu toate acestea, numai o singură persoană din sutele de pasageri care se aflau la bord a fost aspirată afară. Oamenii se reunesc pentru că sunt aliniaţi la acelaşi câmp de atracţie. Când peştii din fundul mării se adună în bancuri, iar păsările în stoluri, fiecare se află exact acolo unde trebuie – şi aceasta nu ca rezultat al alinierii cu alţii, ci în virtutea faptului că toţi

sunt aduşi la unison de acelaşi câmp de atracţie. Fiecare, separat, urmează un câmp de atracţie puternic (asemănător celui magnetic), care, la rândul său, este supus câmpului de atracţie imediat superior şi aşa mai departe, până la Divinitate. (Pasajul de mai sus calibrează la nivelul 995.)

Politica eului / Ura

Eul structurat dualist se autopropagă printr-o poziţionalitate care tinde să vadă totul în termenii de făptaş / victimă (clasica eroare relativistă a lui Karl Marx).

Din cauza acestei poziţionalităţi arbitrare, eul divizează evenimentele în perechi antagonice, iar sentimentul de vinovăţie care rezultă poate fi direcţional către sine (sub forma culpabilităţii), după cum poate fi proiectat către exterior (sub forma manifestărilor de ură sau paranoia). Astfel, eul are tendinţa de a judeca şi, involuntar, devine propria sa victimă. Dacă urăşte, se simte vinovat în mod inconştient de violarea adevărului şi poate să-şi reprime vinovăţia acumulată, fapt care adaugă şi mai multă energie urii proiectate. Aşa cum vom mai discuta într-unul din capitolele următoare, acest lucru contribuie şi la nivelul de frică, pentru că eul se-aşteaptă. În mod inconştient să primească înapoi exact ceea ce proiectează în exterior.

În ciuda instrumentelor sale redutabile, eul nu poate scăpa de consecinţe, fie că-şi dirijează atacul spre interior sau exterior. Falsitatea inerentă a poziţiei eului este aceea că, de fapt, nu persoana resimte vinovăţia sau ura, ci doar eul însuşi. Şinele adevărat rămâne neafectat, pentru că adevărul este imun la falsitate Astfel, jocul de-a ura/culpabilitatea este o politică operaţională doar la nivel interior, în cadrul căreia o serie de voci diferite caută să domine şi să câştige puterea.

Eul este invidios, pe ceea ce intuieşte a fi superior limitelor sale şi, în consecinţă, urăşte şi denunţă ceea ce nu poate să «înţeleagă. Are chiar un interes personal în a

critica şi denigra ceea ce nu poate săjnţeleagă. Astfel, scepticul urăşte la nivel subtil adevărul spiritual sau conştiinţa superioară, precum şi valorile acestora (iubirea, adevărul, Divinitatea, frumuseţea). Ura îndreptată împotriva purităţii sau esteticii este exprimată prin obscenitate şi vulgaritate grosolană, ca şi prin profanare (distrugerea *Pieţei*, pângărirea feminităţii, insultarea erudiţiei, defăimarea integrităţii etc).

O mare parte a pretinselor critici (vezi mascarada „discursului liber”) nu reprezintă altceva decât ură deghizată şi însoţită de justificări bazate pe raţiune, în vederea diminuării vinovăţiei. Ura ideologică alimentează dezbaterea publică asupra majorităţii subiectelor şi problemelor actuale ale societăţii, iar eul preia de aici ceea ce percepe el a fi un câştig – faptul că e în centrul atenţiei. Adesea, ura ia forma culpabilităţii proiectate prin învinovăţire.

În mod analog, politicile eu lui îşi au corespondentul în societate, care este foarte preocupată de învinovăţire. Deşi indivizii joacă şi ei un rol, evenimentele nefericite reprezintă adeseori un eşec al procesului social însuşi, din cauza unor politici în mod inerent greşite. Şi, deşi pedepsirea vinovaţilor satisface publicul, de obicei acest lucru îl şi înşală, pentru că soluţia trebuie căutată şi descoperită prin examinarea a chiar procesului în cauză.

Vinovăţia care îşi are originea în nişte judecăţi greşite din trecut este depăşită cu ajutorul unor instrumente reparatorii precum onfesiunea rededicarea. Morală şi compensarea prin intermediul faptelor bune (procesul de „anulare” a răului/greşelii). Umilinţa vine şi ea în sprijinul reabilitării prin recunoaşterea faptului că o parte importantă a vinovăţiei îşi are originea în mândrie, de exemplu: „Nu ar fi trebuit să fac greşeala asta”.

Există o eroare în cuvântul „ar trebui”, ce reprezintă ipoteticul. Ipoteticul nu este niciodată o realitate, el fiind, de fapt, o abstracţiune idealizată. În consecinţă,

ipoteticul reprezintă o fantezie.

Astfel, istoria, noastră personală trecută reprezintă cel mai bun lucru pe care l-am fi putut face în condiţiile daţe, ceea ce include percepţiile şi starea noastră mental-emoţională din momentul respectiv. Greşelile pot avea un efect pozitiv, pentru că ele servesc menţinerii unei smerenii realiste. Eul reprezintă de fapt o busolă defectă, care arată de multe ori direcţia greşită. Când îţi dai seama de amploarea limitelor tale, te întrebi cum de poţi supravieţui totuşi suficient de mult ca să poţi face greşeli.

Un studiu al istoriei civilizaţiei dezvăluie rapid că nu numai indivizii, ci şi popoare întregi, s-au prăbuşit şi au dispărut ca o consecinţă directă a incapacităţii minţii omeneşti de a face diferenţa între adevăr şi falsitate. Milioane de oameni, ţări şi generaţii întregi sunt devastate în mod repetat de credinţe, false iluzii, precum şi de eşecul în a-i recunoaşte pe liderii non-integri. Astfel, renumita lucrare a lui Mackay *„Deziluziile populare extraordinare şi nebunia mulţimilor”* a fost editată în mod constant, începând din 1841.

Pentru că evoluţia conştiinţei este progresivă atât la nivel individual, cât şi colectiv, trecutul, prin selecţie, pare a fi negativ comparativ cu prezentul. Învăţăturile se pot trage numai prin trăirea experienţelor pe parcursul unui continuum temporal; prin urmare, există întotdeauna ceva în plus faţă de ceea ce poate fi cunoscut ipotetic. Astfel, în realitate, la 25 de ani nu putem deţine ţoale informaţiile care se acumulează până la vârsta de 50 de ani. Toţi ne spunem „dacă aş fi ştiut, aş fi făcut altfel”. În felul acesta, cu ajutorul umilinţei, putem observa că fiecare moment dat include o limitare. Ceea ce am fost cândva nu mai există în acest moment – suntem alţii. Greşelile fac parte integrantă din procesul de învăţare, iar aceasta este soarta condiţiei umane însăşi. Dat fiind că mintea conştientă este limitată, ea compensează acest lucru substituind supoziţii (care nu-s

altceva decât o „ghicire” mai educată) şi, prin urmare, la nivel operaţional, alegerile şi deciziile se bazează pe opţiunile care par a fi cele mai bune, aşa cum spune şi dictonul lui Socrate.

— Vinovăţia spirituală este o consecinţă a sistemelor morale, etice şi religioase care, deşi contribuie la sentimentul deculpabilitate, mai includ şi nişte procedee, verificate în decursul timpului, menite eliberării din ghearele acesteia. De exemplu: confesiunea, iertarea, penitenţa, rededicarea către principiile spirituale „precum şi faptele bune, serviciile făcute în mod dezinteresat ori eforturile umanitare. Culpabilităţii i se poate da şi o utilizare pozitivă: ca motivator al schimbării în bine. În plus, o vinovăţie Mâţă în marje rezonabile reprezintă şi dovada faptului că avem o conştiinţă şi că, prin urmare, suntem corijabili. Psihopaţilor le lipseşte acest element, iar asta îi face să meargă înainte orbeşte, repetând încontinuu aceleaşi greşeli şi scufundându-se prin urmare din ce în ce mai adânc. Astfel, persoanele orientate spin tial pot fi recunoscătoare că deţin nişte standarde după care îşi pot construi viaţa şi care pot juca rolul unor ghizi interni realişti ai propriului comportament.

„Eul ideal”.

O altă structură a eului psihologic a fost numită de Freud „Eul ideal”, (în contrast cu Id-ul instinctelor animalice reprimate, respectiv cu supraeul sau conştiinţa). Acest mecanism mental este compus din standarde şi obiective idealizate, admirate, sperate şi dorite. El reprezintă ceea ce Ne planificăm şi sperăm să devenim. Figurile idealizate se internalizează ca modele şi deci, din punct de vedere inspiraţional, alimentează ambiţiile şi planificarea propriei vieţi.

Îndeplinirea acestor idealuri conduce la creşterea aprecierii de sine şi la satisfacţii, dar în acelaşi timp, eşecul în împlinirea speranţelor poate avea ca rezultat apariţia unor sentimente de culpabilitate. Astfel,

aşteptările nerea liste trebuie să fie revizuite periodic ca să nu devină opresive. A avea permanent un obiectiv în minte este inspirator, contribuind chiar la materializarea acestuia, pentru că ceea ce avem constant în minte tinde să se materializeze. Totuşi, este o greşeală să te laşi cuprins de sentimente de culpabilitate pentru că nu ai reuşit să duci la îndeplinire un ideal. La o examinare mai atentă se ajunge frecvent la concluzia că nu obiectivul respectiv a fost cel dorit cu adevărat, ci mai degrabă satisfacţia asociată acestuia.

Flecare moment include simultan în sine atât opţiuni, cât şi limite. Acestea” cuprind totalitatea consecinţelor factorilor karmici exprimată colectiv ca totalitatea împrejurărilor care au generat moştenirile şi situaţiile din viaţa cuiva. Eul/sinele este linear şi, prin urmare, supus limitărilor şi obstacolelor. Recunoaşterea acestei dileme umane poate avea ca rezultat alegerea obiectivelor spirituale în defavoarea celor materiale. („Nu poţi să o iei pe un drum ocolit către rai”). Dictonul „Mai bine adună bogăţii în Ceruri decât pe pământ” ne ajută să ne reamintim acest lucru. Pe termen lung, consecinţele faptejor bune pe care le-am făcut în viaţă faţă de ceilalţi oameni au o influenţă pozitivă mult mai mare decât succesul lumesc, care este temporar şi în cele din urmă se pierde. Este benefic să-ţi reevaluezi periodic obiectivele şi să te întrebi dacă acestea sunt cu adevărat importante sau dacă nu sunt cumva numai o consecinţă a egocentrismului tău. Succesul în orice acţiune este pur şi simplu consecinţa automată a faptului că, fără a căuta profitul, eşti cel mai bun în stilul de viaţă pe care ţi l-ai ales.

Pentru depăşirea culpabilităţii, rugăciunea şi reapleearea către valorile spirituale sunt extraordinar de utile, aşa cum este şi conştientizarea faptului că, în ciuda aparenţelor, condiţia umană este foarte dificilă pentru fiecare dintre noi.

Probleme întâmpinate la depăşirea culpabilităţii şi

defectelor morale

Culpabilitatea este o funcţie a supraeului normal sau a conştiinţei, reprezentând, de fapt, un mecanism de limitare care contrabalansează instinctele şi impulsurile animalice ale sinelui – sau ID-ului, după cum îl numea Freud, acest clement fiind compus din instincte foarte primitive reprimate, ce includ chiar impulsurile criminale.

În timp ce un exces de vinovăţie se impune a fi corectat, absenţa ei totală este cu mult mai gravă, reprezentând în general, consecinţa unei condiţii patologice congenitale care conduce la diferite forme de criminalitate şi psihopatologie, aşa cum se întâmplă în cazul criminalilor în serie, personalităţilor psihopate sau, în politică, în cazurile de narcisism mesianic malign.

În cazul oamenilor obişnuiţi, există un mecanism normal al culpabilităţii care acţionează ca un obstacol împotriva egoismului, cruzimii, sau instinctelor de prădător. Aspectele utile ale culpabilităţii includ regretul, abţinerea şi autocritica menită corectării unui comportament, toate acestea fiind părţi componente ale moralităţii şi eticii responsabile. Aceste aspecte ale conştiinţei contrabalansează valorile extreme de egocentrism pe care le manifestă personalităţile criminale/psihopate. În lipsa barierei abţinerii, impulsurile foarte primitive de ură (care în mod normal sunt reprimate automat) se dezlănţuie asupra societăţii în forma criminalilor, violatorilor, pedofililor, criminalilor în serie şi ucigaşilor în masă. Toate aceste condiţii calibrează aproximativ la nivelul 30 al conştiinţei sau chiar mai jos. Din cauza ciudăţeniei comportamentelor exprimate, astfel de persoane sunt în mod obişnuit caracterizate ca fiind „posedate” (de exemplu, de diavol). Astfel, ele sunt dominate de niveluri ale conştiinţei care au fost caracterizate îndeobşte prin termenul de „astral inferior”.

Aceste anomalii sunt diagnosticabile de cele mai

multe ori încă de la vârsta de trei ani, prin incapacitatea specifică de amânare a satisfacerii plăcerilor, de a învăţa din experienţă ori de a anticipa consecinţele. Până în prezent, aceste tulburări s-au dovedit a fi incurabile, iar parcursul lor clinic include recidiva şi criminalitatea cronică devenită stil de viaţă. Dacă aceste tulburări sunt însoţite de un intelect solid, ele ar putea lua forma fraudării unei companii ori a distorsionării patologice a religiei. Acest lucru se întâlneşte în sectele bizare sau în distorsiunile aberante ale religiilor tradiţionale, care devin secte şi chiar conduc la sinucideri individuale sau colective ori la uciderea unor persoane nevinovate „în numele Divinităţii”.

O altă variantă este cea a personalităţii multiple ori disociate, care prezintă societăţii o parte normală, iar prădătorul disimulat acţionează ca agent dublu, spion, informator ori trădător. În expresiile sale politice majore, această tulburare este văzută şi la megalomaniile narcisiste mesianice, care atunci când se văd ameninţate puternic, recurg chiar la uciderea unui număr foarte mare de oameni. (Nero, Hitler, Hussein, Stalin etc.)

Echilibrarea culpabilităţii

Aşa cum reiese din cele spuse mai sus, absenţa culpabilităţii reprezintă o condiţie mult mai gravă decât contrariul ei, adică excesul de culpabilitate. Căci absenţa acesteia conduce la o formă de tulburare mentală care, cu un secol în urmă, a fost denumită „imbecilitate morală”. Prin contrast, conştiinţa hipertrofiată este asociată cu şerupulozitatea sau tulburările obsesiv-compulsive, în cadrul cărora persoana respectivă trăieşte cu teama de culpabilitate, manifestată chiar şi în legătură cu unele lucruri minore, cum ar fi de exemplu o mică greşeală absolut normală.

În cadrul evoluţiei spirituale, culpabilitatea este recontextualizată, în aşa fel încât să conducă către beneficii. Este necesar însă ca ea să fie redefinită în forma atenţiei de a nu ne lăsa dominaţi de impulsuri

distructive. Mai târziu, ea este reprezentată ca înţelepciune a maturităţii şi devine un factor de echilibru etic esenţial împotriva egocentrismului. Astfel, culpabilitatea este depăşită după ce a fost recon textualizată, armonizată şi echilibrată prin intermediul responsabilităţii şi moralităţii conştiente şi internalizate.

Odată recontextualizată, culpabilitatea poate fi acceptată chiar ca un factor productiv, protector şi un mecanism al învăţării.

Culpabilitatea este neplăcută pentru că se asociază cu pierderea iubirii, cu dezaprobarea din partea figurilor parentale internalizate precum şi cu pierderea respectului de sine. Este folosită adesea ca un instrument destinat controlului asupra altora. Ea mai simbolizează şi respingerea, dizgraţia, ori pierderea unui statut. Cât priveşte religia, culpabilitatea se asociază strâns cu păcatul şi frica de Dumnezeu, care i-a gonit pe Adam şi Eva din Grădina Edenului, fapt care a marcat momentul iniţial al karmei omului de a fi o fiinţă predispusă la greşeli şi sfidareatorităţii divine. La o examinare mai atentă, se dovedeşte că eroarea rezidă într-o curiozitate infantilă necontrolată, care a condus în final la succesul şarpelui în atragerea copilului interior curios, încrezător şi naiv.

O interpretare şi întrebuinţare utilă a culpabilităţii rezidă în respectul pentru parametri şi graniţe. Astfel, culpabilitatea şi teama se maturizează în atenţie şi înţelepciune. Acest lucru se reflectă în respectarea preceptelor şi graniţelor morale care înlocuiesc culpabilitatea şi se materializează în trăsăturile de caracter care stau la baza supravieţuirii, succesului şi fericirii.

J₃ul îi mai urăşte de asemenea şi pe cei care îl fac să se simtă vinovat, fapt ce contribuie la ura sa imatură împotriva oricărei autorităţi (care este percepută ca fiind arbitrară, autoritară şi represivă şi nicidecum benignă şi proiectivă). Astfel, dat fiind că vinovăţia este considerată

dureroasă, ea mai poate fi evitată şi printr-un mecanism al negării şi al proiectării responsabilităţii către alţii, prin intermediul blamării, fapt ce ameliorează suferinţele conştiinţei şi, în plus, justifică ura exteriorizată care, altminteri, ar fi putut fi utilizată împotriva propriei persoane. În consecinţă, societatea este mereu gata să acuze şi să eticheteze, căutând fără încetare să găsească responsabili asupra cărora să poată proiecta vinovăţia şi ura. (vezi, de exemplu, paradoxul „urii îndreptate împotriva păcatului”).

Culpabilitatea inconştientă în cazul persoanelor normale, devierea de la adevăr şi onestitate are ca rezultat acumularea vinovăţiei, care, apoi, este reprimată din cauza naturii ei neplăcute şi dureroase. Astfel, în timp, se adună un rezervor considerabil de vinovăţie ce scapă atenţiei şi conştienţei, până e descoperit prin introspecţie. Aceasta este o situaţie foarte obişnuită, care contribuie la dezacorduri şi dispute sociale. Deşi erorile morale/etice sunt adeseori scuzate prin justificări raţionale, trebuie spus că inconştientul nu se lasă înşelat de minciună şi, în adâncul său, ştie bine când este minţit de şine, sau de alţii.

Una dintre sursele disputelor sociale rezultă din înclinaţia actuală de a politiza convingător toate aspectele societăţii, care necesită apoi justificări eficiente. Acest lucru conduce la o deformare a evidenţei ce ar fi putut slăbi poziţionalitatea. Un exemplu ar fi argumentele împotriva oricăror referiri publice la religie şi Divinitate. Argumentele aduse în sprijinul acestei abordări se referă la citatul constituţional „nu faceţi nicio lege care să întemeieze o religie”, fără a cita, dinadins, şi restul propoziţiei, care continuă în felul următor „sau să interzică liberul exerciţiu al acesteia”. Constituţia este deistă, dar nu şi teistă, ceea ce este o diferenţă foarte importantă. (*Aici şi în orice alte referiri la texte legislative, autorul are în vedere SUA. N. tr.*)

Prezentarea unor jumătăţi de adevăr pentru a cuceri

o poziţie este justificată raţional pentru suprimarea culpabilităţii. Există foarte multe exemple care arată opoziţia faţă de programele sociale, pe care adversarii se fac însă că uită să le raporteze. Acumularea de vinovăţie socială are loc sub forma unor acuzaţii sau defăimări publice, care apoi au nevoie de justificări ulterioare, susţinute prin alte denaturări subtile şi retorici elaborate.

Culpabilitatea şi ura se atenuează prin acceptarea limitelor eului/minţii, dată fiind structura inerentă şi defectele operaţionale ale acestora. Astfel, locul un e luat de tristeţe atunci când vedem oameni care-şi distrug atât propria viaţă, cât şi pe a celorlalţi. De asemenea, devine foarte evident că nu avem niciun câştig dacă îi urâm. Capacitatea de a ierta îşi are sursa în acceptarea umilă a limitelor inerente ale condiţiei umane însăşi, care, la urma urmelor, se află pe o curbă de învăţare în evoluţia conştiinţei. Astfel, abia în ultimii 20 de ani, nivelul general al conştiinţei umanităţii a reuşit să depăşească pragul adevărului de la nivelul 200), dar 78 % din populaţia lumii se situează încă sub nivelul 200 (49 % fiind în America).

Vinovăţia şi procesul evoluţiei spirituale

Aspiranţii spirituali întreabă adeseori de unde să-şi înceapă analiza interioară şi cum anume să procedeze. De obicei, există mai întâi o perioadă de dobândire a cunoştinţelor spirituale prin studiu, prin frecventarea grupurilor spirituale, respectiv prin participarea la conferinţe, reuniuni sau meditaţii. Urmează apoi concentrarea pe călătoria interioară a auto-explorării care, pentru a fi reuşită, ar trebui să se desfăşoare mai degrabă pe câteva direcţii generale decât pe momente sporadice, care, mult prea adesea, conduc la descurajare sau abandonarea tuturor proiectelor.

j

Un aspect foarte important este ca înaintea unei introspecţii morale să deţinem cunoştinţele necesare cu

privire la propria noastră conştiinţă şi felul ei de a acţiona. De aceea, e capital ca aceasta să devină pozitivă şi să fie utilizată în mod constructiv, pentru că, dacă nu este recontextualizată, procesul va genera auto-învinovăţire, creşterea culpabilităţii şi ruşinii ori chiar pierderea respectului de sine. Trebuie înţeles foarte clar că toate defectele sunt parte integrantă din însăşi structura eului, care este naiv şi incapabil să discearnă între aparenţă şi esenţă. Practic, eul nu are capacitatea să facă deosebirea dintre adevăr şi falsitate, ori dintre lume şi sinele personal.

Cel mai bine e să te adresezi conştiinţei talejnterioare şi să o faci să devină mai degrabă un aliat util şi un profesor decât o sursă de suferinţă. Foarte important este totodată ca scopul acesteia să fie unul educativ… Căci e limpede că propria noastră conştiinţă e un instrument important şi un ghid util, cu care trebuie să ne punem de acord prin intermediul voinţe L. Astfel, printr-un exerciţiu de voinţă, conştiinţei îi poate fi interzis să devină doar un alt autor indulgent cu sine, care se complace în culpabilitate şi care, în mod paradoxal, este egoist.

Este bine să fim conştienţi că a purta pânză de sac şi a ne pune cenuşă în cap poate fi melodramatic, dar este un act complet inutil atât pentru lume, cât şi pentru integritatea spirituală, fiind de fapt o auto-indulgenţă vicleană. Culpabilitatea poate fi înlocuită numai cu ajutorul unui regret decent, fiind o limitare umană moştenită, în contrast cu care perfecţiunea reprezintă o idealizare la fel de nereali stă. Culpabilitatea este atenuată prin acceptarea limitării, care, la rândul ei, este şi o consecinţă pozitivă a umilinţei. Astfel, culpabilitatea poate fi respinsă ca fiind doar o altă formă de auto-indulgenţă.

Onestitatea faţă de propria persoană necesită curaj, smerenie, răbdare şi înţelegere pentru aspectele imature ale conştiinţei, care, până la urmă, sunt un produs al

copilăriei. De aceea, aceasta are tendinţa de a exagera, existând chiar tentaţia de a o „înlătura” dacă stă în calea impulsivităţii. Lucrarea rezidă în înţelegerea onestă a defectelor interioare sau de caracter, fără a declanşa atacuri de vinovăţie, ură, furie sau resentimente îndreptate fie împotriva propriei persoane, fie a altora.

Eul/mintea reprezintă un set de modele comportamentale învăţate, al căror scop final rezidă în depăşirea programării şi funcţionării acestora în virtutea puterii Radianţei Sinelui, care recontextualizează viaţa în mod pozitiv. Prezenţa Sinelui este experimentată drept compasiune pentru întreaga viaţă, în toate formele ei de expresie, incluzând evoluţia ei ca sine personal. Prin urmare, iertarea înlocuieşte condamnarea, semn că a venit momentul unei introspecţii mai profunde.

Procesul descris mai sus reprezintă înţelepciunea colectivă a tuturor grupurilor de auto-ajutorare bazate pe cei 12 paşi, precum şi a altora de acest gen. El reprezintă, de asemenea, şi premisa de bază urmărită în cadrul analizelor profunde, cum ar fi psihanaliza, în care regula fundamentală este, ca întotdeauna, abordarea explorării conflictelor intra-psihice să aibă loc mai întâi din perspectiva supraeului. De asemenea, este util să ne amintim că lumea are de câştigat prin înţelepciune şi nicidecum prin ură, vinovăţie sau blamare. Pe drumul descoperirii interioare, dăm peste amintiri şi evenimente pe care le regretăm, dar care, pur şi simplu, ne consolidează decizia de „a face mai bine”.

Un alt instrument foarte util în activitatea spirituală şi terapeutică este simţul umorului, care compensează inconvenientele teatrului lumesc al absurdului. Umorul reprezintă consecinţa posibilităţii de a vedea prin iluziile paradoxului.

Cu toate că marii învăţători ne-au învăţat că principalul defect omenesc este ignoranţa, ar fi chiar mai util să considerăm că limitarea omenească esenţială e naivitatea – care, la bază, reprezintă un defect. Cu

ajutorul unei pregătiri adecvate, al analizei interioare şi al onestităţii, calea poate fi urmată în siguranţă, evitându-se căderea în ruşine, disperare, deznădejde, autocondâmnare, depresie ori pierderea respectului de sine. După cum a remarcat şi hoţul când a fost prins asupra faptului: „Ei, nimeni nu-i perfect, nu-i aşa?”

Pentru că religiile lumii prevăd anumite perioade formale de penitenţă şi auto-examinare, acestea au tendinţa de a se compartimenta şi de a fi considerate neplăcute şi sumbre. Analiza spirituală matură conduce la dezvoltare şgeducaţie, ceea ce ne aduce mai multă fericire şi bucurie. Astfel, penitenţa tinde să devină episodică, dar dezvoltarea spirituală este permanentă.

Teologia şi culpabilitatea

Umanitatea este o specie care evoluează progresiv, dar ale cărei origini au fost foarte primitive şi ignorante în ceea ce priveşte realitatea. În consecinţă, credinţele teologice ale vechilor civilizaţii s-au născut din miturile unei imaginaţii necducate, dominată de negativism, în acord cu nivelurile scăzute ale conştiinţei. Alegoria lui Adam şi Eva se situează la nivelul 70, iar ideea că omul „s-a născut din păcat” calibrează doar la nivelul 30 de adevăr. Divinitatea a fost percepută ca fiind opresivă şi înspăimântătoare.

Un punct de vedere alternativ ce îşi are originea în cercetarea conştiinţei este acela că umanitatea s-a născut în mod fundamental inocentă, dar ignorantă (afirmaţie calibrată la nivelul 200). În contrast, mai există şi punctul de vedere al lui Socrate, conform căruia toţi oamenii sunt intrinsec nevinovaţi, pentru că ei pot face doar ceea ce percep că ar fi bine, dar sunt total incapabili să discearnă adevăratul bine de iluziile false ale lumii. (Afirmaţia lui Socrate calibrează la nivelul 700). Adevărul lui 1 Socrate se coroborează deopotrivă cu cercetarea extinsă, experienţa spirituală şi clinică, istoria şi investigaţia.

Întrucât omului i-a lipsit capacitatea de a discerne

adevărul de falsitate, a fost instituit sistemul binelui şi al răului, instrument pragmatic şi dotat cu valoare socială pentru copii şi pentru largul segment al populaţiilor care calibrează sub nivelul 200. Dat fiind că celor neevoluaţi sau imaturi le lipseşte sentimentul standardelor spirituale-etice-morale, ei sunt conduşi de „reguli” cu privire la ceea ce este bine şi rău”. Sub nivelul 200 al conştiinţei, nu există preocupare pentru alţii şi, în consecinţă, regulile despre „bine şi rău” înlocuiesc lipsa conştienţei. Ceea ce este tentant pentru lumea non-integră nu poate fi imaginat nici măcar ca opţiune pentru cei mai evoluaţi (de exemplu să ucizi pe cineva pentru bani etc.). Infracţionalitatea este relaţională direct cu nivelul personal al conştiinţei (deţinuţii din închisori calibrează în medie la nivelul 50). Astfel, vinovăţia are şi o funcţie valoroasă la nivel colectiv, iar acolo unde este cazul contrabalansează social manifestarea instinctelor primitive.

Culpabilitatea implicată de conceptele de bine/rău are o valoare similară pentru copii, cărora le lipseşte şi simţul realităţii (de exemplu este „râu” să strângi în mână un pisoi nou-născut”). În acest caz, culpabilitatea îşi prezintă şi aspectul său pozitiv, care acţionează ca o contrabalansare inhibatoare în faţa lipsei de stăpânire şi pornirilor instinctuale primitive ale eului neevoluat şi „necivilizat”.

În cazul persoaneloiMTiai mature, pornirile instinctuale primitive ar putea străpunge pe neaşteptate sistemul de apărare prin intermediul unor acte impulsive, care, mai târziu, sunt regretate sau considerate a fi o greşeală prostească – şi, prin urmare, o avertizare utilă asupra tendinţei care poate conduce către erori de judecată. Maturizarea este un proces care se desfăşoară pe toată durata vieţii pentru că, aşa cum spune un vechi proverb, „nu am îmbătrânit degeaba”. Într-un anumit grad, mustrările de conştiinţă şi regretele legate de vechile greşeli sunt inevitabile, contribuind la

dezvoltarea compasiunii pentru sine şi pentru alţii., Dar pentru a înţelege eroarea umană, este necesară o conştiinţă mai pozitivă şi mââ̂realistă.

Dualităţile vinovăţiei şi urii

Pentru că implicaţiile lor asupra sinelui sau a celorlalţi pot fi semnificative, culpabilitatea şi ura necesită o atenţie specială, indiferent că sunt proiectate în interiorul nostru sau asupra altora, în schimb, dacă le depăşim, recompensa pe care o primim merită efortul, căci vom experimenta grade tot mai mari de fericire. Renunţarea la culpabilitate şi ură reprezintă un beneficiu major la toate nivelurile vieţii pentru că toate aceste poziţionalităţi ale eului sunt corozive atât pentru propria persoană, cât şi pentru alţii. Cât priveşte rezistenţa laschimbare, aceasta îşi are sursa în plăcerea secretă pe care eul o primeşte de la negativism.

Dualităţile culpabilităţii şi urii

Atracţie	Aversiune
Judecata proprie	Lăsarea judecăţii în voia Domnului
Pedepsirea propriei persoane şi aaltora altora	Iertarea propriei persoane şi
Refuzul milei	Acceptarea milei şi compasiunii
Justificarea negativismului	Renunţarea la plăcerea secretă
Proiectarea sentimentelor	Asumarea responsabilităţii
Alegerea percepţiei	Alegerea esenţei
Opinie îngustă, rigidă	Flexibilitate, considerarea ambe părţi
Penitenţă. auto-indulgenţă	Servicii în favoarea altora
Cramponarea de	Invocarea miracolelor lui Dumnez

situaţie	
Justificare	Cedare, alegerea opţiunii
Mimare	Depăşirea limitelor
Aprecierea răutăţii	Bucuria de a fi îngăduitor
A acţiona contra propriei persoane/ a altora	A acţiona în favoarea propriei persoane/ a altora
Alegerea negativului	Alegerea pozitivului
A fi corect	A fi incorect
Neajutorare, blocaj	Flexibilitate, maturizare
Întărire	Transcendenţă
Blocare în trecut	Trăire în prezent
Malign, crud	Benign, milos
Avariţie	Generozitate
A proiecta responsabilitatea	A alege să fii autorul
Răzbunător	Iertător
A fi modest	A opta pentru „mai mult de asta”.
Lăcomie	Benevolenţă

CAPITOLUL 3

Apatia

(nivel calibrat 50)

Introducere

Acest nivel este caracterizat de neglijenţă, indiferenţă, sărăcie, iar în gradele mai severe, de disperare şi lipsă a speranţei. Lumea şi viitorul arată sumbru; patosul este leit-motivul vieţii. Este o stare a neajutorării; victimelor sale, înconjurate dejievoi, le lipsesc nu numai resursele, ci şi energia pentru a fructifica ocaziile disponibile. În afară de cazul în care energia exterioară este oferită de îngrijitori, poate surveni moartea prin sinucidere pasivă. Lipsiţi de voinţa de a trăi, aceşti neajutoraţi privesc în gol, inerţi la

stimuli, până ce ochii încetează să mai clipească pentru ca în cele din urmă, să nu mai aibă suficientă energie nici măcar pentru a înghiţi hrana.

Acesta este nivelul celor fără adăpost şi ai părăsiţilor societăţii. Este, de asemenea, destinul multor bătrâni şi bolnavi izolaţi. Apaticii sunt dependenţi, cei din jurul lor îi percep însă ca pe o povară. Ei reprezintă expresia umană a ceea ce se numeşte tarnas în filosofia clasică hindusă *gunas*, ce are la bază trilogia calităţilor *tamas* (inerţie, rezistenţă), *rajas* (energie înaltă) şi *saliva* (pace).

De prea multe ori, societăţii îi lipseşte motivaţia necesară pentru a fi cu adevărat de ajutor culturilor şi indivizilor aflaţi la acest nivel, care sunt văzuţi ca nişte risipitori inutili ai resurselor. Nivelul Apatiei este cel al străzilor Calcuttci, unde numai o sfântă asemeni maicii Tereza şi a ucenicilor ci au avut curajul să intervină. Este nivelul abandonării speranţei şi puţini au curajul de a privi în faţă aceste lucruri.

Tablou clinic

Apatia nerecunoscută ce îmbracă forma inerţiei stă la baza multor probleme sociale şi personale. Eşecul autorităţilor de a-şi asuma responsabilitatea şi de a gestiona problemele poate rezulta, de asemenea, în catastrofe de masă. Există nenumărate exemple ale eşecului de a acţiona sau a funcţiona, dintre care merită amintite atacul de la Pearl Harbor, eşecurile din războiul Coreii, avertismentele neluate în seamă înaintea atacurilor de la 11 septembrie, gradul insuficient de pregătire al militarilor trimişi în Irak, ca şi reacţia întârziată la distrugerile provocate de uraganul Katrina (în versiunea originală în limba engleză, cartea a apărut în 2006, iar autorul se referă cu preponderenţă la istoria SUA – n.tr).

Apatia indică un interes şi un disponibil energetic extrem de reduse. Ea poate fi endemică pentru anumite culturi şi regiuni, incluzând zonele sărace şi periferiile

marilor metropole. Indiferenţa poate *fi* mascată la nivel cultural în mod subtil. Astfel, întrebarea „la ce bun?” reprezintă o atitudine contaminantă în acest sens.

Lenea este inclusă pe lista celor şapte păcate capitale deoarece reprezintă o respingere a darului divin al vieţii şi o auto. Indulgenţă lipsită de iubire. În această stare, nu există niciun interes pentru soarta celorlalţi şi nici măcar pentru propria viaţă. Aceeaşi atitudine este proiectată apoi asupra lui Dumnezeu, care este văzut drept indiferent, intangibil şi distant. Dar trebuie spus că numai dacă ne irosim propria viaţă, îl vom considera pe Dumnezeu indiferent, răzbunător şi distant. Această atitudine duce la lipsa speranţei şi la pesimism.

Apatia reprezintă adesea fundamentul pasivităţii şi al condamnării de sine, generând un respect scăzut faţă de propria persoană şi faţă de imaginea de sine. Sentimentul lipsei de valoare consolidează atitudinile şi comportamentele sociale negative care generează sărăcie şi o calitate scăzută a vieţii. Cât priveşte lipsa speranţei, ea conduce ulterior la declin, iar acesta este folosit mai apoi ca un mijloc de salvare a aparenţelor. Esenţa rezidă în faptul că responsabilitatea e respinsă, fiind înlocuită cu o mentalitate cronică de victimă, ce încearcă să evite adevăratele probleme \ proiectând presupusa sursă a acestora în lumea exterioară pentru; a putea apoi s-o blameze confortabil. Falia dualistică a victimei/făptaşului este consolidată ulterior de către teoriile sociale postmoderne, ce se remarcă printr-un relativism accentuat, ce nu face altceva decât să perpetueze iluzia.

Indiferenţa parentală are o influenţă destul de mare asupra modelelor comportamentale însuşite de copii, care preiau lipsa iubirii şi a motivaţiei. Acest lucru generează un sistem de recompensă interior inadecvat şi un grad redus de stimă de sine, completate de o înclinaţie spre descurajare. Deşi „eul ideal” se poate dezvolta, iar figurile eroice pot fi admirate, convingerea

interioară este că idealurile nu pot fi obţinute din cauza lipsei de speranţă şi a scepticismului. O persoană normală se bucură de recunoaşterea faptelor sale chiar dacă eşuează într-o anumită încercare. Totuşi, o persoană lipsită de speranţă nici măcar nu mai încearcă să funcţioneze la un nivel superior.

Câmpul energetic de atracţie al apatiei atrage asupra sa şi alte expresii ale aceluiaşi câmp energetic inferior (binecunoscutul principiu al „ferestrei sparte”), ceea ce rezultă într-o destrămare generală a universului social, ce alimentează la rândul ei infracţionalitatea şi sărăcia.

Condiţia apatică indică dezechilibrul şi rezultă în elaborarea unor scuze menite salvării aparenţelor. Poate genera, de asemenea, ipohondrie şi o personalitate autocentristă, pasivă, nefuncţională, care caută relaţii dependente. Confortul oferit de droguri şi medicamente poate constitui şi el o scăpare din golul interior. Totuşi, când euforia temporară indusă de droguri încetează, întoarcerea stării neplăcute devine intolerabilă, astfel încât dependenţa de droguri ajunge să devină un stil de viaţă. Spirala descendentă ce se autoperpetuează poate inspira apoi încercări disperate de a supravieţui, inclusiv agăţarea de relaţii abuzive. Cât priveşte condamnarea propriei persoane, aceasta este proiectată asupra lui Dumnezeu şi a societăţii care, prin urmare, sunt blamate pentru respectiva condiţie.

Esenţa tulburării poate fi identificată ca inabilitatea sau refuzul de asumare a răspunderii, această condiţie generând apoi vinovăţie, ruşine şi un nivel energetic scăzut şi poate sfârşi în vagabondaj şi dependenţă socială. Lipsa însuşirilor propice vieţii conduce la căderi periodice în depresie severă şi chiar la sinucidere.

Depăşirea apatiei

Manifestate prin căderi şi sentimente de descurajare, momente sau perioade mai lungi de timp dominate de apatie pot surveni temporar în viaţa

aproape oricui. Cât priveşte acest stil de viaţă în sine, el reprezintă o negare atât a valorii vieţii, cât şi a Divinităţii, în calitate de sursă a acesteia.

Singurul mod de a ieşi din acest impas reclamă intervenţia voinţei, unica în măsură să compenseze lipsa energiei intra-psihice. Voinţa, a cărei natură şi origine este spirituală, nu trebuie confundată cu „puterea voinţei”, care se adresează domeniilor mental şi psihologic. În starea de apatie, voinţa personală e slabă şi ineficientă. Această stare poate fi depăşită doar prin invocarea Voinţei Divine, care calibrează la nivelul 850 şi deţine puterea necesară regenerării. În vreme ce eul/sinele îşi arogă meritul i supravieţuirii, adevărata sursă rezidă în prezenţa Divinităţii ca Sine. Cât priveşte capacitatea eului de a se autosuşţine, aceasta este posibilă doar în virtutea Sinelui. El însuşi nu este decât un recipient al energiei vieţii şi nicidecum originea acesteia precum crede.

Invocarea Divinităţii poate rezulta sau nu într-o finalitate dorită, deoarece pentru Sine, adversitatea sau moartea fizică poate fi singura cale de a învinge eul. Pentru Sine, abandonarea lumii personale sau a corpului fizic poate constitui instrumentul optim al transformării sufletului. Astfel, în cadrul acestui paradox aparent, înfrângerea eului/ minţii/corpului este numai un sacrificiu temporar, în favoarea evoluţiei permanente a sufletului şi, prin urmare, a unui câştig karmic.

În vreme ce voinţa personală calibrează doar la nivelul la care o face persoana în cauză (foarte scăzut în starea de apatie, aproximativ la valoarea 30), Voinţa calibrează la un nivel foarte puternic, Aceste condiţii ilustrează forţele dinamice din spatele adevărului că „nenorocirea omului este oportunitatea lui Dumnezeu”.

Invocarea Divinităţii este demonstrată optim de grupurile bazate pe cei 12 paşi, în cadrul cărora etapele iniţiale sunt fundamentate pe următoarea idee: „admitem că suntem lipsiţi de putere asupra propriilor

noastre vieţi, şi doar Dumnezeu ne poate însănătoşi”. Admiţând că suntem lipsiţi de putere personală şi întorcând spatele eului, momentul este propice pentru închinarea vieţii lui Dumnezeu. Aceasta este urmată de un inventar moral curajos şi apoi de căutarea îndrumării adecvate prin intermediul rugăciunii şi stabilirii unui model spiritual zilnic al vieţii (72 *Paşi şi ITT radiţii*).

Procesul descris mai sus a reuşit să rezolve o serie întreagă de probleme foarte dificile pentru milioane de oameni din toate colţurile lumii. Având în vedere gradul în care s-au petrecut, transformările rezultate au fost descrise ca miraculoase. Acest program simplu a început în Anglia, la Oxford, şi a fost adus în Statele Unite de către Roland, un pacient, lipsit de speranţă de vindecare, al faimosului psihanalist elveţian Carl Jung, a cărui onestitate l-a ajutat pe Roland să atingă punctul de întoarcere în momentul când i-a spus: „nici eu, nici arta mea nu te mai poate ajuta. Singura ta speranţă este să te implici cu totul într-un program spiritual, căci există cazuri când în aceste circumstanţe s-a petrecut vindecarea”. Şi astfel, vindecarea dramatică a lui Roland a stabilit paradigma a ceea ce numim astăzi mişcarea universală bazată pe cele 12 trepte, ca şi alte programe ce au la bază credinţa. Această abordare s-a dovedit eficientă într-un procent de 35% în cazurile extreme de criminali cronici.

Apatia se află în centrul a numeroase stări lipsite de speranţă, aflate dincolo de capacitatea de rezolvare a voinţei umane sau a societăţii. Vindecarea din oricare dintre aceste stări apatice este susţinută de participarea la grupurile spirituale, deoarece energia generală a acestora calibrează la valoarea 540, nivelul Iubirii Necondiţionate, care este foarte rar întâlnit în cadrul populaţiei lumii (0,4%).

Un alt program foarte eficient (chiar dacă nu spiritual) dedicat vindecării şi îmbunătăţirii vieţii prin acceptarea strictă a responsabilităţii a fost demonstrat

de seminariile Erhard, calibrate la nivelul 400. Tehnica folosită în acest caz presupunea confruntarea constantă cu iresponsabilitatea şi anularea tuturor scuzelor şi a evaziunilor de la aceasta.

Ceea ce pare a fi apatie reprezintă de fapt o rezistenţă interioară puternică şi subtilă a egoismului şi mândriei, ce poate fi descrisă de sintagmele „nu pot” sau „nu vreau”. Persistenţa eului este atât de puternică, încât acesta are nevoie frecvent de o catastrofă generală precum un război sau un cutremur pentru a fi adus la gradul în care e dispus să fie abandonat. Astfel, prin intermediul karmei colective, grupuri întregi de oameni sunt atrase în anumite situaţii ce par catastrofale, totuşi conţin beneficii karmice nevăzute.

Accidentele

Câmpul infinit al conştiinţei este Atotprezent, Atotputernici şi include întreaga Existenţă. Astfel, nimic nu se poate întâmpla în afara acestui domeniu infinit, deoarece el constituie însăşi sursa existenţei. În cadrul acestui câmp infinit de putere există niveluri energetice descrescătoare. Pe măsură ce acestea sunt exprimate progresiv în formă şi linearitate, puterea lor relativă scade, pentru a ajunge în final până la individ. Acest câmp uriaş poate fi comparat cu unul electrostatic imens, iar individul este asemeni unei particule încărcate electric care, în virtutea puterii infinite a câmpului, se aliniază automat la nivelul corespunzător; Sarcina corpului spiritual karmic este stabilită de intenţie şi decizie. În faţa percepţiei naive, ceea ce nu poate fi explicat la nivel înţelectual pare accidental, mai cu seamă când evenimentul este şi impredictibil, dar ţinând seama de faptul că acest câmp infinit al conştiinţei este nelimitat în dimensiuni, rezultă că nimic nu se poate întâmpla în afara lui. În plus, tot ceea ce se petrece în cadrul său se află sub influenţa lui, şi, prin urmare, în realitate, nu se poate întâmpla nimic „accidental”.

Apatia în cazul individului normal în viaţa aproape

fiecărui individ există perioade recurente de apatie, percepute ca un fenomen temporar şi tranzitoriu. Pentru cei orientaţi spiritual, investigaţia ce merge până în esenţa fenomenului, în vederea înţelegerii originilor sale, generează un rezulta pozitiv. În cazul indivizilor obişnuiţi, apatia se aplică, de regulă, în cazul unor zone ale vieţii ce au fost neglijate, cărora li s-a opus rezistenţă, ori pentru care s-a refuzat responsabilitatea. Acestea se exprimă, de asemenea, ca aversiuni şi atracţii, dar la o cercetare mai atentă, se dovedesc a fi bazate pe iluzii. Totodată, mai trebuie să spunem că orice aversiune sau iluzie poate fi dizolvată iţilbî? nbediuljibandonării totale, însoţită de responsabilitatea de a renunţa la obiectivele ihizorii. La nivel operaţional, acest lucru poate fi „descris ca abandonarea domeniului linear (eul) în favoarea celui nonliniar (Divinitatea).

Dihotomia pasiv/agresiv

Ruşinea, apatia şi vinovăţia reprezintă forme de agresiune împotriva sinelui, acesta fiind atacat de ură, acuzaţii şi judecăţi negative. În cazul acestor mecanisme, reversul monedei e folosit în scop defensiv, proiectând şi externalizând ura şi vinovăţia. Apatia reprezintă, de asemenea, o formă de rezistenţă la procesul de maturizare şi o cale de negare şi refuz ilustrată cum nu se poate mai bine de încăpăţânare.

Prin aceste mecanisme, responsabilitatea personală este negată. Odată intrat sub imperiul lor, un individ – altfel aparent librrhal, se poate deda periodic la agresiuni extreme împotriva celorlalţi. Atunci când viermele urii de sine este direcţionat spre exterior, el se exprimă în forma maliţiozităţii, relei voinţei, blamării şi chiar a acuzelor publice extreme.

Ura de sine direcţională în exterior calibrează la niveluri foarte joase, deoarece reprezintă o negare a adevărului la un nivel profund, fiind o atitudine distructivă pentru societate şi standardele sale. Această agresiune direcţională în exterior îşi găseşte aprobări

sociale şi se exprimă în formele războiului, infracţionalităţii, terorismului, distrugerii mediului înconjurător, violenţei de masă etc. Aceste proiecţii nu pot fi posibile decât în cazul în care conştiinţa este fie absentă (ca în cazul psihopaţilor), fie aservită prin procese raţionale (răzbunare justificată, războaie sfinte sau politice etc).

Nevoia de justificări este servită de interpretările distorsionate ale societăţii şi de colectarea injustiţiilor. Atunci când acest mecanism psihologic operează într-un lider carismatic, mii sau chiar milioane de oameni mor. Acest sindrom se numeşte „narcisism mesianic malign" şi este descris detaliat în capitolul 15 din *Adevăr versus Falsitate*. Patologia extremă a unor asemenea lideri este absolut evidentă dacă privim disponibilitatea lor spre masacrarea propriilor compatrioţi, pe care îi urăsc şi-i consideră câini, came de tun sau vrednici de moarte. Aceste personalităţi distorsionate dezavuează iubirea (şi, prin urmare, femeile) considerând-o un semn de slăbiciune şi vulnerabilitate interioară. Atunci când aceste mecanisme proiectate nu pot fi exprimate în exterior, au loc conflicte interioare în cadrul conştiinţei, sfârşitul unor asemenea lideri mesianici implicând, adesea, suicidul.

Aceleaşi mecanisme operează inconştient, dar într-un grad mai atenunat, în cazul personalităţilor ostile şi doritoare de publicitate, care fac remarci extrem de acide şi acuză persoanele publice prin minciuni şi distorsionări ale evenimentelor.

În termenii psihanalizei, negativitatea intensă este disimulată prin proiecţie pentru a păstra iluzia inocenţei, în ciuda camuflajului transparent. Consecinţa lipsei de onestitate este adesea grandomania şi perceperea propriei persoane ca fiind superioară altora. Eul încorporează, de asemenea, o serie de imagini şi concepte spirituale pentru a induce în eroare, distorsionându-le în exact contrariul lor pentru a justifica

masacrarea necredincioşilor şi ereticilor care, prin urmare, merită să moară.

Câmpurile energetice extrem de joase pot fi raţionalizate de intelect, care va percepe distorsiunile pseudoreligioase drept adevăruri, glorificând în mod bizar martiriul şi suicidul. Practica harakiri reprezintă un exemplu clasic de externalizare şi dramatizare a unui conflict interior reprimat în oamenii normali şi sănătoşi.

Represiunea intra-psihică a pornirilor inacceptabile şi a conflictelor epuizează energia psihică care devine indisponibilă pentru operaţiunile normale de adaptare. Acest lucru generează apatie, exprimată sub forma extenuării, oboselii şi lipsa plăcerii de a trăi (anhedonie).

Lipsa plăcerii rezultată din activităţile obişnuite poate fi compensată artificial prin diferite dependenţe. Când modalitatea de evadare e blocată sau nu mai poate fi obţinută, depresia interioară se întoarce, putând genera măsuri disperate. Astfel, mulţi oameni afectaţi preferă să moară decât să se confrunte cu conflictele lor inferioare şi cu propria responsabilitate.

Această spirală descendentă progresivă conduce în cele din urmă la o criză socială confruntaţională, precum arestarea, divorţul, pierderea locului de muncă, internare în spital precum şi pierderea casei şi a celorlalte posesiuni. Prin urmare, confruntarea este una dintre consecinţele pozitive ce apar în urma aparentelor calamităţi, căci are, de multe ori, darul de a ne salva chiar viaţa.

Din punct de vedere statistic, cele mai de succes vindecări din ghearele acestor modele de viaţă patologice survin cu ajutorul grupurilor bazate pe credinţă, dat fiind că onestitatea faţă de propria persoană este un proces dificil (dacă nu chiar imposibil) pentru majoritatea oamenilor, în lipsa unui ajutor semnificativ. Vindecarea necesită sprijin puternic şi experienţă, iar exemplul membrilor deja vindecaţi tinde să descurajeze negarea, lucru întărit şi de sublinierea

integrităţii morale, respectiv acceptarea defectelor de caracter fără a cădea în vinovăţie. În plus, atunci când îi ajutăm pe ceilalţi, stima noastră de sine creşte.

Deşi măsurile strict psihologice pot fi uneori benefice pentru o anumită perioadă, aceste tulburări sunt de regulă cronice, iar vindecarea necesită programe de natură spirituală, dat fiind că acestea se adresează esenţei problemei. Şi consideră tulburările şi comportamentele un aspect secundar. Ura faţă de propria persoană necesită o terapie desfăşurată de la un nivel foarte înalt de conştiinţă, precum cel al iubirii necondiţionate care calibrează la valoarea 540. Măsurile – psihologice Teare calibrează în marjele nivelului 400 nu au suficientă putere pentru a genera vindecarea interioară. Procesul vindecării necesită un sfătuitor şi un consilier care să ne ghideze şi să ne servească ca exemplu, cu care să ne identificăm, pe care să-l iubim şi pe care să-l respectăm. În experienţa de mai multe decenii aace Fstor grupuri, s-a vădit că numai un membru deja vindecat poate deţine autoritatea necesară care să impună respect şi, prin urmare, o identificare terapeutică adecvată. Prin acest mecanism, iubirea se întoarce într-o formă ce poate fi acceptată, iar primirea ei este facilitată de smerenia realistă, spirituală şi integră. R n Smerenia spirituală nu trebuie confundată cu interpretarea ei socială sub forma umilinţei. În mod paradoxal, cel umil spiritual nu poate fi nicicum umilit şi, prin urmare, greşelile pot fi acceptate fără a interveni o pierdere a stimei de sine. O persoană umilă va avea respect pentru ceilalţi, nu-i va judeca şi va fi deschisă spre compasiune pentru întreaga umanitate.

Apatie versus motivaţie

Comportamentele umane pot rezulta din porniri instinctuale sau din atracţia exercitată de obiectivele idealizate. În Accepţia lui Freud, eul ideal reprezintă internalizarea calităţilor, realizărilor şi figurilor eroice admirate, care sunt inspiratoare şi constituie posibilităţi

de creştere şi dezvoltare. Figurile admirate sunt selectate în acord cu nivelul prevalent al conştiinţei individului, astfel încât fiecare nivel tinde să aibă în mod caracteristic proprii lideri care să inspire. Lipsa unei asemenea figuri internalizate poate proveni dintr-un interes scăzut sau prost direcţional al părinţilor în prima copilărie, respectiv dintr-o lipsă a stimei de sine sau a sentimentului valorii personale, situaţie; care conduce la predispoziţia pentru eşec, pesimism şi sindrom amotivaţional.

Construirea încrederii în sine este optim realizată în doze mici, etapizat şi cu ajutorul încurajării motivaţionale. O imagine de sine negativă poate rezulta din eşecuri trecute ori din critica exercitată de colegi sau de figurile parentale, generând, în final, atitudini de genul „nu pot" sau „nu merit". Vechiul adagiu: Dacă nu ai reuşit din prima, mai încearcă" nu e nici măcar auzit, căci apatia aduce de regulă în apărarea sa numeroase scuze şi justificări raţionale pentru a evita ruşinea. În uncie expresii severe, apatia poate fi însoţită de o depresie clinică datorată unei proaste funcţionări cerebrale, ce necesită recurgerea la antidepresive pentru corectarea dezechilibrului cel puţin temporar, până se reorganizează psihicul.

Contraponderile clasice la apatie şi la imaginea negativă de sine sunt credinţa, speranţa şi caritatea. Beneficiul de a-i ajuta pe ceilalţi este foarte bine demonstrat în cadrul societăţii indiferent că apare prin alegere, inspiraţie sau chiar coerciţie. Adesea, pentru cei care au căzut foarte jos, chiar a avea grijă de animale poate reprezenta un start foarte bun, după cum o demonstrează programele cu câini dresaţi. Pacienţii apatici şi foarte în vârstă îşi înviorează atitudinea dacă în programul lor de îngrijire sunt incluse şi animale de companie. O serie de cercetări recente au indicat faptul că până şi simpla deţinere a unui animal de companie scade nivelul depresiei şi al hipertensiunii, având un

nivel pozitiv asupra sănătăţii în general. Prin urmare, a avea grijă de alte fiinţe reprezintă o metodă terapeutică, aşa cum o demonstrează şi alcoolicii lipsiţi de orice speranţă de vindecare care îi ajută pe noii veniţi, ori atleţii care îşi revin prin simplul act de a-i încuraja pe membrii mai tineri ai echipei.

Prin urmare, în cadrul lucrării spirituale, participareala întâlniri de grup are o valoare puternic motivaţională, în virtutea energiei spirituale intrinseci a grupului. Astfel, organizaţiile caritabile servesc unui scop înalt, aşa cum o fac şi mentorii, antrenorii, conferenţiarii, clericii, învăţătorii şi organizaţiile umanitare. De regulă, o persoană normală are o zonă limitată de apatie, cel puţin pentru o anumită perioadă de timp, fiind vorba, în general, de anumite aspecte neglijate din cauza lipsei timpului, a energiei şi interesului necesar.

Apatia spirituală este, de asemenea, foarte comună ca expresie a evitării şi refuzului de a aborda conflictele interioare, ce devin astfel o frână în calea progresului şi dezvoltării. Aceste întârzieri sunt de aşteptat şi pot fi depăşite prin intermediul rugăciunii şi inspiraţiei înnăscute în grupurile spirituale active.

Motivaţia este ajutată în aproape orice strădanie umană prin existenţa unui mentor, confident, sau prieten apropiat. Apatia este adesea rezulţaţul. Izolării, putând fi vindecată prin implicarea într-o activitate sau relaţie pozitivă, care oferă o sursă de interes. Apatia indică senţa. Iubirii, ceea ce reprezintă, de altfel, cel mai puternic antidot al său. Absenţa iubirii poate fi situaţională sau consecinţa respingerii iubirii din cauza egocentrismului sau a unei stime de sine foarte scăzute, rezultate dintr-o copilărie lipsită de afecţiune.

Alegerea iubirii *pentru* Dumnezeu activează iubirea *Lui* Dumnezeu prin rugăciune şi adoraţie. Prin urmare, disponibilitatea poate constitui declanşatorul care deschide uşa spre emergenţa progresului spiritual. Mulţi

oameni l-au găsit pe Dumnezeu în fundul celor mai negre disperări. Eul este atât de puternic, încât uneori doar o prăbuşire severă are suficientă putere pentru a activa disponibilitatea abandonării lui. Când aceasta se activează, spiritul din interior este reînnoit, apatia fiind înlocuită de speranţă. Astfel, rugăciunea neîncetată poate reprezenta singura opţiune disponibilă pentru a depăşi anumite perioade severe sau prelungite de datorii karmice. Acest lucru este exprimat uneori prin termenul de „testarea credinţei”, şi poate fi traversat optim prin convingerea că „şi asta va trece”.

Asemeni oricărui alt obstacol de pe drumul evoluţiei, apatia e depăşită mai degrabă de acceptare decât de negare. Apatia spirituală poate fi abandonată prin reînsuşirea adevărurilor spirituale fundamentale, oferite de Sfânta Scriptură, sau literatura de gen. Reflecţia şi meditaţia asupra versetelor (precum cele ale Psalmului „9J sau altor pasaje favorite) reactivează adesea inspiraţia în virtutea nivelului foarte ridicat al conştiinţei. De asemenea, re-inspiraţia este adesea o consecinţă a repetării imnurilor şi rugăciunilor favorite, ori a ascultării muzicii clasice într-un cadru frumos.

Pasajele muzicale ce calibrează la niveluri superioare valorii 500 prezintă un câmp energetic direct, ce ocoleşte intelectul şi montaţii le negative, având un efect înălţător (O serie de atare pasaje muzicale găsiţi enumerate în capitolul 9 din *Adevăr versus Falsitate*). Ne referim aici deopotrivă la muzica clasică, la sunetul divin al cimpoiului scoţian sau chiar irezistibilele piese ale celor de la Bee Gees.

Apatia trecătoare poate indica o rezistenţă la un anumit defect personal, putând fi depăşită rapid prin acceptarea directă a acestuia. Acest fapt reactivează mişcarea spirituală. Chiar şi evitarea poate fi contracarată de acceptarea faptului că este actualmente operaţională (evitarea negării negaţiei). Astfel, putem alege să evităm o problemă în mod conştient în loc să fim

la discreţia efectelor acesteia. Această alternativă deschide opţiunea de a nu aborda *deocamdată* respectiva problemă, ceea ce nu înseamnă că o ignoram.

Acceptarea prin intermediul alegerii conştiente are coirsecinţe diferite de negarea inconştientă. A te îngriji de propria persoană reprezintă o intenţie integră dacă e făcută conştient. Este un exerciţiu al dezvoltării, iubirii, în special dacă e dedicat lui Dumnezeu. Uneori este necesar să ne odihnim şi să ne dăm un răgaz pentru recuperare, pentru a ne putea revigora. Aceasta este tina dintre funcţiile jocului şi recreerii, şi nu serveşte nicidecum doar autoindulgenţef

Dualităţile apatiei

Aşa cum se întâmplă şi în cazul altor nivele, poziţionalităţile se exprimă în forma atracţiei şi aversiunii. Ele trebuie depăşite cu ajutorul rugăciunii şi, adesea, cu ajutorul altor persoane.

Atracţie	Aversiune *
Blamare/proiectarea cauzei	Responsabil 1 i late
Nu pot	Nu vreau
Atitudine de victimă	Atitudine de partener
Indiferenţă	Interes
Defetism	Optimism
Justificare/raţionalizare/ scuză	Acţiune
Atitudine neajutorată	Atitudine decisă
Lipsa speranţei	Speranţă

Tablou clinic

Suferinţa reprezintă o experienţă umană universală care este dificil de privit sau de îndurat din cauza implicaţiilor sale emoţionale cu care oamenii sunt prea familiarizaţi. La un nivel redus poate fi exprimată ca regret, dar atunci când este într-un stadiu avansat ea poate genera chiar neputinţă, fiind prea copleşitoare.

Universalitatea acestei experienţe este cauzată de

structura şi natura eului, care percepe incorect sursa fericirii, plasând-o în domeniul extern sau emoţional. În realitate, singura sursă de fericire este cea interioară, iar mecanismul său este intra-psihic şi intern. Când obţinem un obiect, o situaţie sau o relaţie dorită, mecanismul intern intră în acţiune prin satisfacerea acelei dorinţe pentru că obiectul, persoana sau starea au fost dotate cu o serie de calităţi speciale. Importanţa se găseşte în ochii martorului sau ai celui observat, nefiind defel intrinsecă obiectului dorit sau persoanei în sine. De aceea, suferinţa este ataşată dorinţei şi posesiunilor”.

Societatea presupune că anumite condiţii, obiecte sau proprietăţi sunt valoroase, iar această învoială colectivă afectează opţiunile personale. Persoana evoluată din punct de vedere spiritual are puţine dorinţe sau ataşamente şi este, plin urmare, relativ imună la suferinţă, dat fiind că sursa fericirii este experimentată la nivel interior şi nu este dependentă de aspecte exterioare. Dacă sursa fericirii este dobândită prin mecanismele eului ea este bazată mai degrabă pe imagerii, sisteme de credinţă şi valori proiectate, decât pe Realitatea Absolută însăşi, care este invulnerabilă la orice formă de pierdere. Obiectele, calităţile sau relaţiile devin supraestimate în virtutea mecanismului ataşării şi a proiecţiei valorii. Cu cât este proiectată mai multă unicitate asupra relaţiei cu obiectul sau persoana dorită, cu atât este mai mare posibilitatea apariţiei unei suferinţe şi pierderi. Frica de a suferi o pierdere contribuie la consolidarea ataşamentelor dependente, precum atributele sociale, banii sau faima.

Fericirea este recompensa psihologică interioară ce apare atunci când sunt atinse scopurile externalizate. Astfel, e o greşeală să credem că sursa fericirii este datorată lucrurilor externe în loc să acceptăm că e de fapt de origine interioară. Prototipul este structurat prin însuşi procesul evolutiv. În acea matrice primordială, formele animale de viaţă nu aveau propria şursă de

energie, ci depindeau de surse externe, ce puteau fi găsite prin căutare, confruntare şi greşeli. Astfel, mecanismul biologic a fost structurat pe următorul model: nevoie – căutare – confruntare şi greşeală – descoperire – răsplată.

La oameni, acelaşi tipar se menţine la nivelele conştiinţei situate sub pragul 200 (vezi Schema Funcţiilor Creierului din capitolul 9). Dorinţa de achiziţionare este de fapt instinctul animalic de supravieţuire, care depinde de „obţinerea" unu Tipârtener, precum şi de obţinerea mâncării, a unui teritoriu, adăpost, de dominare şi control. Astfel, pentru instinctul animalic, sursa fericirii este programată să fie undeva în exterior. Prin urmare este „accesibilă" şi deci predispusă la pierdere. În cazul împerecherii şi stabilirii unei legături între animale, aceasta se răsfrânge asupra partenerilor şi a membrilor grupului. Suferinţa poate fi observată şi la nivelul animalelor, prin reacţiile haitelor de lupi, turmelor de elefanţi şi coloniilor de maimuţe care experimentează procesul suferinţei, durerii şi pierderii.

Externalizarea surselor de fericire percepute duce la ataşamente şi la apariţia dorinţei de control ca prim mecanism de supravieţuire, însoţite de necesitatea unui statut şi de toate simbolurile de siguranţă pe care le implică aceasta, rezultatul final al acestei implicaţii rezidând în materialism.

Orientarea Spirituală

De multe ori, o pierdere majoră ne face să apelăm la religie şi spiritualitate pentru a obţine ajutor şi răspunsuri. Din punct de vedere emoţional, oamenii găsesc consolare în sprijinul bazat pe înţelegere, în rugăciune şi în întoarcerea la practicile religioase. Prin urmare, pierderea oferă mai degrabă oportunitatea creşterii intenţiei de a reevalua şi de a practica principiile spirituale, decât o simplă apreciere intelectuală.

Motivaţia este ajutată în aproape orice strădanie umană prin existenţa unui mentor, confident, sau prieten apropiat. Apatia este adesea rezultatul izolării, putând fi vindecată prin implicarea într-o activitate sau relaţie pozitivă, care oferă o sursă de interes. Apatia indică absenta iubirii, ceea ce reprezintă, de altfel, cel mai puternic antidot al său. Absenţa iubirii poate fi situaţională sau consecinţa respingerii iubirii din cauza egocentrismului sau a unei stime de sine foarte scăzute, rezultate dintr-o copilărie lipsită de afecţiune.

Alegerea iubirii *pentru* Dumnezeu activează iubirea *Lui* Dumnezeu prin rugăciune şi adoraţie. Prin urmare, disponibilitatea poate constitui declanşatorul care deschide uşa spre emergenţa progresului spiritual. Mulţi oameni l-au găsit pe Dumnezeu în fundul celor mai negre disperări. Eul este atât de puternic, încât uneori doar o prăbuşire severă are suficientă putere pentru a activa disponibilitatea abandonării lui. Când aceasta se activează, spiritul din interior este reînnoit, apatia fiind înlocuită de speranţă. Astfel, rugăciunea neîncetată poate reprezenta singura opţiune disponibilă pentru a depăşi anumite perioade severe sau prelungite de datorii karmice. Acest lucru este exprimat uneori prin termenul de „testarea credinţei”, şi poate fi traversat optim prin convingerea că „şi asta va trece”.

Asemeni oricărui alt obstacol de pe drumul evoluţiei, apatia e depăşită mai degrabă de acceptare decât de negare. Apatia spirituală poate fi abandonată prin reînsuşirea adevărurilor spirituale fundamentale, oferite de Sfânta Scriptură, sau literatura de gen. Reflecţia şi meditaţia asupra versetelor (precum cele ale Psalmului „91 sau altor pasaje favorite) reactivează adesea inspiraţia în virtutea nivelului foarte ridicat al conştiinţei. De asemenea, re-inspiraţia este adesea o consecinţă a repetării imnurilor şi rugăciunilor favorite, ori a ascultării muzicii clasice într-un cadru frumos.

Pasajele muzicale ce calibrează la niveluri

superioare valorii 500 prezintă un câmp energetic direct, ce ocoleşte intelectul şimentaţiile negative, având un efect înălţător (O serie de atare pasaje muzicale găsiţi enumerate în capitolul 9 din *Adevăr versus Falsitate*). Ne referim aici deopotrivă la muzica clasică, la sunetul divin al cimpoiului scoţian sau chiar irezistibilele piese ale celor de la Bee Gees.

Apatia trecătoare poate indica o rezistenţă la un anumit defect personal, putând fi depăşită rapid prin acceptarea directă a acestuia. Acest fapt reactivează mişcarea spirituală. Chiar şi evitarea poate fi contracarată de acceptarea faptului că este actualmente operaţională (evitarea negării negaţiei). Astfel, putem alege să evităm o problemă în mod conştient în loc să fim la discreţia efectelor acesteia. Această alternativă deschide opţiunea de a nu aborda *deocamdată* respectiva problemă, ceea ce nu înseamnă că o ignorăm.

Acceptarea prin intermediul alegerii conştiente are consecinţe diferite de negarea inconştientă. A te îngriji de propria persoană reprezintă o intenţie integră dacă e făcută conştient. Este un exerciţiu al dezvoltării-iubirii, în special dacă e dedicat lui Dumnezeu. Uneori este necesar să ne odihnim şi să ne dăm un răgaz pentru recuperare, pentru a ne putea revigora. Aceasta este una dintre funcţiile jocului şi recreerii, şi nu serveşte nicidecum doar autoindulgenţei.

Dualităţile apatiei

Aşa cum se întâmplă şi în cazul altor nivele, poziţionalităţile se exprimă în forma atracţiei şi aversiunii. Ele trebuie depăşite cu ajutorul rugăciunii şi, adesea, cu ajutorul altor persoane.

Atracţie	Aversiune *
Blamare/proiectarea cauzei	Responsabilitate
Nu pot	Nu vreau
Atitudine de victimă	Atitudine de partener
Indiferenţă	Interes
Defetism	Optimism

Justificare/raţionalizare/scuză	Acţiune
Atitudine neajutorată	Atitudine decisă
Lipsa speranţei	Speranţă
Valoare de sine negativă	Valoare de sine ca dar a lui Dumnezeu
Atitudine slabă	Atitudine potenţia puternică
A refuza soluţiile	Disponibilitate, acceptare
Indolenţă	Energia acţiunii
Pesimism, cinism	Încredere, credinţă speranţă
Nu merit	Acceptarea valorii vieţii
Viitorul pare sumbru	Oportunităţi viitoare
Şinele văzut ca incapabil	Şinele văzut ca dornic să înveţe
Rigid, inflexibil	Maleabil, capabil de creştere
Pasiv	Activ, implicat în efort
Refuzul ajutorului	Acceptarea ajutorului
Ură de sine	Compasiune
Cramponare de opoziţie	Abandonarea poziţionalităţilor
Autoindulgenţă	Depăşirea dificultăţilor
Scuze	Onestitate
A te scufunda	A evolua
A sucomba	A rezista, a refuza, a respinge

CAPITOLUL 4

Durerea/Suferinţa

(nivel calibrat 75)

Introducere

Este nivelul tristeţii, alpierderii şi al descurajării. Cei mai mulţi dintre noi am trecut prin aceste stări

pentru un timp, dar aceia care rămân la acest nivel trăiesc o viaţă de regrete şi depresifjconstante. Este nivelul doliului, deposedării şi al regretelor fată de trecut. Este, de asemenea, nivelul celor care s-au obişnuit să piardă şi al jucătorilor cronici, care acceptă ruina ca pe o parte a stilului lor de viaţă, ajungând adesea până la pierderea slujbelor, prietenilor, familiei, banilor, şansei şi sănătăţii lor.

Pierderile majore suferite în prima parte a vieţii îl fac mai târziu pe subiectul lor vulnerabil la acceptarea pasivă a durerii, ca şi cum suferinţa ar fi preţul vieţii. Cel aflat în Durere vede suferinţă peste tot: suferinţa copiilor, tristeţea condiţiei lumii, tristeţea vieţii înseşi. Acest nivel îşi pune amprenta asupra întregii viziuni existenţiale. O parte a sindromului pierderii este noţiunea ireversibilităţii a ceea ce a fost pierdut sau a ceea ce simboliza aceasta. În acest punct avem de-a face cu o trecere de la particular lageneral, astfel încât pierderea unei fiinţe iubite este echivalată cu pierderea iubirii înseşi. La acest nivel, atare pierderi emoţionale pot declanşa o depresie serioasă sau chiar moartea.

Deşi Durerea este cimitirul vieţii, ea are totuşi mai multă energie decât Apatia. Astfel, când un pacient traumatizat şi apatic începe să plângă, ştim că starea lui este mai bună. Odată ce începe să plângă, va şi mânca din nou.

Tablou clinic

Suferinţa reprezintă o experienţă umană universală care este dificil de privit sau de îndurat din cauza implicaţiilor sale emoţionale cu care oamenii sunt prea familiarizaţi. La un nivel redus poate fi exprimată ca regret, dar atunci când este într-un stadiu avansat ea poate genera chiar neputinţă, fiind prea copleşitoare.

Universalitatea acestei experienţe este cauzată de structura şi natura eului, care percepe incorect sursa fericirii, plasând-o în domeniul extern sau emoţional. În realitate, singura sursă de fericire este cea interioară, iar

mecanismul său este intra-psihic şi intern. Când obţinem un obiect, o situaţie sau o relaţie dorită, mecanismul intern intră în acţiune prin satisfacerea acelei dorinţe pentru că obiectul, persoana sau starea au fost dotate cu o serie de calităţi speciale. Importanţa se găseşte în ochii martorului sau ai. Celui observat, nefiind defel intrinsecă obiectului dorit sau persoanei în sine. De aceea, suferinţa este ataşată dorinţei şi posesiunilor.

Societatea presupune că anumite condiţii, obiecte sau proprietăţi sunt valoroase, iar această învoială colectivă afectează opţiunile personale. Persoana evoluată din punct de vederespiritual are puţine dorinţe sau ataşamente şi este, prin urmare, relativ imună la suferinţă, dat fiind că sursa fericirii este experimentată la nivel interior şi nu este dependentă de aspecte exterioare. Dacă sursa fericirii este dobândită prin mecanismele eului ea este bazată mai degrabă pe imagerii, sisteme de credinţă şi valori proiectate, decât pe Realitatea Absolută însăşi, care este invulnerabilă la orice formă de pierdere. Obiectele, calităţile sau relaţiile devin supraestimate în virtutea mecanismului ataşării şi a proiecţiei valorii. Cu cât este proiectată mai multă unicitate asupra relaţiei cu obiectul sau persoana dorită, cu atât este mai mare posibilitatea apariţiei unei suferinţe şi pierderi. Frica de a suferi o pierdere contribuie la consolidarea ataşamentelor dependente, precum atributele sociale, banii sau faima.

Fericirea este recompensa psihologică interioară ce apare atunci când sunt atinse scopurile externalizate. Astfel, e o greşeală să credem că sursa fericirii este datorată lucrurilor externe în loc să acceptăm că e de fapt de origine interioară. Prototipul este structurat prin însuşi procesul evolutiv. În acea matrice primordială, formele animale de viaţă nu aveau propria şursă de energie, ci depindeau de surse externe, ce puteau fi găsite prin căutare, confruntare şi greşeli. Astfel, mecanismul biologic a fost structurat pe următorul

model: nevoie – căutare – confruntare şi greşeală – descoperire – răsplată.

La oameni, acelaşi tipar se menţine la nivelele conştiinţei situate sub pragul 200 (vezi Schema Funcţiilor Creierului din capitolul 9). Dorinţa de achiziţionare este de fapt instinctul animalic de supravieţuire, care depinde de „obţinerea” unul partener, precum şi de obţinerea mâncării, a unui teritoriu, adăpost, de dominare şi control. Astfel, pentru instinctul animalic, sursa fericirii este programată să fie undeva în exterior. Prin urmare este „accesibilă” şi deci predispusă la pierdere. În cazul împerecherii şi stabilirii unei legături între animale, aceasta se răsfrânge asupra partenerilor şi a membrilor grupului. Suferinţa poate fi observată şi la nivelul animalelor, prin reacţiile haitelor de lupi, turmelor de elefanţi şi coloniilor de maimuţe care experimentează procesul suferinţei, durerii şi pierderii.

Externalizarea surselor de fericire percepute duce la ataşamente şi la apariţia dorinţei de control ca prim mecanism de supravieţuire, însoţite de necesitatea unui statut şi de toate simbolurile de siguranţă pe care le implică aceasta, rezultatul final al acestei implicaţii rezidând în materialism.

Orientarea Spirituală

De multe ori, o pierdere majoră ne face să apelăm la religie şi spiritualitate pentru a obţine ajutor şi răspunsuri. Din punct de vedere emoţional, oamenii găsesc consolare în sprijinul bazat pe înţelegere, în rugăciune şi în întoarcerea la practicile religioase. Prin urmare, pierderea oferă mai degrabă oportunitatea creşterii intenţiei de a reevalua şi de a practica principiile spirituale, decât o simplă apreciere intelectuală.

La început, o pierdere este un eveniment nedorit pentru că este distructivă şi ne invadează spaţiul. Emoţional. Reacţia iniţială poate fi deopotrivă de şoc,

indignare sau chiar neîncredere. Zbuciumul emoţional necesită energie şi atenţie într-un moment în care nivelul energetic este scăzut, ajungându-se astfel la mânie. Procesarea acestei crize este ajutată de concentrarea pe anumite realităţi interioare, precum şi de transcenderea limitărilor inerente ale acestora.

Când pierderea este involuntară şi neaşteptată, apar mânia şi indignarea, precum şi frica de a pierde controlul. Întreruperea vieţii prin evenimente neaşteptate creează, de asemenea, şi anxietatea unei readaptări forţate, lucru care poate necesita luarea. Unor decizii majore. Este bine de ştiut că cercetarea spirituală ne indică faptul că orice suferinţă şi durere emoţională rezultă din împotrivire. Acestea se vindecă prin renunţare şi acceptare, care alină durerea.

Pe parcursul procesului, se poate observa că durerea emoţională provocată de pierdere nu este stabilă sau continuă, ci se manifestă în valuri care pot fi diminuate printr-o atitudine durabilă de neîmpotrivire precum şi printr-o abandonare continuă în faţa lui Dumnezeu. În timp ce trăim iluzia renunţării la o persoană, un obiect, o dorinţă, un ţel sau o calitate, percepute a fi aparent esenţiale, de fapt, procesăm durerea distrugerii ataşamentului; „ce-ul „la care renunţăm reprezintă, de fapt, doar ataşamentul însuşi. Un adevăr de bază care trebuie realizat pe parcursul procesului este acela că nu e posibilă nicio sursă efectivă a fericirii în afara noastră. În realitate, pierderea scoate la suprafaţă deopotrivă iluzii ce ne-au marcat timp îndelungat, dar şi posibilităţile de reducere a dominaţiei acestora asupra psihicului. Eul are o multitudine de ataşamante faţă de credinţe, sloganuri, obiecte, oameni, titluri, bani, convenienţe, divertisment, mobilier, mărturii sentimentale şi amintiri ale tuturor celor de mai sus. Eul/mintea preţuieşte lucrurile temporare şi trecătoare deoarece acestea sunt apreciate ca fiind „speciale” şi, prin urmare, sunt văzute ca o „sursă de fericire”.

În mod paradoxal, pierderea reprezintă în acelaşi timp şi libertate, dar şi deschiderea de noi opţiuni. Pierderea facilitează o adaptare interioară şi apariţia unor calităţi, toate acestea reprezentând oportunităţi pentru creştere. În acelaşi timp, mintea regretă şi ar vrea să anuleze schimbarea, întorcându-se la confortul asigurat de circumstanţele anterioare, dar creşterea şi dezvoltarea evolutivă au valenţe imperative. Prin urmare, resentimentele se manifestă faţă de faptul că trebuie să ne schimbăm. Schimbarea poate fi o sursă de plăcere anticipativă dacă este acceptată şi o sursă de resentiment dacă este refuzată. Ataşamentele se adresează prezentului şi viitorului anticipat, precum şi „agăţării" de trecut. Toate aceste poziţii sunt iluzorii pentru că nu există niciodată vreun alt timp în afara momentului prezent şi nimeni nu trăieşte nici trecutul nici viitorul decât în imaginaţie şi în amintiri. Singura sursă de fericire bazată pe reatlitate este în prezent, şi ceea ce există în prezent nu face obiectul pierderii.

Toate formele de pierdere reprezintă o confruntare pentru ego şi pentru mecanismele lui de supravieţuire. Toate aspectele. Vieţii omeneşti sunt efemere; prin urmare, agăţarea de orice aspect al acesteia duce în cele din urmă la suferinţă şi la pierdere. Totuşi, flecare incident reprezintă o oportunitate de a căuta în interior sursa vieţii, care este întotdeauna prezentă, neschimbătoare şi nu face obiectul pierderii sau ravagiilor timpului.

Suferinţa sau pierderea, ca orice altă situaţie apăsătoare a vieţii, poate fi văzută ca o oportunitate valoroasă de creştere şi ca un moment în care ne putem reconsidera valorile. Şi scopurile. Dacă acestea sunt urmate, va fi posibil să renunţăm într-un final la toate ataşamentele (inclusiv la sistemele de credinţă) şi să experimentăm sursa fericirii care emană din interior.

Ataşamentele

Ataşamentul reprezintă procesul prin care se

manifestă suferinţa pierderii, indiferent de tipul său, indiferent că este internă sau externă şi indiferent dacă se manifestă faţă de un obiect, o relaţie, o calitate socială sau un aspect al vieţii fizice. Eul se perpetuează singur, prin reţeaua sa elaborată de valori, sisteme de credinţă şi programe. Apar astfel nevoitoare câştigă tot mai multă energic pe măsură ce sunt înfrumuseţate şi elaborate, câteodată chiar până la obsesie. Sursa durerii nu este sistemul de credinţă însuşi, ci ataşamentul faţă de acesta, precum şi exagerarea valorii sale imaginare. Rezolvarea interioară a ataşamentelor este dependentă de exerciţiul voinţei, care este singura ce are puterea să desfacă mecanismul ataşamentului prin intermediul procesului de abandonare. Într-un mod subiectiv, acest lucru ar putea fi experimentat sau contextualizat ca fiind un sacrificiu deşi, de fapt, el reprezintă o eliberare. Durerea emoţională a pierderii se naşte din ataşamentul însuşi şi nu din obiectul, fiinţa ori starea care au fost pierdute.

La început este dificil să renunţăm la ataşamentele şi sis7 temele de credinţă care au fost consolidate printr-o înţelegere socială, cum ar fi bogăţia, succesul, faima, frumuseţea şi altele asemenea. Toate acestea reprezintă acelaşi concept, conform căruia ceva în plus faţă de ceea ce rezistă” jva aduce o fericire, mai mare. Dincolo de procesul de ataşare, un alt ingredient al meca nismuluicului rezidă în credinţa lui în posesiuni.

Cercetarea conştiinţei arată că gradele raportate de fericire: sunt în concordanţă cu nivelele calibrate ale conştiinţei, mai degrabă decât cu vreun element exterior. La nivelul 54Q al conştiinţei, nivelele raportate de fericire se apropie de sută la sută.

Iluzia posesiei: „a avea 99 şi „al meu99

Suferinţa are de-a face cu pierderea, iar pierderea implică o proprietate anterioară precum şi o relaţie specială cu aceasta. Ideea de posesie, exprimată prin formulările „al meu” sau „meu” denotă *o* contextualizare

şi o semnificaţie unică, rezultate ale stilului dualistic de procesare al eului. Prin intermediul acestuia, un „eu” separat este legat ca prin Tnagie (în imaginaţie) de ceva anume, deci de o anumită calitate, posesiune sau persoană. De exemplu, un ceas este pur şi simplu un obiect, dar odată ce avem drept de proprietate asupra lui, el capătă o calitate unică şi specială, numită „al meu”. Ceea ce fusese doar „un „ceas devine acum ceasul „meu” şi, prin urmare, se transformă în mod magic. Când acest lucru este accentuat, el devine „ceasul meu favorit”. Prin acest proces, ceasului în cauză i se adaugă o scrie de calităţi care-l fac unic: ataşament, control, teama pierderii precum şi o serie de sentimente. Se poate vedea, într-adevăr, că scena este pregătită acum pentru tragedie. Aceasta se petrece dacă o persoană crede că a pierdut propriul ceas în locul unui ceas oarecare. Devine evident că, odată ce sunt introduse posesiunea de moment şi ideea de „al meu”, îşi face apariţia şi ataşamentul.

Povara emoţională poate 11 eliberată prin înţelegerea faptului că, de fapttotul îi aparţine numai lui Dumnezeu şi că oamenii exercită doar o funcţie de administrare. În lume, posesia şi proprietatea reprezintă particularităţi tranzitorii, iar valoarea şi averea există doar în percepţii, conceptualizări şi legalităţi.

Alături de posesiune există şi alte ataşamente ale eului, cum ar fi mândria, sentimentele de siguranţă şi plăcerea senzorială. Sentimentul de fericire este declanşat de satisfacerea unei dorinţe interioare, care eliberează în creier neurotransmiţători precum; serotonina şi endorfina, acestea fiind consecinţa, nu şi sursa experienţei fericirii. Toate studiile sociologice, psihologice despre fericire au confirmat că oamenii cu orientare religioasă sau spirituală sunt în general mai fericiţi per ansamblu, indiferent de circumstanţele vieţii lor. (Wellas, 2005).

Eliberarea de stările şi sentimentele negative

Când vine vorba de pierdere, procesul spiritual de neîmpotrivire şi abandonare este eficace (totuşi, nu este unul potrivit pentru stările emoţionale care calibrează mai jos de nivelul 75, precum depresia, vina şi apatia). O persoană cu orientări spirituale apreciază toate experienţele vieţii şi le percepe pe fiecare în parte ca pe nişte oportunităţi de evoluţie spirituală. Metoda prin care ne putem elibera de stările şi sentimentele negative include nişte paşi foarte simpli, reuşita ei depinzând de disponibilitatea şi capacitatea noastră de a ne abandona.

Păstrează sentimentul şi stai concentrat constant asupra lui: Conştientizează faptul că toată suferinţa este provocată de împotrivire. Suferinţa pierderii izvorăşte din ataşare şi din senzaţia că respectivul obiect ar fi special.

Fii dispus să fii absorbit de sentimentele tale, capitulând în faţa lor fără să le eviţi. Observă că ele vin în valuri şi că renunţarea în faţa celor mai intense valuri tinde să diminueze severitatea lor emoţională.

Cere ajutorul lui Dumnezeu şi abandonează-ţi voinţa personală în faţa Lui. (Este de un real ajutor să citeşti Psalmul 91 sau alte pasaje spirituale preferate).

Fii dispus să suporţi şi să suferi întregul proces Dacă nu îi vei opune rezistenţă, se va elibera singur şi vaajunge la un sfârşit.

Deşi în cazul unei pierderi suferinţa este declanşată de uni eveniment specific, sentimentele dureroase ale ataşării apar din cauza mai multor surse de-a lungul timpului, iar în interior ar putea exista mai multe decât s-a crezut iniţial. Astfel, fiecare, pierdere le reprezintă de fapt pe toate celelalte, căci experienţa; rezidă în pierderea însăşi şi nu doar în evenimentul specific care a dus la conştientizarea ei.

O importantă sursă de putere de-a lungul eliberării de sentilmentele dureroase este reprezentată de identificarea cu toată umanitatea* precum şi de conştientizarea faptului că suferinţa! este universală şi

înnăscută în condiţia umană şi în evoluţia euluij

Non-ataşare versus detaşare

Diferenţierea lor este foarte importantă, iar eşecul înţelegerii; acesteia poate conduce la mari greşeli spirituale. „Detaşarea” este un proces în desfăşurare care, din nefericire, poate conduce la; apatie, plafonare emoţională, lipsă a implicării şi indiferenţă. Ea se poate manifesta şi prin pasivitate sau prin pierderea interesului pentru viaţă. În cadrul învăţăturilor spirituale există unele neînţelegeri referitoare la ideea că şi iubirea poate reprezenta un ataşament, acest lucru fiind însă o concepţie greşită, deoarece iubirea este un aspect al Divinităţii; posesivitatea este un aspect al eului.

O înţelegere greşită a evoluţiei negării poate fi implicată şi vis-à-vis de ideea de „Vid” sau „Neant”. În timp ce „Vidul” reprezintă o experienţă spirituală impresionantă (calibrează la nivelul 850), nu este totuşi Stadiul Final care, de fapt, este cel al Totalităţii. Acest lucru apare dintr-o interpretare greşită a învăţăturilor lui Buddha. „Vid” înseamnă nonliniar şi absenţa oricărui lucru sau linearitate. Dincolo de „Vid” se găseşte realitatea nonliniară, completă şi supremă a Totalităţii. Experienţa subiectivă a Vidului, deşi foarte impresionantă, este complet diferită de Realitatea stării Prezenţei Divinităţii ca Totalitate, ce include caracteristica majoră a Iubirii Infinite înseşi (vezi capitolul 18).

Decizia

Durerea procesării pierderilor personale este redusă de acceptarea şi conştientizarea emoţională/filosofică a întregii realităţi a condiţiei umane înseşi, pe care o împărtăşim cu toţii:

În domeniul uman totul este temporar, tranzitiv şi evolutiv.

Nimic nu poate fi cu adevărat „posedat” sau „al meu”. Toate relaţiile sunt temporare şi arbitrare. Legalitatea permite doar utilizarea unor drepturi de

control.

Totul aparţine lui Dumnezeu; în consecinţă, tot ce este considerat ca fiind „al meu" sau ca „aparţinându-mi" reprezintă o condiţie temporară, inclusiv corpul uman. Dominaţia se referă doar la control; e vorba de o dominaţie care guvernează, dar nu stăpâneşte.

Toate proprietăţile şi relaţiile trebuie văzute ca fiind o formă de administrare. Obligaţia priveşte mai degrabă responsabilitatea alinierijjiecât ataşamentul sau implicarea.

Ataşaţi-vă mai mult de principii decât de oameni, obiecte, condiţii sau situaţii tranzitorii. Nivelele calibrate ale conştiinţei sunt indicatoare ale principiilor ce pot fi asociate acesteia, determinând nivelul şi câmpul de atracţie general al conştiinţei, prin intermediul căruia totul este ordonat şi influenţat.

Trăiţi cu demnitate şi curaj. Această atitudine invocă „Puterea" nevăzută prin intermediul căreia supravieţuieşte totul. Acceptaţi faptul că pierderea, doljul şi suferinţa reprezintă un proces normal şi, prin urmare, nu-i opuneţi rezistentă.

Acceptaţi faptul că orice fiinţă sensibilă trăieşte prin credinţă. În ciuda pretenţiilor naive ce reclamă contrariul, toţi oamenii trăiesc exclusiv pebaza principiilor credinţei – singura întrebare ce se poate pune priveşte obiectul acestei credinţe. Credinţa poate fi poziţionată în iluzoriu, în intelect, raţiune, ştiinţă, progres, putere politică sau lumească, satisfacţiile eului, plăcere, bogăţie sau speranţă (exemplu: „mâine").

Toate aceste credinţe sunt bazate pe supoziţii care pot fi puse în umbră în orice moment, deoarece sunt fragile. Chiar şi ipoteticul „necredincios" sau scepticul trăiesc prin credinţa în propriul intelect, care reprezintă „realitatea". În Prezenţa propriu-zisă a Realităţii Infinite, toate aceste pretenţii dispar, la fel cum dispar şi toate opiniile acestui sine care crede în ceva. Realitatea se autoconfirmă în virtutea de a fi o Identitate, în cadrul

căreia dispare natura dualistă a tuturor credinţelor.

Eliberarea de Durere (şi totodată de Dorinţă)

Valoarea sau preţul dorinţelor arată faptul că acestea au o importanţă simbolică sau generată la nivel de clasă. Capacitatea de a vedea dincolo de particularităţile lor facilitează retragerea ataşamentelor şi atenuează, prin urmare, deopotrivă intensitatea cu care se manifestă dorinţa şi însemnătatea pierderii. Fiecare; „lucru", persoană sau element considerat a fi important este apreciat doar în virtutea reprezentării sale asupra unei caracteristici mai abstracte. Suferinţa încercată în momentul unei pierderi nif este astfel cauzată de anumite particularităţi, ci de un câmp de atracţie al conştiinţei, a cărei reprezentare simbolică este. Fiecare „lucru" reflectă caracteristici abstracte care pot fi clasificate prin intermediul unor nivele progresive de abstractizare.

Element	Clasă	Atribut abstract
Bani	Bunuri	Supravieţuire
Bogăţie	Mijloace	Importanţă, prestigiu confort
Iubit/ Iubită	Relaţie	Sex, mândrie securitate, companie
Rudă	Familie, Tribal	Identitate de grup
Automobil	Posesiune	Transport, practic confort, statut
Titlu	Supravieţuire	Mândrie, Statut
Casă	Habitat	Convenienţă, asigurarea supravieţuirii
Lux	Posesiune	Confort, mândrie statut
Slujbă	Economic	Supravieţuire, statut îndemânare

Tinereţe	Oportunitate. Învăţare	Viitor deschis vigoare, atracţie
Partener	Personal	Companie, ajutor afecţiune, iubire
Părinte	Relaţie	Familiezidentitate de grup, trecutul
Copil	Relaţie	Dragoste, potenţia viitor, rol parental
Sănătate	Fizic/viaţă	Supravieţuirea ca trup
„Valori”.	Posesiune	Sentiment, „al meu” familiaritate
„Necesităţi”.	Posesiune	Convenienţă

Renunţarea la ataşamente este uşurată prin aprecierea faptului că „valoarea” reprezintă o suprapunere care depinde de o semnificaţie abstractă precum şi de ceea ce simbolizează un atribut sau un lucru. Astfel, vom descoperi că o anumită pierdere sau un câştig pot fi compensate prin substituirea cu cu echivalent din aceeaşi clasă sau dintr-o clasă mai înaltă.

Unele forme de suferinţă au de-a face cu pierderea reală sau imaginară a atributelor personale, cum ar fi tinereţea, puterea fizică, sănătatea sau chiar cu oportunităţile pierdute sau regretul pentru preocupările zadarnice, eşecurile din trecut sau alegerile nefericite. Suferinţa pentru erorile sau deciziile greşite din trecut se rezolvă prin intermediul recontextualizării ca parte a procesului de învăţare numit „a fi om”. Regretul este, de asemenea, o consecinţă a transformării realităţii în ipotetic, de exemplu „ar fi trebuit”, „aş fi putut” sau „dacă aş fi ales diferit” etc. Acestea includ şi iluzia că decizia ipotetic „mai bună” ar fi generat un avantaj sau o fericire mai mare. Aceste presupuneri ignoră şi faptul că evoluţia se bazează pe o curbă de învăţare şi că asupra alegerilor acţionează influente karmice necunoscute, atât

negative, cât şi pozitive. Există o eroare inerentă în afirmaţia că „aş fi putut” sau „ar fi trebuit” deoarece, în realitate, dacă cineva „ar fi putut” într-adevăr să facă ceva, atunci în mod evident „ar fi făcut”, dacă toate condiţiile erau favorabile unei alegeri mai bune.

Compasiunea pentru sine precum şi natura vieţii umane însăşi favorizează procesul de vindecare. Suferinţa este o con –, secinţă a agăţării de percepţiile anterioare. Există un beneficiu? major în decizia de a te rededica prezentului şi de a te concentra asupra lui fără a face judecăţi de valoare sau presupuneri înspăimântătoare despre viitor. Dacă nu este împiedicat, psihicul: uman se dovedeşte creativ şi inventiv. Fiecare nivel al conştiinţei; are propriile lui probleme înnăscute, dar şi soluţiile concordante. Dorinţa de a schimba trecutul, deşi de înţeles, e însă zadarnică şi; ne orbeşte în faţa oportunităţilor prezentului. O limitare într-un domeniu al vieţii reprezintă simultan deschiderea spre oportunităţi şi opţiuni în alte domenii. Pierderea îndreaptă adesea o persoană de la căutarealfericirjlân exterior la căutarea înăăuntru, prin? reevaluarea bunurilor şi alegerilor evitate anterior. Astfel, = pierderea poate fi transformată în profit, ca un imbold pentru? creşterea şi evoluţia spirituală. Este însă necesar un anumit timpi pentru a ajunge la concluzia că o pierdere poate fi chiar o1 „binecuvântare sub acoperire”. Refuzul acestei oportunităţi con –, duce la amărăciune şi la o involuţie a valorii intrinseci a vieţii. Acceptarea vicisitudinilor vieţii umane conduce la o mai mare înţelegere şi compasiune.

Iubirea reprezintă oportunitatea de a ne. Abandona voinţa. Personală lui Dumnezeu şi de a reevalua scopul generalal darului vieţii.

Dualităţile durerii/suferinţei în timp ce anumite grade de suferinţă sunt inevitabile în timpul vieţii, suferinţa cronică necesită renunţarea la poziţionalităţile duale pe care se bazează ca, manifestând această

atitudine pe termen lung sau ca pe un stadiu prevalent al conştiinţei.

Dualităţile durerii

Atracţie	Aversiune
A trăi în trecut	A trăi în prezent
A anula	A accepta
A te revolta împotriva lui Dumnezeu	A accepta limitările Karme
Speranţa de schimbare	Abandonare
Pierdere	Oportunitate
Refuz, negare	Trecere
Mânie, resentiment	Acceptare
Autoînvinovăţire	Acceptarea limitelor
A te simţi golit	A pune în loc valori noi
A micşora	A compensa
Fericirea văzută în exterior	Percepţie interioară asupra fericirii
Rezistenţă	Transcendenţă
A te întoarce în timp	A accepta opţiunea
Emoţionalizare	Minimizare
A căuta simpatia	Satisfăcut cu şinele
A evita, a controla	A accepta, depăşi
Pierderea considerată permanentă	Pierderea considerată temporară
Sursa fericirii în exterior	Sursa fericirii în interior
De neînlocuit	Viitor optimist
Viaţa plină de probleme	Viaţa plină de soluţii
Amărăciune	Credinţă şi speranţă

CAPITOLUL 5
Frica
(nivel calibrat 100)

Introducere

La nivelul 100 avem la dispoziţie mai multă energic. Frica sau pericolul sunt sănătoase. Frica guvernează o mare parte a lumii: frică de duşmani, frică de bătrâneţe sau moarte, teama de a fi respins şi o multitudine de alte sentimente de frică motivate social constituie declanşatorii primari ai motivaţiei în vieţile multor oameni.

Din perspectiva acestui nivel, lumea – plină de capcane şi ameninţări – pare să se afle la cheremul hazardului. Frica e unul dintre instrumentele de control preferate de agenţiile opresive totalitare şi de manipulatorii importanţi. Proliferarea temerilor este la fel de nelimitată ca imaginaţia umană; odată ajunşi în ghearele fricii, chiar şi cele mai inocente evenimente ne-o alimentează. Frica devine obsesivă şi poate lua orice formă. Teama de a pierde o relaţie conduce la gelozie şi la un nivel cronic de stres. O gândire marcată de fiică poate cauza paranoia sau apariţia structurilor nourotice defensive. De asemenea, pentru că este şi contagioasă, Frica poate deveni un trend social dominant.

Frica limitează dezvoltarea personalităţii şi favorizează inhibiţiile. Deoarece este nevoie de energie pentru a depăşi Frjca, cei aflaţi sub imperiul ci nu pot atinge un nivelmaiânalt dacă nu sunt ajutaţi. Astfel, cel temător, pentru a se elibera de sub robia Tricn7 va căuta lideri puternici, ce par că şi-au învins propriile temeri.

Frica este o emoţie, dar ca stil de viaţă e limitativă. Teama realistă sau precauţia servesc supravieţuirii în contrast cu teama iraţională, ce indică probleme psihologice şi intra-psihice. Teama utilă din punct de vedere social este un comportament acceptat şi normal, ce se exprimă în aproape fiecare domeniu al vieţii, de la încuierea uşilor şi alarmele împotriva incendiilor, până la sănătate şi obiceiuri alimentare, fără a omite întreaga structură financiară a societăţii. În plus, ea reprezintă un punct de interes al mass-mediei, deoarece joacă un rol major în afacerile umane (mai ales în supravieţuire).

Din punct de vedere evolutiv, frica apare ca un reziduu al supravieţuirii animale care la oameni a progresat prin capacitatea de cogniţie în expresii ce au sens, inclusiv în abstracţiune.

Capacitatea de a analiza şi abstractiza percepţia timpului, precum şi concepţiile despre viitor oferă o varietate nesfârşită de condiţii (reale sau imaginare) asupra cărora poate fi proiectată frica. Astfel, multiplicitatea fricilor se propagă la nesfârşit prin mecanismul imaginaţiei şi al fanteziei. În vreme ce vinovăţia, jmsinearegretul reprezintă trecutul, frica e o anticipare focalizată asupra viitorului.

Deoarece mecanismul primordial ai frieii este de origine animală (fiind esenţial pentru supravieţuire) el este înglobat în structura şi fiziologia creierului uman (vezi schema funcţionării creierului din capitolul 9). De asemenea, frica se confundă cu teama; manifestată în faţa simptomelor emoţionale şi fiziologice ale fricii înseşi. Acestea pot rezulta din aptitudini din adaptare, dar când scapă de sub control pot escalada în panică paralizantă.

Deşi frica adaugă o serie de mijloace de siguranţă întreţesute în toate aspectele vieţii obişnuite, fluctuaţiile sale operaţionale sunt” acceptate ca normale. Ca mod predominant de comportament frica este neconfortabilă şi reprezintă o frână ce limitează experimentairea realităţii, generând astfel o scădere a nivelului de conştiinţă.

Ca nivel predominant al conştiinţei (calibrat la valoarea 100), îl frica devine o limitare, o ţarc subiectivă şi habituală de expectativă; ce poate fi apoi proiectată asupra oricărui aspect al vieţii. Acest; lucru determină hipertrofierea mecanismelor cerebrale de supravieţuire şi genereazǎ un nivel ridicat de alertă al sistemului neuroccrebral. Deşi frica legată de contramăsurile protectoare vine în sprijinul supravieţuirii, temerile nerealiste pot deveni paralizante şi, prin urmare, foarte nocive.

Din punct de vedere evolutiv se poate vedea că viaţa umană începe printr-o experimentare a fricii suferită de copilul mic (teama de a fi luat de lângă mama sa, respectiv de a o pierde). Frica se continuă de-a lungul vieţii şi culminează, în final, cu teama resimţită în faţa morţii însăşi, la care se adaugă frica de necunoscut. În cadrul unei vieţi normale, frica este contrabalansată de nenumărate manevre şi compensaţii defensive ce fac viaţa tolerabilă şi chiar plăcută. Totuşi, există şi unele frici inexplicabile, printre care se numără cele de accidente şi evenimente catastrofice.

Cercetările au indicat faptul că alinierea religioasă/spirituală cu credinţa are capacitatea de a reduce nivelul general al fricii. Energia spirituală schimbă dominaţia creierului cu un sistem mai pozitiv, prin care hormonii de stres sunt înlocuiţi de endorfine, serotonine şi alţi neurotransmiţători.

Frica patologică / clinică

Gradele clinice ale fricii sunt exprimate prin tulburări de anxietate (nelinişte) ce includ fobiile, tulburările de stres posttraumatice, inhibiţiile sau excesele mecanismelor compensatorii (cum ar fi, de exemplu, retragerea în sine, dependenţa sau adicţia de anumite substanţe). Utilizarea pe scară largă a tranchilizantelor şi a alcoolului atestă problema disconfortului şi anxietăţii excesive, care includ, de asemenea, unii factori genetici sau de moştenire individuală şi de grup. Ca răspuns la această necesitate, a apărut o întreagă varietate de modalităţi de tratament, ce includ decondiţionarea, consilierea individuală sau în grup, precum şi numeroase psihoterapii, inclusiv psihanaliza. Frica morbidă mai stă şi la baza altor dificultăţi psihologice cum ar fi tulburările obsesiv – compulsive, ipohondria şi isteria.

Depăşirea fricii

Procesul de ieşire din sentimentele negative este asemănător cu cel al recuperării din alte stări şi atitudini

negative. În cadrul acestui proces, temerile sunt lăsate să apară fără nicio rezistenţă, energia lor emoţională fiind înfrântă imediat ce apare. O astfel de tehnică simplă ar putea fi numită „Şi ce urmează după asta?” în acest proces, se începe cu o anumită frică şi apoi se continuă cu asumarea posibilităţii ca aceasta să devină reală. De exemplu: „Mi-e teamă să nu-mi pierd slujba”.

„Şi ce urmează după asta?”

„După asta nu voi mai avea bani”.

„Şi ce urmează după asta?”

„După asta vom fi daţi afară din casă”.

„Şi ce urmează după asta?”

„După asta vom fi vagabonzi”.

„Şi ce urmează după asta?”

„După asta nu vom avea bani pentru mâncare şi am putea muri de foame”.

„Şi ce urmează după asta?”

„După asta ne îmbolnăvim şi murim” şi aşa mai departe.

Pentru că fiecare consecinţă a fricii este abandonată (şi este *posibil* să fie, pentru că mulţi oameni au reuşit acest lucru), cortegiul de temeri se încheie cu frica manifestată în faţa morţii fizice înseşi. Este însă interesant că experienţele „în apropierea morţii” (ne-ar death experience) elimină ulterior orice teamă de moarte (chiar adevărată) în viaţa persoanei respective. Aproape toate temerile sociale, psihologice şi fizice reprezintă doar extrapolări inconştiente ale fricii de moarte, în care îşi au, de altfel, şi izvorul. Poate dura puţin sau ore, zile sau chiar mai mult să parcurgi; întreaga listă de orori. În final, când moartea este acceptată şi lăsată în seama lui Dumnezeu, esenţa fricii se topeşte. Abandonul: final declanşează în mod evident contextualizarea Divinităţii, iar încredinţarea vieţii fizice lui Dumnezeu pune în discuţie şi ultimul noian de temeri, cele legate de Destin şi de un Dumnezeu, punitiv ilustrat astfel de legendele şi reprezentările antropomorfice. Este util să ne reamintim

că dacă Dumnezeu nu ar fi Atoatemilostiv, probabil că azi nu am mai fi nici măcar în viaţă.

Chiar şi sistemele de credinţă primitive, ce postulau existenţa unei divinităţi geloase şi răzbunătoare prevedeau o serie de soluţii prin care se oferea salvarea şi iertarea păcatelor. Acestea includeau iertarea păcatelor prin spovedanie, penitenţă, acceptarea unui Mântuitor, instaurarea unei schimbări majore a comportamentului, rugăciune şi, în esenţă, încredinţarea propriei voinţe lui Dumnezeu.

Este util să realizăm că tot ce înseamnă viaţă, clipă cu clipă, se sprijină pe credinţă, oricum s-ar nunii aceasta. Nici chiar ateii nu renunţă la credinţa că sistemul lor de valori e autentic şi valid, în plus, trebuie spus că cercetarea efectuată pe nivelurile calibrate ale conştiinţei a probat validitatea celor mai importante religii şi sisteme spirituale ale lumii. (*Adevăr versus Falsitate, 2005*).

Pacea poate fi consecinţa acceptării caracterului inevitabil a 1 vieţii. Iar dacă vor cerceta în profunzime, şi scepticii pot observa că valoarea intrinsecă, fundamentală şi ireductibilă a vieţii rezidă în capacitatea de conştienţă, în conştiinţă şi în substratul subiectivităţii. Fără conştiinţă, indivizii nici măcar nu ar „şti" că „ştiu", astfel încât conştiinţa devine o conştientizare apriori a existenţei, indiferent de conţinutul acesteia. Astfel, conştiinţa în sine poate fi acceptată ca o realitate evidentă, fără a o mai justifica drept Divină (aşa cum recomandă Buddha). A „fi" este un lucru; dar a *şti* că „eşti", necesită, în mod evident, o calitate superioară.

Orice tip de frică reprezintă un produs al eului, operaţional pe un anumit stadiu evolutiv corelat cu dezvoltarea fizică. Viaţa fiinţelor lipsite de senzaţii continuă prin intermediul mecanismelor de proiectare şi actualizare, care funcţionează în virtutea câmpului de atracţie predominant (de exemplu, coloniile de corali). Dar, odată cu conştientizarea evoluţionistă a existenţei,

apare şi un „eu” care se separă de clasa animală. Astfel, frica apare concomitent cu opţiunea şi conştientizarea consecinţelor. Ea se propagă în individ prin rezistenţă şi se retrage odată cu acceptarea, care poate fi facilitată prin restructurarea fricii, în aşa fel încât aceasta să fie percepută ca un beneficiu.

La o analiză mai atentă, observăm că în afara conţinutului ei, ne este teamă de frica însăşi pentru că reprezintă o reacţie fiziologică, emoţională şi experienţială neplăcută. Acest lucru stă la baza celebrului citat al preşedintelui Roosevelt „Nu avem de ce să ne fie frică decât de frica însăşi”. De aceea, în tratarea sentimentului de frică, concomitenta fizică trebuie acceptată prin non-rezistenţă. În acest fel, senzaţiile însele încetează (senzaţii de greaţă în stomac, tremur muscular, transpiraţie, puls accelerat etc.), iar frica poate fi redusă doar la aspectul ei fizic.

Din punct de vedere clinic, sentimentul de frică poate fi depăşit destul de uşor în starea de hipnoză. O metodă terapeutică este ca persoana care suferă de frică să înveţe auto-hipnoza. O tehnică relativ simplă ce poate fi însuşită cu uşurinţă în cadrul unei singure şedinţe. Auto-hipnoza mai este şi un instrument de reamintire şi regresie în viaţa anterioară. Scepticismul se menţine până când respectiva experienţă din viaţa trecută începe să se deruleze, permiţând elementelor principale să iasă la iveală şi Astfel, să aducă multă alinare. Frica poate fi convertită în previziuni şi calcule raţionale, care pot genera o prezervare a vieţii fără niciun apel la emoţiile asociate sentimentului de frică. Căci poate apărea o dependenţă faţă de emoţiile pe care le generează frica şi melodrama imaginară asociată.

Cercetarea conştiinţei a dezvăluit că programarea precisă a morţii fizice este stabilită chiar în momentul naşterii – şi anume, nu „cum” vom muri, ci „când”. (Aserţiune calibrată ca adevărată). Este util să ne dăm seama că individul este linear şi; în consecinţă, limitat, în

vreme ce Sinele este nonliniar şi nelimitat. La fel de util e să înţelegem că moartea reală propriu-zisă nu este posibilă, pentru că viaţa poate fi doar mutată dintr-o dimensiune în alta, dar nu poate să dispară cu desăvârşire. Doar receptaculul vieţii este linear, nu şi sursa acesteia, pentru că viaţa şi Sursa ei sunt nonliniare şi prin urmare nu depind de timp şi dimensiune.

Eliminarea fricii reclamă subjugarea imaginaţiei care îşi află originea în copilărie, atunci când diferenţierea între realitate şi fantezie nu este încă bine dezvoltată. Astfel, în copilărie, imaginile înfricoşătoare şi emoţionale există în imaginaţia noastră şi nu sunt supuse controlului. Ele se pot transforma în superstiţii şi imagini înfricoşătoare, consolidate prin basme şi programarea mass-medici. Desenele animate conţin de obicei o multitudine de imagini şi producţii grafice înspăimântătoare, constituind în felul acesta o sursă frecventă de spaime pentru copii. Este important de notat că toate cercetările asupra activităţii cerebrale arată cum creierul unui copil nu poate face distincţia între realitate şi violenţa televizată (Lohmann, 2004). Adulţilor le plac filmele de groază pentru că au capacitatea să controleze procesul de instalare a fricii prin distanţarea prudentă caracteristică spectatorului. Totuşi, această capacitate imaginativă a minţii umane poate fi utilizată terapeutic în programe de desensibilizare prin intermediul tehnicilor „virtuale”.

Frica are tendinţa de a se autoconsolida şi constituie o piedică în calea dezvoltării competenţelor de adaptare. Frica de eşec arc ca rezultat apariţia unor inhibiţii şi scade încrederea socială. Teama de dezaprobare socială conduce la retragere în sine şi sărăcie emoţională. Cât priveşte negarea sentimentului de frică, ea poate avea un rezultat contrar, manifestat printr-o supracompensare sub formă de bravadă sau comportament inutil riscant.

Frica şi evoluţia spirituală Iisus Hristos a spus că frica este ultimul obstacol care trebuie depăşit. Din

perspectiva studiilor efectuate asupra conştiinţei şi evoluţiei acesteia, orice sentiment de frică este un produs al persistenţei eului şi al eşecului acestuia de a-şi abandona suveranitatea în mâinile lui „Dumnezeu. Abandonarea activă în voia Domnului are loc prin alegere şi constituie un act de voinţă foarte diferit de pasivitate, apatic sau resemnare. A alege în mod conştient alinierea cu Divinitatea şi Adevărul e un act dătător de putere, care transferă identitatea de la sinele personal la Sine, şi care are drept rezultat creşterea încrederii, curajului şi demnităţii umane în dauna tendinţelor de auto-degradarc sau autodenigrare. Abandonarea totală aduce pacea; abandonarea parţială sau condiţionată implică îndoieli fără sfârşit.

Atunci când eul /şinele e abandonat progresiv, el se dizolvă şi este înlocuit de Sinele veşnic şi auto-radiant, care şterge orice urmă de îndoială, pentru totdeauna. Aceeaşi experienţă se petrece şi în cazul persoanelor care au trăit o experienţă în apropierea morţii sau acelora care deţin o conştiinţă avansată şi care au traversat înţelegeri transformatoare. Studiile efectuate asupra conştiinţei confirmă faptul că moartea nu este nici măcar o posibilitate. Viaţa este susţinută de Sursa ei eternă, de care nu poate fi separată. Ceea ce este linear, circumscris şi limitat în timp capătă existenţă în virtutea a ceea ce este etern şi nonliniar. (Această afirmaţie calibrează la nivelul 1.000).

Frica şi religia

Frica apare prin conştientizarea consecinţelor viitoare ale păcatelor, erorilor şi abaterilor noastre de la morală, care pot fi temporare sau pe termen lung. Există o teamă faţă de Judecata Divină, ca şi faţă de reprezentarea antropomorfică a unui Dumnezeu supărat sau chiar răzbunător. Cu cât viziunea despre Dumnezeu este mai primitivă, cu atât mai înspăimântătoare suni şi imaginile. Sentimentele de frică sunt asociate şi combinate et vinovăţia şi cu spectrul pedepsei – sau

chiar al Iadului însuşi! Toate acestea sunt amplificate prin sistemele de credinţă mitolog gice, care devin parte integrantă din cultura respectivă”.

Cu cât nivelul conştiinţei este mai înalt, cu atât este mai redusă teama de Dumnezeu. În mod tradiţional, omul este descris! ambiguu, ca fiind deopotrivă inocent prin ignoranţă („nu ştiu ce fac”) şi vinovat prin instinctele animalice ale eului. Ignoranţa este intrinsecă structurii şi limitelor eului / minţii dualiste care, din cauza dezvoltării sale limitate, nu poate să discearnă între aparenţă şi esenţă. Astfel, în absenţa unui Mântuitor, Avatar sau Mare învăţător? umanitatea s-ar afla într-un mare dezavantaj. Chiar şi religiile înse le tind să fie în conflict, exceptând principiul monoteismului. În consecinţă, fiinţa umană se află în conflict, expusă riscului, şi pradă; tentaţiilor care vin atât din interior, cât şi din exterior.

Religiile iudeo-creştină şi islamică oferă soluţii pentru izbăvire şi mântuire, în timp ce budismul şi hinduismul accentuează evoluţia spirituală de la limitele eului linear la nivelurile nonliniare mai înalte ale identificării spirituale. Oricare ar fi contextualizarea, consecinţele păcatelor/rătăcirilor/

limitărilorzignoranţei sunt contrabalansate de Iertarea, Iubirea şi Compasiunea Divină.

Din studiile efectuate asupra conştiinţei reiese clar că soarta sufletului reprezintă mai degrabă consecinţa alegerilor şi deciziilor fiecăruia dintre noi decât răzbunarea unei divinităţi mânioase. Astfel că, asemenea unui dop de plută care pluteşte pe mare şi care se ridică în acord cu propria sa capacitate de flotabilitate, sau a piliturii de fier care se deplasează automat într-un câmp magnetic universal, aşa şi fiecare spirit îşi determină propria poziţie evolutivă în contextul non-lincar al câmpului infinit al conştiinţei.

Justiţia divină este înnăscută şi independentă, apărând ca o consecinţă a Creaţiei însăşi. În plus,

omniprezenţa generală a Totalităţii include permanent opţiuni de salvare. Dreptatea lui Dumnezeu este astfel perfectă, pentru că permite atât o libertate deplină, cât şi posibilitatea evoluţiei conştiinţei şi a conştientizării spirituale. (Cele de mai sus calibrează la nivelul 945; prin contrast, reprezentările antropomorfice ale lui Dumnezeu calibrează abia la nivelul 75).

Dualităţile Fricii

Frica este în primul rând un mecanism de supravieţuire, care face parte din procesul de evoluţie al eului încă de la formele cele mai primitive de viaţă animală. Există o teamă realistă pe termen scurt, ce se găseşte în contrast cu frica devenită nivel fundamental, dominant al conştiinţei. Sentimentele de frică apar devreme la copilul mic şi proliferează de-a lungul vieţii, dacă nu sunt coni Jfacarate de un simţământ complet de siguranţă. Pentru a ne simţi confortabil în raport cu viaţa, trebuie să depăşim mai întâi sentimentele iraţionale de teamă care apar ca rezultat al numeroaselor poziţionalităţi ale eului.

Dualităţile Fricii

Atracţie	Aversiune
Emoţia pericolului	Să-ţi păstrezi „sângele rece”.
Panică, reacţii exagerate	Autocontrol
Dramatizare	Acţionează cu calm
Accentuare	Deprimare
Câştigarea atenţiei, a ajutorului	Independenţă
Supravieţuire	Încredere în Dumnezeu
Protecţie	Rătăcire, pierdere
Control	Abandonare
Emoţionalitate	Gândire lucidă
Exagerare	Minimizare
A-ţi imagina	A rămâne raţional
Proiectare în viitor	Trăire în prezent

A prolifera	A suprima imaginaţia
A-ţi observa duşmanii	A căuta siguranţa
Rezistă, apără-te, evită	Acceptă
Elaborează, escaladează	Redu-ţi percepţiile
Ancorează	Descurcă-te
A justifica	A privi realist
A proiecta cauze	A-ţi asuma responsabilitatea!
Concentrare asupra trupului	Concentrare asupra spiritului
Moarte	Viaţa văzută ca fiind eternă
Perspectivă fizică asupra vieţii	Spiritualitatea privită ca realitate
Pierderea tinereţii. banilor, averii	Sursa fericirii considerată a fi intrinsecă
Pierderea iubirii altora	Şinele ca Sursă
A depinde de propria persoană	A avea încredere în Dumnezeu, Sine

CAPITOLUL 6

Dorinţa

f

(Nivel calibrat 125)

Introducere

La acest nivel avem de-a face cu încă şi mai multă energie. Dorinţa motivează multe domenii ale activităţii umane, printre care şi economia. Cei din sfera publicităţii apasă pe această coardă pentru a ne programa cu dorinţe legate de pornirile noastre instinctuale. Dorinţa e cea care ne face să depunem mari eforturi pentru a ne atinge obiectivele sau pentru a obţine anumite recompense. Dorinţa de bani, prestigiu sau putere e cea care conduce vieţile multora dintre cei ce au reuşit să învingă Teama ca leit-motiv al vieţii.

asemenea, Dorinţa constituie nivelul patimilor şi al

Dependenţei (şi nu de puţine ori, la acest nivel, dorinţa devine chiar mai importantă decât viaţa). Victima Dorinţei poate fi inconştientă cu privire la fundamentul motivelor sale. Unii oameni devin dependenţi de dorinţa de atenţie şi-i conduc pe ceilalţi prin pretenţiile lor. Cât priveşte dorinţa de a recunoaşte şi a accepta sexul, aceasta a produs o uriaşă industrie cosmetică şi de modă.

Dorinţa are de-a face cu acumularea şi lăcomia. Dar – pentru că e un câmp energetic în mişcare – jorinta e insaţiabilă, astfel încât satisfacerea unei dorinţe este imediat înlocuită de o altă dorinţă nesatisfăcută, pentru altceva. Iată de ce multimilionarii rămân obsedaţi de dorinţa de a câştiga tot mai mulţi bani.

În mod evident, Dorinţa e un stadiu mult mai înalt decât Apatia sau Durerea. Pentru a „primi" trebuie să ai mai întâi enerjgia de a „dori". Televiziunea are o influenţă majoră asupra multor oame i, cărora le inoculeaz" i le întreţine dorinţele până] la gradul în care depăşesc Apatia şi încep să caute o viaţă mai bună. Dorinţa ne poate aduce pe drumul înţelegerii. Ea poate li, aşadar, e în mbulină spre nivelele mai înalte ale conştiinţei.

Tablou Clinic

Dorinţa constructivă are ca r zultat îndeplinirea opţiunilor prin intermediul raţiunii şi voinţei, acestea influenţând nivelul general al conştiinţei. Astfel, dorinţa poate fi înlocuită de alegere şi decizie.

Dezavantajul dorinţei este exprimat prin calitatea sa obligatqri A care poate conduce la pasiune şi tânjire constantă. Atunci când este amplificată de emoţionalitate, dorinţa poate fi experimentată chiar ca „nev" Consecinţa unei ieti de anxietate şi;

V-g nesfar, de căutări cu privire la achiziţionare surselor externe şi artificiale de satisfacţie rezidă într-o expuner scurtă la frica de ea e/j) pierdere.

Din perspectivă evoluţionistă, originea modelului şi

mecalismului dorinţei merge până la primele forme de viaţă animală cărora le lipsea o resursă internă de energie şi care, din acest motiv, trebui căutată în exteriori prin încerc” i greşeli. Astfel, necesităţile şi dorinţele au devenit strâns legate de supravieţuire şi frică. În fiinţa umană, dorinţele au căpătat forma elaborată a* expresiilor sociale şi abstracte şi au avut ca rezultat căutarea imperativă sau chi r recurgerea la unele comportamente cu grad ridicat de risc.

Z Poftele pot fi generate permanent de eşecul mecanismului de satisfacţie interioară, care face ca ele să nu fie niciodată suficiente, atingerea lor devenind un stil de viaţă continuat la nesfâr it. Dorinţa/lipsa este o ramificaţie a instinctului origin; de foame/sete, care poate constitui un element automat ce declanşează modelul comportamental de frustrare cronică. În terminologia esoterică tradiţională, lipsa şi dorinţa sunt localizate din punct de vedere energetic în chakra plexului solar, de unde şi expresia că o persoană „este condusă de plexul solar” Formele patologice ale dorinţei sunt bine cunoscute în societate drept o căutare permanentă de relaţii, sex, jiiaterialism, acumulări şi ddentei CÂT priveşte dorinţa continuă pentru aprobare, ea conduce la comportamente care „să facă plăcere” oamenilor, deci la o atitudine supusă şi servilă. În fine, dorinţa socială este, adesea, o recompensă pentru îndoiala şi lipsa de încredere în noi înşine, precum şi de necesitatea constantă de a ne furniza surse externe de plăcere.

Expresiile sociale ale nevoilor şi dorinţei se pot ataşa de concepte externe, poziţii politice, precum şi de necesitatea controlării xelorlalţi în vederea satisfacerii sentimentelor dorite de importanţă-şi atenţie publică. Astfel, dorinţa şi nevoia sunt peste măsură de narcisiste, deşi aparent reprezintă nişte poziţionalităţi şi expresii sociale altruiste. Dorinţa socială mai exprimă şi unele trăsături de personalitate caracterizate prin manipulare,

(Competiţie, precum şi căutare a statutului.

Dorinţa şi Eul

Datorită originii sale evoluţioniste, eul îşi dezvoltă funcţia achizitivă de „a dobândi”, căci aceasta este necesară din punct de vedere biologic pentru supravieţuire. Astfel, sursa satisfacţiei este localizată ca fiind „undeva în exterior”, deşi adevărata sursă a plăcerii rezidă într-un mecanism cerebral intern, pe care achiziţionarea unui „luciu dorit” doar îl declanşează. În expresiile lor cele mai blânde, dorinţele eului se îndreaptă spre asigurarea hranei sociale şi emoţionale, aşa cum se întâmplă în cadrul familiei, al tribului sau al haitei. Socializarea are ca rezultat motivaţia de a domina, controla şi atrage. În cazul fiinţei umane, acestea se exprimă social prin căutarea statutului, a posesiunilor şi a unui stil de viaţă competitiv, care conduce la gelozie şi invidie.

Problema de bază a acestui nivel de conştiinţă rezidă în sentimentul intern al lipsei care se transformă în nemulţumire croj Tţică, sentimente de insatisfacţie şi un comportament definit de permanenţe. Căutări. Vulnerabilitatea dorinţelor eului constă în ipoteza acestuia că împlinirea depinde de achiziţia unor surse externe. Nevoia exagerată are ca rezultat o supraestimare a circumstanţelor exterioare şi a importanţei lor nerealiste. Astfel, dorinţa conduce la aviditate, frustrare şi anxietate, precum şi la lăcomie, zgârcenie şi nevoia cronică de a achiziţiona.

Problema Dorinţei este legată de înclinaţia eului de a proiecta tot felul de clemente speciale asupra obiectelor, persoanelor sau calităţilor percepute. Astfel, persoana, calitatea sau obiectul dorit devin exacerbate, romanţate, şi împodobite cu strălucirea unor atribute magice exagerate (aşa cum se descrie în binecunoscuta carte *Glamour*: *A world Problem* – Bailey, 1950). În acest fel, eul devine infatuat şi „plin” de propriile sale proiecţii, lucru facilitat de energia specifică strălucirii.

Acest lucru conferă obiectului, persoanei ori calităţii dorite o aură magică şi seducătoare, de care puţini oameni îşi dau seama că, de fapt, reprezintă doar o iluzie (de exemplu: pasiunile înflăcărate ale adolescenţei).

Dorinţa amplificată până la hipertrofiere devine pasiunea care sfidează raţionalitatea. În clipa când prorinrisiunea magică şi Iluzorie se dizolvă în realitate, apare un sentiment de amărăciune, sau pierdere. Mass-media este specializată în a da o aură de strălucire atât produselor, cât şi diverselor personalităţi, astfel că „prezentarea" este mult mai importantă decât realitatea de la care. Se porneşte. Astfel, publicitatea pe care o face media reprezintă un factor major şi o industrie foarte influentă. („Orice publicitate este mai bună decât niciuna"). Acest lucru conduce la apariţia unei dorinţe nesfârşite de a sta în lumina reflectoarelor, pentru că una dintre fascinaţiile eului rezidă în captarea atenţiei. Eul este eroul principal în filmul interior al vieţii fiecăruia dintre noi.

Neliniştea anxietatea internă a eului în legătură *cui* îndeplinirea nevoilor sale proiectate conduce la apariţia uncii dorinţe insaţiabile de putere şi control asupra altora, care, în expresiile sale cele mai hipertrofiate, îmbracă forma dictaturii, megalomaniei şi grandomaniei narcisiste, care-şi propune să; domine întreaga lume. De-a lungul istoriei, sentimentul de frustrare legat de neîndeplinirea dorinţelor egocentrice a condus la furie, răzbunare şi chiar la uciderea a milioane de oameni nevinovaţi. Aceasta este consecinţa insaţiabilităţii egocentrismului transformată în barbarie şi extremism militant totalitar. Această condiţie se mai numeşte şi „narcisism mesianic malign" pentru că, în esenţă, acest eu neevoluat îl invidiază şi-l urăşte în secret pe Dumnezeu, considerându-l un rival. Inteligent, eul îşi exprimă grandoarea interioară căutând să ia locul Divinităţii, declarând că el însuşi este Dumnezeu (Nero, Cezar etc.) sau pretinzând că reprezintă o autoritate

Divină specială, predestinată, şi deci, autorizată de Divinitate.

Uzurparea divinităţii se poate vedea în expunerile publice despotice ale „marelui conducător” etc., care se aşteaptă cu sinceritate să fie venerat. Potentaţii au nevoie de plecăciuni şi ploconiri, după cum se aşteaptă să primească numele de domn/stăpân/ suveran. Regii au domnit în virtutea dreptului divin, de pe un tron aşezat întotdeauna mai sus decât scaunul oricărui alt om. Tronul însuşi simbolizează pretenţia la suveranitate, la putere nelimitată şi la „dreptul divin al regilor”.

Paradoxul acestor pretenţii mesianice ale conducătorilor lumii este că, de-a lungul timpurilor, puţini dintre ei au menţinut un nivel calibrat destul de înalt pentru a indica adevărata putere intrinsecă. În locul acesteia, ei s-au bazat întotdeauna pe forţă (arme, poliţie secretă, armată şi terorism).

Dezavantajele Dorinţei:

Frustrarea, Invidia şi Gelozia

Sentimentul că ceva lipseşte în interior şi strădania de a compensa această lipsă prin manifestări exterioare conduce la apariţia unei presiuni sociale exprimate prin goana după simboluri ale importanţei, prestigiu, rang, atenţie publică, popularitate şi altele de acest gen. Aceste dorinţe conduc la rivalităţi, la căutarea statutului, a afirmării sociale precum şi la o nesfârşită dorinţă de posesiuni, banii devenind un scop în sine. Dorinţa de a deveni „cineva” este contextualizată ca „element principal” dotat cu o superioritate implicită, ce conferă atracţie oricărui lucru simbolizat astfel. Să mai spunem şi că această abordare poate conduce de asemenea la unele comportamente extreme menite câştigării notorietăţii şi atenţiei din partea mass-media. O sursă evidentă de dorinţă pentru câştigarea unui anumit statut poate fi identificată şi în rivalitatea dintre fraţi şi surori, ori în anii de şcoală, când competiţia şi bunele rezultate erau recompensate. Motivaţia de a deveni „cineva” cu

orice preţ este condiţia de bază pe care au invocat-o criminalii celebri (de exemplu, ucigaşul lui John Lennon).

Tulburările generate de dorinţele neîmplinite pot căpăta forme extreme şi proporţii patologice, cum se întâmplă în cazul criminalilor cronici sau a militanţilor politici extremişti, care de-abia aşteaptă să-şi asume răspunderea pentru acte violente de extremism, înfricoşătoare şi groteşti, aşteptând recunoaştere publică şi atenţia mass-mediei. O altă formă a acestei tulburări o prezintă şi ucigaşul în serie, care lasă o semnătură şi sfidează autorităţile prin faima pe care o câştigă. Nevoia obsesivă de aprobare se extinde deopotrivă asupra publicului, dar şi asupra propriei imagini şi se poate exprima prin perfecţionism şi ambiţie excesivă.

Dorinţa ca Sclavie

Fericirea şi satisfacţia apar în urma îndeplinirii dorinţelor* iar eşecul de a face acest lucru generează anxietate şi tensiune; Dependenţele se instaurează prin intermediul creierului (legat la începutul evoluţiei de simţuri) şi se manifestă faţă de senzaţiile interioare proprii sistemului de recompensă. Dependenţa şi dorinţa cronică reprezintă elaborările umane ale mijloacelor care generează răspunsul sperat din partea creierului (activităţi, gânduri etc.). Iată de ce a spus Buddha că principala sclavie a omului e cea faţă de simţuri.

Lăcomia a fost inclusă pe lista celor şapţe păcate capitale din cauza faptului că induce o sclavie faţă de trupsi plăcerile acestuia, mâncarea şi sexul devenind dependenţele cele mai obişnuite, Pe parcursul dezvoltării civilizaţiei, pe lista elementelor artificiale de declanşare a sistemului de recompensă a creierului s-au mai adăugat alcoolul şi drogurile.

Dorinţa ca Dependenţă

Satisfacţia repetitivă a ciclului dorinţă saturaţie conduce la obişnuinţă, care, la indivizii vulnerabili se poate transforma în pasiune arzătoare şi dependenţă. Această escaladare se află la acelaşi nivel cu pornirile

instinctuale şi poate chiar să capete prioritate în faţa instinctelor normale de supravieţuire. Când satisfacerea dorinţelor devine dominantă, inhibiţia exercitată de raţiune ajunge ineficientă şi neoperabilă, aşa cum se observă în urmărirea acţiunilor cu un grad mare de periculozitate care au o istorie marcată de o rată mare de mortalitate (de exemplu, cucerirea Everestului, căderea, într-un butoi, în apele cascadei Niagara, înregistrarea unui record de adâncime în materie de scufundări etc.). Nici măcar spectrul morţii pe care o poate aduce lava unui vulcan sau sufocarea în urma unei avalanşe nu mai e suficient pentru a controla dorinţa insaţiabilă şi fiorul de a flirta cu moartea, care apare şi în cazurile extreme ale criminalităţii (Bonnie şi Clyde).

n ciuda consecinţelor foarte grave, dependenta ia locul raţiunii şi al instinctulufde conservare. Cât priveşte impulsul, el revine repede atunci când apare şi ocazia satisfacerii dorinţei, aşa cum se întâmplă în cazul jocurilor de noroc, al pedofiliei, al dependenţei de droguri şi alcool, al criminalităţii, cleptomaniei, sexualităţii, piromaniei, comportamentelor psihopate, tulburărilor de alimentaţie, dependenţei de cumpărături, ca şi în cazul acumulărilor extravagante şi iraţionale – şi aşa mai departe.

Cercetările efectuate asupra neurochimiei creierului au dezvăluit care dintre mecanismele genetice nourotransmiţătoare responsabile de domeniul dependenţelor răspund intervenţiilor farmaceutice. În general, toate dependenţele sunt similare din punct de vedere operaţional prin faptul că declanşează eliberarea neurotransmiţătorilor asociaţi cu plăcerea în creier. La bază, toate dependenţele reprezintă consecinţa unei dependente principale, cea faţă de răspunsul de plăcere însuşi. Oricare ar fi mijlocul prin care acesta este provocat. (O descoperire medicală recentă arată că până şi medicamentele împotriva maladiei Parkinson pot provoca unele comportamente compulsive, cum ar fi

atracţia faţă de jocurile de noroc, sex şi cumpărături. (Tanner, 2005)

Aceste comportamente pot varia de la aranjamentele financiare rapace până la violarea şi uciderea în serie a copiilor dar, în esenţă, mecanismul lor fundamental este acelaşi. Tipul particular de comportament şelectaţ este în acord cu influenţa karmică genetică, precum şi cu factorii culturali care se reflectă în nivelul de conştiinţă a individului. Dependenţele nu dispar prin consecinţele lor negative, oricât de groaznice ar fi acestea. Acesta este şi motivul pentru care ele nu pot fi înţelese de oamenii obişnuiţi, care consideră că o perioadă petrecută în închisoare va descuraja criminalitatea. Datorită forţei compulsive, majoritatea criminalilor recidivişti vor reveni la crimă după doar câteva zile de la ieşirea din închisoare, (după cum se poate observa mai ales la atacatorii de copii).

Eul ca Dependenţă

Dacă înţelegem dependenţa, calea este deschisă spre înţelegerea tenacităţii eului. Şinele caută plăcerea şi devine dependent de sentimentul primit de la diferitele poziţionalităţi. Acest ciclu de reacţii se consolidează habitual, iar acest lucru conduce la un model cerebral dominant care supravieţuieşte în ciuda consecinţelor negative care se răsfrâng asupra” propriei persoane ori a altora. La origine, chiar şi satisfacţiile oferite de neativitate se datorează *dependenţei*. Aceasta explică natura cronică a patologiei sociale/spirituale/emoţionale care a dominat civilizaţii întregi, secole de-a rândul. Chiar şi în ziua de azi, această patologie domină 78% din populaţia lumii, pentru că renunţarea la comportamentele negative ar însemna *o pierdere* de plăcere şi de satisfacţie.

Recompensa vanităţii este evidentă; recompensele lăcomiei, ale dorinţei de a achiziţiona şi ale grandomaniei sunt, de asemenea, clare. De secole întregi, oamenii se cramponează de ură şi caută fără

încetare, o justificare pentru asta. Colecţionarii de injustiţie abundă – la fel şi martirii, intriganţii, sadicii, masochiştii, perdanţii – ca şi demagogii şi tiranii de toate felurile. Violenţa urii este îmbătătoare, iar cei care ucid oameni nevinovaţi sunt „*extaziaţi*". Conflictele politice, religioase şi filosofice dau atâta dependenţă, încât culturi şi populaţii întregi sunt condamnate la moarte pentru plăcerea majoră de a face lucrurile „aşa cum trebuie" respectiv pentru a plăti poliţe.

Dacă exemplele de mai sus sunt extreme, trebuie spus că acelaşi mecanism de recompensă secretă derivă şi din încăpăţânare, resentimente, vinovăţie, auto-incriminare, precum şi, oricât ar părea de bizar la prima vedere, chiar din suferinţă. Alte forme mai sunt: vinovăţia cronică, temerile iară sfârşit, obsesiile, impulsurile, precum şi eternele „griji" ale vieţii de zi cu zi. Chiar şi înfrângerea sau pierderea pot fi, în mod paradoxal, recepţionate ca recompense, ele dovedind cruzimea destinului. Poziţiile eului se caracterizează prin respingerea responsabilităţii şi proiectarea sentimentului de vinovăţie undeva „în exterior la urma urmei, din aceasta îşi câştigă eul energia necesară rezistenţei, căci lui îi lipseşte plăcerea derivată din energia spirituală TÂN final, recompensa pe care & primeşte eul rezidă în faptul că se substituie Divinităţii, menţinându-şi în acest fel suveranitatea şi convingerea secretă că el este însăşi sursa vieţii, deci Dumnezeu.

Recuperarea din Dependenţa faţă de Eu în şi prin sine, eul este incapabil să-şi depăşească propriile neajunsuri, căci se găseşte în capcana circulară a sălii oglinzilor. Eul nu va reuşi niciodată să-şi găsească salvarea prin propriile sale forţe, căci nivelurile conştiinţei pot fi depăşite numai prin trezirea energiei spirituale. Mecanismul salvării trece prin voinţa care solicită intervenţia Divinităţii.

Eul devine dominant ca urmare a originii sale atavice, esenţială pentru supravieţuirea primitivă. Pentru

eu, „vrejmT-se (transformă în „am nevoie” şi în „trebuie să am, TAstfel1 căutarea sa devine frenetică” şi orice precauţie poate fi spulberată în cele patru zări. Iată de ce, dorinţele pot fi escaladate până la obsesie, antrenând decizia disperată de a recurge la orice sacrificiu, inclusiv chiar la moartea a *milioane* de alţi oameni pentru a le îndeplini.

Eul *trebuie* să aibă tot ceea ce-şi doreşte, cu orice preţ, şi va găsi multe scuze pentru a justifica acest lucru. El se debarasează de raţiune folosind o retorică inteligentă, plină de învinuiri şi incriminări la adresa altora, pentru că trebuie să câştige cu orice preţ, căci, în milioane de ani de evoluţie, *chiar* ar fi murit dacă nu şi-ar fi văzut dorinţele şi necesităţile satisfăcute. Prin urmare, să spunem încă o dată că eul are o memorie foarte lungă şi milioane de ani de dezvoltare în spate.

Depăşirea Dorinţei

Pentru că problema este mai degrabă internă decât externă, încercările de a controla dorinţele pătimaşe prin „puterea voinţei” (eul) au rareori succes şi la fel se întâmplă şi în cazul împlinirii plăcerilor, care nu oferă decât o satisfacţie temporară. După cum este bine cunoscut, formele cele mai distructive ale pasiunilor puternice răspund optim la programele de tratament bazate pe credinţă şi pe grupurile organizate pe schema celor doisprezece paşi Toate aceste organizaţii pun accentul pe aceleaşi concepte; de bază: umilinţă, onestitate interioară, responsabilitate slabandonarea în faţa unei forţe superioare. Incapacitatea de a răspunde la atare programe se datorează refuzului pe care eul îl emană prin propria sa esenţă şi pentru care abandonarea înainte ca durerea să ajungă la proporţii de nesuportat reprezintă o anatemă.

Gradele mai puţin severe, dar totuşi problematice, ale dorinţei pot fi depăşite prin înlocuirea pretenţiilor cu preferinţele, precum şi prin abandonarea fiecărui impuls, imediat ce apare. O altă practică rezidă într-un proces

spiritual de tipul „Şi ce urmează „după asta?" în cadrul căruia fiefeconsecinţă anticipată şi temută este abandonată în voia lui Dumnezeu. La început, acest proces pare imposibil, dar la o investigaţie mai atentă, „imposibilul" se dovedeşte a nu fi altceva decât lipsa disponibilităţii. Astfel, aban* donarea depinde mai degrabă de voinţă decât de putinţă.

Un alt exemplu al aplicării procesului „Şi ce urmează după asta?" este următorul: „Dacă abandonez cutare şi cutare, atunci mă voi simţi plictisit, izolat, voi deveni un nimeni, un nevoiaş" – şi aşa mai departe, continuând lista condiţiilor presupus intolerabile, care, dacă sunt analizate atent, ne dezvăluie că niciuna dintre ele nu este, de fapt, intolerabilă. În plus, caracterul lor presupus intolerabil se datorează doar rezistenţei şi nu condiţiei (de exemplu, dacă această presupunere s-ar baza pe realitate, atunci nimeni nu ar fi fericit dacă nu ar fi bogat şi celebru).

— Reaua-voinţă şi rezistenţa iau frecvent forma scuzei „nu pot", pentru evitarea responsabilităţii de a abandona intenţiile eului. Acest lucru poate fi demonstrat prin întrebarea „Dacă cineva ar ţine o puşcă încărcată la capul tău cu intenţia să te împuşte dacă nu te predai, atunci aşa ai face?" Răspunsul ar fi, bineînţeles, că poţi să te predai, aşa că, problema ţine mai degrabă de verbul „a vrea" decât „a putea". În plus, ţineţi cont că până şi un stil de viaţă de asceză extremă este uşor dacă a fost dorit şi ales. Există multe comunităţi spirituale care renunţă la bunurile lumeşti sau sunt adepte ale principiului „mai puţin înseamnă mai mult". Dacă e aleasă liber, simplitatea este acceptată uşor, fiind însă respinsă categoric dacă este impusă.

Cu cât nivelul conştiinţei unei persoane este mai ridicat, cu atât mai scăzută este presiunea exercitată de dorinţe şi nevoi. În cazul evoluţiilor spirituale importante, lipsurile şi nevoile dispar pentru că satisfacţia nu mai e determinată de posesiuni, ci din

Şursa existenţei însăşi care, în consecinţă, nu este dependentă de niciun factor extern sau modificat artificial prin fiziologia creierului. Persoanele evoluate din punct de vedere spiritual experimentează plenar bucuria sentimentului 1 i bertăţii în ieri oare.

Dacă se urmează un proces de tipul „Şi ce urmează după asta”, se dovedeşte, în cele din urmă, că ţeamresenfjală care declanşează întreaga serie e chiar cea manifestată în faţa morţii. Această teamă de moarte este reprimată şi există inconştient în spatele nenumăratelor forme de frică la care e predispus omul. Prin abandonarea vieţii şi lăsarea ei în voia Lui Dumnezeu, Radianţa interioară a Sinelui străluceşte, iar supravieţuirea este şi ea lăsată în voia lui Dumnezeu odată cu apariţia bucuriei. O condiţie prealabilă pentru a reuşi eliminarea fricii de moarte i rezidă în abandonarea profundă în voia lui Dumnezeu, însoţită de o rugă pentru primirea Graţiei Divine.

Ieşirea din limitările restrictive trece prin etapele clasice: (lela „a avea” la „a face” pentru a ajunge în final la „a fi”: „împlinirea potenţialului spiritual elimină toate necesităţile şi lip? şurile, pentru că şurşa fericirii „se află în interio acolo a fost de 5 fapt dintotdeauna. Sursele de fericire ale eului sunt provizorii, temporare, tranzitorii şi iluzorii, iar aceasta este o Realitate care” poate fi verificată experimental. Şinele nu doreşte nimic pentru că el este complet prin însăşi natura sa, fiind Sursa primordială a tot ceea ce există.

Astfel, exceptând necesităţile fizice de bază pentru supravieţuire, „lipsa” este o percepţie. Rroyocâissa-spidtuală stă în descoperirea Sursei fericirii. Mulţi oameni bogaţi şi de succes mărturisesc cu sinceritate că, în afară de înlesnirile practice, în esenţă nu sunt mai fericiţi decât în vremea studenţiei, când nu aveau niciun ban; aşa se explică, de altfel, şi popularitatea operei „*Boema* (Puccini, 1896).

Eul/sinele consideră că fericirea personală este

condiţionată, fapt ce produce teamă. Atitudinea de a nu dori nimic te scuteşte de frică, constituind deci, o stare de imunitate faţă de aceasta. În cele din urmă, chiar şi dorinţa de „a avea" un corp dispare, fiind considerată un obstacol, deşi este utilă în explorarea domeniului linear.

La nivel operaţional, corpul poate fi considerat ca o „sondă spaţială" temporară, destinată explorării dimensiunii lineare, dar care deserveşte în acelaşi timp şi evoluţia spirituală. Ataşarea de corp se bazează pe iluzia identificării cu acesta ca „sine", ca sursa şi locus al vieţii. Din perspectiva unor stări mai înalte ale conştiinţei, trupul poate fi perceput ca o neplăcere, o limitare şi o distragere. De aceea, şi el trebuie să fie abandonat. În cele din urmă, identificarea cu trupul dispare, iar în acel moment, spontan, corpul devine mai degrabă un terţ decât „eu".

Înlocuirea Dorinţei

Mintea consideră că dorinţa e o motivaţie necesară pentru îndeplinirea obiectivelor. Această convingere îşi are rădăcinile în vechiul sistem evoluţionist de satisfacere a poftei animalice.

Peste nivelul 200 al conştiinţei, obiectivele nu sunt atinse prin dorinţă, ci prin decizie, angajament şi opţiune (ca act de voinţă). Astfel, obiectivul devine inspirator, iar acest lucru are ca rezultat alinierea priorităţilor care, ca şi în lucrarea spirituală, se materializează în dedicare şi abandonarea rezistentei. Decizia adaugă valoare procesului şi efortului necesar pentru realizarea obiectivului. Nu trebuie să „doreşti cu ardoare" un lucru, ci doar să te decizi să urmezi procesul necesar actualizării lui. Acest lucru este facilitat de abandonarea rezistenţei care ar putea lua naştere dacă eul/mintea consideră că e un „sacrificiu".

Poziţionalităţile Dorinţei

Fiecare nivel al conştiinţei este asociat cu unele presupuneri care-i consolidează percepţiile şi le transformă în rezistenţă. În mod caracteristic, toate

acestea iau forma unor perechi dualiste de atracţii şi aversiuni.

Dualităţile Dorinţei

Atracţie	Aversiune
Special	Obişnuit
Câştig, folos	Pierdere
Bogăţie	Sărăcie
Control	Pasivitate
Dobândire	Pierdere
Poftă	Frustrare
Forţă	Slăbiciune
Aprobare	Critică
Succes	Eşec
Faimă	Anonimat
Încăpăţânare	Renunţare
Agresiune	Supunere
Rezistenţă	Schimbare
Apărare	Predare
Achiziţie	Sărăcie
Cucerire	Pierdere
Popularitate	Ignorare
„Trebuie să am”.	Prefer
Important	Comun
„Exaltare”.	Normalitate
Excepţional	Mediu
Băgat în seamă	Ignorat
Emoţie	Plictiseală
Strălucitor	Obişnuit
A schimba lumea	A schimba şinele
Posesie	Simplitate
Expunere	Lipsă de strălucire
Superior	Comun

Acestea sunt manifestările asociate în mod clasic cu chakra plexului solar. Ele se bucură de o largă acceptare socială. La nivel colectiv, ele apar ca atitudini şi motivaţii

la care trebuie să renunţăm, deoarece reprezintă ataşamente. Procesele necesare sunt disponibilitatea, contemplarea, reflecţia şi meditaţia, iar recompensa care urmează este semnificativă şi deschide calea mul* tor beneficii neaşteptate, care recontextualizează calităţile subiective ale vieţii.

CAPITOLUL 7

Furia

(nivel calibrat 150)

Introducere

Furia poate conduce atât la acţiuni constructive, cât şi la acţiuni distructive. Atunci când oamenii lasă în urmă Apatia şi Durerea pentru a-şi depăşi Frica, ei încep să dorească; Dorinţa conduce la frustrare care, la rândul ei, conduce la Furie. Astfel, Furia poate fi un punct de sprijin prirfcarc ceiprimaţi pot fi catapultaţi, în cele din urmă, spre Ijberţaţe. Furia împotriva injustiţiei sociale, ca şi cea îndreptată împotriva victimizării şi inegalităţii, a dat naştere unor mişcări importante, ce au condus la schimbări majore în structura societăţii. Să remarcăm însă, că rezultatele benefice au apărut datorită acelor mişcări şi nicidecum datorită furiei în sine.

Totuşi, Furia se exprimă cel mai adesea ca resentiment ori prin stiluri de viaţă exemplificate de oamenii iritabili şi explozivi, exagerat de sensibili şi înclinaţi să devină „colectori de injustiţie”, precum şi certăreţi, belicoşi şi procesomani.

De vreme ce Furia izvojrăţe din dorinţa frustrată, ea se bazează pe câmpul energetic imediat inferior ei (Dorinţa). Frustrarea provine din exagerarea importanţei dorinţelor. O persoană mânioasă, asemeni copilului frustrat, începe să ţipe. Furia conduce lesne la Ură, sentiment ce are un efect eroziv asupra tuturor domeniilor vieţii.

Ca reacţie trecătoare, furia este o emoţie foarte întâlnită în societate dar, cu toate acestea, ca nivel general al conştiinţei indică dominaţia unor câmpuri

energetice negative, ce reflectă percepţiile distorsionate afectului. Un aspect principal al acestor distorsiuni rezidă în percepţia narcisistă asupra lumii, respectiv în aşteptările conform cărora lumea ar trebui să se conformezi dorinţelor şi percepţiilor noastre. În măsura în care lumea nu este; preocupată de respectivul individ afectat de nivelul furiei, rezult tarul se înfăţişează în forma frustrării şi resentimentelor cronice.: Dat fiind că în esenţa sa se consideră suveran, eul narcisist e; combativ şi predispus la a se simţi insultat chiar şi în condiţiile unei provocări minime. Acest lucru generează resentimente cronice şi urcarea furiei la suprafaţă, unde se exprimă făţiş. De asemenea, furia poate lua şi forme deghizate şi mai sofisticate, precum ar fi poziţiile sociale ce conduc la rolul de protestatar cronic, respectiv de critic ce-şi atacă cu furie duşmanii percepuţi ca atare. Periodic, furia reprimată ia forma agresiunilor comportamentale (uneori mergând chiar până la agresiune fizică) şi acuzelor publice. Atunci când resentimentele ies la suprafaţă, se pot produce pierderi ale controlului, ajungându-se chiar şi la! grade extrem de distructive ale furiei. Ele sunt exprimate în cadruj relaţional prin abuzarea partenerului sau a copiilor Furia cronică* rezultă adesea într-o personalitate foarte agresivă ce încearcă să le fi constrângă pe ceilalţi prin dominaţie şi intimidare. Stilul de viaţă rezultat astfel, e descris în mod caracteristic prin epitetul „furtunos”.

Mecanismele Furiei Eului

Structura eului este dualistă şi divizează unitatea Realităţii în perechi contrastante şi contrarii aparente, care sunt prin urmare produsul şi conţinutul percepţiei, care constă, la rândul ei, din proiecţii. Acesta este un defect clasic al minţii, aşa cum a arătat Descartes, care a explicat faptul că mintea îşi confundă propriile producte (*res* internă, *res cogitans*) cu realitatea exterioară a naturii, aşa cum este ea în realitate (*res extensa* / *externă*). (Acest defect fundamental este prezentat pe

larg în Secţiunea 1 din *Adevăr versus Falsitate*). La nivel operaţional, eul personal este, deci, o victimă a propriilor sale percepţii dualiste proiectate. Sub nivelul calibrat 200, există o limită la care mintea nu mai este capabilă să facadă terenţa dintre percepţiile sale emoţionale (opiniile) şi lumea exterioară aşa cum este ea în realitate. Acest neajuns afectează 78% din populaţia lumii şi 49% din populaţia Americii.

În această situaţie, persoana furioasă percepe tot ceea ce nu serveşte eului ca pe un duşman. Ea este, deci, într-o permanentă defensivă, fiind înclinată spre agitaţie emoţională, care se propagă prin energizarea mecanismelor emisferei cerebrale stângi (vezi schema Funcţionării Creierului din capitolul 9). Ciclul percepţiei greşite urmată „de furie şi resentiment alimentează apoi sistemul nervos simpatic din organism şi provoacă reacţiile de tip „luptă sau fugi" (Cannon, 1929) care fac să crească adrenalina şi cortizonul. Astfel, sistemul nervos general al persoanei furioase este programat pentru a reacţiona la alarmă şi stres (Selye, 1978) prin retenţia de sare şi creşterea ritmului cardiac şi a tensiunii arteriale. Eul se hrăneşte din recompensa oferită de emoţiile negative şi astfel se agaţă de negativitate pentru a supravieţui. În timp ce creierul spiritualizat este sprijinit de energia spirituală, gmisfera cerebrală stângă e orientată către eu şi se bazează pe sursele energiei animale.

— Eul poziţionalizat se teme să admită o greşeală şi evită responsabilitatea. O metodă majoră de apărare a eului constă în proiectarea unei conştiinţe punitive („supraeul") asupra lumii exterioare, pentru a trăi apoi cu frica de răzbunare. Astfel, eul furios se teme de adevăr, cinste şi echilibru, deoarece acestea îi pot reduce dominaţia, considerând prin urmare iertarea sau nevinovăţia altora ca pe o anatemă. Eul persoanei furioase consideră relaţiile ca pe un câmp de luptă pentru exercitarea dominării, controlului şi a unor

atitudini şi acţiuni primitive. Acest refuz de a renunţa la atitudinile negative apare pentru că, în mod subiectiv» eul. Extrage plăcere din negativitate, care motivează şi personalităţile calibrate sub nivelul 200.

Prin contrast, persoanelor situate peste nivelul 200 le disc place furia atât la ele însejecâlşi lălăiţii, şi nu se simt deloc confortabil în prezenţa acesteia. Din punct de vedere social, furia este un element nociv deopotrivă în familie, la locul de muncă ori în orice fel de relaţie, fiind o ameninţare şi pentru sănătatea personală. Pentru persoanele slabe şi vulnerabile* furia înseamnă putere, în timp ce pentru persoanele puternice, furia este privită ca o slăbiciune primitivă foarte neplăcută, fiind considerată o dovadă de imaturitate.

În şi prin sine, Juria este doar o Emoţie subiectivă care nu rezolvă nimic în lume, spre deosebire de raţionalitate şi control. Ţuria este folosită de către „eu" ca unjsubstitut pentru curajcare necesită Hotărâre, determinare sau devotament.

Eul, asemeni unui animal primitiv, gâfâie de furie şi caută în mod inconştient să pară puternic şi redutabil. Poziţia eului se propagă singură pentru că recompensa secretă pe care o caută este emoţia însăşi. Acest mecanism de auto-propagare este amplificat prin agăţarea de trecut pentru justificarea şi păstrarea ranjdiiunii, obturând sentimentele Hriilpahilirătă rarpi altfef ar putea rezulta din onestitatea privitoare la adevăratele motive. CĂ exploatarea trecutului este o aberaţie, indică şi nivelul scăzut la care calibrează o atare atitudine, datorat faptului că, în realitate nici nu există trecut. Noi putem să „cunoaştem" doar prezentul şi, în cel mai bun caz, avem de-a face cu o percepţie rapidă, pentru că adevărul nu reprezintă numai consecinţa conţinutului lineare ci şi a contextului.

Expresii clinice

Furia cronică generează adesea consecinţele sociale distructive, cum ar fi neînţelegerile maritale ori divorţul.

Conflictele care izbucnesc la locul de muncă au ca rezultat un randament scăzut şi, de cele mai multe ori, reclamă chiar consiliere specia* lizată. Terapia este deseori impusă de tribunal ca o condiţie pentru probarea infracţiunilor, mai ales în cazurile de crime comise sub imperiul furiei. Cercetările au demonstrat că acest model este evident încă din perioada primei copilării, fiind responsabil de neînţelegerile cu fraţii, surorile şi colegii de clasă. Spiritul belicos cronic conduce la respingere socială, ceea ce sporeşte resentimentele şi furia cronică, justificând chiar şi posibilitatea ca aceasta să crupă în omucidere.

O varietate a acestui stil de viaţă se observă în unele expresii clinice precum „tulburarea personalităţii explozive” ori „tulburarea personalităţii de graniţă”, în cadrul cărora accesul de furie este declanşat de chestiuni banale. O altă expresie a furiei clinice se observă în „tulburările de personalitate pasiv-agresivă”, în cadrul cărora pasivitatea este o formă deghizată de agresiune, cu izbucniri periodice care conduc la crize deschise de furie. Rezistenţa agresivă apare la copii încă de la vârsta de doi ani şi ia forma clasicului „nu” al copilului de doi ani. Agresiunea ostilă deschisă este o caracteristică a personalităţii psihopate, la care absenţa conştiinţei permite manifestarea deschisă a agresiunii primitive şi are ca rezultat o capacitate scăzută de autocontrol şi intoleranţă faţă de întârzieri. Mai există şi incapacitatea evaluării consecinţelor propriilor acţiuni sau a asumării responsabilităţii pentru acestea.

De multe ori, unele tulburări severe de caracter se agravează atunci când speranţele ori pretenţiile nu sunt împlinite rapid. În mod paradoxal, împlinirea lor are tendinţa de a inflama eul, astfel încât persoana furioasă şi nerăbdătoare, ca şi personalitatea psihopată, nu suferă defel de vreo lipsă a stimei de sine, aşa cum se crede în mod obişnuit ci, dimpotrivă, manifestă un eu hipertrofiat. Îndeplinirea progresivă a acestei grandomanii interioare

are consecinţe dezastruoase pentru societate, iar tiranii narcisişti mesianici constituie exemplul cel mai evident. Satisfacerea speranţelor narcisiste şi egoiste nu rezolvă problema, ci doar escaladează agresiunea. Astfel, concilierile nu stopează agresiunea, ci o alimentează. Lăcomia eului este Ţie nestăvilit, Har frustrarea lui poate avea drept rezultat cruzimea, uciderea arbitrară a milioane de oameni obişnuiţi şi nevinovaţi, precum şi a unor armate şi populaţii întregi.

În spatele eului ostil, furios şi dezlănţuit există „nebunul furios” sângeros şi nemilos din vremurile străvechi, dar şi „militantul” sălbatic din zilele noastre. Rădăcinile adânci ale furiei/urii sângeroase sunt atavice. (Id-ul freudian şi instinctul lui *Thanatos*). Eul inflamat nu este interesat de cunoaşterea realităţii şi nici de o îmbunătăţire prin raţiune, logică ori judecată.

Liderul mesianic carismatic ştie să-şi alimenteze pofta desânge prin propagandă. Explicaţia psihologică a deschiderii publice rezidă în aşa numita sancţiune a autorităţii sau a societăţii, în care supraeul clasic freudian (conştiinţa) este înecat de acordul mulţimii. Acest lucru este demonstrat la nivel istoric prin existenţa arenei romane, a ghilotinei, a masacrului civililor din Manciuria, sau, la fel de bine, prin răutatea demonstrată de Pol Pot, Mao, Adolf Hitler şi alţii. Poziţia de dictator face să prindă viaţă megalomania înnăscută a aspectelor primitive şi inconştiente afectului. Esenţa eului este credinţa lui iluzorie că este Dumnezeu (Nero, Cezar, Marele Conducător). Paradoxul constă în faptul că dacă realitatea Divinităţii este infinit milostivă, uzurparea ei frauduloasă are drept urmare cruzimea şi moartea, adică tocmai opusul milosteniei. Furia cronică necesită justificări şi, astfel, expresia comună a personalităţii furioase este văzută în colecţionarul clasic de nedreptăţi care, prin extensie paranoică, adună motive de nemulţumire pentru a-şi justifica ostilitatea.

Este important de menţionat că în cazul grupurilor

de recuperare bazate pe credinţă, cum ar fi programele celor 12 trepte „un dicton de bază este că nu există niciun „resentiment justificat” Pentru a-şi justifica extremismul, eului îi mai place să citeze şi unele interpretări greşite care au fost date istoriei.

Există un dicton cunoscut care spune că percepţia găseşte; ceea ce caută (de exemplu, motoarele de căutare de pe Internet). Astfel, promulgarea şi propagarea deliberată a justificării istorice a continuat pentru diverse interese egoiste de-a lungul secolelor: cu preţul vieţii şi al libertăţii popoarelor. Acest lucru este caracteristic urii religioase care continuă de milenii întregi. Aşa cum a arătat Mahatma Gandhi, formula „ochi pentru ochi” orbeşte întreaga lume. Astfel, puterea politică a liderilor extremişti se bazează pe continuarea şi propagarea sentimentelor de ură, furie şi acumulare de nedreptăţi. În mod evident, pacea ar fi cea mai puternică ameninţare la adresa acestor mişcări politizate. Propagarea deliberată a dezacordurilor şi a urii constituie o exploatare şi o subversiune a libertăţii de exprimare. (Vezi, de exemplu, accentuarea diferenţelor de rasă, sex, clasă, vârstă etc.).

Depăşirea Furiei

Pentru o persoană normală, furia este percepută ca un dezavantaj. Este o stare de supărare tranzitorie care provoacă dezbinări. Antidoturile cele mai cunoscute şi evidente sunt compasiunea, acceptarea, dragostea şi disponibilitatea de a ierta. Transcendenţa reclamă existenţa disponibilităţii de abandonare a poziţionalităţilor primare:

1. Zăgăzuirea resentimentelor cronice şi „injustiţiilor” acumulate.

2. Aşteptările nerealiste legate de lume şi de unele relaţii ce includ speranţe legate de convenienţe, acorduri, aprobări, învoieli şi altele.

3. Abandonarea egoismului ca stil de viaţă şi concentrarea – J3 e propria schimbare, nu pe cea a lumii.

4. Disponibilitatea de abandonare a speranţelor infantile reziduale (de la doi a-mi atât cu privire la propria persoană, cât şi la percepţia asupra lumii. De exemplu: „Dumnezeu mi-a dăruit seninătatea de a accepta lucrurile pe care nu pot să le schimb; curajul de a schimba lucrurile pe care pot să le schimb; şi înţelepciunea de a recunoaşte diferenţa dintre acestea” (ca şi în programul celor 12 trepte).

5. Asumarea responsabilităţii pentru aducerea la suprafaţă a atitudinilor infantile şi subordonarea, lor unor procese mult mai mature şi mai recompensatoare cum ar fi raţiunea, echilibrul şi grija pentru alţii.

6. Înţelegerea faptului că resentimentele sau furia nu au legătură cu ceea ce „sunt” alţii, ci mai mult cu ce „nasunt”. (De exemplu, nu ne deranjează atât zgârcenia, cât lipsa generozităţii, nu egoismul, cât lipsa implicării şi a interesului ş.a.m.d.)

7. Acceptarea slăbiciunii şi a limitelor umane, care, la o parte a populaţiei, se datorează unei incapacităţi native pentru onestitate.

Rezolvarea problemei furiei necesită onestitate interioară, precum şi disponibilitatea de a abandona tot ceea ce nu este integru şi esenţialmente nepracticabil, punând în loc încrederea în sine. Alt procedeu este cel descris anterior şi numit „ŞI ce urmează după asta?”, în cadrul căruia scenariile sunt abandonate în voia lui Dumnezeu. Atitudinile compensatorii cu mult mai puternice decât furia sunt devotamentul, raţiunea, umilinţa, recunoştinţa, perseverenţa şi „toleranţa. De asemenea, este util să observăm că eul interior, a devenit dependent de excitaţia artificială a furiei. Astfel, este educativ să ne selectăm un model de succes şi să-l urmăm cu perseverenţă, înglobând în propriul caracter trăsături cum ar fi hotărârea, devotamentul, competenţa şi integritatea. Succesul nu vine din invidierea şi ponegrirea acestui model, ci din imitarea lui. Prin urmare, persoana furioasă trebuie să privească în urmă

şi să vadă ce „anume lipseşte din propria sa educaţie şi dezvoltare.

Blocaje

Ca şi în cazul celorlalte niveluri, poziţionalităţile au ca rezultat dualităţi contradictorii care reclamă abandonarea plăcerii trecătoare a indulgenţei faţă de atracţii şi rezistenţa la aversiune. Disponibilitatea face posibilă abandonarea auto-indulgenţei pe termen scurt în favoarea creşterii spirituale pe termen lung.

Dualităţile Furiei

Atracţie	Aversiune
— Manifestă-ţi sentimentele	Autocontrol
Intimidează	Iartă
Reţine-te	Eliberează-te
Pedepseşte, fii chit	Lasă de la tine
Bate-ţi joc de alţii	Reţine-te
Entuziasm, exaltare	Detaşare
Emoţie	Gândire
Dramatizează	Ignoră
Exprimă-te	Reprimă-te
Valorifică-te	Eliberează-te din funcţie
Fii corect	Nu fi corect
Umflă-te în pene	Arată-te slab/
44 Macho”.	44 Găină plouată”.
Mârâie, arată-ţi colţii	Fii calm
Agitaţie	Pace
Furie	Raţionalitate
Ameninţare	Compromis
Tendinţă de a judeca	Acceptare

CAPITOLUL 8

Mândria

(Nivel calibrat 175)

Introducere

Oamenii încearcă un sentiment pozitiv atunci când

ating acest nivel, iar sporirea stimei de sine constituie balsamul tuturor suferinţelor îndurate la nivelele inferioare ale conştiinţei.

Mândria este foarte departe de Ruşine, Vinovăţie sau Teamă, reprezentând un salt enorm, care marchează depăşirea disperării. Mândria are o reputaţie bună, în general, şi este încurajată din punct de vedere social. Cu toate acestea, după cum vedem din schema nivelelor conştiinţei, ea este suficient de negativă pentru a rămâne sub nivelul critic de 200. Din acest motiv, mândria se simte bine numai dacă este pusă în contrast cu nivelele inferioare.

Mândria este defensivă şi vulnerabilă pentru că depinde de condiţii exterioare, în lipsa cărora poate reveni la un nivel inferior. Un „eu" supraevaluat este vulnerabil. Mândria rămâne slabă pentru că poate fi dărâmată de pe piedestalul ei, devenind Ruşine. Acesta este, de fapt, pericolul ce alimentează temerile legate de pierderea mândriei.

Mândria este divizivă şi dă naştere facţionalismului, iar consecinţele acestui fapt sunt costisitoare. S-a murit destul de adesea din raţiuni ce ţineau de Mândrie, iar numeroase armate s-au măcelărit cu regularitate din acelaşi motiv. Războaie religioase, terorism politic şi bigotism, istoria teribilă a Orientului Mijlociu şi a Europei Centrale – toate acestea sunt preţul Mândriei, pe care fiecare societate îl plăteşte.

Partea inferioară a Mandriei este aroganţa, negarea şi refuzul aceste caracteristici blochează dezvoltarea. În Mândrie, refacerea din dependenţa dată de patimi este imposibilă, pentru că sunt negate problemele emoţionale sau defectele de caracter; De altfel, toată problema negării este una legată de Mândrie. Astfel, Mândria se constituie într-o piedică foarte yizihilă pe drumul dobândirii adevăratei puteri, care va pune în locul Mândriei adevăratul prestigiu şi adevărata măreţie.

Discuţie

Pe măsură ce apare acest nivel al conştiinţei, creşte şi prezenţa fericirii experimentate. Aproximativ 12% din oamenii situaţi la nivelul furiei se simt fericiţi cu privire la propria viaţă, dar la nivelul mândriei acest procent creşte până la 22%. Totuşi, mândria – asemeni furiei şi fricii – reprezintă o postură defensivă din cauza vulnerabilităţii sale intrinseci, ce necesită apărarea poziţiei. Mândria aduce mulţumire, deşi reprezintă un blocaj pe drumul trecerii spre terenul solid al curajului (care, în virtutea invulnerabilităţii sale, e complet independent de frică), Inflamarea eului este esenţa vulnerabilităţii mândriei prin faptul că acesta îşi supraestimează importanţa şi valoarea, conşte derând-o esenţială pentru funcţionare, supravieţuire şi interacţiune cu ceilalţi. Stima de sine a Mandriei se bazează pe o opinie inflamată şi exagerată – şi nicidecum pe realitate. Astfel, eul caută continuări, pentru a-şi macajuppria nesiguranţă.

Mândria, ca mulţumire de sine trecătoare Teste utilă din punct de vedere operaţional pentru atingerea obiectivelor şi, prin urmare, constituie un răspuns normal, învăţat încă din copilărie prin aprobare parentală şi recompensarea comportamentului pozitiv. Astfel „ca siştem de recompensă, ea facilitează maturizarea şi aculturaţia. Eroarea survine atunci când eul presupune că cel recompensat este *el* şi nu comportamentul. Aceasta conducând? căutarea recompensei şi admiraţiei, prin care acţiunile devin subservite obiectivului de a câştiga aprecierea. Modelul motivaţional persistă în majoritatea adulţilor în diferite grade, dar, odată cui maturizarea progresivă, el devine internalizat, iar recompensa se petrece în virtutea autorităţii conferite de standardele şi figurile parentale internalizate. Mergând mai departe pe drumul maturităţii, opiniile sau aprobările celorlalţi scad în importanţă şi sunt înlocuite de autoaprobare, viaţa fiind trăită atunci în conformitate cu ştondardele interioare.

La un nivel şi mai matur, deşi aprobarea celorlalţi nu este dezavuată, ea nu mai reprezintă un determinant al comportamentului, după cum spune şi dictonul: *„eu sunt cel care trebuie să mă suport”*.

Mândria socializată

Mândria depinde adesea de imaginea socială şi de expresiile acesteia, emanate prin intermediul posesiunilor, publicităţii, titlurilor, bogăţiei etc. Statutul social şi simbolurile sale motivează subculturile ce deţin propriile jaloane intrinseci ale succesului. Aceasta poate include absolut totul, începând cu stilul limbajului, cel vestimentar, şi mergând până la adresă, dimensiunile casei, marca maşinii şi alte însemne ale bogăţiei.

Deşi America şi alte democraţii sunt (cel puţin ipotetic vorbind) nişte societăţi fără clase, de fapt, clasa socială reprezintă o realitate puternică. Alături de vârstă şi sex, e unul din primele lucruri pe care le observă oamenii unii la alţii. Fiecare subcultură deţine propriul sistem de valori şi stratificări. Acestea se înfăţişează în forma rolurilor, privilegiilor, responsabilităţilor, aşteptărilor, cu toate gratificaţiile şi obligaţiile aferente, fiind rezultatele unui sistem complex de motivatori. Valorile se pot alătura automat anumitor activităţi şi calităţi, precum educaţia, trăsăturile de personalitate şi stilurile de comportament ori limbaj. Ele devin codificate în cadrul subculturilor, fiecare dintre acestea având propriile coduri interne acceptate.

Presiunea socială a subculturilor este foarte puternică şi determină adesea conţinutul modelelor comportamentale internalizate ce definesc succesul ori eşecul – şi afectează prin urmare mândria, respectul de sine şi percepţia asupra valorii sociale. Acelaşi stil comportamental ce conduce la aprobare şi succes într-o subcultură poate însemna respingere sau eşec în alta. Astfel, se dovedeşte înţelepciunea şi acurateţea străvechiului dicton latin: *Când eşti la Roma, să faci ca romanii*. Paradoxal, există şi unele subculturi care-şi

subliniază conformitatea prin propriile caracteristici ale anticonformismului lor.

Fiecare subcultură îşi are propria filosofie intrinsecă, nescrisă şi întreţesută în atitudini şi sisteme de credinţă, exprimate ca un mijloc de orientare spre valori, obiective şi opţiuni prezumtive. Acestea se contextualizează şi se exprimă ca nişte nivele calibrabile şi evoluţionare ale conştiinţei, în cadrul cărora câmpul general e dominat de un câmp de atracţie al unei energii puternice şi invizibile, ce antrenează şi domină conştiinţa individuală. Prezenţa acestui câmp este intuită şi recunoscută prin intermediul unor semnale subtile. Acestea se exprimă ca atitudini emoţionale, psihologice şi comportamentale, ce devin un limbaj articulat şi evident de presupuneri şi aşteptări. Astfel, atitudinile sunt o expresie vizibilă a unor nivele specifice ale conştiinţei.

În vreme ce Mândria, prin contrast cu respectul de sine şi încrederea, e considerată o valoare în unele subculturi, ea reprezintă, în general, o frână pentru ansamblul societăţii. Mândria exprimată ca aroganţă şi superioritate personală tinde să fie o poziţionalitate socială antagonică, deoarece e percepută în formă vanităţii, cu toate aerele de superioritate pe care le implică aceasta (vezi „corectitudinea politică” sau „elitele”).

Mândria înseamnă admiraţie de sine» ceea ce implică ideea că, prin comparaţie, ceilalţi sunt inferiori ori au mai puţine merite, un rang sau o valoare inferioare. Transparenţa acestei viziuni este înţeleasă rapid de oamenii mai maturi, care o consideră a fi un atribut ce acţionează în detrimentul societăţii. Mândria egoistă în forma ideii de a fi *special* declanşează sentimente care; creează resentimente în ceilalţi şi în societate. În general. Prin contrast, oamenii cu adevărat de succes sunt acceptaţi, deoarece; succesul matur e acompaniat mai degrabă de smerenie şi gratitudine

decât de un aer de superioritate.

Mândria e apărată în virtutea vulnerabilităţii şi vizibilităţii sale. Neajunsul său major rezidă în invidie şi gelozie, precum şi în consecinţele acestora materializate în ură, maliţiozitate şi răzbunare. Fragilitatea Mandriei izvorăşte din esenţa ei narcisistă, ce percepe adevărata importanţă ca pe o ameninţare şâun risc de pierdere a statutului. Astfel, vanitatea sa are drept rezultantă o sensibilitate faţă de comparaţii, ce conduce la teama de atacuri şi paranoia socială, însoţite de ostilitatea tipică acestora. La nivel social, această tendinţă este exprimată prin sindromul de a un Hideriişi succesul, în rândul cărora se numără şi sindromul de ură împotriva americanilor.

Partea întunecată a narcisismului se exprimă şi prin copiii care invidiază şi manifestă ostilitate faţă de premianţii din clasa lor, şi are drept rezultat ulterior deriziunea cu care sunt priviţi studenţii ce agreează adevărata performanţă şcolară. Ostilitatea narcisismului găseşte expresii culturale profitabile când e exploatată pentru câştiguri politice, financiare ori de imagine. Este paradoxal, dar astfel, ostilitatea îndreptată împotriva celebrităţilor ia naştere chiar din motivaţiile criticilor de a deveni celebri.

O consecinţă a importanţei de sine bazată pe Mândrie rezidă în nevoia acesteia de a fi alimentată şi hrănită constant pentru a surclasa îndoielile interioare şi lipsa sentimentului de completitudine ce rezultă din satisfacerea cerinţelor integrităţii. Mândria este sensibilă, competitivă, se simte ameninţată şi devine inflamatăue gelozia ostilă implicată de statutul social sau atenţia din partea celorlalţi. Prin urmare, reprezintă motivaţia în virtutea, căreia criticii uzează de sarcasm, ironie şi presupusă satiră şi stă laubaza întregii industrii fundamentate pe atacarea persoanelor publice şi a reputaţiei liderilor recunoscuţi.

Internetul a devenit într-un mod foarte vizibil un

domeniu ce mimează ipocrit integritatea, favorizând o inflaţie a narcisismului exprimat ca opinie. Dat fiind că eul narcisist nu este aliniat la adevărul integru, formele sale de expresie devin stridente şi false, calibrând, prin urmare, la niveluri extrem de scăzute. Eul primitiv şifmândru e lacom, iar acest călcâi al lui Ahile atrage în cele din urmă consecinţe nefericite, lucru dovedit nu o dată de istorie.

Deoarece mândria e percepută ca o expresie a eului uman, unele forme ale sale sunt acceptate sau chiar aprobate la un anumit nivel social. Cel mai evident exemplu rezidă în aşa-numitele opinii personale, în nenumăratele lor expresii ce îmbracă forma libertăţii de limbaj. Totuşi, dacă le examinăm ca pe o funcţie a eului, opiniile nu se dovedesc nimic mai mult decât nişte idei cărora li se adaugă o formă a importanţei de sine deoarece „sunt ale mele”. O opinie nu e decât o idee învelită în strălucirea importanţei de sine – care devine mai atractivă decât raţiunea, logica ori faptele.

Opinia este raţionalizată adesea prin intermediul retoricii cu scopul de a justifica o poziţionalitate, precum cea reprezentată de scepticismul (nivel calibrat 160) care denunţă domeniul nonliniar deoarece nu este capabil să îl înţeleagă. Narcisismul mândru şi înnăscut al eului îi blochează acestuia capacitatea de a înţelege domeniul abstract, astfel încât, la acest nivel, raţionarea e limitată la reducţionismul material linear ce neagă realitatea nivelului 500 al conştiinţei precum şi a celor superioare acestuia. Iar aceasta este o consecinţă a fiziologiei limitate a creierului.

Scepticismul eşuează în încercarea de a-şi discredita ţintele deoarece pentru a face acest lucru ar trebui să înţeleagă mai întâi subiectul pe care îl critică. În acest fel, mecanica cuantică sati teoria relativităţii nu vor fi dezavuate de pe poziţiile fizicii new – Honiene. Scepticismul şi cinismul sunt lipsite de erudiţia care le-ar conferi validitate în argumentare.

Smerenia reprezintă antidotul optim pentru majoritatea decepţiilor cu privire la propria persoană. Mândria împiedică recunoaşterea semnificaţiei enorme a contextului şi în special a paradigmei. Prin urmare, fiecare proces major al cunoaşterii umane a fost iniţial luat în râs (de exemplu, Fraţii Wright la Kitts Hawk, respectiv opinia că infecţiile sunt generate de germeni şi nu de miasme).

În virtutea structurii sale înnăscute, eu] e incapabil să discearnă adevărul de falsitate şi confundă percepţiile cu realitatea Astfel, eul este victima propriilor sale limitări. Ceea ce a părut cândva a fi o idee bună e văzut ulterior ca o sursă de regret, aşa cum bine ştie toată lumea din propria experienţă. Astfel, valoarea nivelului calibrat al conştiinţei rezidă în faptul că adevărul relativ şi real al unei afirmaţii se poate deriva prin intermediul unui sistem care-l evaluează raportându-l la o scală absolută a validităţii?

O societate liberă ce permite întreaga gamă a expresiilor umane, de la falsitatea evidentă la înţelepciunea cea mai avansată, speră că de-a lungul timpului înţelepciunea şi bunul simţ vor prevala asupra excesului şi retoricii. Cu toate acestea; când e potenţată, falsitatea devine elaborată, iar consecinţele sale se pot întinde pe multe decenii sau chiar secole de suferinţă, până în momentul în care, în fine, e dezvăluită.

Dinamicile eului

Sursa intrinsecă a Mandriei rezidă în vanitatea narcisistă a eului, prin care acesta se autopropagă recurgând la imagini şi simboluri ordonate într-un circuit de modele care. Ia rândul lor, se autoconsolidează. Importanţa constituie o valoare emoţională ce implică o complexitate de componente care sugerează valoarea – iar aceasta e întotdeauna relativă şi, prin urmare, subiect al contradicţiei şi erorii. Eul se teme de negaţie şi, de aceea, caută să se consolideze constant prin aprobări şi acorduri. Acest lucru este exprimat cum nu

se poate mai bine prin exploatarea nesfârşită la care recurge mass-media, înlocuind realitatea prin crearea unei imagini virtuale, seducătoare şi strălucitoare, dar totodată distorsionate. Cei înţelepţi evită afişările ostentative deoarece acestea atrag mult mai adesea invidie şi gelozie decât admiraţie sinceră.

Mândria e fragilă şi, prin urmare, schemele sale defensive sunt adesea rigide şi duse până la extrem, chiar până la manifestări paranoice. Tot ceea ce este umflat prea mult prezintă în orice moment riscul să se şi dezumfle, fapt ce declanşează rapid ruşinea.

Astfel, smerenia este interpretată greşit de către ego ca fiind echivalentul umilirii, în vreme ce, de fapt, smerenia reprezinţi cea mai puternică şi eficientă pavăză împotriva umilirii sau a vulnerabilităţii. Aceasta este o înţelepciune tactică fundamentală în artele marţialedomeniu în cadrul căruia asumarea unei poziţionalităţi reprezintă o greşeală majoră ce conduce în cele din urmă la înfrângere, deoarece o poziţie fixă oferă oponentului posibilitatea de a dezvolta o schemă e. Lară de atac.

În cadrul dinamicilor eului, un set rigid de aşteptări rezultă într-o stimă de sine mereu ameninţată. Mândria are o structură lineară, fiind, prin urmare, vulnerabilă, în vreme ce Sinele e nonliniar şi, în consecinţă, nu poate fi atacat de pe poziţii lineare.

În vreme ce eul este condiţionat. Şinele nu constituie un subiect al condiţiilor deoarece are capacitatea de a se împlini prin el însuşi şi este lipsit de limitări, definiţii şi calităţi, situându-se în mod evident dincolo de orice adjective. Auto-evaluarea eului se bazează pe pretenţii şi opinii, în vreme ce adevăratul respect de sine apare în virtutea energiei integrităţii şi adevărului. Şinele e complet în virtutea universalităţii şi totalităţii sale, care sunt necondiţionate.

Depăşirea mândriei

Mândria reprezintă o povară fragilă şi inutilă, nu

numai vulnerabilă în faţa ruşinii, ci şi, paradoxal, una care chiar provoacă şi atrage atacurile. Ea se bazează pe o presupunere falsă, conform căreia valoarea intrinsecă reprezintă o variabilă ce poate fi definţă. Acceptarea de şine rezultă din renunţarea la îndoilelile cu privire la propriul sine. Tot ceea ce există este în mod intrinsec egal, în virtutea creaţiei şi a sursei creaţiei însăşi. Meritul sau valoarea sunt bazate pe judecăţi de valoare lineare, toate acestea nefiind altceva decât nişte adjective arbitrare. În fond, toate adjectivele nu sunt decât nişte supoziţii efemere şi tranzitorii. La fel ca simbolurile sociale şi politice. A pretinde sau adâncerca să îţi dovedeşti propria va. Loare înseamnă de Fapt a a4 iierde.

Modelul vulnerabilităţii se naşte în copilărie din sentimentul de neajutorare al bebeluşului şi copilului mic, pentru care stima de sine este dependentă de opinia celorlalţi şi de satisfacerea dorinţelor acestora. În acest fel, apare iluzia că puterea şi meritul, sunt temporare şi dependente. În cadrul unei dezvoltări normalei dependenţa de surse le exierio are de mulţumire e respinsă, fiind1 internalizată în forma acordului cu propriile acţiuni. Acest lucru” devine accesibil printr-o conştiinţă pozitivă, precum şi primişti aşteptări realiste, construite pe baza unor obiective şi standarde în acord cu realitatea.

Stima de sine realistă se naşte din îndeplinirea principiilor integre, astfel încât intenţia devine un factor important ce este. În sine, mai puţin vulnerabil decât rezultatele idealizate. Cazul optim este ca orice copil mic să primească iubire necondiţionată, chiar dacă mândria de a fi aprobat poate fi condiţionată. O aprobare insuficientă în copilărie poate conduce mai târziu la sentimentejde insecuritate.

E nevoie deleuraj Pentru a depăşi structurile mândriei şi, cu ajutorul smereniei, să acceptăm realitatea noastră interioară, ce se bazează pe o sursă

invulnerabilă. Acceptarea esenţei interioare a existenţei ca pe o realitate auto-existentă reclamă abandonarea oricăror definiţii asupra Sinelui, precum şi deplasarea accentului de pe întrebarea *cine* asupra întrebării *ce*.

Antidotul mândriei presupune alegerea smereniei şi integrităţii în detrimentul poziţionalităţilor (precum cea de a fi corect, de a fi chit, de a ne cufunda în sentimentul de vinovăţie său de a porni în căutarea sentimentului de autoadmiraţie). Meritul oricăror realizări trebuie atribuit lui Dumnezeu ca Prezenţă interioară a Divinităţii şi nu eului. Prin urmare, realizările se obţin pe calea gratitudinii şi bucuriei şi nu pe calea mândriefvu Inefabite.

Eroarea fundamentală a mândriei spirituale rezidă în presupunerea eului că ar reprezenta autorul şiagentul performanţei. Această pretenţie a eului se aseamănă cu cea a unui bec ce afirmă că el este autorul luminii, în vreme ce sursa puterii sale provine în mod evident din energia impersonală a electricităţii însăşi.

Procesarea mândriei

...Totul există în virtutea Voinţei Divine: astfel, în virtutea Sursei Creaţiei, jgu toţii suntem copii ai lui Dumnezeu. Mândria înseamnă înlocuirea realităţii cu o iluzie. Egalitatea a tot ceea ce există e consecinţa darului existenţei însăşi. Prin urmare, tot ceea ce este necesar e să fii, iar acesta este deja un dat. Recunoştinţa înlocuieşte cu uşurinţă mândria.

Pacea interioară reprezintă consecinţa smereniei şi acceptării moşteniriilcamiice, cu toate darurile şi limitările intrinseci ale acesteia. E foarte util să ştim că orice existenţă umană reprezintă consecinţa unui acord al voinţei. Buddha a spus: „E rar să te naşti în forma umană, şi mai rar să auzi de Iluminare şi încă mult mai rar să porneşti pe acest drum”. R

Ca în cazul oricărei poziţii limitative a eului, cea care trebuie abandonată nu e poziţionalitatea în sine, ci recompensa emoţională a acesteia ori energia pe care i-o

furnizează-eului; înţelegerea faptului că mândria reprezintă o limitare este în sine un pas foarte important.

Este absolut notabil faptul că mândria reprezintă în sine o lipsă ce necesită în mod constant să fie alimentată pentru a-şi compensa insuficienţele. La fel de notabil este şi faptul că, cu cât este mai mult hrănită, cu atât apetitul ei devine mai mare; ajungând în cele din urmă chiar insaţiabil. Frustrarea mândriei conduce cu uşurinţă la furie şi de aici sfatul înţelept de a fi atenfl cu oamenii mândri, căci aceştia pot deveni violenţi sau răzbună* tori.

Cei înţelepţi din punct de vedere spiritual resping ispitele eului manifestate în forma flatărilor, titlurilor, pompei, succesului lumesc, bogăţiei precum şi a tuturor celorlalte tentaţii ale iluziei. În cele din urmă, se confruntă cu tentaţia paradoxală! mândriei deghizate în smerenie, adică cu aşa-numitul eu spiritual ce se poate înfăţişa chiar în forma pietăţii ori umilinţei.

jlărăcia asumată poate fi şi ea o formă de ostentaţie. Fâinfl afişată aidoma mândriei spirituale. Adevăratul ascetism este o chestiune ce ţine de economia de efort. Nu e vorba de posesiunile în sine, ci de importanţa pe care le-o atribuim. Astfel, cineva poate fi bogat, dar neaţaşat de bogăţie, ceea ce e o chestiune de indiferenţă faţă de cele lumeşti, în genul sugerat de Sf. Francisc din Assisi. Capacitatea de a fi fericit nu depinde de posesiunij odată ce nevoile fizice elementare sunt satisfăcute. Fericirea să corelează în mod clar cu nivelele calibrate ale conştiinţei, cont form hărţii acestora... Cu cât sunt mai puţin prezente dorinţele, cu atât sentimentul de libertate este mai puternic. Pe măsură ce nivelul nostru de conştiinţă creşte, posesiunile pot deveni o povară. Oamenii bogaţi trăiesc adesea vieţi foarte simple, ocupând numai 2 sau 3 camere din vilele lor enorme şi, de multe ori, nici măcar nu intră în unele proprietăţi pe care le deţin.

Aşa cum se întâmplă şi la alte nivele ale conştiinţei,

întâlnim şi aici o serie de presupuneri şi poziţionalităţi ce-şi consolidează puterea ca o consecinţă a perechilor de atracţii şi aversiuni. Fiecare dintre acestea îşi are propriile recompense anticipate şi temeri legate de pierdere.

O atitudine generală majoră precum smerenia facilitează întreaga lucrare spirituală interioară. În general este trecută cu vederea, deoarece mintea se focalizează asupra conţinutului şi nu asupra contextului general, în cadrul căruia se desfăşoară aventura spirituală. Smerenia nu este doar o atitudine, ci şi o realitate bazată pe fapte. Cu ajutorul onestităţii interioare, devotatul spiritual are nevoie să înţeleagă limitele inerente ale condiţiei umane. Aceasta deoarece oamenii nu cunosc cu adevărat cine sau ce sunt, de unde vin sau ce destin îi aşteaptă, ei fiind totodată inconştienţi cu privire la o multitudine de factori karmici, deopotrivă individuali şi colectivi.

Mintea nu este conştientă de o multitudine de aspecte ale psihicului şi nici de influenţa numeroaselor energii ce aparţin câmpurilor de atracţie ale conştiinţei. De aceea, dacă nu este ajutată, mintea este absolut incapabilă să ştie dacă o anumită dorinţă se va dovedi sau nu, în final, o piedică.

Eu singur nu ştiu nimic cu adevărat – iată o afirmaţie foarte reală, căci mintea (şi asta în cel mai bun caz) nu are decât impresii şi presupuneri Niaţa are sens şi logică doar atunci când privim în urmă. Acompaniată de îl evoţiune, „practica sprintuală oferă o putere suplimentară şi furnizează un sprijin nevăzut. Astfel, credinţa şi încrederea alăturate disponibilităţii şi intenţiei se dovedesc a fi nişte ghizi verificaţi în timp. În zilele noastre, adevărul şi realităţile spirituale pot fi validate prin intermediul nivelelor calibrate ale conştiinţei. Prin urmare, adevărul poate fi consolidat prin intermediul celor care au pornit deja pe cale, aceasta din urmă putând fi validată şi ea experimental prin

calibrarea nivelelor conştiinţei.

Dualităţile mândriei

Atracţie	Aversiune
Vanitate, mândrie	Smerenie, umilinţă
A fi mai mult	A fi mai puţin
Important	Nimeni
Admirat	Privit de sus
Status	Normalitate
Observat	Ignorat
Mai bun decât	La fel
Superior	Inferior
Atractiv, la modă	Plat
A avea dreptate	A greşi
Prezent în discuţii	Tăcut
Din interior	Exclus
Exclusivist	Comun
A avea succes	A rata

Abandonarea adjectivelor cuprinse în lista de mai sus generează o mare expansiune a libertăţii interioare, atrăgând totodată eliberarea de numeroase temeri şi inhibiţii. În mod paradoxal, pierderea imaginară a atracţiilor facilitează multe câştiguri mai profunde, invulnerabile la pierdere şi independente de lumea evenimentelor trecătoare. Acestea sunt înţelese în adevărata lor natură, de consecinţe ale cauzei şi efectului, respectiv produse secundare ale activităţii. Prin abandonarea percepţiei asupra câştigului ori pierderii, posibilităţile karmice se realizează prin asentiment şi prin ceea ce am devenit. Pe măsură ce evoluătni vom începe să privim tot ceea ce admiră lumea ca pe o povară şi ceea ce lumea consideră o pierdere ca pe o libertate spirituală. Pacea interioară rezultă efiu abandonarea atracţiilor şi aversiunilor deopotrivă.

SECŢIUNEA A DOUA

Nivele calibrate 200 – 500 Mintea lineară

Privire de ansamblu Psihologia adevărului

PRIVIRE GENERALĂ

Psihologia adevărului: Tranziţia de la mintea inferioară la cea superioară

Introducere

La nivelele inferioare ale conştiinţei, eul domină viaţa în principal prin tehnicile şi emoţiile supravieţuirii animale, ce se aliniază cu plăcerea, instinctul de prădător şi acumularea. Pe măsură ce, de-a lungul timpului, conştiinţa a evoluat unele specii animale, ca şi unele segmente ale umanităţii, s-au ridicat la nivelul 200 al conştiinţei, ceea ce reprezintă demarcaţia majoră de unde începe influenţa puterii în detrimentul forţei.

În cadrul conştiinţei umane, această tranziţie reflectă influenţa crescută a energiei spirituale, care este transformativă. Influenţa sa e acompaniată de o conştienţă progresivă precum şi de o responsivitate crescută faţă de energia iubirii şi, ca rezultat, comportamentele, emoţionalitatea şi mentalizarea devin din ce în ce mai pozitive. Prin urmare, energia iubirii este aliniată cu Conştienţă progresivă a adevărului şi a Realităţii fundamentale, din care provin Existenţa şi Creaţia în forma evoluţiei fizice şi spirituale.

În vreme ce domeniul fizic şi forţa reprezintă evoluţia în expresia ei lineară, energia spirituală, ca şi energia fundamentală a vieţii însăşi este nonliniară şi indică un contrast între formă şi esenţă. Abilitatea de a distinge între aceste calităţi contrastante apare ca o conştienţă spirituală, precum şi ca o capacitate de a recunoaşte realitatea spirituală ca adevăr.

Capacitatea de supravieţuire a fost facilitată de inteligenţă care reprezintă o calitate a conştiinţei vieţii,

capabilă mai întâi de înţelegerea domeniului linear, iar pe măsură ce progresează, şi a principiilor abstracte. La umanoizi, procesul evolutiv al acestei capacităţi a fost permis de apariţia şi dezvoltarea lobului frontal, care a devenit dominant odată cu apariţia bipezilor. Această inteligenţă mentală a cogniţiei a fost utilizată în principal sub nivelul 200 al conştiinţei, servind instinctelor animalice de posesiune, agresiune şi dominare. Prin urmare, a fost circumscrisă linearităţii limitate a formei. Pe măsură ce conştiinţa a evoluat dincolo de nivelul 200, energia vieţii şi conştienţei a. Devenit progresiv aliniată cu realităţile nonliniare ale iubirii şi căutării adevărului spiritual. În acest sens, valoarea intrinsecă a celorlalţi e percepută drept o realitate numai la nivelul 200.

Fiziologia creierului şi funcţia adevărului

Capacitatea de a cunoaşte şi înţelege adevărul e concordantă cu nivelele conştiinţei, aşa cum este reflectat deopotrivă în evoluţia anatomiei cerebrale şi, chiar mai important, în schimbările produse în fiziologia creierului uman şi în modelele sale prevalente de procesare a informaţiei. Acestea, la rândul lor, depind de câmpurile energetice spirituale şi nevăzute. În ceea ce îi priveşte pe oameni, la nivelul 200 al conştiinţei se produc schimbări profunde, atât în fiziologia creierului, cât şi în modelele de procesare a informaţiei. Acestea pot fi sumarizate după cum urmează:

Sub nivelul 200 al conştiinţei:

La persoanele dreptace, emisfera cerebrală stângă e dominantă în privinţa procesării informaţiei (la persoanele stângace fiind dominantă emisfera cerebrală dreaptă). Impulsul este procesat direct prin intermediul centrilor de transmisie (talamusul), fiind direcţionat într-o mişcare rapidă spre cei emoţionali/instinctuali (amigdala), şi abia apoi din cortexul prefrontal, printr-o mişcare mai înceată. În consecinţă, răspunsul emoţional se petrece înainte ca inteligenta şi cogniţia să aibă şansa de a-l mo difiiL*1*

Amintirea unui eveniment e stocată în zona hipocampusului cerebral, în scop de reînvăţare şi reamintire. Acest proces al emisferei cerebrale stângi este similar ca funcţionare creierului animal, prin faptul că este centrat asupra seravictuirii j) personale şi, astfel, în cazul oamenilor, serveşte eului. Din această perspectivă, „ceilalţi”, incluzând familia sau membrii tribului, sunt văzuţi în principal ca obiecte sau mijloace ale supravieţuirii personale. Un alt aspect extrem de important priveşte făptui că informaţia oferită de impulsul întârziat al inteligentei din cortexul prefrontal nu e doar prea lentă pentru a atinge centrul de răspuns, ci şi, atunci când reuşeşte totuşi să o facă, a fost deja subordonată răspunsultalemoţional deja generat. Astfel „intelectul devine în primul rând un instrument al pornirilor animalice şi al obiectivelor egocentriste. Prin urmare, răspunsurile subsecvente sunt primitive, orientate spre supravieţuire şi axate pe modelul *luptă sau fugi*, toate acestea având consecinţe neurohormonale precum eliberarea de cortizon sau adrenalină care, la rândul ei, exercită o presiune asupra sistemului imunitar şi a punctelor de acupunctură.

Sistemul de răspuns al emisferei cerebrale stângi este acompaniat de o slăbire tranzitorie a musculaturii corpului, precum şi de un răspuns kineosiologic negativ ori slab.

Totuşi, sistemul energetic al corpului îşi revine rapid şi restabileşte echilibrul de acupunctură, astfel încât sistemul energetic general devine din nou pregătit pentru următorul ciclu de răspuns la stimuli. Modelele de reacţie la stres au fost descrise de Hans Seyle (1956, 1974) după cum urmează:

1. Reacţie de alarmă
2. Stadiul rezistenţei
3. Stadiul epuizării şi dezechilibrului fiziologic (catabolic)

Dominaţia emisferei cerebrale stângi este reflectată

de asemenea de o conştienţă spirituală limitată sau chiar inexistentă, de vreme ce e programată pentru supravieţuirea animală. Amintirile acestei succesiuni de evenimente sunt stocate în regiunea hipocampusului cerebral; astfel, la o reamintire ulterioară, va reapărea amintirea succesiunii aşa cum a fost ea contextualizată de către tehnicile şi obiectivele primitive de supravieţuire ale eului. Prin urmare, amintirile sunt încărcate emoţional negativ şi stocate laolaltă cu teama, anxietatea, resentimentul sau plăcerea acumulării.

Deasupra nivelului 200 al Conştiinţei

Deasupra nivelului 200 al Conştiinţei, emisfera cerebrală dreaptă devine dominantă la persoanele dreptace (respectiv cea stângă la stângaci). Impulsul este direcţionat rapid spre cortexul prefrontal prin intermediul centrului de transmisie şi, de aici, la centrul emoţional. (După cum vom vedea ulterior, acest lucru se petrece încă şi mai rapid prin regiunea prefrontală a creierului eteric). Prin urmare, percepţia e modificată de inteligenţă, iar însemnătatea generală a evenimentului este contextualizată în conformitate cu nivelul prevalent al conştiinţei. În general; amintirile stocate se referă la evenimente mai bune decât s-ar întâmpla în cazul unui răspuns exclusiv al emisferei cerebrale stângi. În cazul proceselor din emisfera cerebrală dreaptă, răspunsul neurohormonal e anabolic, fapt ce eliberează endorfine şi echilibrează sistemul de acupunctură. Se eliberează, de aseme –, nea, şi oxitocine şi vesopresine în amigdală (centrul emoţional), fapt corelat cu instinctele materne, comportamentul paternal, formarea cuplurilor şi capacitatea socială facilitată de „creierul social” al mamiferelor (Moran, 2004).

În acelaşi timp, răspunsul la testarea kineseologică este puternic şi pozitiv. Propensiunea de a, procesa, în formaţii prin intermediul unor moduri mai sănătoase e influenţată prin obişnuinţa timpurie de a asculta muzică clasică, de a aprecia esteticul şi de a face parte dintr-un

grupjreligios practicant, toate acestea afectând în mod semnificativ modelele şi conexiunile neuronale.

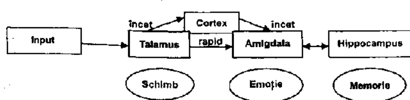
Cercetarea creierului ne arată că emisfera cerebrală nondominantă este stimulată de artă, natură, muzică şi estetică, toate acestea având drept rezultat un altruism şi un calm interior crescute, precum şi un nivel mai înalt al conştiinţei. (Mathews, 2001). Cercetări ulterioare asupra activităţii călugărilor tibetani buddhişti au demonstrat faptul că meditaţia are ca rezultat neuroplasticitatea cerebrală, precum şi unele schimbări fiziologice (Begley, 2004).

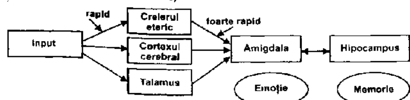
Aceste diferenţe majore şi semnificative pot fi sumarizate sub forma unei hărţi, după cum urmează:

FUNCŢIONAREA ŞI FIZIOLOGIA CREIERULUI

Mintea inferioară (sub nivelul 200)

Mintea superioară (deasupra nivelului 200)

FUNCŢIONAREA şi fiziologia creierului

Sub nivelul 200	Peste nivelul 200
Dominaţia cerebrale stângi	Dominaţia emisferei cerebrale drepte
Linear	Nonliniar
Stres-Adi oricilină	Paoe-Îndorfine

Luptă sau fugi	Emoţie pozitivă
Alarmă, rezistenţă, epuizare	Sprijinirea glandei timus
Anticorpi şi imunitate în scădere	Anticorpi în creştere

Îngreunarea funcţionării glandei timus	Imunitate în creştere
Tulburarea meridianului de acupunctură	Vindecare
Boală	Sistem de acupunctură vindecat
Răspuns kineseologic negativ	Răspuns kineseologic pozitiv
Scăderea nivelului neuroti (serotoninei)	ransmiţătorilor
Activarea emoţiilor de două ori mai rapid decât prin cortexul prefrontal	Activarea mai lentă a emoţiilor decât a impulsurilor din cortexurile prefrontal şi eteric

Notă importantă:

Strădania şi intenţia spirituală modifică funcţionarea creierului şi fiziologia corpului, stabilind o zonă specifică informaţiilor spirituale în cortexul prefrontal din emisfera cerebrală dreaptă, precum şi în creierul eteric (energetic) corespunzător.

Schimbări mentale survenite la nivelul 200 al conştiinţei

Nivelele conştiinţei sunt aliniate cu anumite câmpuri energetice calibrabile, numite în dinamicile nonliniare *câmpuri de atracţie*. Acestea domină un anumit nivel din câmpul energetic asociat cu un anume nivel al conştiinţei şi influenţează diferitele grade de inteligenţă. Câmpul de atracţie aliniat în principal cu supravieţuirea e numit *minte inferioară* şi calibrează la nivelul 155. Este legat de supravieţuirea fizică, plăcerea emoţională şi acumulările personale. Se consideră totodată că este aliniat cu interesul faţă de propria persoană.

Pe măsură ce conştiinţa continuă să evolueze, ea devine din cejn ce mai conştientă de importanţa celorlalţi

şi, însoţită de o capacitate mai mare de discernământ, atinge în cele din urmă nivelul 275. Acesta este numit *mintea superioară*, capabilă să gestioneze abstracţiile şi esenţa nonliniară. Prin urmare, este mai perceptivă la principii şi la calităţile subtile ale esenţei.

Atitudinile

Acestea reflectă gradul în care percepţia, emoţiile, mentaţia şi raţiunea sunt influenţate la diferitele nivele ale conştiinţei. Lumea este experimentată şi privită foarte diferit la nivelul 275 al conştiinţei, cel al minţii superioare, comparativ cu felul în care e abordată la nivelul 155, al minţii inferioare. Aceste niveluri influenţează profund toate aspectele vieţii. Gradul de diferenţiere este aproape echivalent cu descrierea a doua scivilizaţii diferite şi contrastante, ce au niveluri diferite de valorizare a relaţiilor dintre persoane, a plăcerii şi fericirii vieţii, a cesuâu i lumesc, a politicii şi, cel mai important, al nivelului conştienţei şi alinierii Spirituale.

Este evident că *t* mintea inferioară se focalizează asupra specificului Ţinear al unei situaţii, pe care o priveşte din perspectiva propriului interes. Prin contrast, mintea superioară include contextul general, fiind conştientă de sensurile nonliniarc abstracte, inclusiv de semnificaţia spirituală.

În cele ce urmează, redăm câteva pasaje selectate din volumele publicate anterior.

Tabelul 1

Funcţionarea minţii – Atitudini

Mintea inferioară (nivel calibrat 155)	Mintea superioară (nivel calibrat 275)
Acumulare	Creştere
A câştiga	A savura
Amintire	Reflexie
A păstra	A evolua
Gândire	Procesare

A denota	A implica
Timpul ca restricţie	Timpul ca oportunitate
Concentrare asupra prezentului-trecutului	Concentrarea asupra prezentului-viitorului
Dominat de emoţii-dorinţe	Dominat de raţiune-inspiraţie
Blamare	Asumarea responsabilităţii
Indiferent	Disciplinat
Conţinut (ceea ce este specific)	Conţinut (condiţii generale)
Concret, literal	Abstract, imaginativ
Limitat în timp/spaţiu	Nelimitat
Personal	Impersonal
Formă	Semnificaţie
Concentrare asupra particularului	Generalităţi
Exemple exclusive	Clasare pe categorii
Reactiv	Detaşat
Pasiv-agresiv	Proiectiv
Amintirea evenimentelor	Contextualizarea semnificaţiei
A plănui	A crea
Definiţie	Semnificaţie
Particularizare	Generalizare
Comun	Transcendent
Motivaţie	Inspiraţie, intenţie
Morală	Etică
Exemple	Principii
Supravieţuire fizică şi emoţională	Dezvoltare intelectuală
Plăcere şi satisfacţie	Împlinirea potenţialului

Toate gradaţiile există între perechile contrastante ce reflect tă intensitatea. De exemplu, există o diferenţă între dorinţă, tânjire, ambiţie şi pretenţie comparativ cu

opţiunile pentru preferinţă, speranţă, alegere, favorizare sau acceptare. Diferenţierea unei singure calităţi poate exprima distincţia între crimă, furie, depresie şi mizerie şi, pe de altă parte, satisfacţie, relaxare şi lejeri tale în abordarea aşteptărilor.

Cercetările efectuate în domeniul psihologiei, psihiatriei şi proceselor cerebrale acordă în ultima vreme o atenţie deosebită studierii atitudinilor, fapt care demonstrează cât de importante sunt acestea pentru fericirea, satisfacţia şi succesul omului. (Szegedy-Maszak, 2004; Arehart-Treichel, 2005; Moran, 2004). Atitudinea poate fi definită ca un set de obişnuinţe mentale, ce pun în legătură şinele perceput cu lumea percepută, respectiv cu ceilalţi. În societatea noastră, atitudinile sunt studiate în cadrul aşa-numitei discipline a *îmbunătăţirii de sine*, subiect pentru care există numeroase ateliere de lucru, precum şi o literatură impresionantă. Experienţa colectivă comună este aceea că aşteptările: de la propria persoană, respectiv de la ceilalţi, se modifică odată Cil creşterea şi maturizarea progresivă, de-a lungul evoluţiei spirituale. Astfel, câmpul cultural al creşterii atrage segmentul progresiv al societăţii, etichetat recent drept „creativ cultural" (Ray and Anderson, 2000). Ca un exerciţiu, simpla lecturare a următoarei liste de termeni contrastanţi are un efect de eliberare (jebarece aduce în faţa conştienţei diferite opţiuni ce fuseseră trecute cu vederea.

Tabelul 2

Funcţionarea minţii – Atitudinile

Mintea inferioară (nivel calibrat 155)	Mintea superioară (nivel calibrat 275)
Nerăbdare	Toleranţă
Pretenţie	Preferinţă
Dorinţă	Valoare
Supărare, tensiune	Calm, deliberare
Control	Abandonare

Utilitarism	Potenţial
Literal	Intuitiv
Orientat spre sine	Orientat spre ceilalţi

Supravieţuire personală.	Supravieţuirea celorlalţi, a familiei
Constrictiv	Expansiv
Exploatare	Prezervare, creştere
Design	Artă
Competiţie	Cooperare
Atracţie	Estetică
Naiv, impresionabil	Sofisticat, informat
Vinovăţie	Regret
Pesimist	Optimist
Exces	Echilibru
Forţă	Putere
Deştept	Inteligent
Exploatarea vieţii	Servirea vieţii
Insensibil	Sensibil.
Particularizare	Contextualizare
Declaraţie	Ipoteză
Închistare	Deschidere
Terminare	Germinare
Simpatie	Empatie
Notare	Evaluare
Evitare	Acceptare
Copilăresc	Matur
Atac	Evitare
Critică	Acceptare
Condamnare	Iertare
Scepticism	Înţelegere

Tabelul 2 ne revelează şi alte opţiuni şi posibilităţi ce vin în beneficiul conştienţei de sine. Atitudinile limitative au fost numite deficienţe de caracter, iar

grupurile care sprijină creşterea spirituală au observat că aceste defecte încep să se diminueze imediat ce sunt recunoscute şi însuşite.

Beneficiul de aneaccepta defectele în loc să le negăm presupune creşterea sentimentelor de onestitate faţă de propria persoană, a respectului şi siguranţei, acompaniate de o atitudine defensivă cu mult diminuată. O persoană cinstită faţă de ea însăşi nu e defel predispusă la a-i fi rănite sentimentele ori de a avea un dinte împotriva altora. Introspecţia prieştă-are drept beneficiu imediat reducerea suferinţei emoţionale reale şi potenţiale. O persoană e vulnerabilă la suferinţele emoţionale în mod direct proporţional cu gradul ei de autoacceptare şi conştienţă de sine. Când oamenii îşi acceptă defectele, ceilalţi nu îi pot ataca aici. În consecinţă, ei se simt mai puţin vulnerabili din punct de vedere emoţional şi mai siguri pe ei. *F*

Majoritatea certurilor domestice provin din refuzul acceptării unor defecte minore de caracter, precum uitarea unei însărcinări sau alt detaliu minor, care constituie punctul de plecare al majorităţii conflictelor interpersonale. Cele mai neplăcute sunt nesfârşitele acuzaţii mutuale cu privire la lucruri mărunte pe care onestitatea şi maturitatea emoţională le-ar fi prevenit de la început. Mariajele deteriorate şi infracţiunile domestice pornesc de la chestiuni mundane, care apoi escaladează, deoarece declanşează eul narcisistic pentru care a avea dreptate cu orice preţ reprezintă un aspect mai important decât însăşi viaţa.

Cheiacrşerii lipsite de suferinţă este inerent» ceea ce presupune renunţarea la mândrie şi pretenţii, precum şi acceptarea failibilităţii ca pe o caracteristică umană normală – atât faţă de sine, cât şi faţă de ceilalţi. Mintea inferioară caută relaţii competitive, cea superioară le percepe mai degrabă cooperative. Mintea inferioară se implică alături de ceilalţi, cea superioară devine aliniată cu ceilalţi. Sintagma simplă *îmi pare rău* elimină fără

suferinţă majoritatea conflictelor. A câştiga în viaţă înseamnă a renunţa la obsesia găsirii unui vinovat. Graţia e de departe mai puternică decât beligeranţa şi, desigur, e mai bine să ai succes decât să învingi.

Tabelul 3

Funcţionarea minţii – Atitudinile

Mintea inferioară (nivel calibrat 155)	Mintea superioară (nivel calibrat 275)
În gardă	Prietenos, caritabil
Cinic	Optimist
Suspicios	Încrezător
Egoist	Atent
Zgârcit	Generos
A calcula	A plănui
Instabil	Stabil
Pretenţios	Uşor de mulţumit
Strâns la pungă	Adecvat nevoilor
A insista	A cere
Exces	Echilibru
Obraznic	Politicos
Extrem	Dotat cu arta compromisului
Grabă	Continuarea drumului
Avariţie	Banii nu sunt totul
Plăcere	Dorinţă
Nerecunoscător	Apreciativ
Desconsiderare	Compliment
Condamnare	Dezaprobare
Sexist	Umanist
Închistat	Progresiv
Axat asupra propriei persoane	Preocupare pentru lume şi ceilalţi
Oportunist	Adecvat planului vieţii
Vulgar	Subtil
A te complace	A te îmbunătăţi

Invidie	Apreciere, respect
Morgă	Simţul umorului

Puterea de a adopta atitudini pozitive în locul celor negative depinde de voinţă. Invocarea ajutorului divin are drept rezultat un proces transformativ ce devine mai puternic prin practic $ deoarece acum personalitatea se aliniază cu un câmp de atracţii puternic şi pozitiv, şi nu cu eul slab şi linear. În practică, ceea ce la început poate părea fals sau artificial devine surprinzător de natural şi uşor, deoarece este aliniat la realitate şi sprijinit de aceasta. Eul-sinele linear se luptă să supravieţuiască, dar puterea eului spiritual e sprijinită de câmpul infinit prin care evoluează şi supravieţuieşte viaţa.

lubjrca atrage sprijinul, mânia îl respinge. Aruncând balastul rezistenţei, pluta se ridică automat la suprafaţa oceanului, în virtutea propriei flotabilităţi.

Trăsăturile de personalitate: formarea caracterului învăţarea şi adoptarea unor atitudini mai mature şi mai constructive generează o personalitate mai plăcută, ce se aliniază optim cu sine şi cu ceilalţi. La nivelul 155, rata de fericire subiectivă este de numai 15 procente, dar ea creşte de patru ori la nivelul 275 al conştiinţei (mintea superioară), ajungând la 60 de procente.

Se va descoperi că eul constă, de fapt, din nişte cărămizi interconectate – şi că îndepărtarea uneia singure va dărâma întreaga construcţie, ce se prăbuşeşte sub propria a gravitaţie. Chiar şi un efort foarte mic în aparenţă, poate avea efecte majore, iar noi puţem descoperi că un simplu zâmbet ne poate schimba complet viaţa. Miile de oameni ce urmează drumul auto – îmbunătăţiri i sprintuale pot confirma realitatea acestei descoperiri.

Enumerăm în cele ce urmează câteva atitudini câştigătoare, fiecare dintre acestea fiind uşor de ales şi având beneficii majore pe termen lung. Viaţa trăită în câmpul energetic de la nivelul calibrat 200 sau peste acesta e foarte diferită de cea trăită sub acest prag.

De încredere 250
Harnic, silitor 210
Diplomat 240
Lejer 210
Echitabil 365
Etic 305
Corect 305
Credincios 365
Disponibil 265
Echilibrat 305
Blând 225
Calm 250
Atent 295
Stăpânit 255
Cordial 255
Decent 295
Trăsături pozitive de personalitate – Partea I
Bucuros 335
Fericit 395
Muncitor 200
Sănătos 360
Ferm 245
Flexibil 245
Prietenos 280
Original 255

Tabelul de mai sus înfăţişează calităţile valorizate şi sprijin nite de toate societăţile de succes ce au calibrat de-a lungul ţinte pului peste nivelul 200. Calea conştienţei spirituale e sprijinită de faptul că motivaţiile spirituale sunt consolidate de energiile ce reflectă puterea, în vreme ce poziţiile egoiste sunt slabe, limita* tive şi extenuante. Aşa cum calităţile negative sunt întreţesute una cu cealaltă, şi cele pozitive sunt interconectate, astfel încât progresul într-un domeniu aduce după sine îmbunătăţiri sus prinzătoare în altele, ce nici măcar nu au fost accesate conştienţi Din cercetarea conştiinţei am aflat că adoptarea unei atitifa din pozitive

ne introduce într-un câmp de atracţie superiorul conştiinţei, care începe apoi să ne modifice personalitatea deopotrivă în beneficiul nostru şi al celorlalţi.

Protectiv 265
Raţional 405
De încredere 290
Respectabil 250
Respectuos 305
Responsabil 290
Sănătos 300
Simţul umorului 345
Sensibil 240
Stabil 255
Gata să ajute 245
Atent 225
Tolerant 245
Cald 205
Înţelept 385
Săritor 220
Onest 200
Onorabil 255
Uman 260
Smerit 270
Idealist 295
Amabil 220
Drăguţ 255
Normal 300
Deschis 240
Disciplinat 300
Răbdător 255
Perseverent 210
Deferent 220
Politicos 245
Pozitiv 225

Trăsături pozitive de personalitate – Partea II

Tranziţia dinspre mintea inferioară spre cea

superioară are drept rezultat scăderea ratei şomajului de la aproximativ 50 la numai 8 procente. Totodată, rata sărăciei scade şi ea de la 22 la 1, 5 procente, iar cea a infracţionalităţii de la 50 la doar 9 procente. În mod similar, beneficii majore se reflectă şi în toate celelalte domenii ale vieţii, inclusiv nivelul educaţional, cel al câştigurilor, succesul marital, propria înfăţişare, aprobarea socială, stilul limbajului şi, în fine, opiniile politice şi sociale. Toate acestea reflectă responsabilitatea personală şi au un corespondent decisiv în procentajul de contravenţii rutiere săvârşite, nivelul încrederii, proprietăţile imobiliare deţinute, sănătatea, longevitatea şi, foarte important, satisfacţia personală.

În vreme ce aceste avantaje sunt foarte evidente la nivel personal, ele devin şi mai vizibile atunci când sunt exprimate colectiv. Societatea care calibrează la nivelul 155 e caracterizată de predominarea atributelor negative precum slaba dezvoltare economică, o rată scăzută a alfabetizării, rate înalte de mortalitate infantilă, precum şi un şomaj crescut. De asemenea, este reprezentată de exploatarea şi reprimarea drepturilor civile, corupţia sufocantă şi extreme majore în distribuţia bogăţiei. Aceste societăţi demonstrează sărăcie, lipsa drepturilor şi libertăţilor civile, o prevalenţă a violenţei şi oprimării, fiind descrise la nivel colectiv ca nedezvoltate sau chiar primitive.

Realitatea experimentală

Eul/mintea presupune şi este convins de faptul că percepţiile şi interpretările sale asupra vieţii sunt reale şi prin urmare adevărate. El crede că şi alţi oameni văd, gândesc şi simt în acelaşi fel, iar dacă nu o fac, se înşală. Astfel, percepţia îşi consolidează puterea prin intermediul convingerilor şi presupunerilor.

Aşa cum a fost descris, fiecare nivel al conştiinţei este în acord cu un câmp de atracţie dominant, pe care îl reflectă şi prin intermediul căruia contextualizează

sensul şi valoarea. Prin urmare, fiecare persoană trăieşte într-o lume de producţie proprie.

consolidată de căutarea aprobării precum şi de o varietate de raţionalizări. Disparitatea este compensată pozitiv prin intermediul empatiei, compasiunii, acceptării şi a înţelepciunii maturităţii. Prin contrast, o atitudine negativă priveşte diferenţele ca pe o sursă de mânie, resentiment şi alte sentimente negative.

Se pune întrebarea dacă diferenţele experimentale sunt limitate doar la *res interna* (percepţii) sau sunt datorate diferenţelor externe dintre experienţe. Prin intermediul observaţiei, clinice, s-a descoperit că oamenii nu numai că percep variaţii majore în conformitate cu nivelele lor de conştiinţă, ci chiar experimentează evenimente foarte diferite. Faţă de cei care sunt neprietenoşi, ceilalţi oameni chiar sunt adesea reci şi neprietenoşi, în vreme ce exact acelaşi mediu se dovedeşte a fi adesea cordial şi amabil pentru o persoană caldă şi iubitoare. Astfel, în virtutea a ceea ce suntem, influenţăm subtil evenimentele diţie jurul nostru. Datorită atitudinilor pozitive, oamenii iubitoe atrag evenimente pozitive, reciproca fiind la fel de valabili (ţinând seama desigur de influenţele karmice). Chiar şi ante malele pot intui intenţia, iar oamenii sunt ghidaţi de semnale subliminale ce reflectă intenţia, atitudinea şi nivelele conştiinţei. În anumite limite, noi tindem să experimentării reflexia a ceea ce am devenit.

Scepticul se îndoieşte de validitatea realităţilor spirituale deoarece el nu deţine experienţa miracolului şi, prin urmare, neagă realitatea dimensiunilor superioare în cadrul cărora miracolul reprezintă un fapt cotidian. Mintea mecanicistă percepe toate fenomenele de acest gen fie prin teamă, fie prin intermediul iluziilor, deoarece ea nu poate atinge esenţa lor. Fiecare nivel de conştiinţă tinde astfel să se autoratifice, acest fapt elucidând şi motivul pentru care evoluţia conştiinţei pare a fi fentă;

Rezumat

Din cele de mai sus, devine evident că transcenderea nivelului 200 al conştiinţei are o importanţă majoră pentru orice domeniu al vieţii, atât la nivel individual, cât şi colectiv.

Din perspective spirituale, lucrurile se dovedesc a fi şi mai importante, de vreme ce nivelul 200 determină tranziţia de la a fi (fominat de falsitate la a deveni aliat cu adevărul. Aşa cum am amintit anterior, un aspect important rezidă în faptul că, în prezent, 78 % din totalul populaţiei lumii calibrează sub nivelul 200 (49 % în America). Datorită enormei creşteri a puterii la nivelele de peste pragul 200 (progresie logaritmică), o populaţie dedicată integrităţii contrabalansează negativitatea majorităţii lumii. Astfel, civilizaţia supravieţuieşte pentru a continua evoluţia.

CAPITOLUL 9

Curajul

(Nivelul calibrat 200)

Introducere

La nivelul Curajului, energia spirituală modifică profund atât experienţele personale, cât şi pe cele manifestate faţă de ceilalţi; prin urmare, aici are loc atingerea adevăratei puteri, fiind vorba de un nivel de întărire. Aceasta este zona explorării, a realizării, a perseverenţei şi determinări!”. La nivelele inferioare, lumea este văzută ca fiind lipsită de speranţă, tristă, înfricoşătoare sau frustrantă, dar la nivelul Curajului viaţa este incitantă, provocatoare şi stimulatoare.

— Curajul implică disponibilitatea de a încerca lucruri noi şi de a dă piept cu vicisitudinile vieţii. La acest nivel de întărire putem să gestionăm cu adevărat oportunităţile pe care ni le oferă viaţa. Spre exemplu, la nivelul 200 există energia necesară însuşirii aptitudinilor pe care le presupune o nouă profesie. Dezvoltarea şi olucaţia devin obiective realizabile. De asemenea, există

capacitatea de a face faţă temerilor sau defectelor de caracter şi de a creşte în ciuda acestora. Anxietatea nu ne mlă Tadămiceşte aspiraţiile, aşa cum făcea la stadiile inferioare ale evoluţiei. Obstacolele care înfrâng oamenii a căror conştiinţă se află sub nivelul 200 acţionează. Ca stimuli pentru cei ce au evoluat în acest grim nivel de putere adevărată.

n Oamenii de la acest nivel restituie lumii la fel de multă energic Şită primesc, în vreme ce, la nivelele inferioare, populaţiile şi indivizii atrag energie de la societate fără să ofere jiimic în schimb. Deoarece realizarea implică un feed-back pozitiv, stima şi valorizarea de sine devin tot mai puternice. Aici începe productivitatea.

Depăşirea nivelului 200 constituie pasul cel mai critic în evoluţia conştiinţei umane şi a calităţii sale corespunzătoare, atât în ceea ce priveşte viaţa interioară, cât şi cea exterioară. Dezvoltarea capacităţii de aliniere mai degrabă la un adevăr recunoscut decât la un câştig personal separă în mod clar adevărul de minciună. Alegerea decisivă de a face acest pas îşi are originea în acceptarea responsabilităţii pentru propriile decizii şi acţiuni. Acest fapt indică şi schimbarea de la a fi dominat de emoţii primitive, ceea ce se atenuează foarte mult cu aju. Torul inteligenţei şi validării verificabile. Astfel, curajul reprezintă o victorie asupra fricii manifestate în faţa pierderii, dar şi înlocuirea acesteia cu o răsplată esenţială şi pe termen lung: adevărul.

La nivelul 200 există o acceptare intuitivă a adevărului responsabilităţii ca realitate spirituală şi socială. Aceasta este însoţită de apariţia conştiinţei responsabilităţii – pentru destinul suflatului şi nu numai pentru corp şi satisfacţia eului. Acunty adevărul este perceput ca unit Tiat şi hucâ7” uh duşman. Luând locul câştigului, alinierea la adevăr aduce cu sine puterea şi respectul de sine, eliminând grandomania eului.

Întrebarea „care este oare folosul omului care câştigă lumea, dar îşi pierde sufletul?” devine acum o axiomă care dirijează decizi-5 deşi hotărăşte opţiunile.

Pentru că nu este dependent de factori sau rezultate extejrioare, curajul generează încredereânterioară şi dă un sells mai adânc propriei puteri. Alegerea integrităţii şi a corectitudinii este recompensatoare şi încurajatoare. Există un sentiment mai puternic de libertate interioară datorită faptului că ne simţim uşuraţi de sentimentele culpabilităţii şi fricii card însoţesc în mod subtil orice violare a adevărului, pentru că, la nivel inconştient, spiritul ştie când eul minte şi încalcă principiile conştiinţei treze. Acesta emană dintr-un arhetip al inconştientului colectiv, aşa cum a descris magistral lucrurile psihanalistul elveţian Carl Jung (nivel calibrat 520). Acumularea datoriei spirituale inconştiente (karma) scade progresiv nivelul calibrat al conştiinţei celor care violează adevărul. Puşi în această situaţie, ei trebuie să compenseze prin vanitate excesivă, furie, culpabilitate, ruşine şi teama faţă de Judecata Divină.

Integritatea are ca rezultat apariţia satisfacţiei interioare care se dezvoltă din împlinirea standardelor interioare. La acest nivel sunt mult maijmpiante eforţul şi intenţia decât rezultatul. Onestitatea interioară începe să conducă, într-o măsură din ce în ce mai mare, opţiunile şi deciziile, determinând şi apariţia unui sentiment interior de onoare. Pe termen lung „scopul vieţii devine dezvoltarea potenţialului interior.

Deşi curajul este deopotrivă recunoscut şăecompensat de societate, aprobarea socială devine doar un element secundar, pentru că persoanele integre ştiu că este posibil să păcăleşti lumea întreagă, dar nu şi pe tine însuţi. Datorită nivelului mai înalt de conştiinţă care apare la valoarea 200, tentaţiile de violare a integrităţii în scopul realizării unor câştiguri sunt recunoscute şi respinse, în timp ce sub nivelul 200, acestea sunt justificate raţional fără a ţine seama de

consecinţe.

În urma cercetărilor de calibrare a conştiinţei, s-a verificat faptul că ţâecare omjsi dă seama inconştient când este minţit, lucru dezvălul F foarte repede pe baza testului kinesiologic care face imediat diferenţa dintre adevăr şi minciună. Răspunsul mai slab al musculaturii precum şi schimbările energetice din sistemul de acupunctură indică faptul că sesizareaudiferenţei dintre adevăr şi minciună e o calitate intrinsecă a energiei vitale, fiind reflectată în răspunsul corpului, chiar dacă mintea o neagă.

La nivelul 200, energia conştiinţei relaţionează cu integritatea raţiunii şi, în consecinţă, înşelăciunile retoricii sunt respinse ca slabe şi defectuoase. Prin acest pas înainte în cadrul evoluţiei, survine o diminuare semnificativă a cmoţionalităţii şi a fanteziei nerealiste. Astfel, viaţa devine mai puţin dramatizată, iar recompensa trecătoare a poziţionalităţilor eului îşi pierde atracţia. În plus, există o încredere mai mare şi un sentiment cuprinzător de securitate ce poate fi dobândit doar prin respectarea onestităţii interioare. Prin încercări şi greşeli, descoperim că preţul comp Tomisului nu merită riscul de a pierde încrederea conferită de integritate.

Expresii Sociale

Grija pentru ceilalţi şi capacitatea de responsabilitate socială apar peste nivelul 200. Faptul că 78% din populaţia lumii se situează sub nivelul 200 al conştiinţei (în America 49%) explică de ce este lumea aşa cum e, cu nesfârşitele sale conflicte, războaie, sărăcie, crime etc. Cercetările arată că sursa acestor probleme este mai degrabă endogenă decât exogenă.

Onestitatea faţă de propria persoană conduce la scăderea emoţiilor negative caracteristice câmpurilor energetice mai joase. Neliniştea, teama, insecuritatea şi vinovăţia se câinii nuează şi acelaşi lucru întâmplându-se şi cu frustrarea, resentimentele şi furia. Acum emoţiile

negative nu mai sunt defel bi nevenite, fiind considerate neplăcute atât pentru noi înşine, cât şi pentru ceilalţi. Discuţiile în contradictoriu, conflictele şi neînţelegerile nu mai sunt nici ele atrăgătoare. Cât priveşte difii cultăţile tranzitorii ale realităţilor sociale, ele sunt acceptate mai degrabă ca nişte aspecte normale ale existenţei umane decât ca insulte personale. Apare un dezgust progresiv faţă, de violenţă, ca şi faţă de teatralitatea extremismului politic şi ideologic, aşa cum confortul homeostatic de calm interior este preferat agitaţiei şi adrenalinei.

Cu o anume maturitate, se dezvoltă un simţ al umorului care înlocuieşte treptat atacurile şi izbucnirile ostile. Pacea şi liniştea care par plictisitoare nivelurilor mai scăzute ale conştiinţei, sun acum preferate pentru că acestea constituie perioade de calm îi care putem gândi şi contempla. Reflectarea devine mai importantă decât reactivitatea emoţională. Dorinţele sunt mai puţir solicitante, iar calitatea răbdării înlocuieşte impulsivitat ea şi intoleranţa faţă de întârzierea satisfacerii dorinţelor. La nivelul 200, viaţa devine mai intenţională, iar impulsivitatea scade. Fericirea personală devine un scop tangibil, iar recunoştinţa înlocuieşte resentimentele, auto compătimirea şi învinuirea altora. Experienţa subiectivă a lumii se îmbunătăţeşte, iar oamenii par mai prietenoşi şi mai ospitalieri. Strălucirea păleşte, iar excesele sunt înlocuite de echilibru. Curajul conduce către explorare şi facilitează dezvoltarea personală şi evoluţia conştiinţei.

Elementul cheie ce conduce la atingerea şi consolidarea curajului rezidă în acceptarea responsabilităţii personale. Această mişcare majoră necesită abandonarea erorii dualiste a victimei/făptaşului, care subminează socialmente integritatea prin învinovăţire şi scuze fundamentate pe teorii dualiste morale şi sociale relativiste, conform cărora o cauză exterioară sau condiţia socială înlocuiesc

autonomia personală, integritatea şi onestitatea. Astfel, curajul mai implică şi depăşirea identificării cu sistemele de credinţă cafe calibrează sub nivelul 200 şi se bazează pe învinovăţiri şi scuze. Chiar dacă există sau a existat o „cauză” exterioară, depinde numai de respectivul individ dacă poate să se ridice deasupra ei. Societatea este saturată de exemple ale unor astfel de fapte de curaj, chiar şi în faţa unor calamităţi Revere (de exemplu, Mccain, 2005). În mod empiric, ţ provocarea cu care curajul se confruntă în mod obişnuit este frica, la care se adaugă neîncrederea în sine şi teama de eşec. Curaiul nu înseamnă însă absenţa fricii ci determinarea de a o depăşi, care, atunci când reuşeşte, dezvăluie o putere ascunsă. Teama de eşec scade atunci când înţelegem faptul că suntem răspunzători pentru intenţie şi efort, dar nu şi pentru rezultat, care depinde de multe alte condiţii şi factori impersonali.

Sprijinite de inspiraţie, intenţia puternică şi dedicarea pot conduce în mod surprinzător la apariţia succesului în ciuda eşecurilor anterioare. Acest lucru dezvăluie capacitatea interioară pentru vitejie şi curaj, care conduce, ulterior „la creşterea semnificativă ajncrederii în sine. Multe încercări dure ale vieţii pot fi traversate doar cu ajutorul „unui tur de forţă” pe baza căruia se construieşte încrederea în sine.

Dinamica Eului

Nivelul 200 are tendinţa de a se consolida automat datorită echilibrului interior, alinierii la integritate şi adevăr şi a unei funcţionării reuşite. Dictonul care guvernează acest nivel este „să păstrăm linia de plutire” şi, asemeni unui vapor, ţine cursul drept, ferindu-se de efectele temporare ale valurilor vieţii.

Emoţiile inferioare încă mai crup periodic şi au nevoie de corectări, dar ele nu mai sunt căutate şi apreciate, fiind percepute mai degrabă ca inoportune.

Nivelul calibrat al conştiinţei este consecinţa alinierii la principiile spirituale. El ne conduce destinul şi

seamănă cu busola unui vas. Prin respectarea integrităţii, se acceptă defectele de caracter, care sunt considerate mai curând provocări menite ameliorării decât scuze pentru vinovăţie, auto-compătimire sau resentimente. La nivelul 200, obiectivele sunt centrate pe valori, iar realizarea lor este realistă şi posibilă.

Funcţia eului psihologic, aşa cum este văzută de psihanaliză, este aceea de a alinia personalitatea la realitatea socială a lumii exterioare şi, simultan, de a echilibra componenta de personalitate a conştiinţei (supraeul lui Freud) cu „cui ideal" (normele internalizate) împotriva pornirilor instinctuale primitive („id-ul). Funcţionarea defectuoasă a acestui mecanism conduce la apariţia unor condiţii şi caracteristici patologice cum ar fi proiectarea dezaprobării interioare, fricii sau instinctelor primitive asupra altora, aflaţi în lumea exterioară (de exemplu, învinovăţirea sau paranoia). Eşecul de a ne controla instinctele are ca rezultat apariţia unor valuri de furie reprimată, precum şi a fricii şi depresiei. Un supraeu exagerat sau sadic poate fi proiectat şi asupra altora, degenerând în trăsături rigide de caracter, ură de sine şi culpabilitate auto-punitivă. Este important ca aceste mecanisme să fie cunoscute, şi ele au fost cel mai bine descrise de Anna Freud în lucrarea *„Eul şi mecanismele de apărare* (1971).

O introspecţie reuşită necesită o estimare reală a limitelor dezvoltării şi toleranţei umane. Prin sporirea interioară a puterii spirituale, recompensele poziţionalităţilor inferioare ale eului: sunt respinse în favoarca plăcerii care apare în mod nafuraiprin înlocuirea lor cu corecţi tudinggşi integritatea.

De la nivelul 200 în sus încep să fie posibile relaţiile sociale responsabile. În timp ce nivelurile emoţionale mai scăzute coiiduc la coabitarea cu ceilalţi, la nivelul 200 intenţia se deplasează spre alinierea cu ceilalţi, precum şi către principiile reciprocităţii şi mutualităţii, în

defavoarea egocentrismului.

Fără intervenţia deformărilor narcisiste, capacitatea de testare a realităţii ia locul iluziilor şi pretextelor perceptuale. Fără intervenţia constantă a divergenţelor apare armonia, ca principiu esenţial de operare care face posibilă înţelegerea cu alţii şi coordonarea activităţilor. În consecinţă, apare aprobarea şi acceptarea socială. La rândul ei, fiecare etapă consolidează obiectivele şi motivaţiile integre. Neliniştile şi incertitudinile sunt acceptate ca normale şi concomitente cu dezvoltarea (o nouă slujbă, o nouă relaţie etc.).

Ca urmare a alinierii cu adevărul, la nivelul 200 apare o capacitate îmbunătăţită de a departaja adevărul de minciună, iar intelectul progresează semnificativ, dezvoltând capacitatea de a face diferenţa dintre retorica emoţională şi validitatea motivată şi confirmabilă. Apare, deci, abilitatea de a detecta pretextele şi iluziile prin care imaginaţia şi fantezia înlocuiesc logica şi echilibrul. Pentru că sub nivelul 200 al conştiinţei, adevărul se vinde pentru câştig, există o incapacitate de a se discerne între adevăr şi falsitate, iar erorile sunt acceptate fără nicio critică, pentru că sunt convingătoare. Astfel, sub nivelul 200 există o pierdere semnificativă în privinţa experimentării realităţii şi a capacităţii intelectuale. (Sub nivelul calibrat 200, oamenii sunt irteapabiU să utilizeze testul kinesiologic, obţinând adesea rezultate false.)

Sub nivelul 200 există capacitatea de procesare a „faptelor” (lineare), însă nu există încă şi abilitatea de recunoaştere a adevărului, care nu este linear şi depinde de capacitatea de a gândi abstract. Mintea Inferioară utilizează faptele pentru a sprijini poziţionalitatea, în timp ce Mintea Superioară respectă echilibrul, înţelesul şi acordul existent între nivelurile abstracţiei. În acest fel, progresiv, înţelesul se aliniază nivelurilor adevărului, mai degrabă ca o consecinţă normală a regulilor logicii şi raţiunii decât a dorinţei.

Sub nivelul 200, faptele sunt grupate fără a se ţine cont de categoriile de valoare egală, orice dovadă contrară fiind neglijată sau eliminată prin justificări raţionale. Astfel, Mintea Superioară trebuie să se supună disciplinei, legilor dialecticii şi cerinţelor integrităţii intelectuale.

Detectarea adevărului depinde astfel de recunoaşterea con* textului care influenţează şi categoriseşte profund înţelesul şi semnificaţia. În timp ce faptele, atunci când sunt asamblate louic pot fi citate ca „dovezi", adevărul se află la un nivel diferit de abstractizare şi poate fi materializat numai prin alte mijloace de confirmare. Chiar şi în cel mai bun caz, mintea omenească nu poate să facă diferenţa dintre „fapte" şi adevăr, respectiv dintre adevăr şi minciună. Detectarea adevărului este sprijinită de umilinţă şi de spiritul analizei echilibrate şi corecte. Un exemplu clasic este acela al fraţilor Wright care au fost ridiculizaţi cu „faptul" că avioanele sunt mai grele decât aerul şi, deci, incapabile să zboare. În plus, argumentul scepticismului a exemplificat suficient de mult că unele fapte selecţionate pot conduce la concluzii foarte eronate.

Depăşirea nivelului 200

La nivelul 200, imaginea lui Dumnezeu este asociată cu încrederea, justiţia, echilibrul autorităţii şi mecanismele care pol compensa lipsa perfecţiunii prin mântuire, cu acceptarea responsabilităţii pentru defecte şi cu strădania de a fi morali. Această imagine mai benignă a Divinităţii înlocuieşte proiecţiile antropologice caracteristice nivelelor mai joase, ce aruncă asupra lui Dumnezeu marile slăbiciuni ale omului, cum ar fi vanitatea, severitatea, furia, părtinirea, gelozia şi acordarea de favoruri de natură etnică şi geografică.

La nivelul 200, religia este respectată şi considerată mai curând o opţiune decât o ameninţare. Principiile de bază sunt evitarea păcatului, acceptarea responsabilităţii spirituale şi înlăturarea tentaţiei (aşa cum se spune şi în

rugăciunea „Tatăl nostru”). Rugăciunea este considerată deopotrivă o formă de veneraţie şi o confirmare a voinţei lui Dumnezeu, iar invocarea îndrumării apare ca o reacţie normală, drept consecinţă a umilinţei şi a acceptării defectelor de caracter. Astfel, moralitatea tinde să fie un obiectiv major, care se reflectă adeseori în atitudinile sociale responsabile şi în respectul pentru valorile tradiţionale. Deşi mai există încă teama faţă de Justiţia Divină, aceasta este atenuată de încrederea în corectitudinea, milostenia şi iertarea lui Dumnezeu.

A ne dedica integrităţii şi unei vieţi fără de păcat conduce la conştientizarea defectelor de caracter, ceea ce are ca rezultat umilinţa spirituală şi conştiinţa faptului că, fără ajutorul lui Dumnezeu, eul şi limitările sale sunt foarte greu (uneori chiar imposibil) de depăşit. Teama de păcat, deşi nu covârşitoare, este totuşi importantă. Ea conduce la afilieri şi interpretări religioase care sunt considerate deopotrivă raţionale şi consolatoare. Respectul pentru autoritate are ca efect acceptarea conceptelor religioase/spirituale, precum şi înţelegerea necesităţii credinţei.

Curajul este rezultatul unui act de voinţă prin care se ia decizia de acceptare a onestităţii şi integrităţii interioare ca pe nişte principii axiomatice de viaţă, care trebuie urmate în ciuda oricăror rezistenţe, tentaţii şi obstacole. Datoria faţă de sine şi faţă de alţii generează alinierea la principiile spirituale şi curajul de a depăşi aceste obstacole şi rezistenţe. Prin intenţie şi practică reuşită, vicisitudinile vieţii (deopotrivă interioare şi exterioare), devin ocazii de creştere a puterii. Aceasta este baza solidă a încrederii în sine, în Dumnezeu, în adevărul spiritual, în viaţa însăşi.

CAPITOLUL 10
Neutralitatea
(Nivelul calibrat 250)
Introducere

Energia devine foarte pozitivă la nivelul Neutralităţii, căci acesta este definit de eliberarea din poziţionalităţile caracteristice stadiilor inferioare. Sub nivelul 200, conştiinţa tinde spre dihotomii şi poziţii rigide, fapt care constituie un impediment într-o lume mai curând complexă şi multifuncţională decât în alb şi negru.

Abordarea unor atare poziţii dualiste creează polarizare care, la rândul ei, generează opoziţie şi diviziune. Aşa cum se întâmplă şi în artele marţiale, o poziţie rigidă devine un punct vulnerabil; ceea ce nu se îndoaie este în pericol să se spargă. Ridicându-se deasupra barierelor sau opoziţiilor ce disipează energia, condiţia Neutralităţii permite abordarea problemelor într-un mod flexibil şi realist. A fi neutru înseamnă a fi relativ neataşat de consecinţe şi eşecuri, neîmplinirea unui diurn nemaifâind considerată frustrantănspăimântătoare sau o înfrângere.

O persoană aflată la nivelul Neutralităţii poate spune „Bine, dacă nu voi reuşi să primesc acest serviciu, voi găsi altul”. Acesta este începutul încrederii interioare în sine. A simţi şi înţelege puterea înseamnă a nu te lăsa intimidat, dar în acelaşi timp a nu dori. Neapărat să demonstrezi ceva. Aşteptarea că viaţa, cu suişurile şi coborâşurile ei va fi. În fond, bună dacă ne putem adapta, este o atitudine proprie nivelului 25C.

Oamenii aflaţi la nivelul Neutralităţii au simţul bunăstării. Emblema acestui nivel e încrederea în capacităţile necesare pentru a trăi în lume. Acesta este nivelul Siguranţei. Cu oamenii din acest nivel este uşor să te înţelegi şi în preajma lor te simţi în siguranţă, pentru că ei nu sunt interesaţi de dispute, competiţii şi vinovăţie. Ei ne transmit încredere fiind ei înşişi, pe fond, netulburaţi din punct de vedere emoţional. Această atitudine evită judecăţile şi nu conduce la vreo nevoie de a controla comportamentul celorlalţi. În acelaşi timp, trebuie spus că oamenii Neutri preţuiesc în aceeaşi

măsură libertatea personală şi a celorlalţi.

Discuţie

Curajul are motivaţia şi puterea de a depăşi rezistenţele, de a face faţă provocărilor şi de a trece peste ele cu forţă şi hotărâre, fapt care îi dezvoltă, în schimb, capacitatea de a aplica deciziile. Curajul este necesar pentru că, la acest nivel, se observă îneş unele probleme şi dificultăţi, ce necesită efort şi determinare pentru a fi depăşite. Astfel, obstacolele pot fi în fond nişte proiecţii care nu rezultă din realitate, ci din poziţionalităţile reziduale. Curajul poate anticipa dificultăţile cu care se poate confrunta, cum ar fi disconfortul, respingerea, incertitudinea sau anxietatea?

Prin contrast, nivelul Neutralităţii nu proiectează percepţii dualiste pentru că a depăşit poziţionalităţile precum obstacolele aflate la nivelul Curajului şi care sunt create de îndoială, anxietate, anticipare sau nefamiliaritate. De aici rezultă libertatea de ajnu investi emoţional în realizarea obiectivelor narcisiste: Neutralitatea nu este interesată de câştiguri egoiste, de controlarea altora ori de alte câştiguri. Ea se mulţumeşte mai mult să atragă decât să promoveze. Neutralitatea este benignă şi nu este înclinată nici să se prosterneze în faţa strălucirii, dar nici să-şi minimizeze importanţa; ea nu este interesată să convingă, să constrângă, să intimideze sau să ameninţe. În cadrul Neutralităţii fiecare este liber să încerce să „dovedească” orice despre sine. De asemenea, aceasta nu este atrasă de cauze. În consecinţă, Neutralitatea este paşnică şi preţuieşte liniştea şi calmul. Ea mai reprezintă şi un nivel lipsit de solicitări, presiune sau necesităţi narcisiste.

Atitudinea care caracterizează în general acest nivel este interesul, dar nu implicarea emoţională, ceea ce permite instalarea lejeri taţii, pentru că nimic nu este cu adevărat „în joc”. Nu există vreo obligativitate He „cucerire” sau „câştig”. Astfel, neutralitatea este relativ

independentă şi bucuroasă de a fi ceea ce ejsţe. „Dacă vrei bine, dacă nu la revedere” este o atitudine de încredere şi valoare intrinsecă, care nu are nevoie de nimic de la alţii.

Nivelul Neutralităţii este confortabil şi relativ lipsit de anxietate pentru că nu plasează supravieţuirea în raport curezultatele preconcepute. Astfel, sursa fericirii nu este proiectată în exterior (către alţii sau către lume), ceea ce conduce la o relativă securitate şi libertate interioară. Neutralitatea este, de asemenea, scutită de anxietatea socială a ameninţării şi, deci, nu cunoaşte paranoia. Atitudinea de „laissez-faire” îi permite afişarea unei Cordialităţi comode pentru căpu este nimic „în joc” care să ceară Iprobare din partea celorlalţi. Libertatea Neutralităţii este consecinţa abandonăm poziţionalităţilor, condiţiilor şi aşteptărilor. Necesităţile narcisiste şi egocentrice nu măr sunt dominante acum. În consecinţă, nivelul Neutralităţii nici nu suferă de lipsă şi nici nu este condus de dorinţe, nevoi ori obligaţia de „a face” ceva sau de a lua poziţii în problemele sociale; el include, deci, flexibilitatea.

În Neutralitate există dumnezeu este hun, iar de aici rezultă încrederea în înţelepciunea Divină, care nu ţine – cont de limitele omului. Astfel, Dumnezeu reprezintă într-adevăr sursa libertăţii pentru că Divinitatea nu pare să mai fie o ameninţare de care să ne fie teamă şi pe care să o urâm – şi, în Consecinţă, pe care să o negăm.

Expresiile sociale ale acestui nivel al conştiinţei sunt definite de coexistenţa comodă. Neutralitatea nu este interesată de Conflicte sau de participarea la mişcări revoluţionare ori la.: proteste. Acest aspect ar putea fi perceput ca pasivitate, când, de „fapt, este vorba de stabilitate, care nici nu promovează schimbarea, dar nici nu i se opune. Astfel, seninătatea Neutralităţii, oferă un echilibru în excesele transformărilor sociale şi un refugiu din faţa emoţionalităţii, care permite reflecţia şi evaluarea calmă.

Poziţionalitatea are ca rezultat percepţii dualiste, iar acest ea sunt consecinţa deformărilor egoiste şi a limitelor inerente ale eului. Percepţiile proiectate sunt confundate cu realitatea, iar accentul este dat de câştigul sau pierderea imaginară. Prin contrast, Neutralitatea este consecinţa non-atasamentuhil fiind astfel relativ lipsită de deformările induse de valorile şi opiniile proiectate, i Este important să facem diferenţa între non-ataşament şi detaşare. Detaşarea indică retragere şi negaţie, conducând la indiferenţă (care este, prin ea însăşi, o formă de apărare împotriva temerii de ataşament). Detaşarea progresivă conduce la plictiseală, la platitudine, precum şi la diminuarea vitalităţii şi a 1 bucuriei de a trăi. Dacă este urmărită cu regularitate, detaşarea conduce în cele din urmă la „Vid”, despre care adesea se crede în mod eronat că reprezintă Iluminarea sau starea Buddhică descris! în sanscrită ca „*cinatta* Deşi Vidul este o stare foarte impresiox nantă, cea absolută este Totalitatea. Vidul. Este nonliniar, ceea ce este important, dar este, totodată, lipsit de Iubirea Divină care, de asemenea, este nonliniară. Adevăratele condiţii ale Totalităţii sunt în esenţă foarte diferite de Neant. (Subiectul e discutat pe Larg în capitolul 18).

Calea către Iluminare trece mai degrabă prin non-ataşare decât prin negare. Pentru a înţelege acest lucru, este important să realizăm că energia nonliniară a conştiinţei este intrinsecă în domeniul linear şi cănon-ataşamentul înseamnă de fapt nont dependenţă faţă de formă. Non-ataşamentul nu înseamnă nici atracţie, nici aversiune. Prin contrast, detaşarea conduce adesea la aversiune şi evitare. Non-ataşamentul permite eliberarea din atracţia exercitată de valorile şi anticipările proiectate (precum, câştigul). Lipsită de teama de atracţie sau aversiune. Neutralitatea permite participarea şi bucuria de a trăi, pentru că viaţa devine mai mult un joc decât o implicare cu înaltă responsabilitate. Aceşti lucru este conform învăţăturilor

lui Tao, prin care fluxul vieţii nu este nici căutat, nici îndepărtat. În acest fel, viaţa devine simplă, plăcută şi lipsită de efort. Aşa cum a arătat, de altfel, Sf. Francisc din Assisi: „poartă lumea ca pe o haină uşoară”.

La nivel experimental, viaţa cotidiană este un divertisment \ în care nimic nu are prea mare importanţă. Dacă nu există nicio miză, nu există nici teama de pierdere, nici trufia eului de a avea un câştig.

Acolo unde Curajul vede provocări, Neutralitatea percepe mai degrabă principii şi indicaţii decât solicitări sau regulamente rigide. În Neutralitate este absolut normal să acceptăm sau să refuzăm o opţiune, pentru că nu există nimic de dovedit sau de câştigat. În consecinţă, Neutralitatea permite o mare flexibilitate şi detaşare.

Din punct de vedere psihanalitic, la nivelul Neutralităţii.

„Aspectele pozitive ale eului normal şi sănătos reuşesc să păstreze un echilibru între funcţiile interioare şi exterioare. „Impulsurile primitive sunt recunoscute şi respinse ca fiind obţiu nidefăv o r a – «ttile. Intelectul este lipsit de emoţionalităţi deformate, ceea ce permite instalarea realităţii sănătoase şi integrării sociale. Conştiinţa (supraeul) a fost atenuată, astfel încât nu este necesar ca atitudinile interioare să fie proiectate asupra altora. Natura, umană, inclusiv pornirile. Sale animalice, este acceptată ca nor. Majă şi, în consecinţă, nu trebuie să fie respinsă, reprimată, negată sau proiectată asupra altora. Astfel, nteutralitatea este necritică faţălâb inconveniente 1 e vieţii fizice, emoţionale şi sociale.

Nivelul Neutralităţii este însoţit de sentimente de securitate şi siguranţă ce apar ca o consecinţă a non-defensivităţii şi nonpoziţionalităţii, însoţite de lipsa fricii, culpabilităţii sau tendinţei de a-i judeca pe alţii. La acest nivel, mai survine şi o uşurare faţă de solicitările nesfârşite ale nevoilor şi imperativelor narcisiste. Neutralitatea nu este nici cinică, nici imperativă, şi nici nu încearcă să convingă pentru a-şi atinge obiectivele.

Ea acceptă progresul, schimbarea şi evoluţia conştiinţei fără rezistenţă sau anticipare; pur şi simplu, pluteşte de-a lungul râului vieţii prin decizie şi acceptare şi nu prin ceea ce am putea percepe greşit ca fiind pasivitate sau indiferenţă.

Pacea şi calmul Neutralităţii constituie o uşurare bineveniţi pentru toţi aceia care au depăşit nivelurile inferioare şi auj supravieţuit suferinţei interioare. Acesta poate fi considerat ca înţ nivel de recuperare pentru spiritul/sufletul care s-a smuls din: mlaştina disperării, depresiei, suferinţei, vinovăţiei, fricii şi a căutării frenetice a câştigului, aprobării şi acumulării egoiste a bogăţiilor pământeşti, doar pentru a le transforma pe toate în cenuşă. În loc de a-l regreta, Neutralitatea priveşte trecutul ca pe ceva instructiv şi educativ. Multă lume alege să-şi petreacă viaţa la acest nivel al recuperării şi însănătoşirii interioare.

Trebuie spus însă, că, deşi Neutralitatea este în mod subiect tiv o stare foarte favorabilă comparativ cu nivelurile de sub ea, mii constituie încă o expresie a bucuriei şi a radianţei Divinităţii sauă a iubirii şi compasiunii depline. Neutralitatea nu distruge viaţa *şi*] nici nu-i opune rezistenţă, dar nu este niciun contribuitor activ*] Ea serveşte viaţa printr-o participare lipsită de rezistenţă şi refuză; să devină un mijloc de descurajare. Acest nivel este esenţialulente unul tăcut, care nici nu contribuie la panorama vieţii, daţi nici nu o diminuează, în Neutralitate, suntem recunoscători că am scăpat de casa interioară a oglinzilor prin renunţare şi abandonare. Nu mai suntem robii axiomelor „este imperativ să „sau „trebuie să”. Nu mai este necesar să fim „câştigători”, „plini de succes” şi să obţinem; aprobare sau acceptare. Nu este necesar să avem dreptate şi nici să obligăm pe altcineva să „facă ceva” în legătură cu problemele lumii. Totuşi, în final, datorită alinierii la principiile spirituale, conştiinţa evoluează în virtutea inspiraţiei care caută acordul prin; voinţă. Astfel, echilibrul interior se

deplasează dinspre neutralitate! spre o latură şi mai pozitivă a scalei conştiinţei, datorită intenţiei sprijinite de credinţă şi de entuziasmul unui scop pozitiv.

Datorită non-rezistenţei, energia spirituală a afecţiunii împinge sufletul spre niveluri şi mai înalte de conştienţă şi expresie. Potenţialul de dezvoltare al iubirii necondiţionate şi al compasiunii absolute atrage o apreciere sporită a frumuseţii şi progresului spiritual, ca o consecinţă a veneraţiei şi rugăciunii. Astfel.

prin non-rezistenţă, se deschide uşa prin care energia Graţiei Divine dă un impuls evoluţiei conştiinţei, iar voinţa personală devine afirmativă fiind atrasă către Divinitate prin căldura interioară progresivă a Radianţei Iubirii Divine. Activarea potenţialului spiritual este o consecinţă a non-rezistenţei, care se aseamănă unei flori care se deschide şi reacţionează la căldura soarelui datorită calităţilor sale naturale impregnate de Creaţia însăşi.

CAPITOLUL 11

Disportibilitatea

(Nivelul calibrat 310)

Introducere

Acest nivel de energie foarte pozitiv poate fi considerat o poartă spre nivelele superioare ale conştiinţei. Dacă, de exemplu, cei aflaţi la nivelul Neutralităţii se descurcă bine la locul de muncă, la nivelul Disponibilităţii avem de-a face cu excelenţa, succesul în orice încercări fiind un lucru obişnuit. Aici dezvoltarea este rapidă pentru că aceşti oameni sunt aleşi pentru a avansa. Pe de o parte, Disponibilitatea implică depăşirea rezistenţei interioare în faţa vieţii şi pe de alta, deschiderea de a lua parte la ea. Sub nivelul 200 oamenii tind să fie limitaţi, dar la nivelul 310 are loc o mare deschidere. La acest nivel oamenii devin foarte prietenoşi, iar succesul economic şi social pare să urmeze automat. Spre exemplu, cei binevoitori nu sunt

îngrijoraţi de şomaj; ei vor accepta orice slujbă, ori îşi vor crea propria afacere şi carieră. Nu se simt înjosiţi de funcţiile de execuţie sau de a porni de jos. Sunt îndatoritori faţă de ceilalţi şi contribuie la binele societăţii. De asemenea, ei sunt deschişi faţă de problemele interioare şi nu se confruntă cu blocaje majore în procesele de învăţare.

La acest nivel, stima de sine este ridicată, fiind întărită de feed backul pozitiv primit de la societate în forma recunoaşterii, aprecierii şi recompensei. Cel binevoitor şi disponibil este empatic şi sensibil la nevoile celorlalţi. Ei sunt cei ce construiesc societatea şi principalii contribuitori ai acesteia. Au capacitatea de a se corija pe ei înşişi, dat fiind că tind să înveţe din propriile experienţe. Depăşind Mândria, ei sunt dispuşi să-şi privească în faţă defectele şi să înveţe de la alţii. La acest nivel, oamenii devin studenţi excelenţi. Ei sunt uşor de instruit şi reprezintă o consF derabilă sursă de putere pentru societate.

Discuţie

Dedicarea spirituală şi efortul aduc compensaţii neanticipate ce confirmă validitatea angajamentului. Se dovedeşte că sacrificiile merită pe deplin efortul. Recunoştinţa spirituală este o sursă neaşteptată de plăcere, ce aduce cu sine un sentiment de bine care constituie consecinţa creşterii fluxului de energie spirituală. Survine un sentiment mai intens de vitalitate şi apreciere a vieţii, pe măsură ce calităţile sale se îmbunătăţesc progresiv. Experienţa este subiectivă nonliniară şi subtilă, dar foarte puternică. Încrederea şi optimismu înlocuiesc îndoiala, neîncrederea, împotrivirea şi cinismul. Lupte este înlocuită cu tihna, iar viaţa însăşi devine în mod natural atrăgătoare şi plăcută.

Prin renunţarea la rezistenţă, este necesar un efort mai mic pentru a funcţiona în lume. Recompensele dezvoltării spirituale devin motivaţii automate ce se transformă în entuziasm ca o consecinţă a unei percepţii

mai pozitive asupra sinelui şi vieţii. Viaţa devine mai degrabă un motiv de plăcere decât unul de rezistenţă, fiind însoţită de o anticipare pozitivă. Motivaţia este consecinţa inspiraţiei şi nu a dorinţei de câştig. În acest sens, s-a descoperit că renunţarea la recompensele negative ale poziţionalităţi lor şi scopurilor egocentrice are ca rezultat beneficii interioare mult mai importante.

Disponibilitatea este veselă, binevoitoare şi voluntară. Ea are energia suplimentară care altfel ar fi fost risipită pentru rezistenţă; amânare şi nemulţumire. Disponibilitatea energizează îndeplinirea dorinţelor altora şi, în acest fel, expresia ei socială este binevoitoare şi umanitară. Este atitudinea „bunului Samaritean", precum şi cea a încrederii sociale.

Energia Disponibilităţii este, de asemenea, şi nivelul Regulii de Aur: „Faceţi altora ceea ce aţi vrea să vi se facă vouă". În relaţiile, reuşite, acest lucru are ca rezultat o reciprocitate între parteneri şi companioni. Această reciprocitate e rezultatul alinierii la bunăstarea fiecăruia şi nicidecum a implicării emoţionalităţii animalice, care conduce adesea la inconveniente supărătoare. Reciprocitatea face ca partenerii să împartă beneficiile, în timp ce implicarea induce o relaţie mai degrabă „dificilă" din cauza faptului că fiecare va trage spuza pe turta lui, dorind un grad maxim de control.

Disponibilitatea este mai degrabă generoasă decât avidă de câştig sau dominaţie, iar relaţiile din cadrul său implică servirea dezyo) ţării şi obiectivelor tuturor, nu doar a celor proprii. Disponibilitatea este deci armonioasă şi se exprimă mai degrabă printr-o atitudine de tip „câştig-câştig" decât prin cea caracteristică nivelurilor mai joase, în care viaţa este percepută ca o dihotomie „câşti g-pi erdere".

Contribuţia la bunăstarea şi fericirea altora este recompensantă şi conduce la descoperirea că generozitatea este prin ea însăşi o re. Compensa. Unii oameni sunt atât delimitaţi încât experimentează acest

sentiment doar cu animalele lor de casă favorite, dar cel puţin, este un început. Adevărata generozitate nu aşteaptă niciun fel de recompensă pentru că nu există constrângeri. Capacitatea pentru Disponibil itale este latentă la majoritatea oamenilor şi iese la suprafaţă ca reacţie la catastrofele majoreTAdevărata bunăvoinţă nu Caută recunoaşterea şi înici nu este motivată de inflamarea eului. Foarte multe persoane, cu adevărat caritabile, consideră că este o onoare să aibă permisiunea de a-i servi pe alţii şi nu sunt conştienţi de faptul că acest lucru serveşte în acelaşi timp şi acumulării de merite karmice.

Disponibilitatea atrage abundenţă şi reacţii de sprijin, care nu apar ca urmare a căutării, ci a unui răspuns de tipul „cine se aseamănă se adună”. Recunoştinţa este consecinţa unei atitudini generoase care contribuie la atracţie.

O poveste adevărată a unei cunoştinţe pe care o cheamă Greta exemplifică perfect cele de mai sus. Ea a venit în Statele Unite din Irlanda şi, având o educaţie medie şi-a căutat de lucru ca fată în casă. Şi-a găsit o slujbă ca femeie de serviciu pe proprietatea foarte mare a unei familii înstărite şi importante din punct de vedere social. Disponibilitatea ei plină de bunăvoinţă a făcut să fie promovată ca menajeră. Ka se ocupa de toate necesităţile familiei, călătorind alături de aceasta prin lume în condiţii de lux. Tatăl familiei avea multe investiţii şi, din când în când, îi mai dădea Grelei, la cină, câte un pont în legătură cu bursa de valori. Destul de ciudat, acţiunile Grelei creşteau vertiginos. Cu timpul, recomandările ocazionale au făcut ca portofoliul Gretci să crească continuu, în ciuda relativ frecventelor fluctuaţii ale bursei.

În final, ca şi-a vândut acţiunile pentru o investiţie imobiliară în Mahnattan (New York) şi a devenit milionară. În ciuda averii sale de acum considerabile, Greta a continuat să fie dedicată familiei în care copiii

deja crescuseră, începuseră să iasă la petreceri, se căsătoriseră etc.

Într-o zi, a primit un telefon de la un unchi mai îndepărtat care venea în vizită din Irlanda. Acesta a sunat câţiva membri ai familiei, dorind să se întâlnească cu unul din ei la New York, ceea ce constituia o adevărată excursie, iar Greta a fost singura care a fost de acord să facă acest drum. Au luat prânzul împreună şi apoi unchiul s-a întors înapoi în Irlanda. Câţiva ani mai târziu, acesta a murit şi i-a lăsat Gretgi o proprietate enormă (care valora mai multe milioane de dolari), ca recunoştinţă pentru prietenia ei.

Greta şi-a continuat munca de menajeră la aceeaşi familie, deşi devenise de mai multe ori multimilionară. La înmormântarea sa au participat sute de oameni cu care se împrietenise şi pe care-i ajutase de-a lungul anilor. În testamentul său, o mare parte din avere a fost lăsată pentru opere de caritate, dar a rămas suficient pentru a-i face foarte bogaţi pe toţi copiii şi rudele sale. În legătură cu povestea Gretei, îmi aduc aminte de o remarcă recentă a unei alte cunoştinţe „Ştii, un milion de dolari nu mai contează chiar aşa de mult”.

Disponibilitatea (calibrată la niveluL310) se află în contrast cu „facerea de bine” (calibrată la nivelul 190) care caută să impună con? trolul şi propriile valori asupra altora.

Dinamica eului în Disponibilitate

Prin aliniere şi dedicare spirituală, nivelul energiei spirituale creşte şi activează puternic chimia şi fiziologia emisferei cerebrale drepte (după cum arată graficul Funcţionării Creierului). Acest lucru modifică percepţiile şi eliberează neurotransmiţători anabolici şi endorfină în creier. În felul acesta, lumea este percepută ca fiind mai blândă, mai prietenoasă şi mai generoasă. Atingerea obiectivelor este facilitată mai degrabă prin internalizarea lor decât prin proiectarea către condiţiile exterioare. Astfel, câştigul este internalizat şi considerat

o creştere interioară reuşită.

Acţiunile şi deciziile sunt motivate de intenţii bune şi conduc la alegerea opţiunilor pozitive. Integritatea intenţiei este conformă unei conştiinţe pozitive şi are ca rezultat un respect de sine sănătos, independent de opiniile altora sau de câştigurile exterioare. Acest lucru generează autonomie şi satisfacţie, care apar ca rezultat al îndeplinirii potenţialelor interioare.

Dorinţa dezvoltării interioare şi căutarea perfecţiunii apar concomitent în cadrul alinierii spirituale, care devine un mod de jriaţă. Perfecţiunea spirituală devine un „eu-ideal”, care îşi manifestă influenţa mai degrabă prin atracţie decât prin promovare.

Ca o consecinţă a renunţării la eul narcisişt, apare o reducere a deformărilor perceptuale ce sunt rezultatul poziţionalităţilor egocentrice. Acum este mai uşor să acceptăm imperfecţiunile uţnâne care, la nivelul Mândriei, ar fi fost abordate prin furie, negare, vinovăţie sau proiecţie către exterior. Cu o conştiinţă pozitivă, greşelile şi erorile pot fi recunoscute şi corectate, fără o atitudine defensivă şi fără pierderea respectului de sine. Survine şi o creştere a deschiderii către umor şi către capacitatea de a ne amuza de propriile slăbiciuni omeneşti (de exemplu, a greşi este omeneşte, a ierta este Dumnezeieşte).

Nivelul Disponibilităţii este eficace în lume pentru că nu se împiedică de rezistenţă, iar atunci când se combină cu devotamentul, devine capabil să străpungă barierele interioare ale sistemului de credinţă axat pe „nu pot” pentru a ajunge la „pot”. Alte devize sunt „lasă capul în jos, continuă să mergi şi urmează-ţi visul”, „când drumul este greu, numai cei puternici îl continuă”, „mergi drept înainte, orice s-ar întâmpla” sau „creează-ţi propriile oportunităţi”. În centrul acestor devize şi filosofii se află disponibilitatea de acceptare a responsabilităţii şi răspunderii proprii şi refuzul de a

plasa vinovăţia şi responsabilifâfean-n exterior.

Depăşirea nivelului Disponibilităţii

La nivelul 310 succesul rezultă dintr-o convingere interioară asupra valorii personale. Optimismul ce rezultă de aici încura... Jează dezvoltarea şi creşterea ulterioară, ca şi afirmarea valorii deopotrivă practice şi subiective a alinierii la căutarea adevărului spiritual şi a principiilor sale. Creşterea puterii interioare confirmă realitatea operaţională a principiilor spirituale, căci fructele lor constituie adevărurile revelate. Atitudinile şi acţiunile eficace constituie recompense şi impulsuri. Depăşirea cu succes a limitelor prealabile încurajează şi mai mult explorarea spirituală şi principiile fundamentale.

Limita acestui nivel este dată de concentrarea asupra personalităţii şi de identificarea cu aceasta, în timp ce, în realitate, dezvoltarea se datorează radianţei Sinelui. Disponibilitatea de abandonare a limitei este susţinută în virtutea iluminării progresive a Sinelui. Iluzia constă în faptul că „eul" personal ar reprezenta realitatea fundamentală – şi trebuie depăşită, lucru posibil datorită elanului pozitiv al Disponibilităţii. Totuşi, Disponi*»bilitatea îşi consideră principiile şi convingerile ca pe o forţă de propulsare ca şi când sursa s-ar afla în interior. Astfel, apare convingerea că sinele personal stă la baza succesului.

Limitarea primară rezidă în identificarea sursei vieţii cu o personalitate, separată, care devine identificabilă cu voinţa. Totuşi, trebuie înţeles că tot ceea ce se întâmplă apare ca o consecinţă a potenţialului care se manifestă atunci când condiţiile sunt adecvate, respectiv că voinţa şi intenţia constituie factorul declanşator, dar nu şi cauza evoluţiei.

Practica spirituală a serviciului. Altruist este denumită în mod tradiţional „Karma yoga", şi atunci când este combinată cu rugăciunea şi devotamentul, este transformativă. Aceasta a fost calea lui Mahatma Gandhi.

Disponibilitatea sprijină intenţia şi facilitează procesul de purificare a evoluţiei spirituale care, adesea, reclamă disponibilitatea confruntării cu disconfortul interior pentru a putea atinge un obiectiv superior. Disponibilitatea implică mai multă energie (necesară efortului de depăşire a obstacolelor şi opoziţiilor). Ea mai necesită şi acceptarea unor perioade de suferinţă, menite atingerii obiectivelor mai înalte. Totodată, cuprinde şi o atitudine pozitivă faţă de procesul de învăţare şi acumulare necesar angajamentului spiritual. Disponibilitatea este o atitudine pozitivă, în contrast cu încăpăţânarea (care constituie o formă de rezistenţă). Abandonarea poziţionalităţilor este consecinţa disponibilităţii şi, prin urmare Teonstituie o calitate importantă a efortului spiritual interior serios.

CAPITOLUL 12
A ceeptarea
(Nivel calibrat 350)
Introducere

La acest nivel al conştientei are loc o transformare majoră în ceea ce priveşte înţelegerea faptului că, sursa şi creatorul experienţei de viaţă ale unui individ sunt chiar el însuşi. Asumarea unei atare responsabilităţi este proprie acestui nivel de evoluţie, caracterizat de capacitatea de a trăi în armonie cu foirţelejvieţii.

Toţi oamenii din nivelele inferioare pragului 200 înclină să fie lipsiţi de putere şi se privesc pe ei înşişi ca pe nişte victime aflăte la cheremul valurilor vieţii. Acest fapt îşi are originea în credinţa că sursa fericirii sau cauza problemelor cuiva se află „în afara acestei lumi”. Prin înţelegerea faptului că sursa fericirii e în noi înşine, acest nivel aduce cu sine un salt imens. În acest stadiu nu mai atribuim unui ceva „supranatural” capacitatea de a ne face fericiţi şi nici dragostea nu mai este privită drept ceva dat şi apoi luat înapoi de un altul ci izvorând din noi înşine.

Acceptarea nu trebuie confundată cu pasivitatea, care constituie un simptom al Apatiei. Forma de acceptare de care ne ocupăm acum permite angajarea în viaţă şi în circumstanţele acesteia, fără a încerca însă să ne aliniem viaţa unei planificări. Odată cu acceptarea (dat fiind că am depăşit negarea) avem de-a face cu percepţia şi calmul emoţional. Vedem acum lucrurile fără a le maldeforma sau înţelege greşit şi, în acelaşi timp, contextul experienţei ni se lărgeşte în aşa fel încât devenim capabili să vedem lucrurile în ansamblu. În esenţă, acceptarea implică echilibrul, măsura şi caracterul potrivit.

Cei aflaţi la nivelul Acceptării nu sunt interesaţi să determine ce anume este rău sau bun, ci se dedică rezolvării pro, bicmelor. Slujbele dificile nu le creează vreun disconfort şi nici descurajare. Obiectivele pe termen lung încep să devină prevalente faţă de cele pe termen scurt; autodisciplina şi stăpânirea domeniului lor de activitate devin şi ele un loc comun.

La nivelul Acceptării nu mai suntem polarizaţi de conflicte sau opoziţii; înţelegem că şi ceilalţi oameni au aceleaşi drepturi ca noi şi respectăm acest lucru, pentru că punem preţ pe echitate. Dacă nivelele inferioare sunt caracterizate de rigiditate, la acest nivel începe să apară pluralitatea, ca o formă de rezolvare a problemelor. Prin urmare, acest nivel este eliberat de discriminare st intoleranţă. De asemenea, există o conştienţă a faptului că egalitatea nu exclude; că acceptarea, mai curând decât să respingă» uneşte şi înglobează.

Discuţie

Nivelurile conştiinţei situate mai jos de valoarea 350 reflectă o dominaţie a percepţiei prin poziţii emoţionale şi valori prezumtive la aceste niveluri emoţiile sunt aspre şi distructive şi, în consecinţă, generatoare de conflicte şi lupte. La nivelul 200, emoţionalitatea se îndepărtează de negativitate şi se îndreaptă către o abordare pozitivă a lumii şi a sinelui, devenind un sprijin pentru viaţă. La

nivelul 310, emoţionalitatea şi voinţa sunt predominant pozitive, dar încă reprezintă porniri emoţionale. La nivelul 350, prin acceptare, liniştea înlocuieşte emoţiile tulburătoare, astfel încât emoţionalitatea păleşte în loc să determine scittimentele.

La nivelul 350, dorinţa eului narcisist de a-i controla pe alţii este redusă la tăcere prin încetarea tendinţei de a judeca şi a dorinţei sale intrinsece de a-şi promulga punctele de vedere. Mentaţiile spiritului dualist se diminuează, aşa cum fac şi judecăţile bazate pe dihotomia dintre bine şi rău. Alegerea apare mai degrabă în forma libertăţii opţiunilor decât a categoriilor moralizatoare.

Dat fiind nivelul de conştiinţă al lumii, a alege vanilia înseamnă să vezi ciocolata ca pe un rival, un duşman sau o calitate care trebuie detestată. La nivelul 350, există libertatea de a vedea că ele nu sunt, de fapt, decât opţiuni alternative, aşa încât putem alege o anumită aromă tară să o demonizăm pe cealaltă. Astfel, apare o atenuare a constrângerii generate de etichetarea opţiunilor în forma unor grade de dezirabilitate şi aversiune.

Foarte importantă la acest nivel este şi utilizarea capacităţii pentru Disponibilitate (care a fost dobândită anterior, la nivelul 310). Succesul nivelului 350 se bazează pe disponibilitatea de aplicare a principiului iertării, în scopul echilibrării moralităţii şi a tendinţei de a judeca. Astfel, spiritul răzbunător este înlocuit de compasiune, care permite o mai mare armonie precum şi o stare: de bine interioară, interpersonală şi socială. Devine evident că teroarea are nevoie mai degrabă de corectare, iertare, şi compasiune, decât de justificarea unor atitudini sau acţiuni punitive.

V Renunţării la atitudinea critică i se opune suficienţa eului inflamat, careapare ca rezultat al autoaprecierii sale ca arbitru al moralităţii. Acceptarea nu atrage negarea, ci înlocuirea acesteia cu – percepţia

realistă şi cu recunoaşterea limitelor intrinsece. Ea nu se! Simte obligată „să ia poziţie" sau măsuri în legătură cu ceea ce observă, după cum nici nu încearcă să „repare" ceva. În consecinţă, Acceptarea poate observa şi accepta limitele existenţei umane şi neajunsurile lumii, fără a-şi pierde echilibrul şi seninătatea.

Acceptarea este un rezultat al înţelepciunii şi al renunţării la poziţionalităţi prin faptul că acceptă că expresiile variate ale vieţii sunt în acord cu voinţa Divină şi că, în acest fel, Creaţia este extrem de variată în exprimările şi în evoluţia sa. Acceptarea „nu face diferenţa dintre dualităţile „orizon" sau „alb/negru" şi poate depăşi tentaţia de a fi critică. Acceptarea realizează că atributele observate sunt caracteristice naturii umane şi constituie) reflexii ale karmei individuale sau de grup. Societatea cuprinde o mixtură de niveluri diferite de dezvoltare evoluţionistă, incluzând o panoramă de opţiuni şi căi alternative de a pătrunde în „casa oglinzilor" existenţei.

La nivelul 350, Acceptarea este inofensivă pentru că nu încearcă să-i judece, să-i controleze, să-i schimbe sau să-i domine pe alţii. Ea nu vrea nici să „salveze lumea", nici să o condamne în multiplele ei forme de exprimare. Prin abandonarea dorinţei de a-i schimba şi controla pe alţii, apare o libertate reciprocă de a nu fi controlabil prin opiniile, valorile şi aprobarea altora. Lipsa necesităţii de a fi aprobat de către alţii atrage după sine dispariţia obligativităţii de a căuta şi dori cu ardoare acordul social. Totuşi, acest lucru e diferit de pasivitate sau indiferenţă care, prin natura lor, îi dezavuează pe ceilalţi.

Dinamica eului în Acceptare

Acceptarea se aplică atât lumii interioare, cât şi celei exterioare. Prin educaţie spirituală, devine evident faptul că eul, prin structura sa intrinsecă, este predispus la erori de percepţie şi că, prin disponibilitatea de renunţare la poziţionalităţi. Aceste tul –, burări de

percepţie sunt depăşite. Maturitatea Acceptării include capacitatea de a accepta cu seninătate atât limitele personale, cât şi cele general umane fără pierderea respectului de sine, pentru că judecăţile de valoare şi-au pierdut validitatea şi acum sunt considerate ca fiind în primul rând opţiuni arbitrare şi personalizate, în felul acesta, părerile personale sunt detronate şi îşi pierd tendinţa de dominare prin presiune emoţională.

În acest moment, Conştiinţa (supraeul) devine benignă pentru că „i s-au scos colţii" şi, în consecinţă, nu mai este nevoie să o negăm, să ne temem de ea sau să o proiectăm asupra lumii. Rin acceptare, în locul negării moralizatoare ca formă de reprimare, pornirile animalice sunt acceptate ca făcând parte din natură sica fiind echilibrate de caracteristicile umane pozitive. Prin depăşirea atitudinii critice, nici cele mai primitive porniri instinctuale nu mai trebuie să fie compartimentate, deformate ori atribuite altora. Astfel, deşi pornirile primitive încă există şi sunt recunoscute, nu se acţionează asupra lor. Acceptarea exclude pretenţiile şi permite obiectivitatea realistă.

La acest nivel, discernământul non-cmoţional ia locul atitudinii critice, care, de obicei, e intens emoţionalizată prin furie, indignare, denunţare şi atac injurios. Deşi este evident că există multe elemente şi forţe în lume care dăunează vieţii şi fericirii omeneşti, nu este necesar să le urâm sau să le demonizăm, ci să ţinem seama de ele şi să le evităm. Astfel, ceea ce cândva a fost demonizat, acum este privit mai degrabă ca o vreme mai rea, ca, o maree sau ca o foiţă a naturii: luată în calcul, dar nu detestată. I Viaţa nu continuă prin ura împotriva fulgerului, ci prin evitarea locului unde există probabilitatea ca el să lovească.

Renunţarea la atitudinea critică are ca rezultat eliberarea de emoţiile negative ale urii, care sunt însoţite de paranoia, vinovăţie (conştientă sau inconştientă) şi teamă inconştientă de răzbunare. Umilinţa previne

inflamarea eului prin care miezul narcişişt al acestuia îi percepe pe alţii ca fiind „răi”, iar pe sine ca fiind „bun”, şi, prin urmare, superior.

— Umilinţa are ca rezultat renunţarea la auto-inflamarea eului şi la câştigul narcisist care rezultă din tendinţa de a judeca. Refuzul de a juca rolul de arbitru moral permite renunţarea la această funcţie în favoarea lui Dumnezeu („Judecata e a Mea” spune Domnul) şi are ca rezultat detaşarea de nesfârşitele dezbateri lumeşti asupra poziţionajităţilor morale, etice, legale, politice, religioase, etnice, juridice şi sociale. În timp ce eului iar plăcea să considere că orice opinie este o sărbătorire glorioasă a dreptului la liberă exprimare, umilinţa recunoaşte că umanitatea a reuşit să supravieţuiască foarte multă vreme fără opiniile şi sfaturile personale ale unora.

Onestitatea faţă de sine reclamă examinarea motivelor eului care este preocupat să aibă o imagine exagerată şi auto-suficientă, exprimată prin retorică şi argumentaţie. Smerenia remarcă făptui că lumea este aşa cum este, în ciuda milioanelor de experţi care s-au auto-numit astfel. De obicei, acestei realizări umile i se opune rezistenţă pentru că eului îi place foarte mult să încalece un cal de bătaie.

În acest caz, să însemne oare acceptarea că viaţa personală a fiecăruia nu contează, că este lipsită de valoare sau semnificaţie? Dimpotrivă, prin umilinţă, aceasta îşi pierde falsa valoare şi îşi acceptă adevărata putere şi funcţie, dezvoltând astfel energia şi forţa spirituală şi influenţând lumea, mai ales prin conştiinţa colectivă a umanităţii. Puterea şi integritatea spirituală a fiecărui individ în parte face ca marea să se ridice, cu toate vapoarele de pe ea. Îndemnurile moralizatoare provoacă reacţii contrare, în timp ce integritatea smereniei radiază o putere căreia nimic nu-i rezistă.

Pentru ca eul să renunţe la egotism, mai este necesar să realizăm că a nu condamna nu este acelaşi

lucru cu a tolera. Toată lumea ştie că infracţiunea este o greşeală, dar acest lucru nu a avut ca rezultat dispariţia ei.

V

Depăşirea nivelului 350 /

Prin abandonarea criticismuţfli emoţional, calea e deschisă spre armonie şi linişte, ca o e/însecinţă a diminuării presiunii emoţionalităţii. Iertarea şi mila permit reflecţia contemplativă şi apariţia echilibrului conferit de discernământ şi înţelegere. Rezistenţa opusă clarităţii lipsite de emoţii este consecinţa tendinţei eului de a nu renunţa la rolul său narcisist şi suficient ca judecător şi arbitru al valorii şi moralităţii. Eul pretinde că este pios şi alimentează în secret atitudini de tipul „eu sunt mai credincios/mai sacru decât tine”, ceea ce îi conferă energia pe care o absoarbe. El se teme că îi vor scădea meritul, valoarea şi importanţa dacă renunţă la poziţionalitate şâvetevine în acest fel doar un servitor al lui Dumnezeu, în loc de a fi însuşi Dumnezeu, aşa cum nutreşte credinţa sa secretă. Astfel, nucleul rezistenţei rezidă în această iluzie a eului (disimulată cu grijă) precum şi în pretenţia lui la omnipotenţă şi divinitate.

Eul se teme de pierderea suveranităţii sale iluzorii, care, de fapt, nu este decât grandomanie. De o mult mai mare importanţă decât aerul pompos este înţelepciunea pătrunzătoare precum şi observarea şi analiza, care sunt facultăţile intelectului şi ale inteligenţei, neperturbate de emoţionalitate şi prejudecată. Emoţiile întunecă înţelegerea, semnificaţia şi sensul care nu se pot dezvolta şi nu pot evolua pe deplin decât la un nivel mai înalt al conştiinţei, care este lipsit de emoţionalitate şi poziţionalităţi. Astfel, nivelul Acceptării luminează calea spre următoarea etapă evoluţionistă: Raţiunea şi Logica.

JEjal, narcisist este lipsit de umor şi îşi dezvăluie adevărata natură prin „sensibilitate” şi prin alte trăsături nevrotice. Îi lipseşte capacitatea de a râde de el însuşi şi de micile sale manii, precum şi de paradoxurile vieţii

omeneşti. Astfel, dezvoltarea simţului umorului contribuie la evoluţia conştiinţei prin dezinflamarea imaginii. Pline de sine. Aeului. Prin care el îşi hrăneşte vanitatea şi opiniile emoţionale. Umilinţa exclude posibilitatea de a te face de râs sau de a te da în spectacol pentru a atrage atenţia sau a-i controla pe alţii prin strigăte exagerate sau gesturi bombastice. Acceptarea refuză dramatismul şi permite o pluralitate calmă, fără marginalizarea generată de inflamarea pompoasă a poziţionalităţilor care atrag disputa şi atacul. Acceptarea aduce pace mai degrabă prin includere decât prin respingere sau denunţare, oferind astfel securitatea necesară dezvoltării raţionalităţii şi intelectului.

CAPITOLUL 13
Raţiunea
(Nivel calibrat 400)

Introducere

Inteligenţa şi raţiunea ies la rampă atunci când depăşim emoţionalitatea proprie nivelelor inferioare. Raţiunea este capabilă să gestioneze cantităţi mari şi complexe de date şi să ia rapid deciziile corecte; e capabilă să înţeleagă relaţiile, gradaţiile şi distincţiile, şi astfel, manipularea simbolurilor ca pe nişte concepte abstracte devine din ce în ce mai importantă. Acesta este nivelul ştiinţei, al medicinei şi al capacităţii crescute de conceptualizare şi comprehensiune în general. Cunoaşterea şi educaţia sunt considerate foarte importante aici. Înţelegerea şi informaţia sunt instrumentele principale ale realizării, ceea ce constituie emblema nivelului 400. Acesta este nivelul laureaţilor premiului Nobel, al marilor oameni de stat, al judecătorilor de la Curtea Supremă. Einstein, Freud şi alte figuri importante din istoria gândirii se încadrau aici. (Vezi, spre exemplificare, tabelul *Marile cărţi ale lumii occidentale*.)

Neajunsul acestui nivel este eşecul de a distinge cu claritate diferenţa dintre simboluri (*res cogitans*) şi ce anume reprezintă ele (*res externa*) şi confuzia între lumile obiective şi cele subiective, fapt care limitează înţelegerea cauzalităţii. La acest nivel e uşor să scăpăm din vedere pădurea din cauza copacilor, să devenim seduşi de concepte şi teorii şi să sfârşim fără să atingem punctul esenţial.

Homer 455 Hume 445 Huygens 465 James, William 490 Kant 460 Kepler 470 Lavoisier 425 Locke 470 Lucretius 420 Machiavelli 440 Marx 130 Melville 460 Mill, S. 465 Milton 470 Montaigne 440 Montesquieu 435 Newton 499 Nicomachus 435 Pascal 465 Platon 485 Plotin 503 Plutarch 460 Ptolemeu 435 Rabelais 435 Rousseau 465 Shakespeare 465 Smith, Adam 465 Sofocle 465 Spinoza 480 Sterne 430 Swift 445 Tacit 420 Tucidide 420 Tolstoi 420 Virgiliu 445

Apollonius 420 Aquíno, Thoma 460 Arhimede 455 Aristofan 445 Aristotel 498 Augustin 503 Aurelius, Marcus 445 Bacon, Francis 485 Berkeley 470 Boswell 460 Cervantes 430 Chaucer 480 Copernic 455 Dante 505 Darwin 450 Descartes 490 Dostoievski 465 Engels 200 Epictet 430 Eschil 425 Euclid 440 Euripide 470 Faraday 415 Fielding 440 Fourier 405 Freud 499 Galen 450 Galileo 485 Gibbon 445 Gilbert 450 Goethe 465 Harvey 470 Hegel 470 Herodot 440 Hippocrate 485 Hobbes 435

Nivelul calibrat al Marilor cărţi ale lumii occidentale

Intelectualizarea poate deveni un scop în sine (de exemplu „relativismul” şi impactul său negativ asupra mediului academic). Raţiunea este limitată prin faptul că nu ne oferă capacitatea de a discerne esenţa sau punctul crite al unei probleme.

Raţiunea este disciplinată de dialectica logicii şi apare ca o necesitate de a discerne adevărul linear al faptelor confirmabile. Ea produce cantităţi masive de informaţie şi documentare, dar este lipsită de capacitatea de a rezolva dezacordurile dintre date şi

concluzii. Toate argumentele filosofice sună convingător în felul lor. Deşi raţiunea este foarte eficientă într-o lume tehnicizată în care domină metodele logice, tot ea constituie, paradoxal, principalul blocaj în calea atingerii unor nivele superioare ale conştiinţei pentru că atrage identificarea sinelui cu mintea. Depăşirea acestui nivel este relativ puţin obişnuită în societatea noastră (numai 4% dintre oameni reuşesc s-o facă) pentru că reclamă o schimbare de paradigmă: de la descriptiv la subiectiv şi experimental. Faptul că schimbarea paradigmei este ocondiţie esenţială pentru înţelegerea nivelurilor mai înalte ale conştiinţei şi realităţii spirituale nu este încă recunoscut nici măcar în domeniile de studiu specifice precum „ştiinţă şi conştiinţă” sau „ştiinţă şi teologie”, ce urmăresc confirmarea realităţilor spirituale nonliniare (care calibrează de la nivelul 500 în sus) în domeniul linear şi limitat la marjele nivelului 400.

Discuţie

Marjele nivelului 400 al conştiinţei reprezintă apariţia capacităţii de sintetizare şi utilizare a abstracţiilor şi simbolurilor lineare de mare complexitate precum şi stăpânirea semnificaţiei, înţelesului şi verificării lor. Inteligenţa înţelege câmpurile ierarhice şi discerne valoarea prin intermediul funcţionalităţii, meritului implicit sau semnificaţiei. Ea stratifică priorităţile prin succesiunea sistemelor de clasificare, care sunt analoge cu paradigma, domeniul, categoria, clasa, specia, subspecia, genul şi, în final, exemplul specific. Această funcţie complexă este analogă unui sistem de sortare rapidă, capabil simultan de integrare şi selectare. Deşi conţinutul este linear, direcţia sa generală şi sur>a de funcţionare sunt nonliniare, iar dominaţia sa este în concordanţă cu puterea nivelului conştiinţei din câmpul respectiv.

Pe lângă capacitatea colosală menţionată mai sus, funcţiile de procesare complexe conferă, simultan şi automat, o importanţă variabilă fiecărei date, atribuindu-

i o anumită credibilitate, importanţă, plauzibilitate şi valoare. Astfel, acestea realizează o imensă bancă de date, deopotrivă individuală şi colectivă, creată de umanitate de-a lungul mileniilor.

Capacitatea de a gândi şi raţiona a avut ca efect apariţia unor domenii academice precum ştiinţa, psihologia, filosofia, metafizica, psihanaliza şi psihologia spirituală şi esoterică. Acestor aspecte li s-a adăugat atributul „dinamic” pentru a le da un plus de importanţă. Totodată, li s-a suprapus teoria învăţării, psihologia comportamentului (behaviorismul), condiţionarea operativă, sistemele de reacţie şi recompensă, facilitarea şi inhibarea. Prin cercetare, ştiinţa a mai descris şi corelat modele de funcţionare în domeniul neuroanatomiei, neurochimiei, sistemului nervos (simpatic şi parasimpatic), hormonilor cerebrali, neurotransmiţătorilor, precum şi modificării acestora prin experienţele din genetică.

Deşi toate acestea reprezintă o masă importantă de informaţie, problema de bază a rămas aceeaşi de-a lungul întregii istorii: ce înseamnă oare ele? (de exemplu, hermeneutica?). Meditaţia asupra subtilităţilor implicate de sens a preocupat cele mai importante minţi din istorie şi a produs marea bogăţie a filosofiei şi a ramurilor ei importante, cum ar fi epistemologia, teologia, metafizica şi ontologia (ştiinţa despre „fiinţă”), care au studiat problematica direct.

Odată cu evoluţia conştiinţei, raţiunea, logica şi intelectul sunt stimulate de alinierea la adevăr, care constituie, de fapt, un aspect al Divinităţii şi sursa invizibilă a puterii câmpului minţii însuşi. Darul alinierii la adevăr are ca rezultat înţelegerea şi acumularea înţelepciunii şi perspicacităţii, manifestate în exerciţiul aplicării funcţiei raţiunii. Astfel gradul în care raţiunea este prioritară în raport cu emoţionalul depinde încă de voinţa individuală. De aceea, individul este liber să ignore raţiunea sau să-i urmeze maximele şi

interpretările realităţii renunţând la imaginaţie, dorinţă, fantezie sau opţiuni emoţionale.

Astfel, gândirea şi raţionamentul apar într-un câmp general al unei tonalităţi emoţional-evaluatoare care poate fi favorabilă sau limitativă. Tonalitatea emoţională generală mai reflectă şi impulsurile sociale colective şi variază de la cultură la cultură. Prin urmare, în cadrul fiecărei culturi, aceasta este distribuită în diverse subgrupuri care scot în evidenţă sau diminuează valoarea raţiunii şi a intelectului. În general, educaţia superioară s-a caracterizat printr-o valoare a statutului social suprapusă peste valoarea sa naturală, intrinsecă. Aceasta a atins cea mai înaltă cotă valorică în perioada de aur a Greciei antice, aproximativ în anii ’500 – 300 I.H., fiind consolidată apoi de-a lungul secolelor în Europa. În acelaşi timp, trebuie spus că educaţia s-a diminuat în ultimul secol, atât în universităţile din Europa, cât şi din America, prin politizarea şi implicarea în relativismul filozofico-moral (aşa „cum am descris pe larg în *Adevăr versus Falsitate*).

O cultură matură confirmă educaţia şi învăţarea ca modele pozitive ce vin în sprijinul vieţii, fapt dovedit de popularitatea şi răspândirea mişcărilor de auto-perfecţionare. Mişcarea „creativităţii culturale” este un alt exemplu în acest sens (Anderson şi Ray, 2000) ce are un impact pozitiv asupra societăţii în general. Nivelul calibrat a conştiinţei Statelor Unite este situat în prezent la valoarea 421, ceea ce constituie o dovadă a influenţei majore a nivelului intelectului. E important de menţionat totodată că la nivelul Raţiunii, nivelul calibrat al fericirii este de aproximativ 80%, fapt aflat în contrast puternic cu procentajele scăzute întâlnite sub nivelul 200 (de la 1 la 22%).

Eforturile umanitare de sprijinire a celor defavorizaţi pun un accent special pe educaţie, considerată a fi calea cea mai eficientă de ieşire din sărăcie. Cu cât nivelul educaţional este mai ridicat; cu

atât este mai scăzută rata natalităţii, mortalitatea infantilă, rata îmbolnăvirilor şi alte forme ale sărăciei. Acest lucru a fost demonstrat în mod spectaculos prin apariţia recentă a aşa-numitului „Tigru Celtic" în lumea economică: după secole de mizerie, economia irlandeză a luat avânt brusc pentru a atinge, în prezent, o poziţie de top în Europa, iar aceasta drept consecinţă a accesului liber la învăţământul superior, însoţit de reforme economice, politice şi legislative progresive.

Dinamica eului în Raţiune

Combinaţia între raţiune, logică şi educaţie reprezintă o contrabalansare puternică a presiunii nucleului narcisist primitiv al eului, care se simte ameninţat de valorile mai înalte de integritate personală şi socială. Un duşman al raţionalităţii este chiar narcisismul însuşi, care denaturează şi deformează raţiunea pentru realizarea scopurilor proprii. La nivelurile mai joase ale conştiinţei, mintea este utilizată numai ca o altă armă pentru corn solidarea poziţionalităţilor, pentru a-i controla pe alţii şi pentru a permite exprimarea instinctelor animalice raţionalizate. Raţiunea intelectului poate fi deformată ca retorică pentru a servi suo* purilor emoţionale şi egoiste în locul celor integre (de exemplu, filosofiile relativismului (cal. 1.8D). Sau Marxismul (cal. 130) Deformarea adevărului pentru a servi planurilor personale este mai degrabă o caracteristică a minţii inferioare decât a celei suporioare (vezi prezentarea generală din secţiunea II).

Mintea inferioară înlocuieşte intelectualizarea narcisistă cu disciplina dialectică a adevărului logic. Cel mai bun exemplu de declin al nivelului academic este „relativismul moral", descris succint în următoarele citate din presă:

Relativismul moral

Relativismul moral este credinţa conform căreia definirea binelui şi răului este o alegere individuală şi personală. Prin negarea legii absolute, această ideologie

arată că fiecare decizie este o problemă ce ţine strict de sentimentele personale.

Relativismul moral înseamnă de exemplu că adulterul nu e ceva rău în mod obiectiv. În timp ce eu aş putea să consider că adulterul este greşit şi că el distruge căsătoria, altcineva este perfect îndreptăţit să creadă că acesta este corect şi că, de fapt, con solidează căsătoria. Acelaşi raţionament se aplică în cazul crimei, jafului, pedofiliei, şi a oricărei alte faţete ale vieţii umane. Prin această ideologie nu poate exista o definiţie absolută a binelui şi a răului – există doar percepţia a ceea ce noi considerăm că este bine sau rău.

Acest principiu deformat a pătruns adânc în universităţile noastre. Creat de adepţii învăţământului laic, relativismul moral derivă din teoria evoluţionistă care, şi ea, a permeat cultura universitară, mai ales ştiinţele. Prin negarea existenţei lui Dumnezeu, teoria evoluţionistă a semănat seminţele relativismului moral. Dacă nu există Dumnezeu, spun seculariştii, atunci nu – există nici lege absolută.

Folosind relativismul moral ca pe o armă, seculariştii liberali g>ot distruge orice lege absolută doresc. Chiar şi legile care guvernează societatea pot fi distruse. Majoritatea oamenilor; recunosc că legea, ideologia şi morala americane sunt guvernate, lui principal, de credinţa iudeo-creştină, prin cele Zece Porunci. Par, din moment ce, conform ideilor atee, nu există Dumnezeu.

tot ceea ce ne mai rămâne sunt zece *sugestii*; nu există lege. În lipsa unor legi absolute, definirea binelui şi răului devine strict o problemă personală.

Şi tocmai acesta este motivul pentru care Ward Churchill, Harris Mirkin şi alţi secularişti pot promova ideologii precum atâti-americanismul şi pedofilia. (*Cartea a apărut în versiunea originală în Statele Unite, iar referirile autorului vizează în principal SUA. N. tr*) Dacă o persoană nu crede în legea absolută, atunci nu

este obligată nici să considere că pedofilia este ceva rău; Relativismul moral distruge legea ce separă binele de rău, itioralul de imoral.

Acestea sunt doar câteva exemple de amoralitate şi relativism moral care se răspândesc în universităţile noastre. Iar idbea că a discerne între rău şi bine este strict responsabilitatea fiecăruia e destul de bine întipărită în mintea studenţilor de azi.

Trebuie menţionat, de asemenea, că actualul Papă, atunci când şi-a preluat funcţia, a declarat că cea mai importantă problemă care ameninţă lumea este relativismul moral, care înlocuieşte Divinitatea prin declararea suveranităţii eului narcisist.

Impactul său asupra societăţii a fost menţionat de mulţi comeirtatori sociali (de exemplu, Bruce, 2003).

Nivelurile de conştiinţă din marjele valorii 400 arată că, deşi emoţiile sunt încă prezente şi luate în consideraţie, ele nu mai domină logica şi raţiunea. Reflecţia şi interpretarea reprezintă doar o formă de gândire aleatorie, în timp ce raţiunea este constrânsă de dialectică şi disciplină la regulile logicii, bine reprezentate de matematică.

Mintea inferioară este mai puţin evoluată, fiind caracteristică copiilor, imaturităţii şi lipsei de educaţie. În condiţia sa primitivă, mentalul se supune emoţiilor, necesităţilor şi dorinţelor personale. Astfel, mintea inferioară favorizează comunicarea stărilor subiective sau opiniilor, care nu sunt din aceeaşi categorie cu construcţiile mentale ale Minţii superioare, menite să reprezinte afirmaţii verificabile şi obiective ce necesită norme mai înalte de validitate. Astfel, Mintea inferioară este guvernată de „dorinţe”, iar cea superioară este disciplinată de responsabilitate, care pretinde respectarea normelor adevărului şi, concomitent, a cerinţelor eticii şi responsabilităţii. Prezentarea falsităţii drept un pretins adevăr este scuzabilă în cazul copiilor, dar poate avea consecinţe majore în viaţa adultă.

Filosofiile „postmoderniste” (Marcuse, Chomsky, ş.a.m.d., aşa cum sunt prezentate în *Adevăr versus Falsitate*) calibrează între 135 şi 185, pentru că, de fapt, ele constituie încercări de tulburare a raţiunii şi de justificare/legiferare a minciunii. Astfel, inconvenientul principal al intelectului rezidă în faptul că este supus deformărilor generate de naivitate şi de aşteptările exagerate ce conduc semnificaţia către narcisism (de exemplu „Un cuvânt înseamnă exact ce vreau eu să însemne”, spune Humpty Dumpty).

Falsificarea-raţiunii este un semn al non-integrităţii: reprezentând şi o caracteristică primară a trăsăturilor unei personalităţi psihopate. Propagarea minciunii de către personalităţile publice constituie un element major al presei actuale, care se concentrează asupra. Scandalului. Supraeul, sau conştiinţa, constrâng de asemenea, intelectul; astfel, raţiunea integră şi logica reprezintă o consecinţă a moralităţii şi eticii, ce reflectă contextul şi nu doar conţinutul. Mintea inferioară neglijează în mod caracteristic contextul deoarece consideră că acesta ar impune o constrângere asupra deformărilor emoţionale ale adevărului (o stratagemă utilizată frecvent în retorica politică).

Aşa cum devine evident, violarea adevărului mai poate fi consecinţa unei deformări voite a sensului cuvintelor, ce serveşte politicianismului şi teoriilor sociale calibrate sub nivelul 200 (de exemplu, „noua gândire, poliţia limbajului, elitismul politic etc.) Raţiunea şi logica disciplinată aderă la definiţiile din dicţionar ale cuvintelor.

Aderarea la raţiune şi la adevărul logic ca standard social a scăzut în sistemul judiciar şi în discursul public, ca o consecinţă exploatării conceptului de libertate a limbajului, care înseamnă că oricine poate să spună orice doreşte fără consecinţe şi că acţiunile şi comportamentele constituie un „discurs simbolic”. Prin legitimarea tuturor comportamentelor (care astfel devin

corecte”), se deschide larg drumul către anarhie şi degenerare. Din punct de vedere istoric, marile imperii s-au prăbuşiâjdin interior, prin decădere morală. De fapt, Primul Amendament interzice numai guvernului să cenzureze discursul. În arena socială, aderarea la adevăr nu mai este o condiţie; în acest fel, se accentuează tot mai puternic premisele ilogice, care au mai mult o valoare opresivă decât una intrinsecă în media.

Pe măsură ce ficţiunea înlocuieşte adevărul, nivelurile calibrate ale conştiinţei reflectate prin comunicare au scăzut, deşi utiele dintre ele au rezistat acestor tendinţe (fapt pentru care, în mod paradoxal, mai mult sunt criticate decât apreciate – vezi *Adevăr versus Falsitate*, Capitolul 9).

Mentalizarea reprezintă o procesare aleatorie a simbolurilor. Gândirea lineară este predispusă la eroare pentru că se ocupă de conţinut. Conţinutul este cunoscut prin calitatea conştienţei, ce constituie câmpul de atracţie al conştiinţei prin care se realizează contextualizarea. Conţinutul gândeşte; câmpul ştie. Prin contrast, Şinele este.

Deformarea raţiunii integre pentru a servi scopurilor egoiste constituie sursa primordială a conflictului social, a discordiei morale şi a suferinţei umane. Negarea raţiunii, cu forţele sale intrinseci, are ca rezultat eliberarea pornirilor animalice atavice specifice aspectelor primitive ale eului, care consideră că logica; raţiunea şi verificarea îi contracarează intenţiile. Consecinţele deformării logicii şi raţiunii sunt evidente atât de-a lungul isto-i noi, cât şi în lumea de azi. În timp ce adevărul se aliniază la supravieţuire, falsitatea e responsabilă de moartea a zeci de milioane de vieţi (şi aceasta numai în ultima sută de ani).

Prin maturitate, intelectul este integrat în emoţiile pozitive care adaugă valoare şi motivaţie, cum ar fi plăcerea de a realizat Alinierea spirituală are ca rezultat prioritizarea principiilor spirituale prin care se rezolvă

un conflict. În acest fel, ea conduce Raţiunea la cel mai înalt grad de dezvoltare. Angajarea în servirea binelui suprem înseamnă, de fapt, subordonarea în tale voinţei lui Dumnezeu”.

Aşa cum a arătat Socrate, percepţia asupra „binelui” satţ „răului” este, adesea, mai degrabă rezultatul dorinţei şi iluziei decât al realităţii obiective. Dacă este dorită, o situaţie sau opţiune apare a fi „bună”; dacă nu este dorită, e respinsă ca fiimjj „rea”. Astfel, raţiunea echilibrează tulburările emoţionali întrucât intenţia sa este mai mult de a discerne adevărul decât de:

*51

a justifica eroarea. Principiile spirituale sunt adesea preferate irş telectualizărilor limitate, aşa încât credinţa în raţiune está înlocuită de credinţa în Dumnezeu.

Raţiunea şi logica (de exemplu, ştiinţa) sunt de mare valoare* în cadrul paradigmei lor. La nivelul 500, prin intermediul alinierii] spirituale, subiectivitatea devine în mod progresiv un punct major de concentrare a experienţei, care scoate în evidenţă valorile sentimentelor de iertare, milă, dragoste şi devotament. Ea: adaugă o înţelegere diferită sensului şi valorii, influenţând selectarea opţiunilor şi preferinţelor, aşa cum sunt ele perceputei de intelect.

Depăşirea Limitărilor Intelectului

Intelectul acumulează, sortează, procesează şi asimilează informaţia spirituală şi religioasă. Astfel, pare a fi un paradox că el poate, în acelaşi timp, să devină o limitare a evoluţiei către un nivel mai înalt al conştiinţei, care necesită depăşirea minţii. Limita minţii este evidenţiată de structura sa, prin faptul că eul funcţional este linear, dualist şi dominat de paradigma newtoniană a cauzalităţii, care întăreşte iluziile unui sine personal separat ca agent cauzal.

Tranziţia de la nivelul 400 al conştiinţei la nivelul 500 constituie un salt paradigmatic de la simbolurile lineare ale domeniului mental către subiectivitatea

nonliniară. Mintea este mulţumită de achiziţionarea cunoştinţelor, dar apoi descoperă că numai ea singură nu este suficientă pentru a face transformarea, care necesită convertirea datelor într-o realitate experimentală interioară.

Intelectul este obişnuit să fie mulţumit de faptul ca „aude” despre un subiect şi poate considera cu naivitate că informaţia în sine e suficientă. Deşi câteodată acest lucru poate fi adevărat, alteori, transferul de la achiziţia informaţiei către experienţa subiectivă iese la iveală prin practică spirituală, meditaţie, contemplare şi devotament, însoţite de rugăciune. Y

Prin respingerea egocentrismului, prin practică şi devotaitient, energia spirituală se scurge în sistemul energetic mai degrabă sub forma iubirii decât a dragostei limitate la relaţii personale. Câmpurile energetice transformatoare care încep de la nivelul 500 în sus sunt calibrabile, nonliniare, strălucitoare, iradiante şi mai presus de orice definiţie obiectivă verificabilă ştiinţific.

Obstacolele sunt rezultatul agăţării de limitări în vederea câştigului personal, cum ar fi, de exemplu, mândria pentru. Achiziţia intelectuală a informaţiei însăşi. Deşi schimbarea de la cu mental către adevărul spiritual este un act de voinţă care – acţionează prin consimţământ, acesta nu este un proces controlabil, precum au fost achiziţia materialului mental şi a informaţiei. Această tranziţie este cel mai bine descrisă ca o trecere clasică de la „a avea” la „a face” şi apoi Ja” a fu, şi este facilitată de abandonarea încercărilor de controlare a procesului. Este mai important să investim credinţă şi încredere în intenţia spirituală şi să ne încredinţăm Divinităţii, prin care potenţialitatea se transformă în realitate – atunci când condiţiile permit acest lucru.

Astfel, renunţarea este o atitudine necesară şi aproape constantă, ce presupune o umilinţă profundă. O

rezistentă (adeseori nerecunoscută) rezidă în ataşamentul faţă de cele familiare, prin ceea ce poate fi denumit „fidelitatea de paradigmă”. Aşa cum s-a menţionat mai sus, această limitare este demonstrată de conferinţele şi publicaţiile dedicate „ştiinţei şi religiei” sau „ştiinţei şi conştiinţei”, care sunt academice şi, în consecinţă, calibrează pe la mijlocul nivelului 400. Ele exclud, în mod caracteristic, recunoaşterea importanţei primare a subiectivităţii, tărâmul Sinelui, singurul prin care realităţile spirituale ce calibrează la nivelul 500 sau peste acesta pot fi recunoscute şi înţelese.

Limitele ştiinţei academice sunt reflectate şi mai evident prin ambivalenţa lor şi prin neîncrederea în mărturia şi informaţia empirică (Ginsburg, 2005). Intelectualizarea ştiinţifică a „realităţii” experienţei personale reflectă o tergiversare a credibilităţii şi respectabilităţii academice (din paradigma newtoniană) a experienţei umane. În acest fel, adevărata realitate spirituală este exclusă din studiu, în ciuda scopului presupus al proiectelor de acest gen. Este ca şi cum ai căuta cheile de la maşină noaptea, la lumina felinarului, „pentru că lumina este mai bună acolo”, sau ca şi când ai căuta strigoii cu un contor Geiger.

De o importanţă majoră şi evidentă este faptul că, din cauza orbirii paradigmei, sursa primară de informaţie spirituală a lumii – mărturia istorică a celor mai mari mistici şi învăţaţi ai lumii (inclusiv Marii Avatari) – este exclusă. Ştiinţa este lineară; Realitatea Spirituală este nonliniară, ceea ce credem că ar trebui să fie evident.

Prin intenţia spirituală, intelectul poate fi sacralizat pentru a deveni o trambulină şi o calc. Către înţelegerea realităţii spirituale, în loc să fie perceput ca o fundătură sau un blocaj. Studiul spiritual utilizează intelectul pentru a dezvălui că până şi acesta trebuie să fie depăşit, marcând tranziţia de la „a şti” către „a deveni”, lucru realizabil prin practică spirituală, disciplină şi

devotament.

Mentalizare şi reflecţie

Un factor major de blocaj în calea evoluţiei spirituale şi a \ depăşirii identificării sinelui cu mintea rezidă în procesarea datelor, simbolurilor şi cuvintelor prin mentalizarea aleatorie care se presupune că e „gândire”. În timpul meditaţiei, această vorbărie mentală este frustrantă şi devine o sursă de anxietate. Încercarea de a reduce la tăcere mintea prin puterea voinţei este ineficace, iar rezultatele sunt limitate şi de scurtă durată. Prin înţelegerea sursei fluxului procesului de mentalizare, acesta poate fi depăşit, dezvăluind liniştea din care izvorăşte reflecţia.

Mentalizarea este de origine egocentrică, iar funcţia sa primară este comentariul. Dacă nu este expres solicitată, gândirea este o vanitate, o procesiune interminabilă de opinii, justificări, evaluări şi judecăţi subtile prin care gândurilor li se conferă valoare şi importanţă prin semnificaţia presupusă că îmi aparţin „mie”. Eul este îndrăgostit de povestea vieţii sale şi de personajul ei central.

Acceptarea faptului că, dacă nu i se cere să rezolve problemele, mentalizarea lui este inutilă şi lipsită de orice valoare şi merit reprezintă o provocare pentru vanitatea înnăscută a eului. Astfel, „importanţa” este o vanitate şi, prin inflamare, eul presupune că are dreptul şi autorizaţia de a. Deranja pacea şi liniştea cu vorbăria şi sporovăială să infantilă. Mintea are un auditoriu imaginar şi îşi continuă la nesfârşit monologul auto-adulării şi importanţei presupuse. Mintea indisciplinată are un comentariu sau o părere despre orice. Cui îi pasă? Cine i-a cerut lucrul ăsta? Gândurile sale sunt frecvent monotone, repetitive, plebee şi mundane.

Este o uşurare să lăsăm Mintea să devină tăcută şi doar să „existe” în mediul înconjurător. Rezultă pacea, iar calmul şi aprecierea prevalează. Pentru a realiza că un comentariu nu este nici necesar, nici autorizat, voinţa

îi dă minţii permisiunea să fie tăcută. Atunci când este depreciată şi umilită, baza vanitoa, să a mentalizării se prăbuşeşte şi în locul ei descoperim bucuria liniştii interioare, care constituie, de fapt, 99% din Minte. Numai 1 % stă la taifâs.

Mintea disciplinată ar trebui să ia cuvântul numai atunci: când i se cere să îndeplinească o sarcină. Dacă nu este antrenată; Mintea devine indisciplinată, un interpret neascultător şi un pisălog. Eul are nevoie să înveţe ce este respectul pentru Sine şi Liniştea Prezenţei. Dacă observăm Mintea, devine evident că aceasta reprezintă copilul turbulent şi indisciplinat, care caută permanent atenţia celorlalţi.

De obicei, este inutilă încercarea de a bloca gândurile şi de a obliga Mintea să rămână calmă fără a-i elimina în prealabil motivaţia şi beneficiul. Rădăcinile sale motivaţionale pot fi idein tificate şi abandonate. În mod surprinzător, este posibil să luăm această decizie: *pur şi simplu, să nu ne gândim la nimic*. Aceşti lucru este posibil prin alinierea la Liniştea Infinită din care ia? naştere reflecţia. Ea nu. Este localizată între gânduri, ci chiar* înaintea apariţiei acestora.

O tehnică utila pentru evitarea mentalizării rezidă în vizualizarea creativă, prin care scopul dorit este examinat şi-i reţinut în minte periodic. Potenţialitatea are tendinţa de a se mai nifesta atunci când condiţiile sunt favorabile, iar intenţia (plus* înclinaţiile karmice) are o influenţă contextuală. În cazul activităţii intelectuale obişnuite, logica şi succesiunea sunt considerate cauzale şi necesită un efort. Cât priveşte vizualizarea, ea1 influenţează rezultatul prin mecanisme cu totul diferite (şi mai facile).

SECŢIUNEA A TREIA

Niveluri calibrate între 500 – 599: Realitatea spirituală

Privire generală – Depăşirea nivelului linear

Capitolul 14. Iubirea

Capitolul 15. Iubirea necondiţionată, bucuria şi extazul

PRIVIRE GENERALĂ

Depăşirea dualităţii lineare

9

Introducere în timp ce depăşirea nivelului 200 al conştiinţei reprezintă un obstacol major pentru majoritatea umanităţii (aproximativ 80% din totalul populaţiei lumii, din care aproximativ 50% în Statele Unite ale Americii), transcendenţa dominaţiei minţii lineare survenită la nivelul 500 al conştiinţei este o raritate (doar *4*% din populaţia lumii), iar evoluţia conştiinţei spre Iubirea Necondiţionată de la nivelul 540 este chiar rarisimă (O.4%).

Sub nivelul 200 al conştiinţei, conştienta este dominată de emoţii negative, dar între valoarea 200 şi 400, emoţiile devin pozitive în mod progresiv. Apoi, la nivelu LAOO.logica şi raţiunea triumfa asupra emoţiilor. Un alt salt important al paradi gimeusurv ine liânivelul 500 al conştiinţei, ce marchează trecerea de la conţinutul conceptual linear şi emoţionalizat spre predominanţa contextului nonliniar. Câmpurile puternice ale conştiinţei de la nivelul 500 şi peste acesta acordă prioritate înţelesului, semnificaţiei şi valorii. Trecerea porneşte de la ceea ce lumea consideră că este „obiectiv", îndreptându-se spre Subiectivitatea experimentală, devenită calitate dominantă a experimentării conştienţeai

Tranziţia rezidă în schimbarea punctului central al importanţei, de la calităţile descriptive ale celui observat, spre calităţile subtile ale observatorului. Această subiectivitate recontextualizează ceea ce este observat în termenii plăcerii, satisfacţiei, însemnătăţii şi valorii. Schimbarea influenţează profund decizia, alegerea, şi ţelurile pe termen lung, care afectează la rândul lor relaţiile, alegerile profesionale şi nenumăratele decizii luate de-a lungul vieţii.

Schimbarea Paradigmei

Nivelul 500 indică faptul că această condiţie subiectivă numită Iubire a devenit acum nu numai semnificativă, ci şi dominantă, nemaifiind doar un sentiment şi o emoţie, ci şi un principiu după care să te ghidezi. În timp ce energia Iubirii poate fi centrată ca o consecinţă a interesului sau a motivaţiei, ea reprezintă o depăşire a restricţiilor şi limitărilor induse de interesul propriu egoist. Jubirea serveşte, în vreme ceul caută să fie servit, în goana sa după câştig. Pentru Iubire, satisfacţia pe termen lung şi plăcerea generozităţii înlocuiesc satisfacţiile egoiste şi trecătoare ale câştigului.

Energia Iubirii are o calitate unică şi atemporală care satisface potenţialităţile subtile şi dificil de descris prin intermediul logicii. Pe măsură ce Iubirea devine în mod progresiv spiritualizată, ea apare mai degrabă ca o aliniere cu Divinitatea, care este sursa şi domeniul suprem al Iubirii. De aceea, începe să fie percepută ca sfântă, sacră şi substanţă a devotamentului, credinţei religioase şi a conştienţei mistice.

De la nivelul de conştiinţă 500 în sus, atracţia pentru linmuseţe, pace şi linişte interioară devine din ce în ce mai importantă. Principiile spirituale ale marilor învăţători se încorporează în stilul de viaţă şi, în cele din urmă, devin dominante* Conflictele nu mai apar din cauza dubitaţiei asupra iubirii, iertării sau compasiunii, ci din dorinţa de a le institui şi implementa cât mai bine. Astfel, specificul şi conţinutul linear al acţiunilor devin dominate de puterea câmpului general al contextului. În cele din urmă, divinitatea vieţii însăşi se autorevelează, şi tot ceea ce înseamnă viaţă capătă valoare.

Avansul paradigmei este caracterizat printr-orecere de la încrederea în percepţie şi în mentalizare spre discernământul r. Esenţei. Această tranziţie este o consecinţă concordantă a ceea – ce se numeşte în termeni clasici deschiderea celui de-al treilea Qchi al

corpului Buddhic", care reprezintă apariţia viziunii spirituale.

În timp ce percepţia se axează pe linearitate, viziunea spirituală reprezintă capacitatea de a discerne realitatea interioară, ce reflectă câmpul general. Cea mai apropiată experienţă de acest gen din viaţa obişnuită, la care se face referire frecvent, este, intuiţia, ce implică tocmai faptul că nu este vorba de o procesare lineară şi logică.

Corpurile eterice de energie spirituală apar în mod progresiv şi concomitent cu avansul nivelelor de conştiinţă, pornind de la corpul mental inferior spre cel mental superior, apoi spre corpul cauzal, şi în mod progresiv, spre corpurile Buddhice, Christice şi Atmice. În cadrul fiecărui corp, concentraţia energetică este analoagă cu sistemul chakrelor. La cele mai înalte nivele, ele se corelează culeştiinmhnstâca) şi, în cele din urmă, la chakra coroană a corpului Atmic, cu dominanţa nerestricţionată a conştiinţei Divine a Iluminării, prin intermediul identificării cu Divinitatea înnăscută a Sinelui. La acest nivel de conştiinţă, Dumnezeu Transcendent şi Imanent e recunoscut ca o Unitate din care apare toată Existenţa/Conştienţa/Creaţia, precum şi în forma conştienţei pure din care apar conştiinţa şi subiectivitatea.

Nivelul calibrat al conştiinţei

— Energia fiecărui nivel predominant gl rrmgtâinţei este stabilită de voinţa spirituală, prin intermediul căreia se produce alinierea. Cuniatninenţionat şi mai înainte, se poate compara cu reglarea busolei unei nave, în care destinul (viitorul) devine dominant şi influenţează deciziile din prezent în virtutea intenţiei.

Fluctuaţiile periodice ale emoţiilor, asemenea valurilor schimbătoare ale mării, nu reclamă decât să fie corectate şi nu înseamnă că destinaţia a fost afectată sau schimbată, acest lucru fiind îndeplinit doar de voinţă. Sunt de aşteptat perioade de dificultăţi neanticipate» dar

aceasta înseamnă doar că unele tendinţe (adesea inconştiente) au ieşit la suprafaţă pentru a fi recunoscute şi procesate. Consecvent oricărei investigaţii a sinelui, perioade similare pot apărea în orice proces de descoperire interioară, cum ar fi psihanaliza sau al patrulea pas din programul celor Doisprezece Paşi („fa un inventar moral interior”). Onestitatea ce reiese din examinarea propriei persoane nu necesită numai curaj, ci şi disponibilitatea de a, jrenunţa la judecată şi de a ne abandona lui Dumnezeu.

De-a lungul timpului, experienţa umană generală a dovedit că sinceritatea interioară profundă este posibilă doar cu ajutorul lui Dumnezeu, pentru că, în mod evident, eul singur este prea puţin dispus să coopereze cu propria-i moarte şi dispariţie.

Iniţial, lucrarea spirituală se confruntă cu depăşirea emoţiilor şi poziţionalităţilor perceptuale, care sunt considerate a fi preponderent personale, dar la nivele mai înalte, fie /nitările cele mai importante sunt cele ale contextului şi paradâgmei. Atunci când sunt descrise, acestea pot suna abstract dar, la nivel operaţional, ele reprezintă piedici în calea unei conştienţe tot mai înalte. Astfel, ele au legătură cu câmpul general al constrângerilor, aflate de regulă în afara conştienţei şi care pot părea că aparţin domeniului teologiei, metafizicii, epistemologiei, ontologiei ori naturii existenţei şi fiinţării înseşi.

Încadrarea paradigmelor conştienţei subiective se face deseori prin prezumţii inconştiente, ce se află de regulă dincolo de conceptualizare sau chiar de orice încercări de descriere. Acestea devin din ce în ce mai problematice la nivelul efemerului şi inefabilului, fundamental pentru calităţile empirice de bază ale existenţei, ca o reflecţie a conştienţei.

Astfel, se ridică întrebări cu privire la sursa capacităţii de a percepe măcar Existenţa sau Fiinţarea, respectiv dacă asemenea calităţi sunt înnăscute sau

supraimpuse de presupunerile tăcute ale paradigmei. Ne întrebăm: „Prin ce calitate devine oare abstractul perceptibil, şi, oare nu cumva însăşi starea de cunoaştere e doar un nivel superior al abstractizării? încă o dată, cu toate că acestea pot părea academice pentru intelect, la Snivel experimental ele reprezintă o prioritate şi sunt profund transformatoare. La cele mai înalte nivele, ele reprezintă i ultimii nori ce ascund radianţa soarelui Divinităţii.

În timp ce nivelul bi) o al conştiinţei denotă în mod formal – emergenţa stărilor pe care le numim în mod clasic prin termenul de Iluminare, Realizarea Sinelui este o caracteristică a nivelului 700 al conştiinţei. La mijlocul nivelului 800 întâlnim obstacolul creat de iluzia că trebuie să trecem peste Vid, iar apoi, odată cu moartea limitelor contextului, explodează splendoarea Iluminării depline; aceasta înseamnă de fapt *Gloria in excelsis deo*, exclamaţie ce întregeşte promisiunea făcută de Scei mai mari Avatari ai lumii.

CAPITOLUL 14

Iubirea

Introducere

Nivelul 500 este caracterizat de dezvoltarea unui câmp energetic/ce devine în mod progresiv necondiţionat, neschimbător şi f permanent. El nu fluctuează, pentru că sursa lui, aflată în însăşi persoana care iubeşte, nu este dependentă de factori exteriori. A *iubi* (este o stare de a fi. Este un mod de a te raporta la lume, unul plin de – îeiweatenţie şi implicare. Iubirea nu este intelectuală şi nici nu

(provine din minte; iubirea izvorăşte din inimă. Ea are capacitatea de a-i înălţa pe alţii şi poate face lucruri mari datorită purităţii” motivelor sale.

La acest nivel de dezvoltare, capacitatea de a distinge esenţa (devine prevalentă, miezul unei probleme devine preocuparea de (căpetenie. Fiind depăşită

Raţiunea, apare capacitatea de a recunoaşte instantaneu totalitatea unei probleme şi contextul lărgit al acesteia. Raţiunea se ocupă numai de domeniul particularului, dar iubirea surprinde întregul. Această abilitate, adesea asumată intuiţiei, este capacitatea de înţelegere instantanee fără a recurge la procesarea succesivă a simbolurilor. Acest fenomen aparent abstract este de fapt unul foarte concret; el este acompaniat de o însemnată eliberare de endorfină în creier.

Iubirea nu ia nicio poziţie, fiind astfel globală şi mai presus de Separaţia poziţionalităţii. Astfel, este posibil să fim „unul cu celălalt" ca şi cum nu ar mai exista nicio barieră. Iubirea este aşadar Jncluzivă, lărgind în mod progresiv semnificaţia sinelui. Iubirea se concentrează asupra binelui din viaţă, în toate formele de expresie ale acestuia. Ea dizolvă negativitatea mai curând recontextualizând-o decât atacând-o frontal. Într-un cuvânt, deoarece este blajină şi susţine viaţa, iubirea reprezintă nivelul adevăratei fericiri.

Discuţie în termenii evoluţiei conştiinţei, acest nivel reprezintă transcendenţa identificării cu domeniul linear limitativ, precum şi cu poziţionalităţile acestuia, pentru a ajunge la conştienţa subiectivităţii ca stare primară, ce fundamentează întreaga experienţă. Astfel sentimentul realităţii se deplasează de la ceea ce e perceput spre condiţia sau facultatea prin intermediul căreia se desfăşoară experienţa.

În vreme ce eul se centrează pe conţinut, spiritul valorizează contextul. Eul valorizează cantitatea, în contrast cu spiritul, care subliniază calitatea. La nivelul 500 al conştiinţei, aproximativ: 90% din oameni experimentează fericirea ca pe o calitate de bază a vieţii. Barierele ridicate în calea Iubirii, ce apar din instinctele animalice, nu mai fac presiuni pentru dominaţie, după cum niqi; miezul narcisist al eului nu mai predomină, fapt ce reprezintă consecinţă a smereniei şi a renunţării la egocentrism. Astfel interesul personal nu mai este

dominant, sub forma egoismului sau a dorinţei. Percepţia asupra sinelui capătă forma blândă ai alinierii cu Iubirea, ca scop primar al vieţii şi ca stil al acesteia.

Câmpul energetic al iubirii este recompensator în şi prin pro? pria sa calitate. Se descoperă astfel, că Iubirea este disponibilă, oriunde, iar în schimbul Iubirii primim şi mai multă iubire. Cu. Toate că iubirea poate fi la început condiţionată, cu ajutorul intenţiei spirituale ea devine un mod de viaţă şi un fel de a relaţiona cu viaţa, în toate expresiile acesteia. Pe măsură ce Iubirea progresează, ea nu mai caută nici câştiguri, nici să obţină ceva în schimb, deoarece se auto-recompensează în virtutea completitudinii sale, din moment ce nu are niciun fel de nevoi. Capacitatea de a iubi creşte, astfel încât, pe măsură ce o persoană iubeşte mai mult, cu atât va putea iubi şi mai mult – iar în această privinţă nu există un punct final sau vreo limitare. În plus, s-a descoperit faptul că dacă iubim, suntem de asemenea iubiţi.

La nivelurile mai joase ale coliştiinţei, iubirea Teste percepută ca fiind condiţionată şi e identificată cu posesia, pasiunea, romantismul şi dorinţa, care sunt proiectate asupra oamenilor sau obiectelor pentru a le conferi un aer special şi strălucitor, ce tinde să pălească după ce obiectul sau relaţia au fost obţinute. Pe măsură ce emoţia achiziţiei păleşte, scade şi aparenta dezirabilitate a respectivului obiect al dorinţei. Pasiunile implică şi o teamă de pierdere, ce conduce uneori la disperare. Interferenţa cu posesiunea poate genera reacţii emoţionale foarte violente, cum ar fi furia, gelozia sau chiar crima şi sinucidererea. Astfel, există forme de posesiune sau gelozie ce pot fi neechilibrate sau excesive, conducând la obsesie, din cauza proiectării unei imagini emoţionale exagerate şi infatuate. Societatea tinde să privească asemenea excese ca pe o nebunie temporară („îndrăgostit nebuneşte”), însoţită de o lipsă tranzitorie, dar intensă, a simţului realităţii,

precum şi de o imunitate faţă de intervenţiile sau precauţiile raţiunii.

JEmoţia infatuării eliberează adrenalina şi hormonii sexuali, iar respectivul fenomen intens sărbătorit calibrează (uimitor) doar la nivelul 145, ceea ce dezvăluie faptul că originea sa stă în principal în instinctul de împerechere din natura animală. Prin contrast, nivelul de conştiinţă al Iubirii este însoţit de o secreţie de endorfine. Natura frenetică a instinctului de împerechere este o reflecţie a modului în care natura perpetuează speciile şi, destul de des, după o împerechere temporară, cuplurile se despart, cu toate că unele specii, cum ar fi lebedele, formează cupluri pentru toată viaţa. Iubirea apare şi în regnul animal, fiind exemplificată prin gestul câinilor de a da din coadă, ori de torsul pisicii, putându-se exprima, de asemenea, şi în forma iubirii materne.

Deoarece stările iubirii, respectiv ale dorinţei pasionale, sunt frecvent confundate, tabelul următor poate fi foarte folositor pentru diagnosticul diferenţial. Aşa cum devine evident, contrastul apare între implicarea eului (sinelui) şi alinierea consensuală a Sinelui, ce indică mutualitatea intenţiei superioare de a servi relaţia şi nu doar dorinţele şi poftele eului personal.

Diagnostic Diferenţial: Infatuare vs. Iubire

Calitate	Pasiune/Atracţie (nivelul 145)	Iubire (nivelul 500 +)
Locus	Sine/Ego	Sine/Spirit
Origine	Instinct animal	Stare spirituală
Funcţie mentală	Testarea realităţii	Sublimare
Intenţie	Împerechere	Legătură, bucurie
Durată	Tranzitorie	Permanentă
Hormoni/ endocrine	Adrenal i s-a/hormoni sexuali	Endorfine

Emoţii	Exces/ dezechilibru	Calm/echilibru
Fiziologia creierului	Emisfera cerebrală stângă (fizică)	Emisfera cerebrală dreaptă (eterică
Stabilitate	Primejdie/ disperare	Înălţare
Emoţie	Disperat, temător, agitat	împlinire
Funcţiile corpului	Dezechilibru, lipsa apetitului şi a somnului	Îmbunătăţire
Descriere	Dependenţă, tânjire	Împlinire, bucurie
Patologie	Sinucidere, disperare, depresie	Stare de bine
Judecată	Dezechilibru	Îmbunătăţire
Percepţie	Exagerare, strălucire	Iluminare
Intenţie	Posesiune, captură, control, deţinere	A fi împreună
Emoţie	Frustrare, anxietate	Mulţumire, satisfacţie
Productivitate	Întreruptă	Intensificată
Propria imagine	Infatuată	Pozitivă
Pierdere	Depresie, furie, ură. vinovăţie	Supărare, regre aşteptare
Echilibru	Ciudat, suprastimulat	Stabil
Imagine socială	Infatuată	Înălţată
Funcţie intelectuală	Romantizare, minte Inferioară	Realism, minte superioară
Nivelul	Scăzut	Ridicat

conştiinţei		
Stil	Implicare	Aliniere
Model	Individualism	Concordanţă
Relaţionare	Revendicare, limitare	Armonioasă, expansivă
Realizare	Satisfacţie, posesie	Împlinit, comple

Dinamica eului în Iubire

Capacitatea de a iubi creşte pe măsură ce sunt abandonate limitările şi poziţionalităţile perceptuale ale eului narcisist. Ea este însoţită şi susţinută de o creştere a energiei spirituale ce emană de la Sine, în contrast cu dorinţa, ce provine de la sine. Iubirea apare ca o consecinţă a alinierii spirituale în concordantă cu principiile şi practicile spirituale şi este însoţită de o creştere a energiei spirituale. Percepţia este înlocuită de viziunea ce permite conştientizarea valorii intrinseci a tot ceea ce există.

Iubirea este o calitate a Divinităţii care iluminează Esenţa şi, prin urmare, atrage iubirea altora. De la nivelul calibrat 500 la 539, iubirea este încă subiect al condiţiilor şi părtinirilor bazate pe consideraţii şi valori calitative, ca şi pe influenţa sistemelor de credinţă.

Limitările pot fi frustrante pentru aspiranţii spirituali ce încearcă „să vadă dincolo de comportamente” şi să iubească persoana, lucru mai uşor de zis decât de făcut. Limitările pot fi urmări ale unor experienţe neplăcute din trecut, ca şi a influenţelor karmice, putând fi, de asemenea, influenţate de programarea socială şi sistemele de credinţă, dintre care unele se află în afara conştienţei, operând inconştient.

Renunţarea la tendinţa de a judeca sporeşte cu mult capacitatea de a Iubi, aşa cum face şi renunţarea ja a maijvreaceva de la alţii. Astfel, oamenii nu mai sunt percepuţi prin ceea ce au sau ce fac, ci în funcţie de aprecierea pentru ceea ce sunt sau au devenit.

Iubirea e auto-împlinitoare şi, astfel, nu caută câştiguri sau compensarea unor lipsuri. Pentru că nu are nevoie „să obţină” nimic, este liberă să „fie împreună” în mod paşnic şi să aprecieze compania. Când iubeşti, lumea este mai bună şi oamenii săi îţi par mai prietenoşi şi mai disponibili. Există un sentiment sporit de siguranţă şi de identificare cu omenirea în general, precum şi o preocupare pentru bunăstarea şi bucuria altora. Câmpul energetic este însoţit de o aură radiantă ce are un efect intrinsec asupra altora, ce tind să devină ei înşişi mai blânzi, aşa cum se întâmplă şi cu percepţiile lor. Acest câmp energetic are o influenţă asupra întregii vieţi, intuind siguranţa pe care o dă Iubirea. Caracteristica acestui nivel este „dulceaţa” inconfundabilă a personallităţii, vorbirii, atitudinii şi stilului de viaţă.

Depăşirea nivelului 500 al conştiinţei

La nivelul 500 al conştiinţei, Iubirea este dominantă ca o emoţie pozitivă persistentă, ca o influenţă în societate, precum şi ca un contribuitor la ridicarea conştiinţei colective a omenirii. Pentru a continua să avansezi este necesară, însă, abandonarea limitelor iubirii condiţionate în vederea atingerii celei,.1 necondiţionate. Pentru aceasta este nevoie să abandonezi iubirea ca ataşament pozitiv, pentru ca ea să poată deveni o contextul alizăfeşrD posibilitate generală de aliniere a vieţii, un mod de a fi în lume şi nu doar o emoţie între două entităţi separate. Rezultă că iubirea nu devine o emoţie cantitativă, ci o expresie a esenţei, care se identifică în cele din urmă cu obiectul. Ca mod existenţial, iubirea nu are nevoie de „alţii”, ca obiecte ale împlinirii sau exprimării sale. Este o calitate independentă, fără subiect, obiect, verb sau adjectiv, deci nonliniară şi nelimitată.

Limitările iubirii au de-a face cu calităţile şi diferenţele percepute. Prin intermediul onestităţii interioare şi a examinării, aceste limitări sunt dezvăluite,

de obicei, ca judecăţi reziduale sau ca impact al experienţelor anterioare. Soluţia prin care se atinge Iubirea necondiţionată rezidă în disponibilitatea de a ierta şi a distruge rezervele şi experienţele din trecut care-i înfăţişează pe oameni ca fiind imposibil de iubit. Prin disponibilitatea de a ierta şi de a renunţa la propriile percepţii, ei pot fi recontextualizaţi şi văzuţi acum doar ca limitaţi sau influenţaţi de programarea lor, ca neprivilegiaţi spiritual, respectiv ca exemple vii ale înclinaţiei eului de a fi orb în faţa falsităţii. Prin intenţie, conştienţa poate fi schimbată de la dualitatea perceptuală a binelui/răului, la observarea „dezirabilului”, respectiv „indezirabilului”.

Iubirea rezultă din disponibilitatea pentru smerenia de a renunţa la lume şi la evenimentele sale pentru Dumnezeu.

Schimbarea înfăţişării, ce reprezintă consecinţa unei abandonări profunde, este centrul binecunoscutului „Un curs în Miracole, unde miracolul apare ca urmare a recontextualizării limitelor. Prin intermediul acestei recontextualizări, e dezvăluită inocenţa interioară şi sfinţenia înnăscută a oamenilor şi a vieţii. Aceasta este o transformare subiectivă ce nu se află sub controlul voinţei. Un mecanism transformativ este şi renunţarea la credinţa în validitatea propriilor idei, percepându-le doar ca pe nişte imagini din trecut, fără nicio validitate sau realitate curentă.

Prin abandonare. Cerem Duhului Sfânt să înfăptuiască un miracol, deoarece astfel renunţăm la propriile noastre poziţiona Îâtăţi perceptuale şi la câştigul lor egoist în favoarea revelării Adevărului. Acestea sunt adesea însoţite de o recontextualizare a timpului, locului şi a intenţiei, reprezentând un fenomen literal, experienţial şi transformativ în sine.

Dificultăţile lumii apar ca fiind o consecinţă a diferitelor pivele ale dezvoltării şi evoluţiei care, puse împreună, generează turbulenţă socială. Totuşi,

simultan, disponibilitatea unui asemenea spectru vast permite creşterea spirituală şi anularea „karmei nefaste" şi, prin alegere, acumularea meritului şi a „karmei bune". Astfel, acest domeniu permite oportunităţi spirituale maxime, cu o multitudine de opţiuni şi alegeri, ce furnizează un mare potenţial pentru evoluţia co ştienţei. Precum ne-a învăţat Buddha: „Rar e să te naşti ca fiinţă umană, încă şi mai rar e să auzi de Iluminare şi cel mai rar este să o urmezi".

CAPITOLUL 15

Iubirea necondiţionată, Bucuria şi Extazul

(Nivele calibrate 540 – 599)

Pe măsură ce iubirea devine tot mai necondiţionată, ea începe să fie percepută ca bucurie interioară, Nu e vorba de bucuria cauzată de o turnură favorabilă a evenimentelor, ci de un companion constant al tuturor activităţilor. Mai curând decât dintr-o sursă anume, bucuria izvorăşte din fiecare moment al existenţei. Nivelul 540 este totodată şi cel al vindecării şi al grupurilor spirituale de ajutor.

Mai sus de nivelul 540 începe nivelul sfinţilor, vindecătorilor şi al studenţilor avansaţi. Caracteristică acestui câmp energetic este capacitatea de a avea o răbdare imensă şi o persistenţă a atitudinii pozitive, chiar dacă suntem puşi în faţă „unor adversităţi prelungite. Emblema acestei stări este compasiunea. Oamenii care au ajuns la acest nivel au un efect considerabil asupra celorlalţi. Ei sunt capabili de perioade lungi de extaz şi visare cu ochii deschişi» fapt ce le induce o stare de iubire şi pace.

Lumea văzută de cei care au atins nivelul 500 este iluminată de o neasemuită frumuseţe şi perfecţiune a creaţiei. Totul se întâmplă fără efort, prin sincronicitate. Iar lumea şi orice lucru din ea e văzută ca fiind o expresie a iubirii şi divinităţii. Voinţa individuală este absorbită în voinţa divină. Este suriţită o prezenţă, a

cărei putere facilitează fenomene situate în afara aşteptărilor convenţionale ale realităţii (pe care observatorul obişnuit le numeşte miraculoase). Aceste fenomene reprezintă puterea câmpului energetic şi nu puterea individului.

Simţul responsabilităţii faţă de ceilalţi este şi el de o altă calitate la cei din acest nivel, comparativ cu reprezentanţii nivelelor inferioare. Astfel, există dorinţa de a folosi starea conştiinţei cuiva întru folosul vieţii înseşi şi nu în beneficiul câtorva indivizi. Această capacitate de a iubi simultan mulţi oameni este acompaniată de descoperirea că, pe măsură ce iubim mai mult, creşte şi capacitatea noastră ele a iubi. Experienţele de moarte clinică, ce sunt în mod caracteristic transformatoare prin efectele lor, au permis adesea oamenilor să experimenteze nivelele energetice situate între 540 – 600.

Discuţie

Iubirea Necondiţionată reprezintă obiectivul majorităţii oamenilor orientaţi spre domeniul spiritual şi în special al studenţilor şi aspiranţilor serioşi. Reprezintă, de asemenea, idealul Creştinismului şi al altor religii. La nivelul general al populaţiei lumii, valoarea 540 e atinsă doar de un procent de 0, 4%. Cu toate acestea, pentru cei care aleg în mod serios această cale, Iubirea Necondiţionată este un scop practic şi tangibil şi nu doar un obiectiv idealizat şi sperat.

Nivelul calibrat al conştiinţei indică un anumit stadiu de-a lungul scării evoluţiei conştiinţei, ce reflectă nu numai progresul făcut în această viaţă, ci şi consecinţelehkarmei anterioare. Din perspectivă spirituală, această viaţă pământească poate fi văzută drept o etapă tranzitorie ce oferă avantaje karmice maxime, după cum a subliniat şi Buddha.

În cazul grupurilor spirituale foarte motivate, aproximativ 5055% dintre membrii lor ating obiectivul Iubirii Necondiţionate. (De exemplu grupurile bazate pe

cei 12 paşi, cele de meditaţie/rugăciune din as hramuri, călugării creştini şi cei Zen etc).

Apariţia acestor stări avansate este facilitată, de asemenea, de urmarea strictă a învăţăturilorunui maestru foarte avansat, respectiv de alinierea cu un mare Avatar.

Beneficiul tăcut şi nonverbal de a fi în prezenţa unui asemenea învăţător e potenţat de transmiterea tăcută a energiilor de înaltă frecvenţă din aura învăţătorului („învăţătura tăcută", „Transmisia non-minţii", „Graţia învăţătorului" ori Binecuvântarea).

Studentul spiritual serios este câştigat şi prin căutarea unor materiale şi învăţături al căror nivel calibrat să fie verificabil, evitând astfel diversiunile discutabile de la calea cea dreaptă, care nu sunt decât nişte amuzamente de origine astrală. E bine, de asemenea, să evităm pretenţiile spirituale pompoase care, de fapt, sunt ficţiuni, şi, în ciuda popularităţii lor, calibrează sub nivelul 200.

Obiectivul Iubirii Necondiţionate poate fi atins prin mijloace fomimple, dar pentru a da rezultate optime ele trebuie aplicate continuu, într-o („practică zilnica?) Iubirea Necondiţionată e o condiţie/calitate de a fi în lume care apare în virtutea angajamentului spiritual serios şi a disponibilităţii de a abandona obstacolele şi limitările sau poziţionalităţile şi, desigur, toate recompensele acestora (adesea inconştiente). La acest nivel, ele sunt sunt în mod evident deja recunoscute („a fi corect", „a obţine", „a câştiga", „a fi admirat"), dar în locul lor apar unele mai subtile, precum supoziţia minţii că ar cunoaşte totul. A cunoaşte ceva despre un lucru nu înseamnă deloc *a fi* respectivul lucru.

Avantajul pe care îl prezintă experienţa alături de grupuri spirituale veritabile şi mature rezidă în valoarea exemplului, înţelegerii şi a informaţiei împărtăşite, precum şi în inspiraţia care survine prin interacţiunea cu ceilalţi membrii. Aceste nivele ridicate ale conştiinţei

sunt prezentate şi de organizaţiile care, deşi nu sunt orientate spre domeniul spiritual într-un mod formal, acţionează la nivelul compasiunii necondiţionate, precum *Medicii j. Fără Frontiere* (nivel calibrat 500), care slujesc fără nicio discriminare soldaţii, indiferent de ce parte a baricadei luptă aceştia.

Dinamica eului în Iubirea Necondiţionată

Prin alinierea cu Iubirea ca scop primar, însoţită de dedicarea spirituală, evoluţia conştiinţei este sprijinită şi facilitată de o infuzie de energie spirituală puternică, emanată de Sine.

Influxul acestei energii unice începe de la nivelul calibrat 200 şi creşte progresiv. Efectul său observabil rezidă în schimbarea” fiziologiei creierului (vezi harta funcţionării creierului), aceasta ieşind de sub dominaţia emisferei cerebrale stângi, de sorginte animală, pentru a ajunge în zona de influenţă a emisferei cerebrale drepte, mai blânde şi, desigur, orientată spre chestiunile spirituale.

Accelerarea energiei spiritualele facilitată de renunţarea la interesele egoiste şi narcisiste precuni, câştigul personal. Energia este facilitată de intenţie şi aliniere la milă, compasiune, precum şi de dedicarea pentru alinarea suferinţelor celorlalţi prin intermediul bunăvoinţei, milosteniei şi amabilităţii.

Energia spirituală catalizează transformarea percepţiei: poziţionale şi lineare spre contextul mai larg al totalităţii nonliniare, ce transcende limitele timpului, spaţiului, secvenţialităţiif: percepţiei şi credinţei în principiul operaţional al cauzei şi efect?; tului. Astfel, revelaţiile ce apar sunt descrise adecvat ca fiinefi „miraculoase” şi transformatoare.

Sursa bucuriei izvorăşte din experienţa interioară subiectivă, a sursei înnăscute a existenţei înseşi, nestânjenită de limitele preisupunerii că sinele personal ar fi un agent cauzal sau primar. Prins umilinţă şi abandonare, controlul imaginar jeşte. Abandonat lui

Dumnezeu şi Voinţei Divine. Acest lucru generează frecvent ceea ce lumea numeşte sfinţenie (nivel calibrat 555) şi atitudini/comportamente altruiste.

Pe măsură ce conştiinţa îşi continuă avansul, perfecţiunea înnăscută şi frumuseţea extraordinară a tot ceea ce există strălucesc precum o radianţă luminoasă. Tot ceea ce înseamnă viaţă devine mai frumos, iar lumina interioară revelează Divinitatea Creatorului. Experienţa subiectivă a curgerii energiei spirituale este resimţită ca o dulceaţă extraordinară. Este ca şi cum ea ar curge de-a lungul şirei spinării, ajungând chiar în creier şi inundând regiunea inimii, de unde se poate revărsa în exterior şi chiar la o anumită distanţă, pentru a influenţa evenimentele exterioare. De asemenea, energia influenţează starea subiectivă a altora, care se găsesc în raza de influenţă a câmpului, fapt ce are un efect înălţător (Graţia Maestrului).

Energia spirituală (kundalinil. Potenţează transformarea şi trecerea de la percepţie la viziune, de la linearul limitat la natura nonliniară şi nelimitată a existenţei. Aceasta este una din expresiile realităţii fundamentale că totul intră în existenţă în virtutea manifestării potenţialităţilor atunci când condiţiile sunt favorabile (inclusiv karma). Această confirmare este facilitată şi de intenţie şi aliniere spirituală. Astfel, nicio persoană nu face minuni; acestea reprezintă consecinţe impersonale ale câmpului de energie spirituală însuşi, ce acţionează ca un catalizator, aşa cum face şi energia ce radiază din aura maeştrilor şi a învăţătorilor avansaţi, ce catalizează intenţiile spirituale ale studenţilor.

În vreme ce funcţionarea eficientă uhulne este încă posibilă, cei aflaţi în marjele superioare ale nivelului 500 pot necesita părăsirea lumii obişnuite a comerţului şi efortului, abandonându-şi fosta ocupaţie şi relaţiile sociale. Printr-o aliniere şi practică spirituală intensă, energia spirituală poate continua să curgă şi să crească până la nivelul Extazului (575”) unde ajunge să blocheze

posibilitatea de a funcţiona în lumea obişnuită, reclamând prin urmare, retragerea din aceasta. Cel mai bine e să fim pregătiţi pentru faptul că lumea are puţină înţelegere (sau deloc) pentru atare stări.

Spre deosebire de liniştea şi calmul ce revin la nivelul 600, starea de Extaz se manifestă printr-un nivel energetic extrem de înalt, însoţit de o capacitate neobosită. Frumuseţea Creaţiei este evidentă şi radiantă, iar Divinitatea şi perfecţiunea ei radiază cu o intensitate copleşitoare. Extazul este experimentat subiectiv, astfel încât energia şi puterea performanţei motorii devin inepuizabile. Nu apare niciun sentiment de oboseală, iar respectiva persoană nici măcar nu simte nevoia de a se opri să mănânce, respectiv să dea curs unor nevoi fiziologice primare. În locul acestora, de exemplu, o persoană aflată la acest nivel poate dansa multe ore în şir fără să mănânce, fără să se odihnească şi fără să îşi tragă sufletul. În lipsa calibrării conştiinţei, lumea nu ar şti dacă o atare stare este patologică sau dimpotrivă, una de „intoxicare Divină”. (Redăm în cele ce urmează, pentru referinţe mai amănunţite, o diagnoză diferenţială a stărilor spirituale faţă de cele patologice.)

Samādhi	Catatonic
Extaz religios	Manie (hiperreligiozitate polară)
Iluminare	Grandoare (emfază)
Iluminare	Deziluzie religioasă
Pietate	Scrupulozitate
Inspiraţie	Imaginaţie
Viziune	Halucinaţie
Învăţător spiritual autentic	Învăţător fals, impostor
Devoţiune	Hiperreligiozitate

Dedicat	Obsedat, victimizat, spălat pe creier
Noaptea neagră a sufletului	Depresie patologică
Detaşare	Indiferenţă, renunţare
Non-ataşare, acceptare	Pasivitate
Încredere	Naivitate
Stare avansată	Psihoză, egomanie
Beatitudine	Euforie
Umilinţă	Stimă de sine scăzută
Împărtăşire spirituală	Prozelitizare
Dedicare	Religiozitate
Inspiraţie	Mesianism
Şoc divin	Dezorganizare schizofrenică
Extaz spiritual	Stare maniacală, droguri
Învăţător spiritual veritabil	Politician spiritual, lider de sectă
Liber	Patologic
A învăţa	A controla

Deşi starea de extaz este recunoscută în comunităţile; avansate din punct de vedere spiritual, iar ca experienţă subiectivă a fost descrisă de mistici adevăraţi precum Ramakrishna, rămâne totuşi o necunoscută pentru masele largi ale populaţiei lumii.

Începând de la nivelul 540 al conştiinţei şi până la cele mai înalte marje ale valorii 500, se petrec spontan fenomene ce sunt inexplicabile prin raţiune ori prin conceptualizarea obişnuită a operaţiilor logice, cauzei şi efectului. Ele sunt un acompaniament al dominaţiei progresive a energieipirituale (kundalini) şi se petrec mai curând ca o consecinţă a câmpului contextual decât a voinţei, aproape automat. În mod tradiţional, ele au

fost numite *siddhis* (termen din limba sanscrită) şi denotă puterile mistice, miraculoase ori supranaturale ce nu sunt explicabile prin intermediul logicii.

În vreme ce în stadiile timpurii ale apariţiilor ele pot fi sporadice, pe măsură ce conştiinţa-avansează, acestea devin frecvente şi uneori continue. Ele sunt neintenţionate şi apar automat, prin propria lor voinţă am putea spune. Aceste Ifenomene includ facultăţi precum vederea la distanţă, precogniţia, clarvederea, claraudiţia, psihometria, bilocaţia şi percepţiile extrasenzoriale, precum şi apariţia miracolelor, inclusiv a vindecărilor şi transformărilor spontane. Ele sunt nişte facilitări unice, aflate dincolo de expectaţii sau explicaţii posibile.

Capacităţile sau fenomenele de acest gen nu sunt sub controlul personal şi nici nu reprezintă o consecinţă a „cauzei şi efectului". Prin urmare, studenţii sunt avertizaţi să nu le considere a jELceva personal, daF fund că ele se petrec independent de eul/sinele persoanei care le experimentează. Astfel, după cum am spus şi mai devreme, nicio persoană nu face niinuni pentru că acestea jmnţ exclusiv o consecinţă a Spiritului. Inflamarea eului Spiritual este evitată prin onestitate şi umilinţă, iar aceste atitudini teonduc la abandonarea tendinţelor de a exploata pentru obţinerea unor câştiguri.

Fenomenele tind să se petreacă şi devin puternice pentru diferite perioade de timp, chiar ani în şir. Unele par a păli şi devin mai puţin predominante, în vreme ce altele continuă permanent.

În sine, curgerea energiei kundalini este extraordinară prin faptul că la nivel subiectiv, senzaţia poate să fie descrisă doar ca sublimă, atunci când energia amintită curge de-a lungul şirei spinării, apoi în creier, ajungând prin chakra inimii în lume, unde prezenţa ei facilitează desfăşurarea adevăratelor minuni. Ocurenţa sa este percepută ca întâmplându-se fără

intenţie. Este ca şi cum calităţile Divine sunt aduse la manifestare prin intermediul domeniilor mai înalte, ce transcend lumea fizică mundană.

În cele din urmă, ceea ce este aparent „extraordinar” devine o nouă realitate, ca şi cum am trăi într-o dimensiune diferită, în care ceea ce pare imposibil se manifestă fără efort, de parcă ar fi orchestrat astfel. Puterea câmpului facilitează în mod autonom emergenţa potenţialităţii karmice în realitatea manifestată printr-o desfăşurare armonioasă. Aceste dinamici sunt nonliniare şi de neînţeles pentru intelect, care plecând de la premisa modelului Newtonian linear şi limitat al cauzalităţii, e incapabil să conceptualizeze emergenţa Ordinii sau Armoniei Divine.

Depăşirea bucuriei şi a extazului

Abandonarea tuturor credinţelor, poziţionalităţilor, îndoielilor şi ataşamentelor limitative permite influxul de energie spirituală, care se petrece concomitent cu devoţiunea (nivelul calibrat 555). Devoţiunea persistentă faţă de adevărul spiritual şi faţă de iubire permite disoluţia rezistenţelor. Transcendenţa necesită abandonarea tuturor ataşamentelor, inclusiv a celor caracterizate drept „responsabilităţi” de către „sine şi societate. Astfel, relaţiile, poziţiile, titlurile şi rolurile sociale sunt abandonate în cele din urmă împlinirii Sinelui şi atingerii stării de Iluminare. Devotatul care dă înapoi ascunde, de fapt, un anumit ataşament faţă de îndoială, întrebând naiv: dar de ce? Soluţia este însă radicală şi reclamă să abandonăm totul lui Dumnezeu şi Providenţei Divine.

O tranziţie majoră necesită responsabilitate faţă de alţii prin recurgerea la ajustările necesare şi realiste în acest sens, precum şi prin ajutarea celorlalţi să accepte schimbările necesare. Această tranziţie poate, prin urmare, să reclame un curaj considerabil şi o răbdare şi o convingere pe măsură, deoarece aduce la suprafaţă îndoieli, ataşamente şi vinovăţii reziduale.

Eventualitatea unui salt major al conştiinţei este rar luată în consideraţie ca o posibilitate serioasă, fiind mult mai adesea privită ca o probabilitate de către majoritatea aspiranţilor care, dacă nu sunt preveniţi în acest sens, e posibil să nu aibă niciun plan anticipat. Prin urmare, studenţii serioşi ar trebui să fie informaţi, pentru a păstra asemenea relaţii sau alianţe spirituale capabile să recunoască stările avansate ale conştiinţei.

Starea interioară devine dominantă în mod progresiv, pe măsură ce şinele se diminuează şi se eclipsează în faţa Sinelui. Schimbările consecvente, deopotrivă interioare şi exterioare, se dovedesc a fi mai relevante decât se anticipase.

Emergenţa unor nivele tot mai înalte ale conştiinţei necesită perioade de ajustare, precum cele pe care le presupune achiziţia unor noi perechi de ochelari, iar astfel funcţionarea în lume poate fi limitată periodic din cauza schimbărilor de orientare. În cadrul acestor reorientări, fenomenele par a se petrece spontan, de la sine şi nu prin premisa perceptuală a cauzei şi efectului, cum” se presupune în mod obişnuit… Plăcerea nu mai e ceva ce trebuie dobândit, ci un aspect interior înnăscut, mai degrabă o consecinţă gr puterii câmpului decât o stare atinsă prin intermediul deciziei personale sau a unui agent oarecare. Se mai descoperă în mod progresiv că, în realitate, nu există niciun autor al acţiunilor, fiind observată derularea autonomă a potenţialităţii karmice din perspectiva unei noi paradigme a realităţii, aflate dincolo de principiul dualistic al cauzalităţii. Astfel, viaţa devine o scrie neşfrşită de revelaţii şi încântări care, la început, par uluitoare. Apoi apare înţelegerea faptului că ceea ce pare a fi de domeniul miraculosului este doar o dezvoltare constantă a potenţialităţii evoluţiei Creaţiei, prin care experienţa subiectivă a timpului se dizolvă şi este înlocuită de cunoaşterea totalităţii. În acelaşi fel, percepţia „schimbării” este înlocuită de emergenţa progresivă a Creaţiei în desfăşurare, percepută ca o

devenire şi realizare a potenţialităţii în domeniul manifestării.

jnjipsa trecutului sau a viitorului, nu există nici prezent – şi acest lucru dezvăluie că trecutul, prezentul sau viitorul nu reprezintă decât nişte contextualizări iluzorii consecvente cu limitele paradigmei. Odată cu abandonarea tuturor sistemelor de credinţă şi a poziţionalităţilor, survine dezvăluirea Creaţiei. Acest proces poatcaduce cu sine unele nes i guranţe sau în de ieli. Tranzitori i, ce trebuie abandonate credinţei şi devoţiunii, deoarece. Foarte rar există posibilitatea consultării unui învăţător spiritual foarte avansat. În aceste momente, Cunoaşterea inerentă ca frecvenţă vibraţională din cadrul câmpului conştiinţei însăşi se dezvăluie şi revelează realitatea paradigmei. În virtutea Radianţei Sinelui, emergenţa revelată e tăcută. Lumea devine atunci mai degrabă o revelaţie a esenţei decât a aparenţei.

Autorevelaţia devine progresiv recunoscută şi identificată de Cunoaştere ca Divinitate. Schimbarea majoră a paradigmei nu poate fi anticipată şi nici măcar imaginată cu adevărat, iar apariţia ei este descrisă prin termenul de „şoc divin". Consecinţa rezidă într-o revelaţie profundă, prin care mintea este redusă la tăcere în prezenţa Divinităţii, pentru a dispărea chiar cu totul la nivelul J>00. Atunci, totul devine exact ceea ce este, o derularecontinuă ce se revelează fără început şi sfârşit, fără diviziuni pre4 cum „atunci", „acum" sau „în viitor". Înţelegerea nu se mai petrece ca o consecinţă a mentalizării, a gândurilor sau a medierii exercitate de vreun sine personal, pentru simplul motiv că acesta; nu mai există.

Aderarea la principiile spirituale fundamentale este absolut necesară pentru o transformare majoră, iar credinţa, devoţiunea şi T abandonarea reprezintă principalele modalităţi. Ea nu necesită! decât abandonarea oricărui sistem de credinţă, precum şi

înţelegerea faptului că orice frică reprezintă o iluzie datorată agăţării de o poziţionalitate, respectiv de percepţiile acesteia, inclusiv aderarea şi credinţa în paradigma familiară a realităţii; Nimic nu e aşa cum fusese perceput de către eu, deoarece dimensiunea lineară e prezumtivă, iar Absolutul nonliniar reprezintă 6 paradigmă total diferită, ce operează cu alte principii, care se autorevelează şi nu pot fi înţelese prin procedee logice.

În Realitate, existenţa îşi este propria-i semnificaţie, fiind identică cu aceasta. Nu există predicat, subiect sau verb, iar înţelegerea este dincolo de limbaj. Precum se poate exprima optim, semnificaţia unui lucru rezidă exact în ceea ce Este acel luciu. Identitatea îşi este propria semnificaţie. Devine evident că toate definiţiile reprezintă doar produse ale minţii, nişte abstracţiuni dualiste şi nerealiste. Adevărul este autonom şi autoevident în virtutea propriei sale esenţe, ca Totalitate. În lipsa artefactului separaţiei dualiste între subiect şi obiect. Totalitatea atotcuprinzătoare a Existenţei îşi este sieşi propria definiţie şi semnificaţie. Astfel, o pisică ştie că e o pisică în virtutea faptului că *este* o pisică, nefiind prin urmare separată în mod dualist de propria sa realitate. Cunoscătorul şi cunoscutul sunt una şi aceeaşi identitate.

Transcendenta extazului şi a bucuriei spirituale depinde de disponibilitatea de a abandona totul lui Dumnezeu, chiar şi starea excepţională a extazului, care reprezintă o dimensiune aflată dincolo3 corâce posibilitate de descriere. Starea în sine reprezintă acum o tentaţie şi poate întârzia evoluţia spre Iluminare. La început, există o reţinere şi o întârziere de a abandona o asemenea condiţie glorioasă lui Dumnezeu şi totuşi, apare cunoaşterea şi înţelegerea Faptului că până şi această minune trebuie eliberată. Angoasa şi ezitarea de a face acest pas revelează existenţa unui ataşament faţă de starea însăşi, precum şi faţă de sentimentele

minunate trăite faţă de ea. Atunci, datorită dedicaţiei şi intenţiei, apare convingerea că da, într-adevăr, trebuie să abandonăm chiar şi acest lucru în mâinile lui Dumnezeu, iar aciştăjibandonarene aduce la nivelul 600, într-o: pace infinită, aflată dincolo de orice înţelegere sau descriere. Condiţia în cauză se dezvăluie a fi însăşi adevărata pace a lui Dumnezeu.

SECŢIUNEA A PATRA

Niveluri calibrate între 600 – 1.000: Stările iluminate

Privire generală – Transcendenţa

Capitolul 16. Pacea, extazul şi iluminarea Capitolul 17. Realizarea de sine Capitolul 18. Iluminarea completă

PRIVIRE GENERALĂ

Transcendenta

9

Iluminarea şi Realizarea de sine denotă stările Divine ce au fost demonstrate din punct de vedere istoric drept cele mai înalte nivele ale conştiinţei. Aceste condiţii reprezintă transcendenţa limitelor şi constrângerilor domeniului linear al eului şi emergenţa Radianţei Realităţii Infinite şi sursei Existenţei.

Din punct de vedere tehnic, stările iluminate apar la nivelul 600 al conştiinţei, re 1 al Păcii infinite şi al Extazului iluminat de Eitmina Sinelui Radiant. Emergenţa Dumnezeului imanent văzut ca Sine împiedică frecvent continuarea activităţilor umane obişnuite şi generează retragerea din lume, putând chiar să determine meetareaji4 etii-4] zice, opţiune la care recurge un procent de 50% dintre persoanele care ating această stare. Starea de Extaz este totală şi e caracterizată de dispariţia tuturor nevoilor, dorinţelor san aversiunilor, inclusiv a celor fizice.

Nivelele de la 700 până la 850 sunt extrem de rare şi au fost numite stăriljLRealizării de Sine, fiind

caracteristice învăţătorilor foarte avansaţi, ce înclină adesea să rămână la un nivel dat pentru întreaga lor viaţă. Unicitatea acestor nivele atrage numeroşi discipoli şi devotaţi, care-şi transcriu în mod consecvent şi într-o formă abreviată amintirile cu privire la învăţătura maestrului, spre folosul şi luminarea generaţiilor viitoare.

Stările de conştienţă spirituală foarte avansată s-au petrecut intermitent în istorie, în diferite culturi şi civilizaţii. Deşi stările avansate ale conştiinţei (*satori*) pot surveni temporar şi în cazul devotaţilor spirituali foarte avansaţi, ele devin rar permanente, iar dacă o fac înseamnă că respectiva persoană a ajuns un învăţător venerat. Când se întâmplă acest lucru, învăţăturile sale au o valoare deosebită pentru secole de-a rândul, fiind traduse în multe limbi, fapt de natură să consolideze şi mai mult recunoaşterea valorii lor pentru umanitate.

În mod caracteristic, învăţăturile corecte calibrează la acelaşi nivel de conştiinţă cu cel al învăţătorului; prin urmare, orice discrepanţă între acestea va conduce fa interpretări greşite ori la traduceri eronate. Acest lucru este important de vreme ce atare înţelegeri greşite sunt foarte comune, iar deviaţiile şi erorile chiar predomină în anumite religii care, din această cauză, calibrează ja nivel inferior celui al învăţăturii originale.

Nivelele conştiinţei situate dincolo de valoarea 850 sunt cele mai rar întâlnite în întreaga istorie umană, ele reprezentând; realizarea completă a Divinităţii, orice nume ar purta aceasta. Şi în acest punct trebuie să spunem că apar frecvent interpretări greşite, însoţite de înţelegeri neadecvate ale Adevărului, ce se datorează limitelor pe care le prezintă capacitatea eului/minţii de a înţelege învăţătura în cauză. Prin urmare, este foarte important să validăm învăţăturile marilor înţelepţi care se situau ei înşişi la nivelele foarte înalte ale conştiinţei.

În ciuda rarităţii lor, învăţătorii spirituali iluminaţi din cursul istoriei au avut un impact major asupra

civilizaţiei, iar învăţăturile lor au influenţat puternic toate nivelele societăţii, indiferent dacă acest lucru este sau nu recunoscut. De exemplu, în lumea actuală, beneficiile adevărului spiritual sunt instituţionalizate şi absorbite în structurile fundamentale ale societăţii, fără a mai da şi recunoaşterea cuvenită celui care a emis respectivele adevăruri.

Fiecare persoană trebuie să decidă pentru ea însăşi ce anume consideră că este adevărul suprem, în baza căruia să îşi desfăşoare viaţa. Acest lucru este demonstrat chiar şi de ateii fanatici. Diferenţa dintre binele iluzoriu şi adevăratul bine din lumea de astăzi poate fi acum determinată rapid, datorită apariţiei ştiinţei conştiinţei ce diferenţiază iluziile şi percepţiile eului de esenţa adevărului ce poate fi confirmată, exact aşa cum apariţia metalurgiei a permis efectuarea distincţiei dintre aurul fals şi metalul nobil autentic, respectiv cum testarea ADN permite confirmarea identităţii. Chiar dacă mintea umană este predispusă la eroare, ea valorizează fără îndoială ceea ce percepe a fi adevărat, precum şi mijloacele de descoperire a adevărului. Acelaşi drum este demonstrat de sinceritatea savanţilor materialişti, care se dedică intelectului considerat a fi singura sursă de adevăr.

Pe lângă faptul că propovăduiesc Adevărul, învăţătorii Iluminaţi emană câmpul puternic al inspiraţiei, devoţiunii şi compasiunii, un câmp atotcuprinzător şi cu efect înălţător pentru nivelul energetic al umanităţii. În lipsa emergenţei acestei energii spirituale puternice de natură Divină, evoluţia conştiinţei omenirii s-ar fi oprit la nivelul 200, împiedicând orice evoluţie ulterioară spre starea de Iluminare, ceea ce reprezintă posibilitatea supremă şi potenţialitatea realizabilă ultimă. Astfel, Iisus a spus că era simultan „Fiul Omului” şi „Fiul lui Dumnezeu” în virtutea încarnării Divinităţii. Krishna a reprezentat adevărul învăţătorului Suprem, iar Buddha ne-a învăţat

că Starea Ultimă este dincolo de orice nominalizare.

Aceste adevăruri pot fi confirmate în lumea de astăzi prin utilizarea calibrării nivelelor de conştiinţă, care afirmă că Marii A\ atari de la nivelul 1.000 reprezintă cel mai înalt prag posibil în domeniul uman. Astfel, venerarea marilor învăţători ai istoriei se bazează pe un fapt ce poate fi confirmat şi nu doar pe mituri. Totodată, mai trebuie spus că până şi metoda calibrării conştiinţei a apărut ca o consecinţă a dedicării umanităţii întru căutarea Adevărului, oferind un mijloc de discernământ aflat dincolo de capacitatea celor mai educate şi strălucite inteligenţe (de exemplu Freud, Newton şi Einstein calibrau la nivelul 499).

CAPITOLUL 16

Pacea, extazul şi iluminarea

Introducere

Stările Iluminării survin la nivelul 600 al conştiinţei, odată cu înlocuirea linearului de nonliniar. Acest câmp energetic este asociat cu experienţa desemnată prin termenii de Transcendenţă, Iluminare, Extaz şi Conştiinţa lui Dumnezeu. Când această stare este atinsă, distincţia între subiect şi obiect dispare, nemaiexistând un punct central specific de percepţie. Frecvent, indivizii ce au atins acest nivel se îndepărtează de lume deoarece starea de beatitudine face ca activităţile obişnuite să-şi piardă sensul. Unii rămân totuşi în lume şi devin învăţători spirituali, alţii îşi desfăşoară lucrarea pentru binele umanităţii în anonimat. Câţiva revin în lume şi ajung mari genii în domeniile lor de activitate, aducând contribuţii majore societăţii. Aceste persoane sunt sfinţi şi chiar ar putea fi canonizate deşi, la acest nivel, religia formală este de obicei depăşită, fiind înlocuită de spiritualitatea pură din care izvorăsc toate religiile. În prezent există doar şase persoane în întreaga lume care calibrează peste nivelul 600 (cu toţii anonimi): trei se situează între 600 şi 700, unul între 700 şi 800, unul

între 800 şi 900 şi tot unul între 900 şi 1.000.

S-a raportat că la nivelul 600 şi mai sus acţiunea e percepută lent, suspendată în timp şi spaţiu – deşi nimic nu e staţionar, totul e însufleţit şi radiant, un dans evolutiv în care semnificaţia şi Sursa sunt copleşitoare. Această revelaţie are loc neraţional, astfel încât în minte există o linişte infinită, pentru că mintea a încetat să mai conceptualizeze. Observatorul se dizolvă în peisaj şi devine totuna cu obiectul observaţiei sale. Toate lucrurile sunt legate între ele printr-o Prezenţă de o putere şi o tandreţe infinită.

Marile opere ale artei, muzicii şi arhitecturii ce calibrează; între 600 şi 700 ne pot transporta temporar la nivele mai înalte alb; conştiinţei şi sunt universal recunoscute ca eterne şi inspiratoare;

Discuţie

Transcendenţa de la domeniul linear la cel nonliniar al conştiinţei rezultă într-o schimbare majoră a paradigmei. La acest nivel nu există nicio persoană separată care să observe tranziţia pentru că este deja conţinută în Sine, situaţia putând fi exprimată” prin sintagma *Cunoscătorul şi cunoscutul sunt unul şi acelaşt lucru*. Aici există starea unei Jăci infinite, o inescapabilă* Prezenţă a lui Dumnezeu ce aparţine unei dimensiuni completi diferite faţă de pacea şi liniştea emoţională ori psihologica!” le în această tăcere, totul se întâmplă de la sine, autonom şi spontan. Sunetul nu are niciun efect asupra liniştii, ce persistăchiar şi în cadrul sunetului. Starea este numită în mod tradiţional* şi istoric *sat-chit-ananda* (extaz tăcut). Funcţiile fiziologice pot ajunge la o limită: nu există nicio dorinţă de mişcare sau vorbiree iar Liniştea interioară este mută şi suspendată în atemporal.

Faptul că trupul îşi continuă sau nu supravieţuirea nu mâţ prezintă interes şi semnificaţie, fiind o chestiune lăsată la latk tudinea Universului. Dacă propensiunile karmice sunt aliniate la continuarea vieţii fizice, atunci

corpul supravieţuieşte, dacă nu, el este pur şi simplu abandonat – pentru că a venit din pământ şi în pământ se întoarce, după ce şi-a servit scopul pentru spirit.

Aproximativ în 50% din cazuri, atunci când este realizat acest nivel de conştiinţă, corpul va fi abandonat. Dacă nu se întâmplă aşa, atunci în orice caz, continuarea fizică survine la iniţiativa celor apropiaţi şi ca răspuns la dorinţele lumii, care ar putea genera necesitatea de a mânca sau a bea. Din interior nu există nicio înclinaţie spre o rezolvare sau alta, aşa cum nu există nici dorinţa de a comunica sau vorbi.

Prezenţa este auto-împlinitoare şi completă, unică, tăcută şi extrem de plăcută. Esenţa ei precede toate manifestările, în calitate de Sursă a Existenţei. Totul este văzut ca apărând din manifestarea nemanifestatului sub forma Creaţiei, dintr-o Sursă atotprezentă, înnăscută şi dincolo de voinţă.

În Unitate şi Totalitate totul este simultan şi intrinsec faţă de tot ceea ce împărtăşeşte calitatea vieţii. În cadrul contextului infinit al Totalităţii, potenţialitatea e activată prin intermediul Voinţei Divine, cunoscută în mod obişnuit ca Voinţa lui Dumnezeu. Termenul *voinţă* este totuşi oarecum înşelător, pentru că implică o calitate voliţională. Creaţia este observată în desfăşurarea ei şi în revelaţia emergenţei potenţialităţii infinite. Astfel, nu există nicio dualitate a unui Creator care creează ceva, deoarece Creatorul şi Creaţia sa sunt unul şi acelaşi lucru, iar Creaţia este auto-radiantă.

Tot ceea ce există este perfect şi complet. Creaţia nu face tranziţia de la imperfecţiune la perfecţiune (aşa cum crede eul), ci merge de la perfecţiune la perfecţiune. Iluzia trecerii de la imperfecţiune la perfecţiune este un produs al minţii. De exemplu, un boboc de trandafir mu este defel un trandafir imperfect. Atunci când este deschis pe jumătate el reprezintă tot o floare perfectă, lucru valabil şi atunci când e deschis complet. În fine, când se ofileşte nu reprezintă altceva decât o floare

ofilită perfect. Totul este prin urmare perfect, la orice stadiu şi la orice expresie a emergenţei şi desfăşurării evoluţiei Creaţiei. Astfel, iluzia schimbării e înlocuită de observarea procesului manifestării realităţii din potenţialitate (tranziţie, emergenţă, transformare, metamorfoză).

Fără interferenţa introdusă de interpretarea mentală, perfecţiunea a Tot Ceea Ce Există este evidenţiată de frumuseţea intrinsecă a apariţiei fizice perfecte. Fără editarea şi clasificarea ce emană doar din mintea lineară, totul este văzut la fel de perfect. Ceea ce lumea ignoră pe motiv că nu e decât iarbă este de fapt o frumuseţe egală cu cea a florii. Sculptura vie a întregii naturi este egală în frumuseţe şi semnificaţie, necunoscând niciun fel de clasificări. Totul este o expresie a Divinităţii în forma Creaţiei – totul este la fel de sacru şi de sfânt.

La fel ca toate celelalte, corpul este, de asemenea, autonom şi se mişcă în propriul său acord, adică de la sine. La nivelul 600 nu mai există un locus voliţional ori cauzal, şi niciun sine personal ori un eu imaginat a fi agentul cauzal sau cel care decide acţiunea.

Dinamica Păcii şi Iluminării

În viaţa obişnuită, eul pretinde că e autorul acţiunii. Această pretenţie egoistă care este experimentată ca realitate interioară reprezintă o iluzie bazată pe o funcţie nerecunoscută a eului, aceea de editare instantanee. Acest fenomen se întâmplă într-un interval de 1/10.000 dintr-o secundă din momentul în care fenomenul s-a petrecut de fapt. După cum am menţionat anterior, cea mai bună analogie cu această funcţie a eului este modul în care înregistrează un casetofon cu redare instantanee. Pe măsură ce sunetul este înregistrat pe bandă, această funcţie ne permite să auzim ceea ce s-a imprimat cu o secundă mai devreme. Prin urmare, noi nu experimentăm sursa, ci auzim ceea ce s-a înregistrat cu o secundă mai devreme. Această întârziere e intrinsecă

tuturor experienţelor eului din viaţa obişnuită, aşa că minţeamu experimentează jsalitatea, ei. Numai un playback întârziat, trecut prin T ecrănul percepţiei. La nivelul 600, această întârziere displace şi, odată cu eliminarea ideii existenţei unui terţ care să proceseze întârzierea, tot ceea ce există este reexperimentat ca o unitate ce fusese separată în mod artificial. Fără a mai poziţiona în interior acest instrument al eului, fenomenele sunt experimentate direct şi nu prin intermediul iluziei unui spectator.

A fi una cu fenomenele, în loc să le percepem separat, generează experimentarea Totalităţii Prezenţei, exprimată în forma a tot ceea ce există. Tot ceea ce are existenţă nu este doar în mod pasiv aici ci, în mod evident, se prezintă conştienţei ca o calitate a existenţei şi nu a intenţiei voliţionale. Astfel, universul apare a fi un dar de o frumuseţe şi o perfecţiune extraordinare, ce radiază prin intermediul Radianţei intrinseci a Divinităţii. La nivel fenomenal, observarea poate fi descrisă ca o percepţie cu încetinitorul a tuturor mişcărilor.

Fenomenele, mişcările şi acţiunile ce au fost atribuite anterior eului/sinelui sunt văzute acum a fi autonome, fără niciun punct specific de provenienţă – şi cu atât mai puţin ca izvorând dintr-un eu sau un sine independent. Sentimentul fiinţării se extinde şi devine atotcuprinzător, ajungând până la un nivel primordial, atotprezent şi înnăscut mai degrabă ca Esenţă decât ca identitate separată. Ca o consecinţă, percepţia asupra relaţiilor dispare şi ea, deoarece nu reprezintă altceva decât o construcţie mentală legată de percepţia separaţiei (care e înlocuită de conştienţa unei complexităţi atotinclusive nonliniare). Astfel, fără percepţia separaţiei şi fără a fi nevoie ca aceasta să fie explicată, noţiunea de relaţie devine inaplicabilă şi lipsită de sens. Şinele nu are o relaţie cu lumea, deoarece Existenţa are o Esenţă indivizibilă. În mod analog, ştiinţa a descoperit că nu există un centru identificabil al

universului.

Deşi banca de date a memoriei continuă să fie disponibilă, valoarea ei rezidă în capacitatea recunoaşterii descriptive, ce permite continuarea funcţionării corpului dacă aceasta e opţiunea karmică. Corpul pare atunci să opereze în virtutea unui principiu comparabil cu un momentum. Aşa cum am descris în lucrările anterioare, el este ceva asemănător unei jucării karmice, ce funcţionează complet de la sine.

La nivelul 600 şi peste acesta, transformarea este consecinţa disoluţiei miezului narcisist al eului, care presupune, în mod iluzoriu, că este suveran şi, prin urmare, agentul cauzal principal al voinţei. Această inferenţă este inclusă în semnificaţia termenului *Egocentric*. Astfel, esenţa eului rezidă în presupunerea să fundamentală prin care se identifică pe sine cu sursa principală a existenţei, acţiunii şi a deciziei, uzurpând astfel suveranitatea Divinităţii. Această presupunere primiţi vifeste înfăţişată deschis în starea patologică numită *narcisism mesianic malign** în cadrul căreia esenţa eului este cea venerată şi divinizată. De-a lungul istoriei, zeificarea sinelui a fost exprimată încă din perioada împăraţilor romani, care se declarau literal a fi zei, şi se manifestă şi în lumea de astăzi (ai căror Jideri afişează o inflamare grandilocventă şi omnipotentă a eului). Acest sindrom al narcisismului mesianic malign calibrează la nivelul 30 şi este descris detaliat în capitolul 15 din volumul *Adevăr versus Falsitate*.

Depăşirea nivelului 600

Pentru conceptualizarea şi educaţia obişnuită, s-ar părea că starea Extazului e cea ultimă. Dacă privim din perspectiva eului, acest lucru este sigur adevărat. Anxietatea, anticiparea, regretul, atracţia sau tânjirea nu mai suscită niciun inter’s. Trecute sunt, de asemenea, şi regulile, obi divele, procesele şi condiţiile ce trei buie îndeplinite, precum şi rolurile ce trebuie jucate. La ac st nivel nu există nicio persoană, niciun sine şi nici alţii

(oricare ar fi aceştia). Totul se petrece spontan şi fără efort, prezentându-se, pur şi simplu, aşa cum este. În mod similar, dispar calităţile – car reprezintă, de fapt, 1 işte percepţii descriptive. Totul este exact aşa cum este – fără nicio nevoie de adjective. Mintea e liniştită, clară subiect sau obiect, fără actori care să facă ceva anume, nu mai sunt defel necesare nici verbele. În plus, se constată dispariţia voinţei, dat fiind e „nu în i există deci îi de luat şi totul evoluează spontan i autonom, în virtutea expresiei evoluţiei Creaţiei.

Ceea ce rămâne după disoluţia acestor funcţii ale eului se conştienţa/observarea, dar, de fapt, în lipsa unui observator. În realitate, singura car rămâne este conştiinţa. Astfel, nu există: nicio nevoie dea procesa, din moment cejpţiunile nu mai sunt separate de calităţi lineare. Nu mai e necesar nici să alegem's să chibzuim asupra unor motive pro ori contra. La nivel operaţional, informaţia! „i e suficientă sieşi şi, prin urmar acţiunea este autonomă. Nu mai este nevoie să luăm decizii: deoarece concordanta înlocuieşte relaţiile şi opţiunile. Prin; urmare, în lipsa oricărui autor, nimic nu se întâmplă, după cum nimic nu cauzează experienţa.

Odată cu încetarea experienţei timpului, ceesiunile dispari Prin urmare, nu mai există nici înainte, nici după. Armoni Unităţii Concordanţei este evoluţionar", reprezentând exprimarea potenţialităţii ca manifestare, dar în lipsa oricw intenţionalităţi. Cea mai bună analogie ar fi cea cu mişcarea universului, care e concordantă în mod armonios cu totalitatea Astfel, gravitaţia e intrinsecă Creaţiei, iar câmpul ei este mai degrabă concomitent decât cauzal sau consecvenţial (aceştia fiind termeni ce reprezintă construcţii mentale explicative ipotetice). Concordanţa este expresia Unităţii, i Armoniei Divine, ce devine evidentă prin transeederea separaţiei dualiste carteziene dintre *res interna* (*cogitans*) şi *res externa*! extensa (adică lumea aşa cum e). În unitatea totalităţii nu există niciun lucru separat e re scauzeze un

rezultat separat.

Pentru a depăşi nivelul 600 e necesar să renunţăm la identificarea cu observaţiile pe care le înregistrăm, căci acestea sunt în realitate calităţi autonome inerente conştiinţei înseşi. Cu ajutorul meditaţiei profunde se va descoperi că ne-am identificat inconştient cu aceste calităţi, fapt care conduce la abandonarea iluziei ori a recompensei de a fi martor/observator.

Blocajul primar în calea depăşirii acestui nivel şi a accederii la altele mai avansate ale Iluminării rezidă în satisfacţia, plăcerea şi ataşamentul manifestat faţă de starea de Extaz. În plus, aceasta este experimentată ca o totalitate, ca o împlinire deplină. Apoi apare conştiinţa faptului că până şi această stare, oricât de extraordinară ar putea fi, trebuie abandonată lui Dumnezeu. Odată cu această abandonare, ia naştere o paradigmă mult mai extinsă, imposibil de imaginat până în acel moment.

Nivelul calibrat al unor învăţători/învăţături din zona valorii 600

Învăţători		Învăţături	
Abhinavagupta	655	Abhinavagupta	655
Aurobindo	605	Un curs în miracole (workbook)	600
Karmapa	630		
Kasyapa	695	Aggadah	645
Magdeburg	640	Geneza (Biblia Lamsa)	600
Muktananda	655	Evanghelia după Luca	659
Saţchidananda	605	Evanghelia după Toma	660
Towles, J	640	Kabala	605
Tzu, Lao	610	Scrierile lui Laoazu	610
Vivekananda	610	Midrath	665

Mishneh	665
Noul Testament (Regele	640

James)	
Psalmii (Biblia Lamsa)	650
Vijnana Bhairava	635

CAPITOLUL 17

Realizarea Sinelui

Introducere

Acesta este nivelul Marilor învăţători ai Advaita şi Vedanta, care au descris realităţile spirituale ale Realizării Sinelui. Este nivelul inspiraţiei puternice, deoarece aceşti înţelepţi Iluminaţi stabilesc câmpuri energetice de atracţie care influenţează întreaga umanitate. La acest nivel, experienţa unui individ nu mai este separată de a celorlalţi, ci, mai degrabă, avem de-a face cu identificarea Sinelui cu Conştiinţa şi Divinitatea. Divinitatea Imanentă este realizată ca Sine, dincolo de puterea de pătrundere a minţii. Acest nivel constituie vârful evoluţiei conştiinţei pentru domeniul uman.

Marile învăţături înalţă masele şi ridică nivelul de conştiinţă al întregii umanităţi. A avea o atare viziune înseamnă Graţie şi darul adus de aceasta este Pacea infinită, descrisă ca inefabilă, dincolo de cuvinte. La acest nivel de înţelegere, sensul existenţei transcende toate timpurile şi toate individualităţile. Nu mai există nicio identificare cu trupul fizic (în sensul de „eu”), prin urmare, destinul acestuia nu mai are nici el vreo importanţă. Corpul e văzut mai mult ca un instrument al conştiinţei, prin intervenţia minţii, cu prima valoare a acesteia, comunicarea. Şinele se întoarce înapoi la Marele Sine. Acesta este nivelul non-dualităţii sau al Unităţii Complete. Nu există vreo localizare a conştiinţei, conştienţa fiind prezentă pretutindeni în mod egal.

Marile opere de artă care îi înfăţişează pe indivizii ce au atins nivelul Iluminării au particularitatea de a-l surprinde pe învăţător cu o anumită poziţie a mâinii, numită MUDRA, în care palmele radiază binecuvântare. Acesta este actul transmiterii acestui câmp energetic

către conştiinţa umanităţii, descris, de asemenea, şi în forma haloului. Acest nivel al Graţiei Divine depăşeşte chiar valoarea de 1.000, cel mai înalt nivel atins vreodată de vreun om ce a trăit în istoria înregistrată. Aceşti oameni sunt Marii Avatari, pe care, cu adevărat drept este să fi numim Domnul Krishna, Domnul Buddha, Domnul Iisus Hristos şi Zoroastru.

Discuţie

Dincolo de extaz sunt nivelele marilor mistici, în cadrul cărora cunoaşterea este consecinţa Prezenţei Divinităţii ca Sine (Dumnezeu imanent). Distincţia dintre Dumnezeu imanent şi Dumnezeu transcendent este una teologică, intelectuală şi conceptuală. Prezenţa Sinelui constituie aşa-numita *perusha* sau Radianţa Sinelui ca Sursă. Şinele cunoaşte în virtutea identităţii cu Divinitatea însăşi. Îşi este prin” urmare propria conştiinţă şi prin Prezenţa sa se face cunoscut drept *Cunoscătorul*. Astfel, el nu. Cunoaşte, efesprg ci prin completitudinea propriei Esenţe.

Transcendenţa extazului permite reapariţia unei funcţionări limitate, în cadrul căreia reintrarea în lume este din nou posibilă. Totuşi, acest lucru este mai degrabă o rezultantă a unor întâmplări din domeniul nonliniar decât o consecinţă a deciziei, deşi poate fi percepută eronat drept voliţională din exterior. În realitate, nu există nimeni care să decidă, nu există nici măcar opţiuni care ar necesita decizii sau alegeri. Viaţa devine autonomă la nivel fenomenal, ca o expresie a evoluţiei creaţiei şi a câmpului omniprezent al conştiinţei.

Nivelul 600 al conştiinţei şi cele superioare acestuia sunt denumite în mod tradiţional nivele ale *non-minţii*, deoarece gândirea secvenţială se opreşte, iar în locul acesteia apare conştienţa nonliniară a conştiinţei însăşi, adesea numită Minte în literatura lumii, în virtutea Divinităţii, nemanifestatul ca potenţialitate devine Manifestat. În mod subiectiv, Prezenţa este cea a

Conştiinţei însăşi, a cărei calitate esenţială e Adevărul, ca expresie a Iubirii – şi reciproc, calitatea Iubirii ca rezultantă a Adevărului.

s. – Nivelele conştiinţei de la 700 în sus sunt numite istoric pivele ale realizării Sinelui sau ale misticilor avansaţi, precum cei reprezentaţi în timpuri recente de Ramana Maharshi, Nisargadatta Maharaj, Sri Aurobindo, Mahatma Gandhi şi Pantajali. Scrieri familiare la acest nivel sunt învăţăturile Zen ale lui Bodidhanna, Sutra Diamantului, Inimii şi Lotusului, Coranul, Noul Testament (exceptând Apocalipsa), Yoga Sutra a lui Patañjali ca şi Rig Veda. (O listă reprezentativă a acestora e adăugată la sfârşitul capitolului).

Este de luat în considerare faptul că unii dintre cei mai cunoscuţi învăţători sunt relativ recenţi pe scara timpului istoric. Unii au căpătat chiar recunoaşterea largă a societăţii. Impactul lor asupra lumii se petrece la două nivele – cel prin care ei îşi exprimanumite învăţături şi, simultan, cel tăcut, în care radiază prin aură un câmp energetic asupra conştiinţei colective a umanităţii. Acest efect al radiaţiei este la rândul său dublu: contrabalansează negativitatea lumii şi contribuie la creşterea evoluţiei conştiinţei lumii, atât la nivel general, cât şi particular (acţionând asupra discipolilor).

După cum am menţionat anterior, conştiinţa umană s-a situat la nivelul 90 în momentul naşterii lui Buddha, la nivelul 100 la naşterea lui Iisus Hristos, crescând apoi la 190 unde a stagnat pentru multe secole. La sfârşitul anilor ’80 a sărit brusc la valoarea 205 pentru a avansa în noiembrie 2003 la actualul nivel de 207.

În literatura spirituală tradiţională există descrieri şi clasificări ale diferitelor nivele avansate ale conştiinţei, numite stările *Samādhi*. Adesea, acestea sunt asociate în mod descriptiv cu stările de meditaţie ulterioare depăşirii limitelor eului. Unele dintre ele sunt tranzitorii, precum diferitele stări numite satori sau conştientizări. Acestea sunt adesea dependente de starea meditativă

însăşi. La început, starea de satori necesită tăcere şi linişte, în poziţia cu ochii închişi. Pe măsură ce se dezvoltă, ajunge să poată fi practicată cu ochii deschişi. După ce avansează şi mai mult, rămâne prezentă chiar şi când ochii sunt deschişi şi ne continuăm activităţile obişnuite. După cum se poate vedea în celebrele picturi Zen cu turma de bivoli, provenite din secolul 16, progresia este următoarea: mai întâi trebuie localizat şi identificat eul

(bivolul), apoi domesticit, după aceea depăşit; urmează părăsirea lumii, apoi lumea însăşi dispare pentru ca în final, cel devenit deja înţelept să se întoarcă în lume. În acest punct, lumea este descrisă ca o reflexie în apa (conştiinţei).

Se pare că pe măsură ce conştiinţa evoluează, ea rămâne la un anumit nivel pe perioade variate de timp, ce sunt descrise ca răstimpuri de realiniere şi reajustare la câmpul energetic mai avansat. Există o realiniere necesară funcţionării şi localizării corpului, precum şi reluării capacităţilor fiziologice precum şi a posibilităţii de a comunica şi vorbi. De exemplu, Ramana Maharshi, după o iluminare bruscă şi neaşteptată a fost peste doi ani mut, până când să îşi facă curaj să vorbească. Nu a avut niciun fel de griji faţă de propriul său corp, a umblat cu picioarele goale pe Himalaya şi a trebuit să fie adus înapoi în Bombay.

Experienţa subiectivă a acestei întoarceri rezidă într-un răspuns spontan la iubire şi aliniere, respectiv la influenţa celorlalţi. În interior, mintea este tăcută şi nu există nicio înclinaţiepersonală de a vorbi şi nicio nevoie de a comunica – după cum nu există nici măcar o nevoie de a continua viaţa în acest corp.

În mod intri sec, fiecare nivel avansat al conştiinţei este complet prin el însuşi. Majoritatea înţelepţilor au stat o viaţă întreagă la un anumit nivel, alţii au reuşit să se întoarcă la o funcţionare limitată în lume... Pentru a te putea întoarce să funcţionezi în lume e nevoie să fie

efectuate anumite ajustări destul de greu de descris. Oamenii din lume consideră că înţeleptul este o persoană individuală. Iniţial acest lucru este destul de surprinzător, pentru că, de fapt, nu există o persoană individuală căreia să i se vorbească. Se dezvoltă însă o interfaţă cu lumea – cardeşinu e realitatea interioară, întruneşte aşteptările acesteia, deoarece lumea percepe un Sine localizat într-un corp individual, respectiv într-o identitate separată (personalitatea).

Altă dificultate ce necesită ajustări rezidă în înţelegerea comunicării verbale a celorlalţi. Deşi sunt auziţi, există o întârziere uşoară în timpul căreia se petrece un oarecare proces de traducere interioară ce revelează ceea ce intenţionează să spună vorbitorul prin cuvintele sale. Astfel, *persona* pare a servi drept o interfaţă de traducere şi e dezvoltată autonom. Poate surveni o întârziere chiar de câţiva ani până ce un asemenea fenomen să se petreacă. Unii înţelepţi nu şi-au părăsit niciodată locul originar. Ramana Maharshi a rămas la muntele Aranachula toată viaţa lui. După moartea sa ashramul a rămas activ până astăzi. Nisargadatta Maharaj, după ce a fost adus înapoi din încercarea lui de a urca pe Himalaya, a rămas în mansarda sa din Bombay. Aceste stiluri de viaţă reflectă, de asemenea, interfaţa cu tradiţiile culturale.

Înţelepţii cu adevărat iluminaţi nu au niciun interes să dezvolte o mişcare, nici să controleze viaţa celor care îi urmează, nici să conştmiască edificii şi nici să deţină posesiuni lumeşti. Nu există nicio nevoie sau dorinţă de împlinit, şi cu atât mai puţin cea de-ai controla pe ceilalţi. De asemenea, remarcile învăţătorului ar putea fi percepute drept criptice deoarece sunt scurte, prei cise şi lapidare, nefiind nevoie de nimic în plus.

Termenul *transcendenţă* este, de fapt, o formă de limbaj deoarece în domeniul nonliniar există dimensiuni mai degrabă progresive decât nivele propriu-zise. În locul acestuia, tranziţia ar putea fi descrisă mai corect

printr-o asemănare cu lumina soarelui, care apare drept consecinţă a evaporării norilor. La aceste nivele, condiţia sau starea conştiinţei poate sau nu să evolueze mai departe în timpul acestei vieţi, în funcţie de potenţialitatea karmică şi Voinţa Divină. Conştiinţa evoluează ca şi cum este atrasă pentru a se întoarce la propria ei sursă. Fiecare avans creşte paradigma conştienţei care implică un anumit sentiment de *acasă*.

Mulţi înţelepţi ce au atins nivelul 700 rămân aici pentru tot restul vieţii lor. Ocazional totuşi, procesul evoluţiei continuă spontan atunci când este permis să facă astfel. Fiecare nivel reprezintă încununarea evoluţiei precedente, dar, totodată, şi o uşă spre următorul. La nivel subiectiv, tranziţia este mai degrabă o emergenţă sau o desfăşurare, ceea ce reprezintă domeniul conştienţei despre care nu poate exista vreo mentalizare, deoarece aceste stări aparţin non-minţii (stare etichetată în mod paradoxal însă, drept *Mintea*).

De la nivelul 700 în sus, rezistenţa ce se află în conştiinţa colectivă a umanităţii trebuie depăşită chiar în fiinţa învăţătorului.

Acest lucru este confortabil din punct de vedere fizic până când se atinge aproximativ nivelul 800 al conştiinţei, moment în care apar unele simptome fizice dureroase, iar sistemul nervos*'s* &: simte ca şi cum ar transporta prea multă electricitate, generând 6 senzaţie de arsură. De fiecare dată când ceva apare din conştiinţa colectivă a umanităţii, trebuie să fie procesat. (Iisus Hristos a transpirat sânge, iar Buddha a remarcat că-şi simţea oasele ca şi când erau zdrobite. Multe atare simptome au fost abordate în scrierile anterioare, fiind descrise şi de diferiţi mistici de-a lungul istoriei).

Spre deosebire de simptomele fizice sau durerile obişnuite, ce pot fi depăşite prin nonrezistenţă, aceste senzaţii de arsură electrică persistă până când eroarea din inconştientul colectiv; este identificată, abandonată şi clarificată în mod voluntar. În vreme ce funcţionarea la

nivelul 700 este posibilă din punct de „vedere teoretic (de exemplu Maica Tereza) există unele întârzieri în gestionarea fenomenelor interne. Pentru a facilita tranziţia este, necesar să avem unele cunoştinţe despre sistemul chakrelot; respectiv despre diferitele arhetipuri Jungiene ale inconştientului colectiv. Ele sunt reprezentate de diferitele subgrupe socio-cuh turale, iar atitudinile şi poziţionalităţile lor endemice pot fi intuite sau diagnosticate prin tehnica de calibrare a conştiinţei.

Abandonarea la nivele din ce în ce mai mari devine o invitaţie pentru creşterea conştiinţei/conştienţei, iar acest lucru se petrece la un nivel aflat dincolo de intenţie, deoarece evoluează de la sine.

Atitudinea deschisă faţă de abandonare poate fi asemănată cu o posturăvin asimilabilă la nivel fizic cu o mudra (poziţia clasică a mâinii). Astfel, postura generală a conştiinţei este mai degrabă una de permisiune (de a primi) decât atitudinea contrastantă *yang* a intenţionalităţii (a obţine). Prin aliniere cu abandonarea în mâinile lui Dumnezeu, căruia îi putem servi drept canal al voinţei Divine, viaţa noastră se transformă într-o rugăciune, deoarece noi înşine *suntem* rugăciunea.

Nivelul calibrat al unor învăţători/învăţături din zona valorii 700

Învăţători

79

Bodhidharma 5

Charya, Adi Sankara de Leon, 74

Moise 0

Granada 72

0

74

Dogen 0

Meister Eckhart 70

5

76

Gandhi Mahatma 0

72
Maharaj Nisargadatta 0
Maharshi Rămână 72
0
71
Patañjali 5
Plotin 73
0
71
Shankara 0
Sf. Tereza de Ávila 71
5

Învăţături

79
Bodhidharma, învăţături Zen 5
70
Norul neştiinţei 5
70
Sutra Diamant 0
78
Sutra Inimii 0
70
Coran 0
78
Sutra Lotus 0
79
Noul Testament fără Apocalipsa) 0
70
Rig Veda 5
74
Yoga Sutra, Patañjali 0
Rāmāyana 81
0
71
Maica Teresa 0
Notă. Scrierile disponibile ale lui Plotin calibrează la

nivelul 503, dar autorul lor a atins la sfârşitul vieţii nivelul 730.

CAPITOLUL 18
Iluminarea completă
(Nivelul calibrat + 850)

Introducere în vreme ce nivelele superioare valorii 600 sunt rare, cele peste 850 sunt deosebit de greu de identificat. Pentru mai bine de jumătate din ultimii 1.000 de ani, nu s-a aflat nimeni la nivelul 850, iar timp de 200 de ani n-a existat niciun pământean care să depăşească valoarea 600. Frecvenţele energetice foarte înalte ale Iluminării transmit o vibraţie conştiinţei colective a umanităţii, iar amprenta lor se înscrie în corpurile energetice spirituale ale oamenilor aliniaţi spiritual printr-o transmisie tăcută. Frecvenţa vibraţională a acestei energii rămâne în corpurile eterice multă vreme şi poate persista de-a lungul a 25 de încarnări sau chiar 1.000 de ani, aşteptând să fie activată.

Puterea unică a câmpului nivelelor foarte înalte contrabalansează energiile negative prevalente în majoritatea populaţiei lumii (din care, aşa cum am mai amintit, 78% calibrează sub nivelul 200, numai în SUA fiind vorba de 49%). Celălalt serviciu pe care-l oferă aceste nivele avansate rezidă într-o informaţie transformatoare, transmisă, de regulă, de-a lungul secolelor pentru beneficiul studenţilor spirituali. Multe învăţături de acest gen au o origine străveche, fiind promovate prin intermediul anticelor Vede, precum Upanişadele şi Bhagavad Gītā, ca şi prin Noul Testament, Zohar şi altele. În unele cazuri, autorii reali sunt necunoscuţi, dar învăţăturile provin de la Divinitate sau de la Marii Avatari ce calibrează la nivelul 1.000 (Hristos, Buddha, Krishna, Zoroastru).

Marii învăţători au transmis doar Adevărul accesibil celor mai înalte nivele. Diversele religii ale lumii au fost fondate ulterior de adepţii lor, uneori la multe secole

distanţă, permiţând astfel apariţia unor erori, după cum e binecunoscut celor ce studiază Biblia. Astfel, învăţăturile calibrate ale religiilor se situează la un nivel inferior fondatorilor lor. Din punct de vedere istoric, e rar ca marii învăţători să fie şi autorii acestor texte. Uneori, disparităţile şi erorile sunt semnificative precum includerea Apocalipsei (nivelul 70) în Noul Testament. După scoaterea acesteia, Noul testament calibrează la nivelul 880 şi nu doar la 640 precum iniţial.

Înţelepţii iluminaţi erau în principal mistici sau recipienţi ai încarnării Divine, precum Iisus Hristos. Cele mai vechi surse ale adevărului spiritual provin de la Marii înţelepţii Arieni din antica Indie (de exemplu Vedele ori Upanişadele, scrieri ce datează de 5.000 ani – Buddha trăind aproximativ în anii 563 î.Hr.). Înţelepţii ce au atins nivelul 850 sau cele superioare acestuia au devenitextrem de influenţi, învăţăturile lor formând esenţa multor şcoli şi tradiţii spirituale importante. Astfel, o învăţătură majoră îşi păstrează valoarea intrinsecă pentru multe secole. Autenticitatea şi validitatea învăţătorilor şi învăţăturilor lor simt acum validabile prin emergenţa ştiinţei conştiinţei şi a capacităţii ei de a calibra nivele confirmabile ale adevărului.

În timp ce numărul real al înţelepţilor foarte avansaţi ce influenţează omenirea a fost limitat de-a lungul secolelor învăţăturile lor sunt în esenţă aceleaşi, chiar dacă au apărut indel pendent, în diferite colţuri ale lumii şi în alte ere istorice. Astfel, se poate afirma că adevărul e mereu adevărat deoarece e singurul ce poate fi descoperit. Marii învăţători şi învăţăturile lor emană câmpuri energetice extrem de puternice în conştiinţa colectivă a. Umanităţii, în lipsa cărora omenirea s-ar fi exterminat probabil singură (afirmaţie calibrată drept adevărată).

Dinamica Iluminării

La nivele foarte ridicate, experimentarea subiectivă

a existenţei nu mai e limitată de eul narcisist sau de blocajele psihologice ale poziţionăirtăţilor. Această condiţie atrage consecinţele Tabandonării progresive şi profunde a tuturor limitelor şi sistemelor de credinţă.

Cerinţa rezidă într-o concentrare persistentă a minţii, care să elimine reziduurile emoţionale şi mentale ale nivelelor inferioare ale conştiinţei precum şi într-o abandonare a tuturor identităţilor de sine şi a sistemelor mentale de credinţă. Acest proces e ajutat şi sprijinit de influxul continuu al energiei spirituale lamdalini, până la corpul cleric spiritual superior situat deasupra chakrei coroană.

Fluxul energiei kundalini este un răspuns la abandonarea voinţei personale direct către învăţătorul Divin, Avatar, înţelept – sau către Divinitatea însăşi, indiferent de numele acesteia. (De exemplu, precum în Psalmul 91, în cuvintele lui Krishna ori ale lui Iisus. *Toţi cei care mă cheamă, indiferent pe ce nume mi se adresează, sunt ai Mei şi îmi sunt dragi*).

Iubirea lui Dumnezeu (accesată prin adoraţie, angajament, devoţiune sau serviciu dezinteresat) este catalizatorul şi invitaţia formală pentru intervenţia Divinităţii prin puterea câmpului nonliniar al conştiinţei însăşi, fiind omniscientă, omniprezentă şi omnipotentă. Prin abandonarea tuturor rezistenţelor, acest câmp energetic puternic şi nonliniar devine în mod progresiv dominant şi, în cele din urmă, ia forma unei prezenţe atotcuprinzătoare.

Depăşirea nivelului 850

Din perspectiva intelectului, dualitatea problematică întâlnită la nivelul 850 al conştiinţei poate părea oarecum academică şi prin urmare, o zonă a metafizicii, teologiei sau ontologiei. Dacă nivelul este atins experimental, se dovedeşte a fi mult mai complexă. Este vorba de un pas foarte important, ce implică diferenţe majore în privinţa rezultatelor, deoarece devotaţii spirituali care ating acest nivel sunt influenţaţi adesea de

interpretările greşite ale învăţăturilor lui Buddha, care identifică greşit termenul de *vid*, considerând că vidul reprezintă starea ultimă – ceea ce în mod evident este fals, lucru probat atât prin cercetarea conştiinţei prin tehnica de calibrate, cât şi experimental.

În limbaj spiritual tradiţional, fiecare dintre aceste nivele avansate este păzit de dragonii unei dualităţi. Acest lucru este adevărat în special la nivelul 850 unde limitele ce se impun a fi depăşite rezidă în problema aparentelor contrarii, a căror ultimă prezentare şi Realitate este Totalitate versus Nimic, Existenţă versus Nonexistenţă.

Vidul calibrează la nivelul 850 şi reprezintă punctul final al căii negării, ce neagă realitatea a *orice* şi *oricine* (de exemplu forma lineară a gândurilor manifestate ca ataşament). Eroarea ce urmează rezidă în presupunerea că transcendenţa tuturor formelor este singura condiţie pentru atingerea stării Buddhice. Aceasta este o eroare uşor de făcut deoarece la nivel experimental starea de Vid este extrem de impresionantă. Pe măsură ce se desfăşoară este inefabilă, infinită, atemporală, atotcuprinzătoare, liniştită, tăcută, nemişcătoare şi, în mod straniu, cuprinzătoare a toată conştienţa şi nonconştienţa ce precede chiar şi fiinţarea sau existenţa. Această stare este în mod definit şi experimental lipsită de orice întrebare, dubiu ori dualitate. Aici nu există nici subiect, nici obiect – nu există nimic de abandonat, aşa că pare a fi starea finală a iluminării înseşi. Altă dificultate la acest nivel e că nu există învăţători pe care să-i consultăm şi cu care să ne împărtăşim gândurile, alături de care să reflectăm şi să ne continuăm propriile descoperiri şi cu atât mai puţin să găsim confirmări, deoarece starea aceasta este într-adevăr minunată, iar nevoia unei direcţionări de acest tip nu pare a fi necesară.

Dacă starea de Vid ar fi ultima realitate, ar reprezenta o condiţie permanentă şi nu ar mai exista

nicio entitate care s-o raporteze. Totuşi ea nu este ultima stare şi prin urmare mai devreme sau mai târziu cineva va părăsi vidul pentru a se întoarce la existenţa conştientă. Următorul pas rezidă în experimentarea subiectivă a fenomenului de emergenţă spontană în Existenţă după retragerea indusă de vid. (în această viaţă acest lucru mi s-a întâmplat la vârsta de 3 ani, precum am am mai descris. Dintr-odată, din vid şi inconştienţă, a apărut nu numai şocul existenţei, ci şi cel al descoperirii vieţii fizice şi a corpului care mi-a acompaniat întoarcerea de la vid la fiinţare. Astfel, în această viaţă, dilema de la nivelul calibrat 850 mi s-a prezentat devreme şi a revenit ulterior, moment în care am respins-o şi am depăşit-o. Mi-a luat 38 de ani să depăşesc această problemă.)

Cunoaşterea necesară pentru depăşirea acestui nivel e aceea că Iubirea Divină este şi ea nonliniară şi lipsită de subiect, obiect, condiţionalitate sau locaţie. Limita/incompletitudinea vidului este atinsă drept consecinţă a angajării intense pe drumul negaţiei şi a faptului că se scapă din vedere că Iubirea reprezintă calitatea principală a Divinităţii, fiind nonliniară şi nicidecum un ataşament. Eroarea drumului negaţiei rezidă în identificarea greşită ce conduce la refuzul Iubirii, deoarece, în experimentarea ei general umană, iubirea este percepută ca un ataşament şi ca o limitare.

Prin contrast, Iubirea Divină este predominantă, puternică şi copleşitoare, reprezentând calitatea primară a Prezenţei. Este profundă şi necondiţionată, fără subiect sau obiect. Nu reprezintă un act de factură emoţională, ci o condiţie sau stare ce mai degrabă ne eliberează decât să ne limiteze. Vidul (calibrat la nivelul 850) e comparabil cu spaţiul infinit şi gol al conştiinţei. Prin contrast, Prezenţa Divinităţii este precum lumina soarelui. Nu există nicio posibilitate de a greşi deoarece Iubirea este înţeleasă drept însuşi miezul şi sursa Sinelui nostru primar.

Clarificarea problemelor Vidului

Cu ajutorul ştiinţei calibrării conştiinţei şi a experienţelor subiective, neînţelegerile ce planează asupra subiectului vidului pot fi clarificate pe deplin în cele ce urmează. Confuzia se naşte de pe drumul negaţiei, dar şi din terminologia folosită pentru a explica declaraţiile lui Buddha, care ne-a sfătuit să nu folosim germenul *Dumnezeu* din cauza dezinformărilor foarte răspândite cu privire la adevărata natură a Divinităţii. Pentru a înţelege mai bine, următoarele calibrări sunt foarte utile.

	Nivel calibrat ca
Realitatea martor/observator	600
Arhat	800
A vedea în propria natură	845
Vid	850
Unitate	850
Nimicul	850
Realitatea drept conştiinţă	850
Realitatea drept conştienţă	850
Omniscienţă	850
Omnipotenţă	850
Omniprezenţă	850
Totalitate	855
Buddha	1.000
Creatorul	Infinit
Divinitatea	Infinit
Dumnezeu	Infinit

După cum se poate vedea mai sus, nivelul calibrat 850 denotă identificarea cu atribute, calităţi sau caracteristici ale Divinităţii, dar nu cu Divinitatea însăşi. Astfel, Totalitatea, Omniprezenţa, Non linearitatea etc sunt calităţi ale Divinităţii, dar le lipseşte încă identitatea esenţială, care rezidă în conştienţa conştientă a

Dumnezeului ca Divinitate şi astfel, Creatorul celor văzute şi nevăzute (adică a celor lineare şi nonliniare) precum şi sursa Iubirii şi conştiinţei/conştienţei. Învăţăturile lui Buddha au fost exprimate evident pentru a evita prejudecăţile cu privire la termenul *Dumnezeu*, dar, deoarece Buddha însuşi calibra la nivelul 1.000, el depăşise aceste înţelegeri.

Tranziţia de la nivelul 850 la 1.000 este consecinţa respingerii Vidului ca realitate ultimă şi a înţelegerii faptului că sursa iluminării şi a stărilor iluminate este *Divinitatea ca Dumnezeu*, care include toate atributele ce calibrează la nivelul 850 la care se adaugă cel de *Dumnezeu* ca *Iubire* infinită. Iluminarea deplină realizează că Prezenţa ca Dumnezeu şi Divinitate este Sursa şi Esenţa Vieţii, Creaţiei, Conştiinţei/Conştienţei şi Existenţei. Dumnezeu este prin urmare omnipotent, omniscient şi omniprezent, deopotrivă Imanent şi Transcendent, ca şi Manifestat şi Nemanifestat. Nivelul calibrat 1.000 reprezintă ultima stare posibilă din cadrul domeniului uman (afirmaţie calibrată ca adevărată.)

Depăşirea vidului

Deşi studenţii spirituali pot considera că problema complicată şi spinoasă a depăşirii vidului, inerentă stărilor foarte avansate nu este tocmai o provocare pentru această viaţă, ei pot fi induşi pe o pistă greşită deoarece fiecare student poate să se găsească la un nivel foarte înalt fără nicio atenţionare prealabilă. Astfel, toţi studenţii ar trebui să fie instruiţi încă din timp asupra modalităţilor prin care să trateze stările foarte avansate ale conştiinţei. Merită amintită din nou maxima conform căreia iadul şi raiul sunt doar la câţiva centimetri distanţă. De fapt, putem ajunge în cele mai profunde şi mai sublime stări direct din fundul iadului (aşa cum descrie autorul experienţele sale subiective).

Unul din motivele întârzierilor aparent nesfârşite apărute pe drumul Iluminării este îndoiala care ar trebui abandonată ca o formă de rezistenţă. E important să ştim

că, de fapt, se întâmplă destul de rar ca oamenii să fie dedicaţi adevărului spiritual într-o asemenea măsură încât să caute cu seriozitate Iluminarea, iar cei care fac acest lucru o fac deoarece sunt destinaţi Iluminării.

În acest moment, evoluţia spirituală se desfăşoară într-un ritm foarte accelerat, iar informaţia spirituală ce nu fusese niciodată disponibilă este accesibilă astăzi. Progresul unui student spiritual este accelerat astăzi, iar avantajul rezidă în accesarea unor informaţii spirituale care în trecut au fost limitate la câteva grupuri privilegiate foarte restrânse.

Progresul spiritual nu survine în etape definibile şi progresive după cum ar putea părea din analizarea nivelelor calibrate „ale conştiinţei. Ba, chiar dimpotrivă am putea spune, pot surveni salturi neaşteptate foarte mari în orice moment, aşa că, toţi studenţii ar trebui să aibă avantajul de a deţine informaţia necesară pe care să o folosească în anumite momente ale lucrării. Cunoştinţele necesare în momentul final sunt esenţiale încă de la început.

A şti ceea ce e necesar de ştiut pentru atingerea stărilor Divine accelerază progresul; pe de altă parte, există o, rezistenţă inconştientă datorată fricii şi ignoranţei. Această teamă este depăşită prin dobândirea înţelegerii necesare; prin urmare, nu există nimic de care să ne temem, căci orice frică este o iluzie – iată o cunoaştere ce se dovedeşte esenţială în stadiile foarte” înalte. Orice student care este serios cu privire la alinierea spirituală şi la devoţiunea faţă de Dumnezeu, Iubire, Adevăr, care doreşte să amelioreze suferinţele umanităţii sau ale oricărei fiinţe sensibile este deja foarte, foarte avansat.

Aplicarea consecventă a oricărui principiu spiritual poate genera pe neaşteptate un salt foarte important, chiar până la un nivel de neanticipat înainte. În acest punct, memoria poate chiar să nu mai fie disponibilă, în locul ei Cunoaşterea Adevărului Spiritual prezentându-se

tăcut şi de la sine. Studenţii spirituali ar trebui să accepte realitatea că ei sunt *deja* dăruiţi. Un cititor serios al unei cărţi precum cea de faţă, cu greu ar putea fi altfel decât dăruit. Divinitatea îşi cunoaşte părţile; prin urmare, a accepta acest adevăr înseamnă a simţi deja bucuria. A nu experimenta bucurie prin înţelegerea acestor lucruri înseamnă că încă li se mai opune undeva o anumită rezistenţă. Această conştienţă este consolidată de înţelegerea faptului că, în pofida paradigmei newtoniene dualiste asupra realităţii, noi nu suntem doar consecinţa trecutului. Ba chiar dimpotrivă, starea noastră actuală este datorată unor atracţii ale potenţialităţii, deoarece deopotrivă trecutul şi viitorul sunt iluzii. Prin urmare, dedicarea către Iluminare devine acum asemenea unui magnet care ne atrage spre el, iar rin mul evoluţiei depinde de disponibilitatea fiecărui individ de a abandona rezistenţele.

Iluminarea nu e o condiţie ce trebuie obţinută, ci o certiţudine căreia trebuie să i ne abandonăm pentru că Sinele este deja realitatea noastră. Iar cel care ne atrage către informaţia spirituală este chiar Sinele.

Abandonarea finală

La nivelele anterioare ale conştiinţei, iluziile percepţiei au fost deja abandonate, ca şi interpretările unor aşa-numite valori şi semnificaţii. Acest lucru conduce la pierderea identificării cu emoţiile sau linearitatea în forma produselor minţii şi retragerea investiţiilor de interes în ceea ce este tranzitoriu – inclusiv corpul fizic şi fenomenele lumii.

În cele din urmă, chiar şi iluzia martorului/observatorului se dizolvă în conştienţă/conştiinţă, care se dovedesc a fi nepersonale şi autonome. Nu mai există limita cauzei şi a efectului, după cum nu mai există nici schimbare. Iluzia timpului se dizolvă de asemenea în Totalitatea Concordanţei Divine. Nu există nici atracţie şi nici aversiune faţă de existenţa însăşi, pentru că până şi manifestatul este văzut a fi doar

o consecinţă a discernământului conştiinţei.

Totul a fost abandonat lui Dumnezeu şi tot ceea ce mai rămâne din sine e însăşi esenţa eului, care pare a fi sursa primordială şi autorul vieţii şi al existenţei. Când se întâmplă acest lucru, apare şi revelaţia faptului că până şi aceasta trebuie abandonată lui Dumnezeu. Această ultimă barieră este semnalizată de un acces brusc al fricilor rămase, foarte puternic şi intens, culminând cu frica primordială manifestată în faţa morţii. Apoi papare cunoaşterea înnăscută în aura spirituală că toate fricile reprezintă o iluzie, iar moartea nu constituie nici măcar o posibilitate. Apoi, ca o consecinţă a devoţiunii, este abandonată şi ultima iluzie. Urmează trăirea senzaţiei atât de temute a morţii – o agonie scurtă, dar foarte intensă, deoarece spre deosebire de moartea fizică, ea nu a mai fost trăită niciodată până atunci.

— Aceasta e singura moarte posibilă. Pe măsură ce agonia se stinge, apare emergenţa şi revelaţia Gloriei Infinite a Divinităţii. Ultimele vestigii ale eului/minţii dispar în Tăcerea Prezenţei. Perfecţiunea şi frumuseţea extraordinară a Totalităţii Creaţiei ca Divinitate radiază puternic şi în tăcere, dincolo de orice timp. *Gloria in excelsis deo* este starea însăşi.

Nivelul calibrat al unor învăţători/învăţături situate peste valoarea 850

Bhagavad Gītā	910
Huang Po, Zen	850
Biblia (fără Apocalipsă şi Vechiul Testament exceptând Geneza, Psalmii, Proverbele	880
Crezul de la Niceea	895
Upanişadele	970

		97
Vedele	0	
		90
Zoharul	5	

Nota: învăţăturile Zen ale lui Huang Po sunt problematice pentru că descriu Drumul Negaţiei şi declară în mod eronat Starea de Vid (calibrată la nivelul 850) ca pe o condiţie ultimă a stării Buddhice (calibrată la nivelul 1.000). Dincolo de aceste consideraţii clasice despre Vid, Huang Po însuşi a depăşit limitarea şi a atins nivelul 960 în ultima parte a vieţii sale. Prin urmare, negaţi doar linearul, dar nu negaţi Realitatea nonliniar* a Iubirii. Negaţi doar ataşamentele speciale şi personale, care reprezintă o limitare emoţională. Iubirea Divină e o calitate universală şi un context nonliniar care e înnăscut ca Radianţă a contextului general.

SECŢIUNEA A CINCEA

Transcendenţa

Privire generală – Transformarea spirituală

Capitolul 19. Limitări şi distrageri Capitolul 20. Trecerea dincolo Capitolul 21. Depăşirea minţii Capitolul 22. A deveni propria rugăciune

PRIVIRE GENERALĂ

Transformarea spirituală

Evoluţia conştiinţei este accelerată de combinarea intenţiei cu atenţia. În termeni lumeşti, acest proces poate fi explicat prin intermediul principiului lui Heisenberg, conform căruia potenţialitatea devine activă” în realitate prin introducerea conştiinţei şi intenţiei. Explicaţia se aplică şi mecanicii fenomenelor şi e numită „colapsul funcţiei ondulare”, consecinţa sa apărând ca o emergenţă. (în matematică, tranziţia de la ecuaţiile Schroedinger – dependente şi independente de factorul timp – spre rezolvarea lor cu ajutorul ecuaţiilor Dirac).

Deşi modelul ştiinţific e foarte interesant, informativ şi confirmă efectul conştiinţei, totuşi, el nu ia în considerare puterea relativă a nivelului de conştiinţă al observatorului sau intenţia acestuia. Obiectivitatea ştiinţifică este o calitate ce calibrează în marjele nivelului 400, iar intenţia spirituală e mult mai puternică, situându-se peste valoarea 500. De exemplu, la nivelele superioare ale conştiinţei, simplul fapt de a ne gândi la o anumită rezolvare tinde s-o aducă pe aceasta în manifestare, precum afirmaţia „Viaţa mea e guvernată de ordine şi armonie”.

După cum o demonstrează harta nivelelor conştiinţei, puterea calibrată creşte logaritmic: astfel, evoluţia spirituală e facilitată în mod progresiv de nivelele superioare ale avansului spiritual, fapt ce poate fi comparat cu nivelul de conştiinţă al observatorului ştiinţific, ce calibrează de regulă în zona valorii 400.

Drept urmare, influenţa intenţiei spirituale poate fi de peste o mie de ori mai mare decât efortul intelectual obişnuit (afirmaţie calibrată ca adevărată). Astfel, adeptul spiritual nu trebuie să fie un apologet al materialismului sceptic, ci să aplice pur şi simplu principiul Heisenberg în vederea îmbunătăţirii propriei persoane şi a lumii.

Atunci când apar fenomene aflate dincolo de perspectivele logicii sau raţiunii, ele tind să fie descrise drept „mistice, inefabile sau miraculoase” pentru a indica consecinţa intenţiei precum şi răspunsul câmpului contextual care au drept rezultat manifestarea. În consecinţă, aşteptarea unui miracol sau actul de a vă ruga pentru un lucru bun accelerează rezolvarea unei probleme percepute. Aceasta este uşurată prin abandonarea tendinţelor de a judeca sau dorinţa de a controla efectele. Astfel, noi suntem răspunzători pentru efort şi nu pentru rezultate. (Un dicton al grupurilor spirituale bazate pe cei doisprezece paşi).

Abandonarea controlului asupra

efectelor/rezultatelor este folositoare prin faptul că împiedică deopotrivă autoînvinovăţirea şi Mândria. Dacă o concluzie e dezirabilă sau indezirabilă, aceasta depinde de nivelul de conştiinţă al observatorului (de exemplu, poziţionalităţile).

Strădania spirituală este auto-împlinitoare şi se autopropagă în virtutea satisfacţiei interioare date de realizarea potenţialului, m şi prin sine, focalizarea atenţiei tinde să sprijine progresul care, în consecinţă, devine treptat lipsit de efort. Întârzierile se pot datora rezistenţei puternice care se poate ivi în virtutea unei lungi perioade de istorie karmică anterioară şi, în consecinţă, pot să treacă chiar ani pentru a le depăşi, dată fiind consolidarea lor recurentă.

Problema paradigmei

Fiecare persoană experimentează, percepe şi interpretează lumea şi evenimentele ei în conformitate cu nivelul său predominant de conştiinţă. Acesta este consolidat în plus de înclinaţia minţii de a explica prin mentalizare şi prin interpretarea informaţiilor percepute. Astfel, flecare nivel tinde să se consolideze prin autovalidare. Acest proces are drept rezultat ceea ce este cel mai bine descris drept paradigma adprării sau presupunerea că lumea percepută reprezintă realitatea.

Deoarece mintea, în virtutea structurii ei înnăscute, este incapabilă să diferenţieze percepţia de esenţă – sau res cogiatans (interna) de res extensa (externa) – face presupunerea naivă că experimentează şi, în consecinţă, cunoaşte realitatea, respectiv că toate celelalte puncte de vedere sunt în mod necesar greşite. Acest fenomen generează jjuzia, care este consecinţa automată a limitelor procesului mental.

Din dorinţa de confort şi consolidare mentală, oamenii tind să se adune cu cei care împărtăşesc aceeaşi paradigmă. De asemenea, paradigma e denumită şi dimensiune, context sau câmp general. Aceeaşi problemă este tratată de filosofie prin intermediul metafizicii (care,

în înţelesul său literal, înseamnă 1 *dincolo de cele fizice*), mintea derivând de aici o serie de nivele şi categorii de abstractizare (de exemplu specia, clasa, genul) sau trăsături comune (viu versus inert).

Contextul determina o serie de parametri cu diferite calităţi sau limite (implicate sau afirmate), ca şi cerinţe şi atribute ce identifică nivelele de abstractizare care, la rândul lor, modifică. Sau determină „înţelesul” (hermeneutica), aflat în concordanţă cu perceperea valorii, semnificaţiei, importanţei sau a meritului.

Paradigma este paralelă cu expectaţia şi intenţia, asemănător felului în care motorul de căutare preselectează domeniul – descoperirilor posibile pe Internet. Astfel, paradigma predetermină gama experienţelor sau descoperirilor posibile şi reprezintă un factor de care conştiinţa obişnuită nu e conştientă. Astfel, paradigma este rareori definită direct; cel mai adesea este numai presupusă.

Importanţa paradigmei este vizibilă la nivelul 200 al conştiinţei şi devine evidentă la tranziţia de la paradigma Newtoniană la mecanica cuantică, şi apoi, iarăşi, la nivelul 500 al conştiinţei, în momentul emergenţei subiectivităţii Iubirii. Următorul salt major (şi foarte rar) survine la nivelul 600 al conştiinţei, care marchează transcendenţa domeniului linear şi ivirea dimensiunii non lineare. Aceasta reflectă deosebirea dintre conţinut (linear) şi context (nonliniar), aşa cum se vede şi în următoarele clasificări:

Sub 200	200 – 499	500 – 600	Peste 60
Conţinut linear	Conţinut plus context	Context plus conţinut	Context
Literal, concret	Obiectiv	Subiectiv	Efemer
Materialist	Moral	Iubitor	Compasiv
Cauză-efect	Cauză-efect	Intenţional are	Desfăşur

Mundan	Sofisticat	Abstract	Observat or
Fiziologia emist. Stângi	Fiziologia emist. Drepte	Emist. Dreapta creier eteric	Creier +eteric
Definibil. descriptibil	Identificabi l	Experiment al	Confirma bil
Mecanic. simplist	Multifactor ial	Voliţional	Emergen
„Animal”.	Uman	Spiritual	Iluminat
„Gândire”.	Raţiune	Apreciere. valoare	Cunoaşte re
Corp	Minte	Spirit	Prezenţă
Narcisism	Sine plus alţii	Altruism	Sine

Din cele de mai sus este evident faptul că, ceea ce influenţează profund experienţa, semnificaţia, importanţa şi valoarea este contextul. De asemenea, influenţează şi aşteptările care, m şi prin sine, sunt inconştient selective, colorând experienţa şi chiar percepţiile.

Dimensiunea lineară se află în sfera obiectivă, demonstrabilă, pe când, în contrast, cea nonliniară este afirmabilă, demonstrabilă şi confirmabilă, dar, în primul rând, subiectivă şi experienţială. Dimensiunea nelineară nu poate fi nici subiectul descrierii şi nici obiectul definirii prin linear, deoarece sunt două paradigme diferite, dar care nu se exclud reciproc neapărat. Aceste contraste pot fi observate în mod clasic în deosebirile dintre ştiinţa academică (Newtoniană) şi ştiinţa clinică. Prima poate prezice efectele, în timp ce ultima este sensibilă la numeroasele influenţe de context, ca de exemplu intenţie, integritatea scopului, controlul participanţilor, şi multe alte variabile, unele identificabile, dar şi multe necunoscute. Astfel,

clinicianul obişnuit şi cu experienţă foloseşte în întregime toate modalităţile r potrivite despre care experienţa a dovedit că sunt folositoare (de ţ exemplu modalităţile *netradiţionale*).

Ştiinţa se ocupă de predictibilitate şi statistică. Clinicianul se ocupă de efecte şi rezultate. Astfel, a avea „inimă" este un lucru necesar pentru clinician, dar nu este şi măsurabil pentru omul de ştiinţă academic. Experienţa clinică a numeroşi medici experimentaţi vizează adesea oameni şi situaţii care nu au răspuns la metodele ştiinţifice.

În timp ce ştiinţa academică nu poate recunoaşte validitatea ideologiilor sau metodelor neştiinţifice (sau chiar le denigrează), clinicianul este mult mai multilateral şi mai umil pe plan intelectual, fiind interesat mai mult de munca sa. Probabil cel mai bine cunoscut exemplu este cel al Alcoolicilor Anonimi, în care, milioane de oameni disperaţi s-au restabilit, pur şi simplu, printre ei numărându-se mulţi oameni din înalta-societate, personalităţi, celebrităţi – chiar şi preşedinţi. De asemenea, aici mai putem găsi mii de doctori şi alţi profesionişti reputaţi. Metoda folosită de Alcoolicii Anonimi este clar una neştiinţifică, pur spirituală, dar foarte puternică şi eficace. Adesea, un alcoolic activ vine la Alcoolicii Anonimi numai după ce a parcurs toată gama de tratamente standard. Oricum, elementul principal necesar pentru recuperare este o smerenie „neştiinţifică", pur spirituală, precum şi capitularea în faţa unei Puteri Superioare.

Astfel, spiritualitatea şi ştiinţa sunt două paradigme complet diferite şi fiecare are locul ei în societate. Faptul că există o pseudoştiinţă nu respinge ştiinţa bună mai mult decât o pseudospiritualitate care nu poate anula spiritualitatea autentică.

Capacitatea de a înţelege pe deplin spiritualitatea nu apare în evoluţia conştiinţei până la nivelul calibrat 200, concordant cu o schimbare în fiziologia creierului şi

în circuitele de prelucrare a informaţiei. Prin urmare, neînţelegerea spiritualităţii e generată de o limitare „fiziologică prezentă chiardin momentul naşterii, aşa cum atestă şi următorul citat ce aparţine Alcoolicilor Anonimi: „Există, din nefericire, oameni constituţional incapabili să fie cinstiţi cu ei înşişi. Ei nu sunt vinovaţi. Ei par a fi născuţi în acest mod, dar chiar şi aşa, unii dintre ei se restabilesc dacă au bunăvoinţă…"

Tentaţiile

Evoluţia spirituală este un proces de dezvăluire, emergenţă şi purificare, mai degrabă consecinţa a ceea ce am devenit decât un rezultat a ceea ce facem sau am fost. Erorile spirituale pot fi stopate prin smerenie, avertizare şi precauţie. Tentaţiile ce apar de-a lungul drumului au fost examinate în timpul discuţiilor referitoare la diversele nivele ale conştiinţei. Cea mai bună soluţie e ca ele să fie revăzute periodic pentru a ne menţine în garda. Tentaţiile care reprezintă nivele inferioare valorii 200 sunt adesea reprimate şi, în consecinţă, pot reapărea subit şi deasupra acestui nivel.

Nivel	Tentaţie
Curaj	Bravadă, macho, asumarea riscurilor
Neutralitate	Indiferenţă, respingere
Disponibilitate	Supraimplicare
Acceptare	Eşecul de a recurge la mijloacel adecvate
Raţiune	Intelectualism, raţionalizare, blocare î cauză/efect
Iubire	Seducţie, exploatare
Bucurie/ extaz	Judecată greşită

La orice nivel, mândria poate să se întoarcă, însoţită de tentaţia de a exploata titlurile spirituale sau controlul asupra adepţilor. Mândria spirituală poate să ducă la supraestimarea sinelui, care pretinde apoi că e „superior lui Iisus", sau că e un lider important, aclamându-se

drept un făcător de miracole sau un „Avatar” şi expunând ambiţii globale.

Atingerea darului spiritualităţii survine prin Graţie, fapt ce generează apoi smerenia de a recunoaşte starea, dar de a nu asuma şi meritul acesteia, deoarece această atitudine are drept rezultat inflamarea şi emfaza eului, precum şi o falsificare a adevărului care ar putea duce la exploatarea celorlalţi şi la expunerea teatrală a puterilor spirituale (siddhis). Calităţile sau fenomenele supranaturale nu sunt ale sinelui personal, ci ale câmpului. Este deci o eroare să pretindem pentru ele merite personale sau o atenţie specială.

Vulnerabilitatea la tentaţii este o consecinţă a naivităţii, nepregătirii ori tăgăduirii, fiind motivată de mândrie sau de dorinţa pentru câştig. Trebuie amintită, de asemenea, şi atracţia eului spiritual pentru statut, rang şi adulaţie. Învăţătorii sunt plasaţi pe un piedestal, fapt ce poate cu uşurinţă să aibă drept rezultat umflarea eului spiritual sau a importanţei învăţătorului respectiv. Umilinţa şi recunoştinţa pentru darul spiritului trebuie reafirmate. Energia spirituală poate şi ea să expună mijloace de vindecare atunci când tendinţele karmice sunt favorabile. Este o eroare să pretindem merite personale pentru atare fapte ori fenomene la care suntem mai curând martori decât autori. În consecinţă, talentele psihice trebuie respectate şi folosite pentru cel mai mare bine şi nicidecum pentru câştiguri personale.

Depăşirea tentaţiilor

Vulnerabilitatea persistă atâta timp cât există încă dorinţe pentru câştig, mândrie, vanitate, control, bogăţie sau plăcere senzuală. Odată cu maturitatea spirituală, percepţia este înlocuită de viziunea ce reflectă esenţa şi adevărul spiritual, având drept rezultat capacitatea de a privi dincolo de iluzii. Viziunea este asociată cu înţelepciunea spirituală ce clarifică faptul că exploatarea conduce la pierdere şi nu la creştere progresivă.

Puritatea spirituală este consecinţa onestităţii care,

la rândul ei este rezultatul devotamentului adevărat. Pentru a fi un servitor al lui Dumnezeu trebuie să te aliniezi la îndrumarea Divină care duce la servirea Sinelui şi nu la satisfacerea sinelui sau a lumii.

Un puternic simţ al responsabilităţii karmice conferă, de asemenea, tărie şi conferă siguranţa smereniei. E de notat că foarte mulţi înţelepţi au căzut pradă tentaţiilor prin mecanismele autoiluzionării şi raţionalizării.

Lumea oferă mari oportunităţi pentru ascensiune, dar şi pentru cădere, lucruri care se întâmplă numai drept consecinţă a unei acţiuni a voinţei. Ca atare, niciun reproş şi nicio scuză nu înlătură consecinţele. Îndoiala poate să fie rezolvată prin utilizarea tehnicilor de calibrare a conştiinţei, care sunt foarte simple (de exemplu, întrebând dacă o acţiune sau o decizie poate să servească binele cel mai înalt).

Eul spiritual

Devotamentul şi dedicaţia conduc uneori la ambiţie, entuziasm sau chiar la fanatism, ceea ce reprezintă labilitate şi instabilitate. O eroare frecventă este să încerci să forţezi ridicarea energiei kundalini prin exerciţii artificiale. Energia kundalini se ridică în mod automat la nivelul corespunzător prin alinierea cu câmpul energetic al nivelului predominant de conştiinţă. Aceasta se întâmplă ca o consecinţă a ceea ce am devenit. Forţarea energiei spirituale prin manipulare are drept rezultat dereglări serioase şi instabilităţi ce pot ajunge chiar la stări mentale iraţionale. Ele pot induce pretenţia de a te crede „profet”, sau chiar „Iisus Hristos” ori „mesia”. (Acestea au fost observate în timpul anilor în care autorul a fost consultantul multor grupuri spirituale şi religioase.)

Unele practici spirituale pot să ducă la aşa-numitele stări modificate ale conştiinţei sau la stările spirituale auto-sugestionate. În timp ce mantrele şi anumite, practici repetitive au o oarecare valoare, în funcţie de

nivelul calibrat al adevărului lor, ca şi de intenţia din spatele lor, ele pot să devină un înlocuitor pentru realizările progresive care stau la baza creşterii spirituale adevărate. Starea autentică este reflectată de ceea ce am devenit şi nu de ceea ce credem sau facem. Astfel, e mai bine să fie ocolite practicile oculte sau manipulările magice în favoarea adevăratei creşteri spirituale. Progresul este uşurat de disponibilitatea de a abandona ambiţia personală în favoarea lui Dumnezeu. Eroarea poate fi împiedicată şi prin a fi în alertă faţă de dorinţele de supravieţuire ale eului, introducând în circuit procesul spiritual.

Ispitirea prin fenomene de tip siddhis

Există multe tehnici şi sisteme presupus „spirituale” care sunt vândute şi promovate prin mărturia unor somităţi. Comercializarea revelează intenţia de a profita şi nu de a sprijini evoluţia spirituală reală a căutătorului naiv. În timp ce unele dintre tehnici au cu siguranţă valoare, ele pot fi obţinute gratuit din orice carte integră despre spiritualitate. Un pericol egal îl reprezintă seducţia şi prozelitismul la care recurg o varietate de secte bazate pe strălucirea conducătorilor, controlarea adepţilor, tehnici binecunoscute de spălare a creierului şi îndoctrinare, aşteptări financiare şi sexuale. Toate acestea calibrează extrem de jos. Aceste organizaţii se specializează, de asemenea, în tehnici de prindere în capcană, seducţie şi exploatare a inocenţei şi naivităţii.

Eul spiritual înţelege progresul mai mult ca pe un câştig sau ca pe o stare decât ca pe un dar şi, în consecinţă, o responsabitiJ§te. El chiar va. Faceparadă cu smerenia şi pietatea sa, devenind. Cu totul ipocrit. El este, de asemenea, impresionat de rang, titlu, şi de adulaţia numeroşilor adepţi, precum şi de manifestările; pompoase şi teatrale ale fenomenelor paranormale. Tratarea incorectă a fenomenelor paranormale este un avertisment serios asupra tendinţelor eului, care este sedus cu uşurinţă de evenimentele parapsihologice –

teleportare, telekinezie, clarvedere, bilocaţie, levitaţie, materializare de obiecte, proiecţie astrală şi chiar fenomenul Doppelganger (dublare).

A dori un fenomen de tip siddhi reprezintă avertismentul că eul spiritual caută extraordinarul. Fenomenele reale sunt neintenţionate, non-voliţionale, spontane şi autonome. Ele nu sunt consecinţa tehnicii şi nu pot să fie învăţate, nici predate, şi cu atât mai puţin pentru un anumit preţ. Predarea acestora contra plată calibrează sub nivelul de 200. În primul rând intenţia de a dobândi aceste capacităţi este nonintegră, deşi de cele mai multe ori îşi are originea în naivitate. Învăţând un truc pentru a transforma apa în vin, nu devii nicidecum Iisus Hristos. Aceste imitaţii au înflorit secole în şir în India şi au reapărut ca suveniruri comercializate în lumea Occidentală. Ele trebuie evitate de orice aspirant spiritual serios şi dedicat atingerii Iluminării. Fenomenele de tip Siddhis sunt un dar dat de Dumnezeu, nicidecum ceva comercial sau obţinut în mod artificial. În consecinţă, ele nu sunt consecinţa unei instruiri sau a unei practici.

Adevăratele fenomene Siddhis

„Fenomenele se întâmplă firesc şi spontan la nivelul de – conştiinţă situat aproximativ la valoarea 540, ca o consecinţă a puterii câmpului conştiinţei însuşi. Ele ne intrigă, prezintă interes şi ne dau satisfacţii, dar nu trebuie dorite ori căutate. Ele se aseamănă cu modul în care ne surprinde un curcubeu apărut pe neaşteptate (ceea ce poate fi totuşi un fenomen obişnuit). Aici nu este nicio intenţie implicată. Ceea ce avem în minte poate foarte bine să se realizeze sau nu. Cel mai adesea, fenomenele nu sunt anticipate, dar după un timp, repetarea lor frecventă conduce la O: anumită aştegtare. Practicarea asiduă a principiilor spirituale de bază este ceea ce precede apariţia miracolului (vezi titlul tratatul lui spiritual *Un curs în miracole*, calibrat la nivelul 600).

Fenomenele observate sunt văzute şi de alţii, nefiind

prin urmare nişte observaţii subiective. Toate fenomenele de tip siddhis se pot petrece şi toate sunt spontane şi situate în afara contextualizării cauzei şi efectului. Ele sunt o realizare a potenţialităţilor atunci când condiţiile sunt favorabile, precum se întâmplă la nivelele superioare ale conştiinţei.

Drumul spre observarea fenomenelor de tip siddhis este simplu şi nu implică cerinţe monetare, practici repetitive, traininguri sau instrucţii:

1. Abandonaţi toată atracţia sau dorinţa pentru aceste fenomene, căci aceasta în sine reprezintă o distragere.

2. Abandonaţi fiecare moment lui Dumnezeu, incluzând toate atracţiile, repulsiile, sau dorinţele pentru control sau câştig.

3. Alegeţi să fiţi miloşi necondiţionat, iertând tot ceea ce înseamnă viaţă.

4. Alegeţi să vedeţi frumuseţea, perfecţiunea şi caracterul sacru al tuturor formelor de viaţă.

Sistemul de sănătate în contrast cu manipulările artificiale ale fenomenelor de tip siddhis, există unele exerciţii benefice menite îmbunătăţirii sănătăţii, fericirii şi nivelului de funcţionare, pentru care există o plată corespunzătoare datorată profesorilor, sălilor de clasă etc. În contrast cu cele vătămătoare, astfel de programe calibrează peste nivelul 200 şi sunt proiectate să îmbunătăţească forma fizică şi starea de bine a omului (*O minte sănătoasă* într-*un corp sănătos*). Aprecierea vieţii porneşte adesea de la preocuparea sporită pentru calitatea sa, inclusiv esteticul.

CAPITOLUL 19

Limitări şi distrageri

Introducere

Deşi literatura spirituală furnizează o cantitate enormă de informaţii cu privire la realitatea spirituală şi la adevărurile pe care trebuie să le cunoaştem, se pare

că încă se mai simte lipsa unor detalii importante şi a unor informaţii necesare pentru studenţi. Există foarte multe lucruri utile ce nu apar în literatura tradiţională decât dacă sunt căutate în mod special sau dacă se ajunge la concluzia că astfel de evenimente sunt în primul rând de interes istoric şi nu diversiuni, care ar fi putut fi întâlnite de orice căutător spiritual serios. Este mai bine ca aceste lucruri să fie cunoscute cu mult înainte, pentru că, atunci când ele se întâmplă, s-ar putea să nu fie nimeni prin preajmă pe care să-l consultăm. Astfel, unele informaţii au o valoare practică şi previn consternarea sau confuzia.

Discuţie

Majoritatea discuţiilor legate de acest subiect pornesc de la nivelul de jos al Scalei Conştiinţei şi continuă apoi spre zona ei superioară, dar, în acest caz, este important să pornim de sus în jos, pentru că nivelul superior al Scalei Conştiinţei reprezintă împlinirea destinului fiecărui student spiritual serios şi angajat. În plus, salturile spre zonele superioare ale conştiinţei pot apărea pe neanunţate. Astfel, depăşirea nivelului 850 poate cauza unele probleme despre care ar fi important să ştim dinainte. Acestea apar concomitent cu intrarea într-un câmp energetic foarte puternic al conştiinţei, pentru care sistemul nervos uman nu este pregătit din cauza rarităţii cu care a apărut acesta de-a lungul evoluţiei lui I lomo Sapiens. Se poate observa că, pe măsură ce nivelul conştiinţei creşte, sporeşte logaritmic şi puterea, până se ajunge la nivelurile energetice de înaltă frecvenţă. Astfel, apar creşteri foarte importante, nu numai în ceea ce priveşte puterea energiei propriu-zise, ci şi în frecvenţa vibraţională. S-ar putea face o analogic comparând capacitatea unui tub radio cu vid, ce aparţine unui aparat de modă veche, cu cea a unui tranzistor, respectiv a unui cablu de 110 volţi, care se presupune că ar trebui să conducă un curent de 6.000 de volţi.

La nivel subiectiv, organismul poate să simtă intermitent că nervii săi sunt suprasolicitaţi. Acest lucru ar putea să fie resimţit ca o senzaţie de arsură neplăcută şi generalizată, ca şi cum aura respectivei persoane ar fi în flăcări. Această stare ar putea fi însoţită totodată de o serie de dureri şi suferinţe stresante, de senzaţii bruşte de slăbiciune sau chiar de incapacitatea de a mai funcţiona. Aceste neajunsuri sunt bine cunoscute din relatările misticilor sau a înţelepţilor din antichitate, care au împărtăşit din problemele şi suferinţele prin care au trecut.

La aceste stadii, capacitatea de a face o cercetare personală asupra conştiinţei, prin utilizarea tehnicii de diagnosticare kinesiologică, poate fi foarte utilă, şi, sprijinită de rugăciune, sursa rezistenţei poate fi intuită şi conştientizată. La nivelele foarte avansate, rezistenţa şi poziţional itătjde nu apar de la eu 1 personal, ci din conştiinţa colectivă a umanităţii. Astfel, pentru a localiza sursa conflictului, nu e neapărat eficient să urmărim conştiinţa personală ci, mai degrabă, să luăm în considerare nivelurile generale ale conştiinţei umanităţii, observată în mişcările ei majore de-a lungul timpului. De exemplu, poziţionalităţile şi rezistenţele amintite ar putea să apară din cauza spiritului critic, a indignării sau chiar a furiei resimţite faţă de suferinţele umanităţii, deşi persoana care le experimentează e foarte posibil să fi depăşit această dualitate la nivel individual.

Deşi e posibil ca sinele personal să fi depăşit paradigma lui corect/greşit, bine/rău, plăcut/neplăcut, aceste percepţii şi poziţionalităţi nu sunt rezolvate totuşi în straturile mai adânci ale inconştientului colectiv. Prin rugăciuni profunde şi adâncă smerenie, soarta lumii poate fi abandonată în voia lui Dumnezeu la niveluri din ce în ce mai adânci, pentru că devine evident că tot ceea ce e observat se desfăşoară în deplină concordanţă cu Providenţa şi înţelepciunea Divină. Viaţa lumească oferă un maximum de oportunităţi pentru evoluţia conştiinţei,

atât prin intermediul anulării acţiunii karmei negative trecute, cât şi prin dezvoltarea karmei pozitive, deopotrivă la nivel individual şi de grup.

O trecere rapidă în revistă a istoriei trecute a umanităţii ne dezvăluie că, în mod evident, există foarte multă „karmă negativă” de anulat, ca să ne exprimăm cu blândeţe. Generaţii întregi au fost de acord cu cele mai grosolane forme de brutalitate, sălbăticie şi barbarie, care continuă chiar şi în ziua de azi. Astfel, această lume ar putea fi abandonată pentru a servi binelui suprem, privind-o ca pe un atelier de lucru de maximă utilitate. Aşa cum a spus şi Buddha, se întâmplă rar şi este un mare noroc să ne naştem ca fiinţe umane. Şi mai rar se întâmplă să auzim vorbindu-se despre adevăr şi, încă şi mai rar este să urmăm Adevărul (Iluminarea).

O altă schimbare neaşteptată ce survine în privinţa capacităţii de a funcţiona după intrarea în stările foarte avansate ale conştiinţei rezidă în respingerea atributelor proprii emisferei cerebrale stângi” (lineare). Şinele este nonliniar şi consumă o energie considerabilă pentru procesarea informaţiei lineare secvenţiale, în special pentru detaliile acesteia. Astfel, este foarte posibil ca lumea tehnologici, cu toate dispozitivele şi multiplele sale opţiuni operaţionale, să depăşească capacitatea unei persoane avansate din punct de vedere spiritual. S-ar putea ca un aparat care nu funcţionează după sistemul simplu al butonului închis / deschis să fie neglijat cu desăvârşire. Pe de altă parte, nu există niciun fel de problemă din perspectiva concentrării; ba chiar dimpotrivă, suspendarea procesării mentale încurajează acest proces.

Mai există şi perioade neprevăzute, în care apare chiar opţiunea de a ieşi din corp, în momente care, în aparenţă, pot fi foarte bizare. Acest lucru aduce la suprafaţă orice atracţie reziduală sau aversiune faţă de viaţa lumească, iar opţiunea detaşării de corp devine atrăgătoare şi trebuie abandonată în voia lui Dumnezeu.

Acest lucru se petrece la un nivel diferit comparativ cu nivelurile anterioare ale ataşamentului, aversiunii sau ale identificării cu corpul fizic. Când apare opţiunea de plecare, aceasta este pur şi simplu observată. Opţiunea este una foarte clară şi deschisă; în consecinţă, persoana în cauză se va rezuma la a observa dacă corpul va merge sau nu, respectiv dacă va mai respira sau nu. Nu există voinţă personală sau alternativă în acest demers. În mod cert, decizia asupra rezultatului îi aparţine Divinităţii, în funcţie de natura moştenirii karmice a fiecăruia dintre noi.

Mai apare şi o varietate de modificări trecătoare, referitoare la schimbări de echilibru şi de interpretare a informaţiilor primite de la simţuri (senzaţii). În contrast cu experienţele anterioare de viaţă, comunicarea se duce la un nivel diferit, iar ceea ce vorbesc oamenii prin intermediul limbajului obişnuit parede neînţeles şi lipsit de sens. Am putea să cerem, prin rugăciune, ca Duhul Sfânt să interpreteze şi să facă o traducere pe înţelesul nostru. Această intenţie nu trebuie să fie reafirmată, căci vom observa că există un decalaj de o secundă între vorbirea auzită şi traducerea sa interioară (lăuntrică). Este ca şi cum am fi pe jumătate surzi sau am avea o problemă de învăţare, dar trebuie spus că întârzierea cauzată de absenţa „experimentatorului” poate fi recuperată foarte repede, răspunzând cu „ce/poftim” la întrebările care ne sunt adresate. După ce respectiva comunicare a fost tradusă şi înţelesul devine limpede, apare clar că punctul central al unei conversaţii în aparenţă lungi poate fi rezumat la doar câteva cuvinte. Această dificultate se datorează divergenţei de stiluri utilizate pentru trecerea de la prezentarea lineară la conştienţa nonlinerară.

Semnificaţia comunicării constă în esenţă şi mai puţin în detaliile formei. Astfel, răspunsul spiritual al sinelui interior poate fi destul de scurt şi criptic, pentru că este precis şi concentrat asupra esenţei problemei.

Cel care pune întrebarea nu exprimă numai linearitate şi secvenţialitate, ci şi formele newtoniene ale contextualizării de tip subiect/obiect şi cauză / efect, şi, de asemenea, acesta/acela. Pentru o perioadă variabilă de timp, socializarea şi discursurile obişnuite nu sunt nici binevenite, nici uşor de realizat. Între timp, corpul porneşte către o acţiune spontana în concordanţă cu înclinaţiile sale karmice, oriunde se dovedeşte a fi util în serviciul Divinităţii, iar amplasamentul său nu este deloc un motiv de îngrijorare.

Ajustarea întâlnită de la nivelul 600 în sus are loc datorită faptului că nuntea este tăcută şi nu mai procesează datele într-un stil secvenţial şi linear. Astfel, banca de date obişnuită a memoriei nu mai este procesată în conformitate cu logica secvenţială şi cu compartimentalizarea ierarhizată. De exemplu, în viaţa obişnuită, un obiect pierdut este căutat prin intermediul rememorării mişcărilor anterioare în cadru temporal. Prin contrast, în condiţia nonliniară situată în afara timpului şi a succesiunilor nu se mai pune problema să fim consultaţi, iar situaţia trebuie luată aşa cum se prezintă, răspunsul venind instantaneu şi neprocesat, aşa cum iese din tăcere.

La nivelurile conştiinţei situate sub valoarea 600, un proces rapid şi comparabil poate fi accesat prin utilizarea tehnicii cercetării kinesiologice. „Adevărat” sau „fals” este răspunsul instantaneu al conştiinţei, ce include un număr enorm de date, aflate dincolo de orice logică, procesare ori mentalizare a informaţiei. În timp ce desemnarea numerică este potrivită pentru proiectele de cercetare a conştiinţei, ea nu este necesară în practica zilnică atunci când la majoritatea întrebărilor se poate răspunde sub forma unui simplu „da” sau „nu”. Pentru a oferi echivalentul a ceea ce poate fi accesat prin intermediul tehnicilor kinesiologice sau prin funcţionarea spontană a Sinelui nonliniar ar fi nevoie de o mare varietate de calculatoare puternice, care, chiar şi aşa, nu

ar fi capabile să proceseze evaluările calităţii, importanţei, dezirabilităţii, atracţiei, valorii, integrităţii etc. De exemplu, o evaluare completă a unei oferte de muncă ar necesita integrarea a aproape un milion de factori, fiecare dintre aceştia putând fi decisivi pentru succes sau eşec. A opta pentru o anumită slujbă include o mare complexitate de factori, cum ar fi adaptarea la ambianţă, simpatia, potrivirea perfectă, precum şi adecvarea karmică, pentru a nu mai aminti de potrivirea unui număr enorm de factori economici şi sociali. Chiar dacă procesarea tuturor acestor date ar fi posibilă, până la urmă ca tot ar lua forma unor foarte bine documentate presupuneri.

Prin contrast, câmpul conştiinţei, în virtutea omniprezenţei şi a omniscienţei sale, traduce în mod automat numărul infinit de factori într-o singularitate cum ar fi „da" sau „nu". Acest lucru include în mod automat atât factorii conştienţi, cât şi pe cei inconştienţi, cuprinzând chiar şi întrebările care nu s-au pus. Toate acestea sunt corelate cu potrivirea la nivelul de conştiinţă a celui care pune întrebările. De luat în considerare mai este şi discrepanţa dintre viziunea pe care o are cui, respectiv Sinele asupra lumii, în aşa fel încât, ceea ce pare a fi o pierdere pentru eu reprezintă, de fapt, o victorie pentru spirit (de exemplu, achitarea unei datorii karmice, astfel încât conştiinţa să se elibereze şi să-şi poată continua evoluţia). Astfel, eul/sinele ar putea simţi că Pierde, în timp ce spiritul câştigă.

Impactul angajamentului spiritual în mod naiv, studenţii spirituali aflaţi la începutul drumului lor se aşteaptă adeseori ca „viitorul spiritual" să aducă cu el o fericire uşor infantilă, prin care ei să fie transportaţi către o stare lipsită de tensiune, magică, chiar divină, care să le aducă plăcere atât lor, cât şi altora. Acest lucru este, fără îndoială, adevărat, dacă tranziţia are loc de la nivelurile conştiinţei situate sub valoarea 200 către

cele superioare acestui prag, caz în care procentul de fericire creşte într-adevăr foarte repede.

Continuarea procesului de evoluţie necesită curaj, hotărâre, precum şi alinierea la priorităţi drept consecinţă a intenţiei şi, în final, a angajamentului. Dacă vicisitudinile ce apar pe cale sunt înţelese ca fiind normale, ele nu vor avea ca rezultat niciun blocaj. Deşi fiecare nivel al conştiinţei are atracţiile şi aversiunile sale intrinseci ce trebuie depăşite, de la nivelul 200 în sus începe să apară un sprijin din partea puterii energiei spirituale ce lipseşte la nivelurile inferioare. Motorul spiritual dezvoltă din ce în ce mai mulţi cai putere pe parcursul drumului său. Obstacolele ce par dificile, chiar imposibil de trecut la un nivel inferior sunt depăşite relativ uşor la nivelurile superioare, şi, prin puterea intenţiei, deseori acestea dispar în mod spontan, doar că o consecinţă a faptului că au devenit evidente. Astfel, evoluţia şi progresul devin mai degrabă o consecinţă a puterii câmpului, decât a voinţei sau a efortului personal.

Realizarea tranziţiei de la nivelurile situate sub valoarea 200 către cele superioare acesteia ar putea necesita sprijin şi înţelepciune din partea grupurilor de studiu bazate pe credinţă, religie ori spiritualitate.

Intenţia spirituală şi angajamentul, în special atunci când sunt însoţite de rugăciune, invocare şi devotament, schimbă câmpul energetic predominant al conştiinţei, care este coordonat de puternicul său „câmp de atracţie” energetic. Astfel, declaraţia şi intenţia spirituală, adesea dincolo de conştienţă, schimbă regulile pe baza cărora trăim, iar situaţiile de viaţă aparent disparate, inclusiv emoţiile, sunt acum orchestrate de la un alt nivebeare, de cele mai multe ori, este diferit de aşteptările obişnuite ale eului personal şi ale societăţii. Acest lucru ar putea avea ca rezultat un conflict trecător, implicând situaţii emoţionale sau personale, pentru că scopurile Spiritului / Sinelui nu sunt aceleaşi cu ale eului / sinelui.

Iertarea este un instrument extrem de important, în

special atunci când se combină cu disponibilitatea pentru umilinţă şi cu acceptarea slăbiciunii şi a greşelilor umane. Deşi abandonarea opţiunilor egoiste ar putea fi considerată un sacrificiu, când acest lucru este recontextualizat, ele se dovedesc a fi un dar ascuns.

Prin analogie, se poate spune că angajamentul spiritual creează un ecran de radar complet nou în calculatorul spiritual al fiecăruia. Dintr-un punct de vedere condensat, e vorba de un întreg sistem educativ proiectat în mod special pentru discipol, ce ia în consideraţie o mulţime enormă de factori care trec dincolo de înţelegerea noastră. Prin tehnica de calibrare a conştiinţei, se poate confirma faptul că angajamentul spiritual conduce la crearea unui întreg program spiritual proiectat special şi autonom exact pentru a lua în consideraţie includerea unei mulţimi enorme de factori, ce cuprind şi detaliile karmice. Transcendenţa reuşită prin intermediul acestei educaţii spirituale personale nu este accesibilă eului, dar devine posibilă prin bunăvoinţa Graţiei Divine.

Ar putea părea surprinzător câteodată să descoperim că atitudinea de a ne lăsa în voia Sinelui pentru a ne salva şi pentru a evolua spiritual vine în conflict cu maşinaţiile viclene ale eului, care caută să menţină controlul. Putem fi siguri însă că nucleul narcisist al eului nu va accepta niciodată bucuros umilinţa sau faptul că o minte obişnuită şi nesprijinită, nu este defel capabilă să facă diferenţa dintre adevăr şi minciună.

De asemenea, este bine de ştiut dinainte că orice suferinţă nu face parte integrantă din câştigul spiritual, ci se datorează strict rezistenţei pe care o opune domeniului spiritual. Suferinţa vine. Din insistenţa eului de a o lua pe drumul lui. Abandonarea ideii că cui ar fi Dumnezeu şi întoarcerea sinceră către Divinitate este singura cale ce serveşte evoluţiei conştiinţei.

Dacă toate experienţele de viaţă sunt abandonate pe

măsură ce apar, ele se transformă, prin recunoştinţă, în miracole şi sunt privite ca daruri. Această transformare nu are loc în sfera voinţei umane, ci este un dar al Graţiei Divine. Să-ţi transformi viaţa pentru a deveni un servitor al Domnului, să te dezvolţi spiritual şi să te angajezi în serviciul Divinităţii – iată nişte acte foarte puternice ale voinţei umane. Credinţa este consolidată prin reamintirea promisiunilor celui de al 91-lea Psalm şi ale Upanişadelor, conform cărora „toţi cei care Mă cheamă pe oricare din numele Mele sunt ai Mei şi îi iubesc”. Credinţa în infinita bunătate a Iubirii Divine este prin sine însăşi transformatoare. Din când în când, acesta este singurul lucru de care ne agăţăm în momentele de disperare.

Instrumentul simplităţii

O altă întârziere pe calea către Iluminare rezidă în presupunerea că trebuie să stăpânim şi să asimilăm o cantitate mare de informaţie spirituală pentru a realiza succesul spiritual. De obicei, bibliotecile spirituale cuprind sute de cărţi, la care se adaugă o mulţime de ateliere de lucru, grupuri de formare şi activităţi de recreere, care ar putea conduce la un studiu intens al teologiei, metafizicii, filosofiei, istoriei religiilor şi altora asemenea. Deşi toate acestea pot oferi informaţii foarte valoroase, adeseori ele sfârşesc prin a deveni mai degrabă o piedică decât un sprijin, pentru că erudiţia acumulată face să crească orgoliul spiritual şi atitudinile auto-iluzorii de tipul: „Eu ştiu”.

Pentru a ne croi drum prin toată această complexitate, este necesar doar să cunoaştem şi să aplicăm câteva instrumente spirituale simple, a căror eficacitate este mult sporită de regularitatea pracficii şi de aplicarea lor continuă, fără nicio excepţie. Pentru a fi folositor, instrumentul trebuie să fie cât mai simplu, chiar constituit dintr-un singur concept. Nu trebuie să uităm că evoluţia spirituală nu este consecinţa cunoaşterii Adevărului, ci a disponibilităţii de a deveni acel adevăr. A

învăţa despre realitatea spirituală este interesant şi prezintă şi unele beneficii. Cel mai bine e ca învăţătorul spiritual să fie ales prin intuiţie sau atracţie, iar metoda de predare şi şcolile spirituale să corespundă nivelului şi sentimentelor fiecăruia, putând fi urmate însă doar după ce validitatea lor a fost verificată prin tehnica de calibrate a conştiinţei.

Instrumente simple, dar de mare valoare

Putem alege un instrument primar, plus încă câteva, dar multe dintre ele nu sunt necesare. Instrumentele simple aplicate constant vor avea ca rezultat dezvăluirea adevărurilor spirituale care nu trebuie dobândite intelectual pentru că ele se prezintă singure cu mare claritate. În plus, acestea apar numai când sunt folositoare şi, pentru că nu sunt o achiziţie a minţii, ele nu sfârşesc prin a deveni o vanitate spirituală.

Redăm în cele ce urmează câteva instrumente de bază, testate, care au avut rezultate fantastice de-a lungul secolelor:

1. Fii bun cu orice şi oricine, inclusiv cu tine, tot timpul, fără excepţie.

2. Venerează tot ceea ce înseamnă viaţă, în toate formele ci de exprimare, indiferent de situaţie, chiar dacă nu înţelegi acest lucru.

3. Nu-ţi închipui că tot ce ştii este demn de încredere. Roagă-l pe Dumnezeu să-ţi explice sensul diferitelor cunoştinţe.

4. Încearcă să descoperi frumuseţea ascunsă în tot ceea ce există – mai târziu aceasta ţi se va dezvălui singură.

5., iurtă toate lucrurile la care ai fost martor sau pe care le-ai experimentat, indiferent de situaţie. Aminteşte-ţi că Hristos, Buddha şi Krishna au spus că orice. Greşeală apare din necunoaştere (ignoranţă). Socrate a spus că oamenii pot alege numai ceea ce *cred* ei că este bine.

6. Abordează viaţa cu smerenie şi arată-ţi

disponibilitatea de a ceda toate poziţionalităţile şi câştigurile mentale/ emoţionale.

7. Fii hotărât să te abţii de la orice câştig, dorinţă sau profit şi, în consecinţă, pune-te, prin proprie voinţă şi în mod dezinteresat, în slujba vieţii, în toate formele ei de expresie.

8. Transformă-ţi viaţa într-o rugăciune continuă prin intenţie, aliniere, smerenie şi abandonare. Adevărata realitate spirituală este, de fapt, o modalitate de a fi în lume.

9. Prin verificare, confirmă nivelul conştiinţei şi adevărul spiritual al tuturor învăţătorilor, învăţăturilor, grupurilor spirituale şi ale literaturii la care decizi să te aliniezi.

10. Acceptă faptul că, prin declaraţie spirituală, angajament şi abandonare, apare Cunoaşterea, care ne aduce sprijin, informaţie şi tot ceea ce avem nevoie pentru întreaga călătorie.

Instrumentul cel mai puternic, care se află sub imperiul voinţei, este devotamentul. Astfel, nu doar adevărul spiritual, ci şi gradul de devotament pus în slujba acestuia ne transformă. O lucrare clasică importantă care demonstrează eficacitatea simplităţii şi a devotamentului este „*The Practice of the Presence of God*” (*Practica prezenţei lui Dumnezeu*, *n. Tr*) a Fratelui Lawrence (1692), care scoate în evidenţă importanţa constanţei.

CAPITOLUL 20

Trecerea dincolo de porţi

Indicaţii generale

Progresul spiritual este energizat prin intenţie, care consolidează dedicarea şi angajamentul, precum şi prin alinierea la principiile şi practicile spirituale. Acest lucru are ca rezultat dedicarea şi disponibilitatea de a ne concentra asupra efortului, hotărârii şi răbdării, care necesită o atitudine generală de bunăvoinţă deopotrivă faţă de sine şi faţă de procesul spiritual. Cele de mai sus

ar putea fi rezumate ca o atitudine devoţională ce depăşeşte orice definiţie lineară specifică. Scopurile asumate dau prioritate, în mod automat, valorii şi semnificaţiei care, astfel, au tendinţa de a oferi energia necesară efortului spiritual.

Deşi se obişnuieşte să se rezerve un timp special pentru practicile spirituale (cum ar fi, de exemplu, meditaţia formală), în general este mai practic să încorporăm principiile spirituale în viaţa de zi cu zi şi în modul nostru de viaţă, pentru că perioadele speciale dedicate acestei strădanii pot pierde în lupta cu cotidianul, sfârşind prin a fi abandonate în totalitate. Prin contrast, un stil de viaţă contemplativ nu are tendinţa de a fi abandonat aşa de uşor cum se întâmplă în cazul perioadelor de timp rezervate în mod special acestei activităţi şi care necesită un cadru special, liniştit. Perioadele izolate de practică spirituală au, de asemenea, tendinţa de a fi compartimentate, putând să devină izolate la nivel mental din cotidian ca fiind ceva ce „facem” mai degrabă decât ceva încorporat de personalitate ca un aspect al nostru, adică ceea ce „suntem”.

Practic, totul funcţionează optim dacă ne alegem principiul spiritual pe care-l transformăm apoi într-o regulă interioară de viaţă, pe care să o aplicăm în mod regulat şi fără abatere, „orice ar fi” De foarte mare valoare se dovedeşte alegerea unui dicton după care să ne ghidăm în viaţă, cum ar fi decizia de a fi bun şi bine intenţionat faţă de tot ceea ce înseamnă viaţa. În toate formele ei de expresie. Prin deducţie, această atitudine ar putea avea ca rezultat disponibilitatea de a uita construcţiile mentale, observaţiile şi toate lucrurile aparent negative. Angajamentul de a trăi în conformitate cu dictoanele spirituale de bază este puternic consolidat prin rugăciune, implorare şi hotărârea de a fi mai degrabă servitorul lui Dumnezeu decât al eului. De asemenea, este preferabil să-l rugăm direct pe

Dumnezeu să ne ofere o altă perspectivă asupra lucrurilor, precum şi să-i cerem indicaţii, informaţii şi îndrumare.

Modelele

Angajamentul spiritual, alinierea şi dedicarea iniţiază un proces nonliniar în care fenomenele şi situaţiile (atât cele dinlăuntru, cât şi cele dinafară) sunt atrase de câmpurile energetice interioare, proces ce include, de asemenea, tendinţele şi componentele karmice. În continuare, viaţa se desfăşoară în diferite straturi şi prezentări modificate care s-ar fi manifestat altfel. Intenţia spirituală influenţează percepţiile, amintirile şi interpretarea valorilor ce diferă faţă de scopurile şi tendinţele egoiste prioritare până în acel moment. Priorităţile sunt acum programate de Spirit, în concordanţă cu valoarea spirituală intrinsecă, respectiv cu evoluţia spirituală. Evoluţia conştiinţei este progresivă şi presupune un întreg „program de învăţare”, iniţiat prin rezoluţia care consolidează puterea voinţei spirituale. Ulterior, orice experienţă devine valoroasă pentru desfăşurarea şi dezvăluirea conştienţei spirituale. În acest fel, „greşelile” sau „succesele” sunt de valoare egală, lucru ce contrastează puternic cu preferinţele anterioare ale eului.

Aşa cum bine se ştie, dedicarea – către valorile spirituale şi către. Procesul de purificare – are tendinţa de a scoate la suprafaţă contrastele aparente prin care sunt prezentate dualităţile karmice, ceea ce reclamă realizarea unei diferenţieri între poziţionalităţile din care acestea apar. Una din primele dileme persistente care va apărea cu certitudine este dualitatea bine/răm, care constituie un câmp foarte prolific de investigare. Pe baza observaţiei, se poate vedea că dihotomia bine/rău nu este decât reflectarea unei contextuali zări de ansamblu, ce se bazează pe presupuneri neexaminate. Ajutaţi de o profundă smerenie, ne vom da curând seama că, nesprijinită, mintea este cu adevărat neautorizată,

neechipată şi incapabilă de a avea un astfel de discernământ. Ea poate să facă această descoperire doar începând să întrebe pentru cine este bine şi pentru cine este rău, când şi în ce împrejurări. În cele din urmă, acest lucru conduce la examinarea unei contextualizări generale a semnificaţiei şi înţelesului vieţii umane însăşi ca experienţă tranzitorie de învăţare.

Chiar şi o privire rapidă, superficială asupra experienţei umane dezvăluie că aceasta este, în primul rând, muritoare, temporară şi trecătoare, iar mintea, neajutată, nu poate nici măcar să spună de unde a apărut şi încotro se îndreaptă. De asemenea, din cauza structurii sale interioare, aceasta nu este capabilă să facă diferenţa dintre adevăr şi minciună. Cu ce autoritate ar putea ea să discernă între „bine" şi „rău"? Acest lucru conduce la descoperirea faptului că „gândirea" nu este un lucru pe care să te poţi baza pentru a ajunge la adevărul sau progresul spiritual, iar mintea, de una singură, are doar tendinţa de a atrage tot mai multe gânduri în loc să le dea în grija unei înţelegeri nonliniare şi complete, care ar rezolva problema în întregime. Realizarea spirituală nu are loc cu uşurinţă printr-o mentalizare lineară şi logică, ci constituie o aură mai difuză şi mai intuitivă a comprehensiunii şi a înţelegerii, ce cuprinde contextul general şi nu doar un conţinut linear.

Alegerea unui dicton spiritual de bază după care să trăim devine practic un set de atitudini care ne schimbă percepţia. E vorba mai degrabă de un stil de poziţionare şi relaţionare cu viaţa decât un set de sisteme de credinţă lineare. Atitudinile au tendinţa de a se generaliza sub forma discernământului şi mai puţin în cea a unei percepţii definiţiile. Acest discernământ spiritual arc tendinţa de a rămâne deschis şi încurajator pentru extinderea înţelegerii. Astfel, ne dăm seama că, în loc să zicem „cred asta şi asta", spunem „se pare că este aşa" sau „parc a 11 aşa". Acestea sunt mai degrabă nişte

înclinaţii legate de sens, prin care se procesează informaţii, decât nişte afirmaţii declarative care spun răspicat că „Nu are dreptate, pentru că...”. Printr-o schimbare a punctului central al focalizării, experimentarea devine mai puţin lineară, mai puţin definită şi mai puţin verbalizată. În consecinţă, obţinem ceea ce o situaţie este ca atare, aşa cum obţinem totul de la un minunat apus de soare fără să avem nevoie să mentalizăm şi să spunem ceva de genul „nu-i aşa că-i minunat?” sau să facem o descriere a culorilor, fonnclor, norilor etc.

Prin această orientare, procesarea informaţiei devine din ce în ce mai contextuală şi mai generală în detrimentul particularului, recurgând totodată mai puţin la vocali zare şi limbaj mental. Acesta se dezvoltă într-o capacitate de „a înţelege” şi de „a şti”, fără implicarea procesului de gândire. Calitatea empirică subiectivă de a ţine în braţe o pisică care toarce sau de a întâmpina un câine care dă din coadă nu necesită niciun fel de gândire sau mentalizare. Dimpotrivă, luăm pur şi simplu ceea ce situaţia respectivă ne oferă datorită capacităţii progresive de a discerne esenţa şi nu percepţia mentalizată. Prin acest proces, în final devine foarte clar că totul „*este* pur şi simplu ceea ce *este*\ constituindu-se în propria-i semnificaţie, de aici rezultând o acceptare care nu necesită niciun comentariu, conţinut sau opinie. Acest stil este înrudit cu ceea ce se numeşte calea „Wu Wei” din Tao, conform căreia noi plutim cu uşurinţă pe valurile vieţii, abandonând încăpăţânarea şi spiritul critic în voia lui Dumnezeu. /Vo/r-rezistenţa conduce la ztem-ataşare şi mai puţin la o/craşarc, care poate fi o formă de evitare.

Non-rezistenţa nu înseamnă să ignorăm sau să negăm ci, dimpotrivă, să participăm, să observăm, să fim conştienţi, ceea ce la nivelul experienţei, ne trece de la stadiul de a fi un actor imaginar în filmul vieţii, în acela în care devenim martnri care, deşi neimplicaţi emoţional,

sunt totuşi capabili să participe. Această atitudine scade tentaţia de a investi în poziţionalităţi sau rezultate. Drept urmare, voinţa personală este abandonată, iar Voinţa Divină îi ia locul. Creaţia fiind continuă, evolutivă şi menită dezvăluirii conştienţei.

În procesul transformational de mai sus, conştienta se poate discerne drept calitatea fundamentală care activează experimentarea. Nu există niciun „cine” care participă, experimentează sau observă; este vorba mai degrabă de o calitate înnăscută care acţionează cu uşurinţă, tară vreo risipă a energiei pentru modificarea procesului. Întreaga viaţă devine pur şi simplu un „dat”, iar conştienta esenţei subiectivităţii reduce sensul unui „cu „sau „sine” personal la prezenţa înnăscută a Sinelui, care depăşeşte procesul de gândire al conţinutului, sau, mai degrabă îl înconjoară. Această conştientă este „Lumina” cu ajutorul căreia „vedem” deopotrivă mental şi emoţional. Prin această conştientă, accentul se îndreaptă acum spre interior, către sursa Luminii şi nu către detaliile a ceea ce este iluminat. Numai prin această Lumină >putem să ne dăm seama de conţinutul minţii; altfel, cum am şti i oare prin ce experienţe trecem şi ce credem despre ele?

Perturbări şi Atracţii

Energia animală a eului se reflectă în concentrarea prin care energia psihică este direcţionată şi, deci, emoţionalizată. Apoi, conţinutul mental emoţional atrage atenţia şi începe să se autopropage. De aici rezultă atracţiile, aversiunile şi diversiunile, care, în final, conduc la încorsetarea într-o serie de comportamente de rutină care se autoconsolidează şi autocnergizează. Acestea generează câmpurile energetice ale conştiinţei, care se aliniază la câmpurile de atracţie impersonale şi generale ale conştiinţei umane şi sunt antrenate de ele. Astfel, prin selectarea opţiunilor, individul se acordează ca un aparat de radio recepţie la frecvenţele radio sau TV. Prin urmare, teama şi ura ne acordează la frecvenţe

cu totul diferite de acelea ale iertării şi acceptării. Fiecare nivel al conştiinţei influenţează percepţia, atitudinile asociate precum şi poziţionalităţile lor concomitente.

Dependenţa de înclinaţiile eului e ca o intoxicaţie în care plăcerea se obţine din recompensa emoţională a negativismului. Astfel, poziţionalităţile negative au tendinţa să devină obiceiuri ce se autoperpetuează, înrudite cu dependenţa, bazate pe presupuneri şi pe iluzia seducătoare a satisfacerii instinctelor animalice primare. În cele din urmă, prin repetare, acestea devin dominante şi câştigă control, ceea ce constituie, de altfel, principalul scop al eului narcisist.

În lucrarea spirituală, acestea se numesc „ispite" şi se presupune că pentru a scăpa de ele este necesar un sacrificiu pentru că noi tânjim după plăcerea pe care ne-o dă „seva" emoţională furnizată de sentimentul că „avem dreptate" sau „suntem chiţ" sau că ne plângem de milă etc. Acest tip pavlovian de condiţionare se manifestă ca un sistem de recompensă auto-stimulatoare, care apoi devine autonom. Ca urmare, interferenţa cu aceste satisfacţii trecătoare are ca rezultat o senzaţie neplăcută de frustrare şi privaţiune. Astfel (aşa cum se poate observa în mod obişnuit) mintea emoţională a eului se agaţă de negativism şi de propria-i condiţie servilă, nevrând deloc să le dea drumul pentru a se îndrepta spre nivelurile superioare de funcţionare şi pentru a se adapta mecanismelor. De exemplu, succesiunea resentiment / reproş / auto-compătimire / victimizare este de cele mai multe ori o capcană care caută rapid validarea prin încurajarea socială şi pseudoimportanţa poziţionalităţilor auto-apreciative.

Nu este ceva neobişnuit ca oamenii să-şi petreacă toată viaţa purtând o ranchiună şi hrănind-o cu justificări elaborate, iluzii şi falsificări retrospective ale amintirilor. Acest complex psihologic observat în mod obişnuit este compus dintr-un amestec al tuturor nivelurilor conştiinţei

situate sub valoarea 200. El devine extrem de bine apărat şi imunizat cu încăpăţânare la orice provocări (şi cu atât mai mult la voinţa de a-l abandona). În consecinţă, iertarea, acceptarea, raţiunea şi iubirea sunt considerate ca fiind antitetice faţă de scopurile interioare secrete ale eului.

În acelaşi timp, nu e neobişnuit nici ca oamenii să-şi distrugă întreaga viaţă apărând nişte falsităţi neintegre, pe care le hrănesc cu grijă şi de care se cramponează. Auto-iluzionarea este un defect intrinsec alcului/minţii care, în absenţa luminii adevărului spiritual, se autoconsolidează şi are consecinţe distructive, care exclud fericirea adevărată. Victima este incapabilă să facă deosebirea dintre plăcere (ce îşi are originea în negativism) şi adevărata fericire, pe care acest gen de oameni nu o cunosc niciodată cu adevărat. Complexul patologic este apărat cu atâta putere încât oamenii preferă practic să moară decât să renunţe la el sau să-şi pună măcar problema abandonării lui. În mod fortuit, acest cerc vicios este uneori întrerupt de o criză de confruntare cu viaţa, care, în final, se dovedeşte a fi o deghizată binecuvântare.

Eliberarea de Minte/Corp/Eu Emoţional

Nivelurile calibrate mai jos de valoarea 200 au tendinţa de a se auto-propaga din cauza plăcerii seducătoare emoţionale a recompensării instinctului animalic al cujui. Singura cale de ieşire din această situaţie trece prin onestitatea integră faţă de sine, care, din nefericire, nu este realizabilă atunci când suntem dominaţi de acest complex emoţional negativ. Dat fiind că acest complex constă din energiile animalice ale forţei, numai energiile mai puternice ale adevărului au capacitatea de a genera însănătoşirea (recuperarea). Datorită naturii Divinităţii, intervenţia se face prin invitaţie, pentru că Iubirea este putere şi nu operează prin instrumentele forţei. Compasiunea izvorăşte din înţelegerea faptului că 78 % din populaţia lumii calibrază

sub nivelul 200 al Adevărului, iar această cifră se ridică aproape de 100% în unele subculturi şi regiuni ale lumii, care supravieţuiesc, în primul rând, doar prin instinctele animalice.

O eliberare simplă, în două etape, din negativismul eului: mecanismul adevărului

Pentru depăşirea tuturor acestor limitări şi pentru simplificarea complexităţii subiectului, este necesar să acceptăm doar două idei:

1. Negativismul se bazează pe o *forţă* energetică (de origine animală) ce poate fi depăşită numai prin *putere*, care este în exclusivitate de origine Divină. De aceea, este necesar să cer cireşi să invocam ajutorul lui Dumnezeu prin orice mijloace avem la îndemână. ™

2. Renunţarea la identificarea cu corpul emoţiile şi mintea, considerate ca fiind „eu”. Fiţi sinceri şi acceptaţi că ele sunt ale *voastre*, dar nu sunt nicidecum „voi”. În timp ce acestea ar putea să pară artificiale, ciudate, străine sau nenaturale la început, realitatea fundamentală este că ele reprezintă de fapt un adevăr de ordin superior, care constituie un instrument puternic şi redutabil. Minteava încerca să nege această realitate ca şi acest adevăr (iar aceasta este chiar ceea ce se aşteaptă ca ea să facă), pentru că ea percepe iiâtuitiv Adevărul ca pe o pedeapsă (nemesis).

De-a lungul secolelor, milioane de oameni au ales practic să moară decât să accepte aceste două premise simple. Oamenii sunt gata să se arunce în aer pe ci şi pe alţii decât să admită că ar fi putut să greşească. Trebuie să înţelegem că eul ne va conduce cu bucurie către propria moarte şi va prefera să ne omoare decât să admită cu umilinţă că a făcut o greşeală şi chiar că – oh doamne, ăsta ar fi cel mai oribil dintre cuvinte – „Nu are dreptate”.

Decât să murim şi să avem o viaţă infernală, mai bine să ne maturizăm şi să recunoaştem că (minţeai>este înşelătoare, şireată, nemiloasă şi în niciun

caz un prieten! Nucleul eului rezidă în orgoliul său narcisist şi, în secret, el se consideră Dumnezeu. Totuşi, el poate fi surprins în supoziţiile sale secrete, inflamatorii şi dualiste, ce pot fi anulate prin simpla (umihnta Aceasta este poarta spre libertate şi spre experienţa fericirii.

Descoperim adevărată natură a minţii când încercăm să scăpăm de controlul ei. La o analiză mai atentă, mintea este văzută ca o complexitate compusă din gânduri (presupus ale „mele") plus o serie de date factuale. Datele sunt utile; prin contrast, gândurile şi punctele de vedere asupra lor nu sunt de încredere, dar ni le asumăm prin presupunerea că se identifică cu propria noastră persoană.

Odată ce gândurile sau sentimentele au fost etichetate ca „ale mele", ele devin în mod magic impregnate cu o omniscienţă prezumtivă, respectiv cu o presupusă validitate supremă. Acestea constituie ceea ce în întreaga literatură spirituală clasică e descris drept iluzie, care progresează frecvent către deziluzie. Dacă nu este stopată de îndoiala şi interogaţia integră, mintea recurge la un asediu permanent pentru a învinge adevărul fiabil şi verificabil, care i-ar pune sub semnul întrebării suveranitatea prezumtivă (de exemplu, înclinaţia umană universală de a apăra ceea ce considerăm a fi „corect", în ciuda evidenţei contrariului).

P.istimgereaqniinaţiei exercitate de minte poate fi realizată printr-un singur pas – smerenia – care este consolidată prin simpla recunoaştere a faptului că mintea nu este deloc suverană şi atotştiutoare, nefiind capabilă nici măcar să facă diferenţa dintre adevăr şi minciună. Această atitudine are valoare practică atunci când vine vorba de supravieţuirea fizică şi recunoaşterea obiectelor. Chiar şi atunci când este vorba despre recunoaşterea lumii fizice, mintea este incapabilă de înţelegere, şi nici măcar nu recunoaşte observaţia foarte simplă că Evoluţia înseamnă Creaţie.

Mintea este un instrument util în limitele protectoare ale logicii, raţiunii, constrângerii şi disciplinei operaţionale intrinsece. Astfel, mintea este în forma sa cea mai bună atunci când activează pe tărâmul ştiinţei, care nu permite existenţa emoţionalului ori încălcarea logicii. Un prieten îmi zicea cândva: „Tocmai mi-am dat seama că nu trebuie să am o părere despre orice – ce uşurare!)”. Această descoperire a condus la savurarea unei libertăţi foarte mari, pentru că opiniile sunt îngrăditoare, restrictive* agresive şi argumentative.

Dacă gândurile şi ideije nu sunt cu adevărat „ale mele”, atunci de ce apar şi cinejeşte autorul lor? De fapt, acestea nu au deloc la origine o persoană sau ceva similar, ci apar mai degrabă dintr-o calitate impersonală. Conţinutul unui câmp calibrabil al conştiinţei este asemănător cu o bancă de idei cuprinsă într-un câmp specific de energie, de la nivelul conştiinţei colective a omenirii. Gânduri, concepte şi idei similare se reunesc la diverse niveluri şi sunt orchestrate prin antrenarea atenţiei şi a „câmpului de atracţie” general, care, ca şi gravitaţia, atrage idei cu densitate similară. Fenomenul este asemănător cu stratificarea speciilor de peşti şi a formelor de viaţă la diferite adâncimi ale mării. Dar şi în viaţa umană, unii rămân la fund, iar alţii se ridică la suprafaţa apei.

Anumite tipuri de gândire, sisteme de credinţă şi expresii sunt endemice în unele societăţi şi subculturi, care au fost dominate de mituri de-a lungul secolelor. De exemplu, există ţări în care integritatea, onestitatea, şi cinstea nu sunt considerate importante nici măcar în tranzacţiile zilnice. Ba chiar dimpotrivă: toate interacţiunile se bazează în întregime pe câştig, iar înşelătoria e considerată o abilitate şi o tehnică de apreciat. Într-o astfel de cultură, moralitatea nu numai că este absentă, dar este considerată chiar a fi iraţională, lipsită de valoare, o dovadă de slăbiciune, aşa cum descoperă mulţi turişti naivi, care, atunci când sc. 1

întorc acasă cu un presupus obiect antic nepreţuit, descoperă că, de fapt, acesta valorează doar câţiva cenţi.

Clarificarea Erorii Dualiste a Victimei/Făptaşului

Prin intermediul strădaniei spirituale, descoperim că *sinele nostru* a fost captiv, o „victimă" încătuşată de înşelătoriile inteligente ale eului. Toate înşelăciunile eului pot fi observate în evoluţia diferitelor specii ale regnului animal de-a lungul unor perioade întinse de timp. În toată această perioadă, atragerea în cursă, înşelătoria, rivalitatea, egoismul, camuflajul şi forţa au contribuit la supravieţuire. Evoluţia hominidelor a condus la apariţia lui Homo sapiens, şi, concomitent, la apariţia cortexului prefrontal în faţa creierului animal, care a rămas sub dominaţia instinctelor animalice până la nivelul 200 al conştiinţei. Instinctele animale sunt în totalitate conduse de câştigul personal şi continuă să urmeze aceeaşi cale, aflată în conflict cujmergia puterii spirituale, a adevărului şi, în special, cu energia iubirii, înşelătoria eului este inteligentă prin faptul că ea îi permite acestuia să-şi convingă victima şi prizonierul să creadă că autorii înşelăciunii sunt „undeva în afară", când, de fapt, aceştia sunt „înăuntru".

Care este identitatea adevăratului autor? în urma investigaţiilor, se va descoperi că nu există niciun autor, ci doar un câmp energetic al unui nivel specific al conştiinţei care a apărut de-a lungul perioadei evoluţioniste, care încă predomină şi prin care, majoritatea populaţiei lumii este dominată şi încătuşată. Aici putem înţelege înţelepciunea şi adevărul cuvintelor lui Buddha: „Se întâmplă rar să ne naştem ca fiinţe umane, şi mai rar să auzim adevărul, şi încă şi mai rar, după ce l-am aflat, să-l şi urmăm". Adevărul acestei afirmaţii este verificat prin calibrarea conştiinţei, care arată că doar 0,4% din populaţia lumii este capabilă să ajungă la stadiul Iubirii Necondiţionate.

Iubirea necondiţionată este un obiectiv practic, rezonabil şi uşor de atins într-o viaţă omenească. De la

acest nivel, angajamentul şi dedicarea spirituală evoluează spre stările bucuriei perfecte – chiar cele ale extazului – pentru ca, în final să atingă nivelul 600, al Păcii, care este nivelul de început al misticului. Calea misticului, în înţelesul cel mai clasic al termenului, poate fi definită ca o *Non-Dualitate Devoţională*.

CAPITOLUL 21

Transcenderea Minţii

9

Introducere în procesul depăşirii nivelurilor conştiinţei, alegerile şi opţiunile au tendinţa de a apărea în forma unor contrarii aparente. Acestea sunt resimţite ca aversiuni sau atracţii care, până în momentul în care sunt demontate, pot părea dificil de dizolvat. Atracţia implică deopotrivă plăcerea ascunsă şi cea evidentă, iar aversiunea se exprimă prin expectativa. Neplăcerii şi a disconfortului. Alegerile mai sunt complicate şi de un anumit sens moralizator al datoriei, exprimat prin sintagmele „ar trebui să „sau „ar fi cazul să", putând fi respinse prin intervenţia unei culpabilităţi subtile şi a tentaţiei de evitare. Este, deci, preferabil să excludem Jkpatg supoziţiile de genul „ar trebui să". O calitate primară a evoluţiei spirituale este libertatea. Ocaziile de schimbare pot fi considerate mai curând invitaţii decât obligaţii morale, iar aceste opţiuni oferă, într-adevăr, un grad mai mare de libertate şi fericire interioară. Cu toate acestea, avem întotdeauna libertatea să le ţinem în aşteptare, pentru ca apoi, în alt moment şi în alt context, alegerea sau decizia respectivă să apară în mod natural.

Obstacolele aparente care se ivesc de-a lungul căii constau în două componente principale: 1) plăcerea sau o recompensă aparent atrăgătoare, şi 2) teainade alternativă (adică de pierderea plăcerii). Multe dintre aceste perechi conflictuale constituie parte integrantă din „natura umană" şi au fost moştenite împreună cu însăşi viaţa. Acestea sunt însă de aşteptat, ca nişte

praguri de rutină pe care trebuie să le treacă orice căutător al nivelelor superioare ale conştiinţei. În realitate, ele nu sunt nici aşa formidabile precum par iniţial, iar depăşirea, câtorva măcar, aduce cu sine încredere şi aşteptări realiste pentru succese şi mai mari. Elementele cheie sunt focalizarea asupra componentelor specifice conflictului şi bizuirea pe puterea surprinzător de mare a Voinţei Spirituale (calibrată la nivelul 850), care intervine atunci când cerem ajutorul lui Dumnezeu şi suntem dispuşi să abandonăm recompensele negativităţii.

Dualităţile conflictuale cele mai comune pot (1 grupate în general după similarităţi, şi chiar rezolvate împreună.

Dualităţi comparative

Plăcerea anticipată	Temeri
Control	Abandonare
Familiaritate, obicei	Schimbare, nesiguranţă, inadecvare
Agăţare de trecut	Teama de necunoscut sau de nou
Uşurinţă	Dificultate, efort
Ignorare, negare, respingere.	Supărare, refuzul responsabilităţii
Nu pot	Nu vreau
Nu vreau să	Nu pot să
Rigiditate, repetiţie	Învăţare
Stabilitate, homeostază	Reprogramare, schimbare
Trecutul ca scuză	Prezentul ca agent al schimbării
Lipsa puterii voinţei	Confruntarea cu lipsa disponibilităţii
A încerca	A face
Mâine	Acum
A pretinde	A fi onest
A opune rezistenţă	A accepta

Dualităţile de mai sus sunt familiare oricui, dat fiind că se aplică, în general, oricărei încercări de creştere şi evoluţie spirituală. Deşi conflictele pot părea imposibil de rezolvat, soluţia lor este surprinzător de simplă şi presupune aplicarea strictă a instrumentelor spirituale, precum disponibilitatea de: aijv5 jiban. De>nalui Dumnezeu şi de a elimina rezistenţele prin invocarea puterii Voinţei Spirituale (calibrată la nivelul 850), însoţită de rugăciune pentru primirea ajutorului Divin. Se poate cere şi ajutorul

Duhului Sfânt, admiţând faptul că eu (adică eul) nu sunt în stare să fac acest pas de unul singur. La nivel operaţional, acesta reprezintă deja o cerere de a înţelege şi contextualiza situaţia în mod diferit, dizolvând astfel paradoxurile aparente.

Voinţa personală operează doar la nivelul calibrat al conştiinţei ce caracterizează respectiva persoană în acel moment din evoluţia sa, fiind adesea prea slabă pentru a efectua schimbarea dorită. Eforturile din trecut, efectuate prin intermediul mecanismelor eului pot genera îndoială, lipsa încrederii în sine şi refuzul de a privi în faţă problemele. Acest lucru este exprimat adesea de sintagma „am încercat”, care înseamnă, de fapt, că cel care a încercat este sinele mic, acţiunea lui fiind mai curând o dorinţă decât o întreprindere decisivă.

În ciuda intenţiilor bune, puterea voinţei personale nu este suficientă şi, recurgând la ea, există riscul apariţiei vinovăţiei. Adevărata abandonare în mâinile lui Dumnezeu nu poate avea loc fără eliminarea iluziilor privitoare la puterea voinţei personale şi fără înlocuirea acestora cu o decizie declarativă. În viaţa de zi cu zi, succesul e consecinţa dedicaţiei, şi perseverenţei. Acestea pot părea să reprezinte un sacrificiu personal pe termen scurt, care elimină plăcerile trecătoare în favoarea obiectivelor pe termen lung. În cadrul lucrării spirituale interioare pot apărea aceleaşi atribute, dar nu drept consecinţă a voinţei personale, ci ca un dar al

Sinelui, primit în forma unui răspuns din partea Prezenţei lui Dumnezeu.

O rezistenţă importantă a eului rezidă în dorinţa de a controla şi de a obţine plăcere din recompensele sale. Prin urmare, cui creează rezistenţa în forma frici lor, aşteptărilor negative sau a temerii de schimbare sau eşec. Acestea reprezintă totuşi mândria spirituală, care necesită, de asemenea, să fie abandonată. În realitate, presupunerea că Divinitatea este mulţumită, nemulţumită sau dezamăgită de acţiunile umane reprezintă o vanitate. Abandonarea profundă împiedică, prin urmare, programarea lui Dumnezeu prin tot felul de presupuneri şi, prin acceptare, permite abandonarea în voia Sa, fapt ce reprezintă o poziţie mai umilă. Rezolvarea conflictelor este astfel rezultatul intenţiei, alinierii şi abandonării condiţionalităţilor – dar şi al influenţei karmice.

Valorile egoiste găsesc o largă acceptare şi recompensă sociali în plus, aceste recompense sunt considerate a fi consecinţele cauzei şi efectului. Prin abandonarea presupuselor câştiguri sau pierderi, posibilităţile karmice se realizează prin asentiment şi reprezintă o consecinţă automată a ceea ce a devenit o persoană şi nicidecum a ceea ce Are sau face aceasta.

Pe măsură ce evoluăm, valorile preţuite în lume pot fi văzute ca nişte frâne, iar ceea ce lumea percepe a fi o pierdere, poate fi considerat o formă de libertate sau câştig spiritual. Pacea interioară rezultă din abandonarea tuturor atracţiilor şi aversiunilor. Valorile percepute sunt în primul rând proiecţii ale dorinţelor şi lucrurilor indezirabile. „Cu cât sunt mai puţine dorinţele, cu atât mai mare e satisfacţia vieţii. Prin urmare, evitarea bogăţiei sau denigrarea acesteia reprezintă atitudini la fel de false ca şi urmărirea ei. Sărăcia poate fi şi ea o formă de ostentaţie şi mândrie spirituală. Adevăratul ascetism e pur şi simplu o problemă ce ţine de economia de efort. Nu posesiunile în sine, ci presupusa lor

importanţă sau valoare proiectată reprezintă adevărata problemă. Prin urmare, bogăţia nu are o importanţă reală, deoarece capacitatea pentru fericire interioară nu depinde de factori externi odată ce nevoile animale primare sunt satisfăcute.

Atracţiile egoiste sunt consolidate de valori sociale, programare culturală şi sisteme de recompensă. Aceste valori reprezintă de asemenea conţinutul viselor, fanteziilor şi dorinţelor noastre, ele prezentând o mare varietate în cadrul subculturilor.

Pentru a găsi semnificaţia e necesar să privim dincolo de per – cepţie şi aparenţă, acolo unde se poate discerne esenţa. După cum a spus Socrate, cu toţii alegem ceea ce percepem că ar fi binele. Problema e să discernem aparenţa de esenţă, pentru a putea diferenţia binele real de substitutele sale iluzorii. Diferită de cerinţele de bază ale confortului şi supravieţuirii fizice, dezirabilitatea este, în realitate, o valoare proiectată.

Dacă discernem esenţa, tot ceea ce există îşi dezvăluie frumuseţea intrisccă şi valoarea, căci toate reprezintă o expresie a evoluţiei Creaţiei pe drumul prin care nemanifestatul devine Manifestat. Prin urmare, valoarea este intrinsecă în tot ceea ce există, în virtutea Sursei Divine a Existenţei care se găseşte în domeniul nonliniar şi este invizibilă pentru limitele inerente mecanismelor percepţiei.

Sumar

Evoluţia spirituală este o consecinţă automată a observării minţii şi a înclinaţiilor ei din perspectiva generală a paradigmei contextului şi nu din cea a conţinutului. În loc să încercăm să forţăm schimbarea, nu e necesar decât să-i permitem Divinităţii să o facă, prin abandonarea profundă a controlului, rezistenţei şi a iluziilor pierderi i/câştigului. Nu e necesar să distrugem sau să atacăm iluziile, ci doar să le permitem să cadă singure. Nu e necesar sau util să folosim forţa prin mecanisme de genul vinovăţiei, după cum nu trebuie nici

să încercăm să forţăm evoluţia spirituală, deoarece ea se desfăşoară automat, în virtutea propriului ei acord, atunci când obstacolele şi rezistenţele sunt abandonate, futerea adevărului este o calitate a Iubirii Divine care, în mila ei infinită, dizolvă poziţionalităţile şi ne readuce la Realitatea Sinelui. Prin urmare, este necesar să acceptăm că momentul apariţieiacestei revelaţii depinde de Sine şi nu de sine, deoarece Sinele este singurul capabil să încorporeze calităţile karmice neştiute.

Câmpul infinit şi nonliniar al conştiinţei nu este doar omniprezent şi omniscient ci şi, de asemenea, omnipotent. În cadrul acestui câmp general, ceea ce vom deveni gravitează automat la nivelul corespunzător al câmpului general, precum iese un dop de plută la suprafaţa apei, ca o conscecinţă a interacţiunii dintre plută, gravitaţie şi densitatea apei. Spiritul se înalţă în virtutea a ceea ce a devenit prin consimţământul propriului liber arbitru. Compasiunea pentru sine este un atribut al Sinelui. Astfel, ultima rezistenţă majoră ce trebuie abandonată este rezistenţa opusă iubirii atotprezente a Lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 22

A deveni propria rugăciune

Introducere

Studenţii întreabă adesea care ar putea fi cel mai potrivit sfat practic pentru următoarele probleme frecvente: cum să implementăm pragmatic adevărul spiritual subiectiv, respectiv cum anume să instituim spiritualitatea ca pe o cale de a fi în lume, dar care serveşte evoluţiei şi progresului spiritual. Studentul educat a primit deja un mare număr de informaţii cu privire la o multitudine de practici şi concepte spirituale. Transformarea dorită rezidă în tranziţia de la „am auzit despre” la „ştiu cum să fac pentru a realiza acest lucru”. Această progresie este de fapt de la o cunoaştere prezumtivă la necunoscut, respectiv de la familiar la nou.

Astfel, aplicarea reală a informaţiei spirituale poate părea încă nesigură.

Mintea însăşi devine interesată de evoluţie atunci când află că dincolo de gândurile şi procesele mentale obişnuite, respectiv dincolo de domeniile raţiunii şi logicii există nişte dimensiuni superioare ale adevărului. Interesul e direcţionat atunci spre descoperire şi trezire spirituală.

Alţi studenţi pot fi foarte puternic motivaţi de inspiraţie respectiv de experienţele fortuite ce au darul de a fi transformative şi de a iniţia procesul alegerii conştiente a progresului şi evoluţiei spirituale. Aceasta se poate petrece pe neaşteptate sau în anumite momente critice de schimbare a contextului şi percepţiei. Studentul inspirat devine apoi atras de potenţial şi îşi centrează interesul asupra aplicării practice a proceselor spirituale în viaţa de zi cu zi.

Tranziţia presupune în mod caracteristic încorporarea premizelor intelectului în realitatea experimentală a subiectivităţii. Astfel, accentul cade asupra implementării, respectiv asupra aplicării practicilor spirituale şi premizelor de acest gen. Prin încorporarea acestora şi practicarea lor, noul devine un factor habitual.

Emergenţa realităţii din potenţialitate survine în virtutea unor cirumstanţe propice, în care intenţia şi voinţa reprezintă elementele principale ale activării energiei. Îndeplinirea potenţialului are un feed-back pozitiv, prin care intenţia este consolidată iar procesul spiritual derivă mai degrabă de la Sine decât de la sine (cu 5 mic).

Întrebare

S-a spus că până şi aplicarea unui singur principiu spiritual, chiar foarte simplu, e suficientă pentru a face progrese majore (de exemplu, „fii bun cu tot ceea ce înseamnă viaţă”, respectiv „iartă, indiferent de consecinţe” sau „reflectează asupra unor versete favorite

câteva zile, săptămâni sau luni”)

Răspuns

Acesta este cel mai eficient mod de a începe. Un singur mijloc aplicat constant şi riguros este mai eficient decât lectura tuturor cărţilor sau decât toate momentele sporadice de entuziasm. Persistenţa este caracteristică focalizării minţii. Prin analogie, dacă tragem un singur fir, tot puloverul se va deşira. Fiecare pas înainte îl anticipează pe următorul şi atrage informaţia adecvată şi deja asimilată, ce amplifică şi clarifică experienţa. Astfel, dictoanele primare sunt dovedite şi confirmate de experienţă.

Fenomenul de învăţare nu se petrece în virtutea cauzei şi efectului şi nicio experienţă recompensatoare nu ar trebui considerată a fi un câştig. Prin practica amabilităţii devenim amabili deoarece bunătatea însăşi este transformativă. Astfel, aşteptările trebuie date la o parte. Prin asentimentul voinţei, transformarea se petrece în mod autonom, ca o consecinţă a contextului şi nu doar a conţinutului.

Trebuie să spunem că prietenia nu funcţionează pentru că aşteptăm din partea celorlalţi un răspuns similar, ci pentru că deschide uşa nonliniară spre o potenţialitate sporită. Unii oameni chiar se abţin de la bunătate, generozitate sau abordări prietenoase deoarece acestea pot declanşa suspiciuni, elemente defensive sau chiar paranoia în oamenii situaţi sub nivelul 200. Iată un experiment util, edificator şi interesant: încercaţi să zâmbiţi şoferilor care au oprit la semafor alături de dumneavoastră. Unii şoferi vor returna semnul de prietenie, alţii vor rămâne impasibili, privind drept înainte, alţii se vor panica după cum sunt şi unii ce vor demara în trombă, cu viteză maximă de îndată ce se face verde. Chiar şi un zâmbet prietenesc trebuie să fie discret.

Întrebare

Dar cum poate oare practica spirituală să genereze

schimbări? Care sunt mecanismele psihologice care permit şi declanşează schimbarea?

Răspuns

Nu există un proces al schimbării, ci unul al emergenţei evolutive. Larva nu se schimbă în fluture, ci pur şi simplu îşi duce la f îndeplinire potenţialul său, ca un produs al evoluţiei Creaţiei. Pentru *f* a repeta, Creaţia înseamnă evoluţie în virtutea emergenţei potenţialităţii în realitate. Intenţia voinţei spirituale e suficientă. Aparentul „nou" reprezintă nemanifestatul ce devine Manifestat, la fel cum deschiderea pumnului revelează o mână deschisă.

Realizarea este o opţiune şi o alegere ce iau forma unui aspect al voinţei. Fiecare alegere pozitivă creşte potenţialitatea şi probabilitatea, unor. Alegeri pozitive adiţionăle7 ceeaF: e, de asemenea, este în acord cu teoria cuantică. Fiecare alegere pozitivă ne duce mai. Aproape de Un câmp atractor mai înalt al conştiinţei. În lumea seculară, unde „bogaţii devin şi mai bogaţi şi săracii tot mai săraci" este la fel de adevărat că, prin integritate şi efort, foştii săraci pot deveni bogaţi, iar foştii bogaţi, din cauza erorii, pot falimenta. Viaţa umană oferă o mare valoare, constituind oportunitatea optimă pentru evoluţia spirituală. Prin alegere, pilitura de fier a spiritului este atrasă spre diferitele religii de către câmpul omnipotent şi omniprezent al conştiinţei însăşi. Acest lucru e analog cu efectul unei câmp electromagnetic gigantic, dotat cu o putere infinită.

Dar oare această definiţie a contextualizări şi nu introduce cumva în discuţie conceptul dubitabil al liberului arbitru?

Răspuns

Argumentele cu privire la liberul arbitru sunt de obicei ambigue din cauza contextualizării inadecvate şi a faptului că se bazează pe ipotetic. Apoi ele sfârşesc în forma unor intelectualizări discursive în cerc vicios, ce induc speranţa inconştientă că liberul arbitru va fi negat

ca posibilitate reală, evitând astfel responsabilitatea sau răspunderea spirituală.

Op. Ţihunile au parametri din care rezultă deopotrivă responsabilitatea şi culpabilitatea. Gama opţiunilor este consecinţa unor multitudini de factori cunoscuţi şi necunoscuţi, incluzând şi ceea ce s-ar putea numi propensiuni karmice. Acestea sunt ulterior influenţate de probabilitate, inclusiv de recompensele şi eşecurile trecute, şi, de asemenea, de intensitatea efortului şi dedicaţiei, de gradul de integritate etc. Ipoteticul nu este o realitate, iar gama alegerilor este rezultatul distilării unor factori lineari şi nonliniari complecşi. Astfel, sub alte circumstanţe şi condiţii predominante pot fi alese opţiuni destul de diferite. Din cauza naturii evoluţiei/creaţiei, conţinutul şi contextul conştient sunt tranzitorii şi efemere deopotrivă descriptiv şi experimental.

— A ne abandona către Voinţa lui Dumnezeu şi a cere Ghidarea Divină reprezintă acţiuni atât de puternice, încât modifică opţiunile disponibile şi valorile percepute ale acestora. Din dinamicile nonliniare rezultă principiul iteraţiei, prin care o alegere sau o opţiune repetată devine în mod progresiv o probabilitate („dependenţa senzitivă faţă de condiţiile iniţiale”).

Întrebare

Ce se poate spune despre revelaţiile majore sau experienţele spirituale ce au drept rezultat schimbări majore bruşte?

Răspuns

Fenomenele naturale majore, precum avalanşele, se petrec prin repetiţii vibraţionale. Poziţiile egoiste devin slăbite în virtutea unor paşi aparent minori şi nesemnificativi. De exemplu, prin simplul fapt de a spune ori de câte ori este posibil „mulţumesc” se poate ajunge la a deveni o persoană mai recunoscătoare şi mai generoasă care, prin fenomenul atracţiei, primeşte acum fără efort o serie de beneficii imposibil de atins înainte,

nici măcar printr-un efort susţinut.

Schimbările majore se petrec, de asemenea, şi drept consecinţă a eliberării din obligaţiiielkarmice negative. E ca şi cum mintea inconştientă e satisfăcută că o lecţie a fost învăţată, respectiv că o datorie a fost compensată de anumite comportamente. În multe feluri, învăţarea spirituală este similară cu însuşirea de noi valenţe prin repetiţie şi practică, până când acestea devin fireşti, ca o a doua natură. Învăţarea este facilitată de inspiraţie şi de identificarea cu figurile admirate care afişează atributele dorite. Noi tindem să devenim asemenea celor pe care îi admirăm.

Întrebare

Ce calităţi sunt de cel mai mare ajutor pentru un devotat, pe lângă familiaritatea cu informaţiile privitoare la conştiinţa/spiritualitatea avansată?

Răspuns

Adoptarea unor atitudini asociate cu Mintea Superioară (*vezi Privire generală. Secţiunea a doua*) şi selectarea oricăreia dintre virtuţi. Refuzul sau respingerea atitudinilor negative sau a poziţionalităţilor. Acţionarea într-un fel benefic în toate circumstanţele, atât faţă de sine, cât şi faţă de alţii. Respingerea violării principiilor spirituale pentru câştiguri pe termen scurt. Crearea unei imagini idealizate faţă de propria persoană şi aplicarea acesteia ca pe un rol.

Acţionarea în virtutea supoziţiei „ca şi cum” conduce la conştientizarea potenţialităţii de a deveni cu adevărat ceea ce t, admirăm. Ca instrument de învăţare este adesea surprinzător de eficient să pretindem că avem calităţile dorite, iar apoi, spre surprinderea noastră, să descoperim că era vorba de fapt de un aspect neactivat şi latent al propriei personalităţi. Mulţi oameni fac din autoîmbunătăţire prioritatea numărul unu a vieţii lor şi se identifică cu figurile admirate în loc să le invidieze.

Ca exerciţiu practic, înainte să părăsiţi casa

reamintiţi-vă cum anume aţi vrea să fiţi şi decideţi să acţionaţi în acest fel. Făcând astfel, observaţi răspunsul celorlalţi faţă de prietenia, consideraţia sau iubirea pe care le-o arătaţi. Refuzaţi seducţia şi tentaţia a ceea ce este senzaţional. Abandonaţi plăcerea dubioasă a răzbunării, a tendinţei de a fi chit, respectiv de a face cea mai bună afacere în probleme şi schimburi emoţionale.

În fine, ca un exerciţiu plăcut, permiteţi conştient şi intenţionat celorlalţi oameni să câştige, descoperind astfel propria măreţie şi generozitate. A fi zgârcit la nivel emoţional generează sărăcie emoţională. Fiecare câştig al altora ne face în mod paradoxal mai bogaţi şi pe noi înşine, aşa că, prin practicarea acestui exerciţiu, ajungem să fim foarte bogaţi din punct de vedere emoţional.

Întrebare

Dar oare acest lucru nu înseamnă oare o încercare deliberată de a-i mulţumi pe ceilalţi?

Răspuns

Acestea sunt atitudini iluzorii, consecvente sărăciei spirituale şi stimei de sine scăzute. A acţiona în virtutea Graţiei spirituale înseamnă a fi generoşi, deoarece sursa graţiei e iubirea, care e nelimitată şi înnăscută. Acţiunea măruntă şi zgârcită generează sărăcie spirituală şi închide uşa spre Sursa Graţiei infinite, ce este deja prezentă în forma Sinelui.

Şinele mic acţionează de pe poziţii limitative şi se vede pe sine însuşi ca fiind insuficcnt şi în nevoie. Prin urmare, e defensiv şi atent la câştiguri. Şinele mic este defensiv şi lacom. El este totodată inconştient la nivel experimental că există şi un Sine alternativ, care nu face decât să-şi aştepte activarea prin invitaţie şi asentiment. Şinele mic este temător şi defel dispus să aibă încredere în Sine. Prin urmare, transcendenţa necesită deopotrivă credinţă şi curaj.

Întrebare

Prin exemplele pe care le oferiţi, folosiţi adesea umorul în timpul conferinţelor şi interacţiunii interpersonale. Oameni sunt adesea surprinşi, deoarece au despre învăţătorul spiritual imaginea unei persoane pioase, respectiv a unui orator plin de inspiraţie.

Răspuns

Paradoxul rezidă în faptul căjrmorul chiar este o abordare cât se poate de serioasă a conflictelor spirituale, fiind adesea mult mai eficient decât platitudinile folosite cu sobrietate. Umorul se naşte dintr-o abundenţă de bunăvoinţă. El înlătură suferinţa şi anxietatea emoţională şi transcende negativitatea prin transpunerea falsităţilor ce altminteri ar fi inabordabile.

Tratând o falsitate ca pe un aspect ascuns al propriei personalităţi, absurditatea ei e revelată. Acesta e mecanismul hiperbolei, care expune în adevărata lor lumină sistemele de credinţă bazate pe distorsiuni raţionalizate ale adevărului. Umorul astupă prăpastia dintre *res interna* (*cogitans*) şi *res exeterna* (lumea aşa cum e). Prin urmare, formează un contrast izbitor între ceea ce percepe mintea şi esenţa realităţii. Astfel, umorul expune iluziile autoalimentate ale eului.

Umorul revelează puncte de vedere alternative şi opţiuni, fiind, prin urmare, un sentiment eliberator. Din punct de vedere clinic, el este asociat, de asemenea, cu o sănătate bună şi chiar cu longevitatea. Umoriştii calibrează în mod caracteristic în marjele superioare ale nivelului 400, au vieţi lungi şi sunt iubiţi de toată lumea. Umorul expune aspectele suprimate ale psihicului uman, astfel încât ele pot fi identificate şi recunoscute mai uşor, putând fi atent analizate şi depăşite dată fiind transparenţa falsităţii lor. Nu trebuie să fim defensivi faţă de slăbiciunile umane, fiind mult mai bine ca acestea să fie recunoscute, acceptate şi asumate. Adevărata conştienţă spirituală apare din recunoaşterea esenţei.

Marii umorişti sunt iubiţi în virtutea puterii lor de a privi în faţă slăbiciunile omeneşti şi chiar de a râde de

ele. Darul lor constă în faptul că transmit şi celorlalţi să facă acelaşi lucru. Efectul umorului e terapeutic şi astfel are darul de a creşte solidaritatea şi compasiunea umană prin intermediul recunoaşterii mutuale. Umorul reduce suferinţa interioară, ruşinea şi vinovăţia, dând astfel la iveală opţiuni mai blajine.

Negarea psihologică izvorăşte din vinovăţie, iar când aceasta e depăşită apare onestitatea interioară. Umorul este antidotul sărăciei emoţionale, psihologice şi spirituale, precum şi o cale de rezolvare optimă a atitudinilor mici, meschine, ce denotă, de fapt, un respect de sine scăzut.

Întrebare

Prin urmare, este oare umorul o cale prin care să abordăm neajunsurile dureroase ale eului?

Răspuns

Da. El serveşte ca exemplu al tehnicilor terapeutice spirituale ce conduc la libertate şi onestitate interioară. Este antidotul ruşinii, vinovăţiei şi fricii. Revelează subtil capacitatea şi puterea interioară şi permite recunoaşterea măreţiei înnăscute a omului. Prin intermediul umorului, inabordabilul devine disponibil pentru recunoaştere, asumare şi transcendenţă. Umorul facilitează integritatea interioară. Prin contrast, eul nemodificat este sumbru şi total lipsit de umor.

Cum se armonizează umorul cu devoţiunea? Oare ele nu reprezintă elementele contrare?

Răspuns

Devoţiunea înseamnă dedicarea către Adevăr şi Iubire, iar umorul devine un instrument ce ajută împlinirii obiectivului. El diminuează valoarea iluziilor punând în contrapondere adevărul şi falsitatea prin juxtapunere. Intenţia fundamentală a umorului este în realitate foarte serioasă şi dedicată eliberării din ghearele iluziilor, fricii, urii şi vinovăţiei. El demască eul, diminuând prin urmare dominaţia acestuia. El conduce la eliberarea de sine şi la atingerea Sinelui.

Întrebare

Cum se întâmplă acest lucru?

Răspuns

Programele eului sunt lineare şi definite de restricţia la conţinut. Spiritul sau Sinele este nonliniar şi reprezintă contextul. Conţinutul restricţionat al eului este abandonat prin expunerea irealităţii percepţiilor şi poziţionalităţilor sale. Se poate vedea atunci că pereggţiile eului sunt aliniate la cucerire şi câştig. Când falsitatea ideilor sale este expusă luminii conştienţei, dominaţia iluziei păleşte.

Realizarea Sinelui nu reprezintă niciun câştig şi nicio achiziţie. E vorba de o Realizare ce se desfăşoară de la sine atunci când obstrucţiile sunt abandonate sau îndepărtate. JEfortul este doar o con – secinţă a rezistenţei care, la rândul ei, reprezintă un produs al iluziei. Atunci când norii de pe cer se îndepărtează, soarele străluceşte prin propria sa putere. Prezenţa din interior este binevenită şi iubită, netrebuind să existe sentimente de frică faţă de ea, căci, la urma urmei, este o stare fundamental blândă ce revelează puterea transformatoare a Iubirii. Conceptul unui Dumnezeu de care trebuie să ne temem este ultima glumă a eului în acest teatru al absurdului.

Cum anume poate deveni devoţiunea calitatea dominantă?

Răspuns

Prin acceptarea că suntem mai degrabă atraşi de destinaţia noastră decât reţinuţi de trecut. Evoluţia conştiinţei este o moştenire karmică deoarece reprezintă o calitate înnăscută în conştiinţa umană însăşi. Curajul apare din devotament, integritate, aliniere şi dedicaţie. O caracteristică valoroasă a dedicaţiei este fericirea care, în cele din urmă, devine consolidată ca o favoare interioară tăcută, dar persistentă. Valoarea observării atente este clară şi prin faptul că, doar să existe conştienţa unui defect al eului, şi acest lucru tinde să

anuleze respectivul defect. Prin abandonare… Şi mvocare, Voinţa Divină facilitează tranziţia de la mic la mare, pentru că Sinele sprijină şi energizează intenţia fără efort”.

Şinele este ca o atracţie magnetică prin care voinţa personală este abandonată progresiv, iar forţa de opunere, rezistenţa este slăbită. Astfel, calea însăşi este auto-împlinitoare, plină de recompense şi revelează mulţumiri progresive. Fiecare pas, indiferent cât de mic, este la fel de important.

Întrebare

Ce se poate spune despre efectul învăţătorului Spiritual?

Răspuns

Printr-o transmisie tăcută, nivelul de conştiinţă al învăţătorului facilitează transformarea informaţiei de la nivelul mental până la realitatea subiectivă experimentală. Nivelul de conştiinţă şi câmpul energetic vibraţional al aurei învăţătorului este un produs al evoluţiei conştiinţei şi nu reprezintă un factor personal. El activează calităţile native ale studentului la un nivel nonverbal.

Prin analogie, ar putea fi numit echivalentul spiritual al efectului Roger Bannister despre care am vorbit anterior. El transmite un câmp de energie de înaltă frecvenţă prin intermediul aurei. Calitatea sa derivă din certitudinea că se bazează pe Realitatea experienţială. Acelaşi fenomen este acceptat de grupurile de recuperare în care puterea sponsorului este derivată din experienţa încununată de succes, deci din stăpânirea unei probleme. Atare grupuri spirituale radiază un câmp energetic înalt, care vine apoi în sprijinul noilor veniţi prin intermediul alinierii individuale şi de grup, menţinută de auto-onestitate.

Fiecare nivel al conştiinţei reprezintă un câmp de atracţie ce domină un anumit câmp al conştiinţei în virtutea puterii sale înnăscute şi intrinseci. În cadrul

grupurilor mai mari şi menţinute pe termen lung, acest lucru este numit prin sintagma *Putere Superioară*. Adesea, cuvântul *Dumnezeu* este evitat, deoarece este predispus la erori de definiţie şi numeroase credinţe şi sisteme de credinţe conflictuale (incluzând aici frica şi vinovăţia resimţite în faţa descrierilor antropomorfice ale lui Dumnezeu).

Pentru a sprijini progresul spiritual, alegeţi învăţători şi învăţături verificabile, evitându-i pe cei care au ceva de câştigat prin aderarea sau alinierea voastră la respectivul grup. Evitaţi grupurile sau învăţătorii puşi pe achiziţii, lacom Tsau mânaţi de dorinţa de control. Şinele este complet împlinitor şi nu are niciun fel de nevoie şi nici nimic de câştigat. Învăţătorul este un servitor al Adevărului şi nu sursa acestuia. Toţi cei care luptă pentru Dumnezeu îl şi servesc.

În toate scripturile spirituale există o declaraţie reluată recurent în diferite culturi şi limbi, conform căreia Divinitatea răspunde la aliniere. De obicei, e pusă într-o formă de genul *Cei care cred sunt ai Mei*. Pornind de la aceste cuvinte, devine evident că nu e foarte important cât de departe am ajuns pe cale, dar e esenţial faptul că *suntem* pe cale.

ANEXE

ANEXA A – Harta scalei conştiinţei
ANEXA B – Lista tabelelor
ANEXA C – Cum calibrăm nivelele conştiinţei

Harta scalei conştiinţei

9.9

Perspectiva lui Dumnezeu	Perspectiva sinelui	Nivel	Logaritm Emoţie	Pro

NIVELE ALE ADEVĂRULUI

Sine	A fi (Eu)	Iluminare	700 – 1.000	Inefabil	Co inţă pur
Acceptare totală	Perfecţiune	Pace	600	Beatitudine	Ilu are
Întreg	Completă	Bucurie	540	Seninătate	Tra figurare
Iubitor	Benignă	Iubire	500	Veneraţie	Rev re
Înţelept	Semnificativă	Raţiune	400	Înţelegere	Abs ctizare
	Xrmonioasă	Acceptare	350	Iertare	Tra endenţă
Inspirator	Plină de speranţă	Disponibilitate	310	Optimism	Int e
Îngăduitor	Satisfăcătoare	Neutralitate	250	Încredere	Elil are
Permisiv	Realizabilă	Curaj	200	Afirmare	Co idare

NIVELE ALE FALSITĂŢII

Indiferent	Exigentă	Mândrie	175	Batjocură	Dep ciere
Răzbunător	Antagonică	Furie	150	Ură	Agr vitate
A nega	A Dezamăgi	Dorinţă	125	Lăcomie	Înr re
Punitiv	Înfricoşătoare	Frică	100	Anxietate	Ret ere
Dispreţuitor	Tragică	Durere	75	Regret	Dis are
Dezaprobator	Fără speranţă	Apatie	50	Disperare	Ren ţare
Vindicativ	Rea	Vinovăţie	30	Învinovăţire	Dis gere
Dispreţu	Mizerab	Ruşin	20	Umili	Elin

Capitolul 18 Nivele ale Divinităţii
Scrieri şi învăţători ce calibrează peste nivelul 850
Secţiunea a cincea – Privire generală Diferenţiere între conţinut şi context Tentaţii
Capitolul 21 Dualităţi comparative
Cum calibrăm nivelele conştiinţei
9.9
Informaţii generale
Câmpul energetic al conştiinţei posedă o dimensiune infinită. Anumite nivele ale acestuia se corelează cu conştiinţa umană, iar acestea au fost calibrate de la „1” la „1.000” (vezi şi Anexa 1: harta scalei conştiinţei). Aceste câmpuri energetice reflectă şi domină conştiinţa umană.

Tot ceea ce există în univers radiază o anumită frecvenţă sau câmp energetic, care se păstrează pentru ptauna în câmpu 1 conştiinţei. Astfel, fiecare persoană sau fiinţă care a trăit vreodată, precum şi orice lucru legat de ea (incluzând orice împrejurare, gând, acţiune, sentiment ori atitudine) este înregistrat pentru vecie şi poate fi regăsit şi accesat în orice moment din prezent sau viitor.
Tehnica
Răspunsul kinesiologic (testarea musculară) constă într-un (răspuns simplu, prin „da” sau „nu”, la anumiţi stimuli. De obicei, cel care efectuează testarea apasă cu două degete pe încheietura mâinii întinse orizontal de subiect, exercitând o presiune moderată asupra acesteia. De regulă, subiectul testării ţine cu cealaltă mână deasupra plexului solar o anumită substanţă, ce urmează a fi testată. Cel care efectuează testarea îi spune subiectului „rezistă” şi, dacă substanţa testată este benefică pentru subiect!

braţul acestuia va rămâne puternic. Dacă, dimpotrivă, aceasta nu este benefică sau are un efect advers, muşchiul nu va putea rezista aceleiaşi presiuni şi braţul subiectului va slăbi. Răspunsul obţinut astfel e

foarte rapid şi succint.

Este important de notat faptul că, pentru obţinerea unor răspunsuri corecte, atât persoana care efectuează testarea, cât şi subiectul acesteia trebuie să calibreze peste nivelul 200.

I Astfel, intenţia din spatele interogaţiei trebuie să fie una integră.

Cu cât nivelul de conştiinţă al echipei de testare e mai ridicat, cu atât mai corecte vor fi rezultatele. Cea mai bună atitudine e cea a detaşării clinice, ce presupune să punem întrebările prefaţându-le cu următoarea declaraţie: „În numele binelui suprem (respectiva chestiune) calibrează ca adevărată.

Peste 100. Peste 200” etc. Contextualizarea afirmaţiei „în numele binelui suprem” sporeşte acurateţea deoarece transcende motivaţiile şi interesele personale egoiste.

Timp de mulţi ani, testul a fost considerat a fi un răspuns local al sistemului imunitar sau de acupunctura al corpului. Cu toate acestea, cercetările ulterioare au scos la iveală faptul că răspunsul nu era deloc unul local al corpului, ci un răspuns general al conştiinţei, manifestat în faţa unei substanţe sau declaraţii. Ceea ce este adevărat, benefic şi aduce prinos vieţii generează un răspuns pozitiv ce provine din câmpul impersonal al conştiinţei care este prezent în orice fiinţă. Acest răspuns pozitiv este indicat de jereşterea tonusului muscular ajjrpului. În general, cel mai des folosit este muşchiul deltoid, deoarece este considerat a fi cel mai bun muşchi indicator; cu toate acestea, oricare alt muşchi al corpului poate fi utilizat în acelaşi scop. (De exemplu muşchiul gambei, folosit adesea în acest scop de practicienii ştiinţei chiropractice.)

Înainte de p pune o întrebare (în forma unei declaraţii), este necesar să solicitaţi permisiunea, afirmând de exemplu: „Am permisiunea de a întreba ceea ce intenţionez” (Da/Nu). Respectiv, rostiţi următoarea

frază: „Această calibrare serveşte binelui suprem”.

Dacă o declaraţie este falsă, respectiv dacă o substanţă este nocivă, tonusul muscular slăbeşte atunci când subiectului i se cere să reziste. Acest lucru indică faptul că stimulul este negativ, neadevărat, împotriva vieţii – respectiv că răspunsul este „nu”. Răspunsul este foarte prompt, presupunând o durată extrem de scurtă. Corpul îşi va reveni apoi imediat, întorcându-se la tensiune musculară normală.

Pentru efectuarea testării kinesiologice există în principal trei modalităţi. Prima, cea mai uzuală şi folosită totodată şi în cercetare, reclamă prezenţa a doua persoane: cel care efectuază testarea, respectiv subiectul acesteia. Este de preferat ca testarea să aibă loc într-un mediu liniştit, lipsit de zgomot sau muzică de fundal. Subiectul testării îşi ţine ochii închişi. Cel care efectuează testarea trebuie să formuleze „întrebarea” într-o formă declarativă. Prin intermediul testării kinesiologice acestei întrebări declarative i se poate răspunde prin „da” sau „nu”. De exemplu, este *incorect* să întrebaţi: „Este oare acesta un cal sănătos?”. Forma corectă a aceleiaşi întrebări este următoarea: „Acest cal este sănătos”, respectiv corolarul acesteia „Acest cal este bolnav”.

După formularea acestei declaraţii, persoana care efectuează testarea apasă cu două degete pe încheietura mâinii întinse orizontal de subiect, exercitând o presiune moderată asupra acesteia şi spunându-i, în acelaşi timp, „rezistă”. Braţul subiectului va putea rămâne ferm şi puternic, fapt care indică un răspuns prin „da”, respectiv va slăbi, lucru ce corespunde unui răspuns prin „nu”. Răspunsul este foarte scurt şi imediat.

A doua metodă presupune să formaţi un cerc din degetul mare şi cel mijlociu de la o mână pentru a încerca să-l des faceţi apoi trăgând cu arătătorul celeilalte mâini. În cazul acestei metode există o diferenţă observabilă de putere între un răspuns

afirmativ şi unul negativ.

Cea de a treia metodă e cea mai simplă dar, ca şi celelalte, reclamă o oarecare practică. Ridicaţi pur şi simplu un obiect greu, precum un dicţionar mare sau câteva cărămizi, de pe o masă, păstrând în minte o imagine sau o afirmaţie adevărată, respectiv una falsă. Observaţi totodată faptul că veţi ridica greutăţile cu uşurinţă dacă vă gândiţi la ceva adevărat, dar veţi depune un efort susţinut dacă problema în cauză este falsă (adică neadevărată). Rezultatele obţinute se pot verifica folosindu-se şi celelalte două metode.

Calibrarea nivelelor specifice

Punctul critic dintre pozitiv şi negativ, dintre adevărat şi fals, sau dintre ceea ce este constructiv, respectiv distructiv se găseşte la nivelul calibrat 200 (vezi harta scalei conştiinţei). Tot ceea ce se găseşte deasupra valorii 200 este adevărat şi determină creşterea tonusului muscular al subiectului; tot ceea ce se găseşte sub această valoare este fals şi determină scăderea tonusului muscular al aceluiaşi subiect.

Se poate testa absolut orice afirmaţie, eveniment istoric sau persoană (indiferent dacă din prezent sau din trecut). Întrebările nu trebuie nici măcar verbalizate.

Calibrarea numerică:

Exemplu: „Rămână Marharshi calibrează peste nivelul 700”. (Da/Nu)

Sau, „Hitler calibrează peste nivelul 200”. (Da/Nu). La 20 de ani? (Da/Nu) La 30? (Da/Nu) La 40? (Da/Nu) în momentul morţii? (Da/Nu)

Aplicaţii

Testarea kinesiologică nu /poate fi folosită pentru a prezice viitorul, în rest nu există nicio limită în calea întrebărilor dumneavoastră. Conştiinţa nu are limite nici în timp, nici în spaţiu dar, cu toate acestea, permisiunea poate fi refuzată. Orice eveniment istoric, fie el prezent sau trecut, poate fi testat. Răspunsurile sunt impersonale şi nu depind nici de sistemul de credinţă al subiectului,

nici de cel al persoanei care face testarea. De exemplu, protoplasma manifestă o reacţie de aversiune la stimulii nocivi şi carnea ce sângerează. Acestea constituie calităţi ale materialelor testate şi sunt impersonale. De fapt „conştiinţa nu cunoaşte decât adevărul, deoarece numai acesta are o existenţă reală. Ea nu răspunde la falsitate, deoarece falsitatea nu are o existenţă propriu-zisă în realitate. Totodată, ea nu va răspunde corect nici întrebărilor egoiste sau non-integre, de genul celor care vizează investirea banilor în anumite acţiuni.

Prin urmare, răspunsul kinesiologic este doar o prezenţă. Aşa cum se întâmplă şi în cazul electricităţii, spunem că lumina este aprinsă. Atunci când spunem că este stinsă, ne referim, de fapt, la absenţa electricităţii. În realitate, nu există nimic de genul „nimicului”. Aceasta este o afirmaţie deopotrivă subtilă şi crucială pentru înţelegerea naturii conştiinţei. Conştiinţa este capabilă să recunoască doar Adevărul. Ea pur şi simplu eşuează să răspundă la falsitate. În mod similar, o oglindă reflectă o imagine numai dacă există un obiect de reflectat. Dacă nu există niciun obiect în faţa oglinzii, nu există nici vreo imagine reflectată în aceasta.

Pentru a calibra un nivel

Nivelele calibrate se raportează la o scală de referinţă specifică. Pentru a ajunge la aceleaşi valori ca în harta scalei conştiinţei redată în Anexa A, întrebările trebuie corelate cu aceasta, după cum urmează: „Pe o scală a conştiinţei umane de la 1 la 1.000, în care 600 indică iluminarea, acest obiect/acţiune/substanţă calibrează peste… (un număr)”. Sau: „Pe o scală a conştiinţei unde 200 constituie nivelul Adevărului, iar 500 nivelul Iubirii, această afirmaţie calibrează peste… (indicaţi un anumit număr)”.

Informaţii generale

Oamenii doresc în general să deosebească adevărul de falsitate. Prin urmare, afirmaţia trebuie făcută cât mai precis. Evitaţi folosirea termenilor generali precum „este

oare aceasta o slujbă bună?”. „Bună” în ce sens? Al salarizării? Condiţiilor de muncă? Posibilităţilor de promovare? Corectitudinea şefului?

Expertiza

Familiaritatea cu testarea generează o expertiză progresivă, întrebările adecvate încep să se ivească tot mai des şi pot deveni aproape incredibil de corecte. Dacă acelaşi subiect al testării lucrează împreună cu o aceeaşi persoană ce efectuează testarea pentru o anumită perioadă de timp, cel puţin una dintre aceste două părţi va dezvolta o calitate de o uimitoare acurateţe, care constă în principal în capacitatea de a indica cu precizie întrebările adecvate chiar şi atunci când subiectul nu are nicio idee despre acestea. De exemplu, persoana care efectuează testarea a pierdut un obiect şi începe să spună: „l-am lăsat în biroul meu” (Răspuns: nu) „l-am lăsat în maşină” (Răspuns: nu). Apoi, pe neaşteptate, subiectul testării aproape că „vizualizează” obiectul şi spune: „Întreabă: l-am agăţat pe uşa de la baie?”. Atunci cel care efectuează testarea spune: „obiectul este agăţat pe uşa de la baie”. (Răspuns: da). În cazul de faţă, subiectul testării nu avea nicio idee despre faptul că persoana care efectua testarea se oprise să alimenteze maşina şi-şi uitase geaca pe uşa toaletei benzinăriei.

Se poate obţine astfel orice informaţie, despre absolut orice lucru din prezent sau trecut. Uneori se pot obţine răspunsuri negative din motive probabil karmjce. Printr-o verificare încrucişată, acurateţea poate fi confirmată cu uşurinţă. Totodată, oricine îşi însuşeşte această tehnică, are la dispoziţie în mod instantaneu un număr mai mare de informaţii decât pot stoca toate computerele şi bibliotecile din întreaga lume. Prin urmare, posibilităţile acestei metode sunt în mod evident nelimitate şi uimitoare.

Limite

Din motive încă necunoscute, aproximativ zece la sută din totalul populaţiei lumii nu poate folosi tehnica

testării kinesiologice. Testul este corect numai dacă atât subiecţii testării, cât şi intenţia întrebării calibrează peste nivelul 200, fiind prin urmare integre. Absolut necesare sunt detaşarea, obiectivitatea şi alinierea cu Adevărul şi nicidecum opiniile subiective, observându-se chiar că dorinţa de a dovedi o anumită opinie implică riscul compromiterii testului. Uneori, de asemenea din motive nedescoperite încă, se întâmplă ca persoanele călătorite să nu se poaţăjeştajina pe cealaltă, trebuind astfel să apeleze la o a treia persoană.

Un subiect potrivit pentru testare este o persoană al cărei braţ se întăreşte atunci când are în minte un obiect sau o persoană iubită, respectiv slăbeşte, dacă se gândeşte la ceva negativ (frică, ură, vinovăţie etc).

Ocazional, se întâmplă ca şi un subiect potrivit pentru testare să dea răspunsuri paradoxale. Acest lucru poate fi rezolvat de obicei recurgând la tehnica de „palpare a glandei timus”, descoperită de doctorul John Diamond. (Cu pumnul strâns, apăsaţi de trei ori deasupra sternului, zâmbiţi şi spuneţi „ha-ha-ha” la fiecare palpare, imaginându-vă mental o persoană sau un obiect iubit.)

Astfel, dezechilibrul temporar va fi îndepărtat. Acesta poate fi ocazionat de faptul că aţi fost înconjurat recent de oameni negativi, aţi ascultat muzică death-metal sau aţi privit programe de televiziune violente etc. Energia muzicii negative are un efect dăunător asupra sistemului energetic al corpului pentru încă o jumătate de oră după ascultarea muzicii respective. De asemenea, o altă sursă obişnuită de energie negativă o reprezintă reclamele de televiziune.

După cum am afirmat şi mai devreme, metoda kinesiologică de a discerne adevărul de falsitate şi nivelele de adevăr presupune nişte cerinţe stricte. Având în vedere limitările, nivelele calibrate sunt enumerate pe larg în cărţile anterioare.

Explicaţie

Testul kinesiologic este independent de opiniile şi credinţele personale, fiind un răspuns impersonal al câmpului conştiinţei care, precum protoplasma, este impersonală în toate răspunsurile sale. Acest lucru poate fi demonstrat prin observarea faptului că răspunsurile la testare sunt aceleaşi indiferent dacă sunt sau nu verbalizate. Astfel, subiectul testării nu este influenţat de întrebare, deoarece nici măcar nu ştie care este aceasta. Pentru a demonstra acest lucru, faceţi următorul exerciţiu:

Cel care efectuează testarea se gândeşte la o imagine necunoscută subiectului şi spune: imaginea pe care o am în minte este pozitivă (sau adevărată, sau calibrează peste nivelul 200 etc). Dacă imaginea la care se gândeşte cel care efectuează testarea este pozitivă (Lincoln, Iisus, Maica Tereza etc) tonusul muscular al braţului subiectului se va întări. Dacă dimpotrivă, cel care face testarea are în minte o imagine negativă sau o afirmaţie falsă, braţul subiectului va slăbi instantaneu. Dat fiind că subiectul nu ştie la ce anume se gândeşte cel ce face testarea, rezultatele nu sunt influenţate de credinţele şi opiniile personale.

Tehnica kinesiologică corectă

La fel precum interesul principal al lui Galileo Galilei viza astronomia şi nu fabricarea telescoapelor, Institutul pentru Cercetări Spirituale Avansate este dedicat cercetării conştiinţei şi nu în mod specific kinesiologiei. Filmul video *Putere versus Forţă* demonstrează tehnica fundamentală a testării kinesiologice. Informaţii mai detaliate cu privire la ştiinţa kinesiologiei pot fi găsite pe internet. De exemplu, puteţi căuta pe motoarele de căutare după cuvântul kinesiologie. Există foarte multe referinţe, ca de exemplu link-ul Colegiului de Kinesiologie Aplicată (www.Icak.com) precum şi alte instituţii educaţionale.

Descalificare

Deopotrivă scepticismul (160) şi cinismul calibrează

sub valoarea 200, deoarece reflectă prejudecăţi negative. Prin contrast, o investigaţie validă necesită o minte deschisă şi onestă, lipsită de orice vanitate intelectuală. Toate studiile negative la adresa kinesiologiei comportamentale calibrează sub nivelul 200 (de regulă la 160), ca şi investigatorii înşişi.

Pentru o persoană obişnuită poate părea surprinzător că până şi unii profesori faimoşi pot calibra – şi chiar o fac – sub valoarea 200. Astfel, studiile negative sunt consecinţa unor persoane negative. Totodată, în mod paradoxal, eşecul investigatorilor care calibrează sub nivelul 200 confirmă, de fapt, adevărul metodologiei pe care ei încearcă să o discrediteze. Ei trebuiau să obţină rezultate negative şi aşa au şi făcut, fapt care, paradoxal, dovedeşte corectitudinea testului pentru detectarea diferenţei dintre integritate şi nonintegritate.

Orice nouă descoperire poate fi văzută ca o ameninţare la adresa sistemelor de credinţă prevalente. Faptul că a apărut o ştiinţă clinică a conştiinţei, ce validează Realitatea spirituală, este, desigur, de natură să atragă rezistenţe, deoarece reprezintă o confruntare directă cu dominaţia miezului narcisist al eului.

Sub nivelul 200 al conştiinţei înţelegerea e limitată de dominaţia Minţii Inferioare, care e capabilă să recunoască fapte, dar nu e încă în stare să înţeleagă adecvat sensul termenului *adevăr* (confundând *res externa* cu *res interna*), precum şi faptul că adevărul are implicaţii fiziologice total diferite de falsitate. În plus, adevărul e intuit şi evidenţiat de folosirea analizatoarelor de voce, de studierea limbajului corpului, de fluctuaţiile respiratorii şi ale presiunii sangvine, de răspunsul galvanic al pielii şi chiar de tehnica Huna de măsurare a distanţei pe care o radiază aura corpului. Unii oameni recurg la o tehnică foarte simplă, ce foloseşte propriul corp ca instrument de identificare a adevărului: stând în picioare, ei cad în faţă în cazul adevărului, respectiv în

spate în cazul falsităţii.

Din perspectiva unei contextualizări mai avansate, principiile prevalente sunt că Adevărul nu poate fi discreditat de falsitate mai mult decât ar putea fi lumina de întuneric. Domeniul nonliniar nu se supune limitelor lineare. Dintr-o paradigmă diferită Adevărul e comparat cu logica, nefiind dovedibil: de altfel, tot ceea ce poate fi dovedit calibrează maximum la nivelul 400. I Cercetarea kinesiologică asupra conştiinţei operează la nivelul \\600, adică la interfaţa dintre dimensiunile lineare şi nonliniare.

Discrepanţe

De-a lungul timpului ori în cazul unor investigatori diferiţi se pot obţine diferite calibrări, iar aceasta pentru o varietate de motive:

1. Situaţiile, oamenii, politicile şi atitudinile se schimbă în timp.

2. Atunci când se gândesc la ceva, oamenii înclină să folosească diferite modalităţi senzitive: vizuale, auditive, tactile etc. Dacă le cerem să se gândească la mama lor, ei îşi pot imagina cum arăta, ce voce avea, cum se simţeau în preajma ei etc. La fel, Henry Ford poate fi calibrat deopotrivă ca un tată, ca un industriaş, ca un om de mare impact în SUA etc.

Aceeaşi echipă, folosind aceeaşi tehnică, va obţine rezultate similare sub aspectul coerenţei interioare. Expertiza se dezvoltă prin practică. Există însă unii oameni care sunt incapabili să aibă o atitudine ştiinţifică şi detaşată, care nu pot fi obiectivi şi pentru care metoda kinesiologică nu va da rezultatele scontate. Dedicarea şi intenţia îndreptate spre adevăr trebuie considerate cu prioritate, înaintea opiniilor personale şi a dorinţei de a avea dreptate.

Despre autor

Note biografice şi autobiografice

Dr. DAVID R. HAWKINS este un renumit învăţător spiritual, autor şi conferenţiar în domeniul stărilor

spirituale avansate, cercetării conştiinţei şi Realizării Prezenţei lui Dumnezeu în forma Sinelui.

Lucrările şi înregistrările conferinţelor sale au fost larg recunoscute drept unice, prin faptul că o stare foarte avansată a conştiinţeia survenit în cazul unei persoane cu pregătire ştiinţifică şi clinică, aptă să relateze şi să explice ulterior aceste fenomene neobişnuite într-o manieră clară şi comprehensibilă.

Tranziţia de la starea normală a eului/minţii spre eliminarea acestora prin intermediul Prezenţei e descrisă în trilogia *Putere versus Forţă* (apărută în 1995), volum ce a atras laudele Maicii Tereza, *Ochiul Sinelui* (2001) *şi Sinele*: *Realitate şi subiectivitate* (2003), care au fost traduse şi în limba română şi sunt cotate cu 5 stele de recenziile de pe www.amazon.com.

Trilogia a fost precedată de o cercetare asupra Naturii Conştiinţei, publicată sub forma unei lucrări de doctorat cu titlul: *Analiza cantitativă şi calitativă şi calibrarea nivelelor conştiinţei umane*, ce reunea domeniile aparent separate ale ştiinţei şi spiritualităţii. Ea a fost realizată graţie descoperirii majore a unei tehnici care, pentru prima dată în istoria umană, permitea discernerea adevărului de falsitate.

Importanţa acestei lucrări de început a fost recunoscută prin recenziile favorabile şi laudative din *Brain*/*Mindbulletin* precum şi de prezentările ulterioare la Conferinţa Internaţională Asupra Ştiinţei şi Conştiinţei. De atunci, numeroase prezentări au fost oferite multor organizaţii, conferinţe spirituale, grupuri religioase şi monastice, inclusiv Forumului Oxford. În orientul îndepărtat, doctorul Hawkins e recunoscut drept învăţător al Căii Iluminării (Taie Ryoung Sun Kak Tosa).

Consecvent observaţiei sale conform căreia multe adevăruri spirituale au fost greşit înţelese de-a lungul timpului din cauza explicaţiilor insuficiente, doctorul Hawkins prezintă lunar seminarii în care oferă explicaţii detaliate ce sunt mult prea extinse pentru a putea fi

redate în formatul limitativ al unei cărţi. Înregistrările acestora sunt disponibile însă la cerere, împreună cu secţiunea de întrebări şi răspunsuri menită unei clarificări suplimentare (www.veritaspub.com).

Ţelul general al muncii sale de-o viaţă vizează recontextualizarea experienţei umane în termenii evoluţiei conştiinţei şi integrarea unei înţelegeri a minţii şi spiritului în forma unor expresii ale Divinităţii înnăscute ce stă la baza vieţii şi a Existenţei. Această dedicaţie este semnificată de afirmaţia „Gloria in excelsis deo!” ce-deschide şi încheie toate cărţile sale.

Sumar biografic

David R. Hawkins practică psihiatria din 1952 şi e membru pe viaţă al Asociaţiei Psihiatrice Americane, precum şi a numeroase alte organizaţii profesionale. Apariţiile sale televizate includ *The MacNeil/Lehrer News Hour*, *The Barbara Walters Show* şi *The Today Show*, documentare ştiinţifice şi multe altele.

Este autorul a numeroase articole ştiinţifice şi spirituale, cărţi, casete şi serii de conferinţe. Alături de laureatul premiului Nobel, Linus Pauling, este coautor al cărţii „*Orthomolecular Psychiatry – Psihiatria Ortomoleculară*”. Activitatea sa terapeutică, didactică şi de cercetare este menţionată în *Who's Who în America* şi *Who's Who in the World*. Pentru câţiva ani, a fost consultant al diocezelor Episcopale şi Catolice, ordinelor monastice şi Mănăstirii Zen.

Doctorul David R. Hawkins a ţinut numeroase conferinţe şi prelegeri, inclusiv la Westminster Abbey, la Universităţile Argentina, Notre Dame, Michigan, Fordham şi Harvard. A ţinut conferinţa anuală Landsberg la Facultatea de Medicină din San Francisco, Universitatea din California. De asemenea, este consultant a numeroase guverne pe domeniul diplomaţiei internaţionale, implicându-se activ în rezolvarea unor conflicte îndelungate ce constituie ameninţări majore la adresa păcii mondiale.

În recunoaşterea contribuţiei pe care a adus-o umanităţii, Doctorul Hawkins a fost înnnobilat, devenind Cavaler al Ordinului Suveran al Ospitalierilor Sf. Ioan din Ierusalim (fondat în anul 1070). Ceremonia a fost oficiată de către Prinţul de coroană Valdemar al Danemarcei, la Seminarul Teologic din San Anselmo, în luna octombrie 1995.

Notă autobiografică

Dacă adevărurile redate în această carte au fost derivate ştiinţific şi organizate în mod obiectiv, ca toate adevărurile de altfel, ele au fost, în primul rând, experimentate personal. O succesiune de stări intense ale conştiinţei, începute la o vârstă tânără, la început au inspirat şi apoi au direcţional procesul înţelegerii subiective care avea să ia, în cele din urmă, forma acestei cărţi.

La vârsta de trei ani a survenit pe neaşteptate o conştientizare completă a existenţei, o înţelegere non-verbală – dar completă – a semnificaţiei că „Sunt” – urmată imediat de revelaţia înfricoşată a faptului că ar fi putut foarte bine să nu exist deloc. Era vorba, fără îndoială, de o trezire bruscă din uitare, de o accedere la conştienţa fiinţării înseşi. În acel moment, şinele propriu s-a născut şi în conştiinţa mea subiectivă şi-a făcut intrarea dualitatea între „Este” şi „Nu este”.

De-a lungul copilăriei şi adolescenţei, paradoxul existenţei şi întrebarea referitoare la realitatea sinelui m-au însoţit constant. Uneori, şinele propriu aluneca înapoi într-un Sine mai mare, impersonal, iar temerea încercată iniţial în faţa non-existenţei, teama fundamentală de Neant, revenea.

În 1939 eram „băiatul cu ziarele” în Wisconsin, „beneficiind” de o rută de 17 mile. Într-o noapte întunecată de iarnă am fost surprins de furtună şi viscol la mare distanţă de casă, în condiţiile unei temperaturi de – 20 grade. Bicicleta a alunecat pe gheaţă, iar viscolul mi-a împrăştiat ziarele, aruncându-le pe câmpia

acoperită de zăpadă şi gheaţă. Am izbucnit în lacrimi de frustrare şi extenuare, hainele mele erau îngheţate bocnă. Pentru a mă feri din faţa vântului, am spart în crusta de gheaţă un adăpost din zăpadă, unde m-am ascuns. Curând tremuratul s-a oprit şi i-a luat locul o căldură delicioasă, apoi o stare de pace aflată dincolo de orice încercare de a o descrie. Aceasta era acompaniată de o imensă revărsare de lumină şi de o prezenţă a unei iubiri infinite, fără început şi sfârşit, şi care, în acelaşi timp, nu era diferită de propria mea esenţă. Pe măsură ce conştienţa mea se amesteca cu această stare iluminată şi atotprezentă, am început să uit de prezenţa propriului meu corp fizic, ca şi de lucrurile din jurul meu. Mintea mi se liniştise, toate gândurile încetaseră. Percepeam acut că singurul lucru real era o Prezenţă infinită, dincolo de timp şi de posibilitatea de a o descrie.

După o perioadă nedefinită şi aproape sustrasă timpului, am fost readus la cunoştinţă de cineva care îmi scutura genunchiul, apoi am zărit faţa înspăimântată a tatălui meu. Nu voiam deloc să mă întorc în corp şi în tot ce însemna acel lucru, dar pentru că îl iubeam mult pe tatăl meu şi vedeam că suferă, Spiritul meu a ales totuşi să o facă. Într-un fel, am empatizat cu teama sa în faţa morţii mele deşi, în acelaşi timp, ideea de moarte mi se părea a fi absurdă.

Nu am discutat cu nimeni despre experienţa mea subiectivă, neexistând niciun context în care să o pot descrie. Nu auzisem niciodată de experienţe spirituale, altele decât cele din vieţile sfinţilor. Dar, după această experienţă, realitatea acceptată a lumii a început să mi se pară doar provizorie, învăţătura religiilor tradiţionale pierzându-şi semnificaţia şi, paradoxal, am devenit agnostic. În comparaţie cu Lumina Divinităţii pe care o simţisem eu scăldând întreaga existenţă, divinitatea religiei tradiţionale pălise. În acest fel, spiritualitatea a înlocuit religia.

În timpul celui de-al doilea război mondial am fost

repartizat la un serviciu riscant, pe un distrugător de mine, fiind deseori aproape de moarte. Dar, spre deosebire de ceilalţi membri ai echipajului, nu mă temeam de ea. Era ca şi cum moartea îşi pierduse autenticitatea pentru mine. După război, fascinat de complexitatea minţii şi dorind să studiez psihiatria, m-am înscris la facultatea de medicină. Psihanalistul care mă îndruma, profesor la Universitatea Columbia, era, de asemenea, agnostic. Amândoi ne-am însuşit o viziune întunecată asupra religiei. Lucrurile au mers bine, ca şi cariera mea, eu începând să cunosc succesul.

Totuşi, calea mea nu s-a rezumat la progresele din viaţa profesională. Am căzut pradă unei boli progresive şi fatale, ce nu răspundea niciunui tratament existent. La vârsta de 38 de ani, maladia avansase la o stare extremă, eu fiind în tot acest timp conştient de faptul că eram pe moarte. Nu-mi păsa de corp, dar spiritul meu se afla într-o stare de suferinţă şi disperare extremă. Pe măsură ce momentul final se apropia, mi-a trecut prin minte un gând: „Şi dacă, totuşi, Dumnezeu există?” Aşa am început să mă rog: „Dacă există un Dumnezeu, atunci îl rog să mă ajute acum”. M-am abandonat lui Dumnezeu, oricare ar fi fost el, am căzut în inconştienţă şi când m-am trezit, am constatat că avusese loc o transformare de o asemenea forţă, încât eram paralizat de veneraţie.

Persoana care fusesem nu mai exista. Nu mai exista nici vreun sine sau eu personal, ci doar o Prezenţă Infinită, înzestrată cu o putere atât de nelimitată, încât mă ocupa cu totul. Această Prezenţă a înlocuit ceea ce fusesem „eu”; corpul meu şi acţiunile sale erau controlate numai de Voinţa Infinită a Prezenţei. Lumea era iluminată de claritatea unei Unităţi Infinite, ce se exprima pe sine prin revelarea tuturor lucrurilor, în frumuseţea şi perfecţiunea lor infinită.

Această linişte a continuat să dureze. Nu mai aveam o voinţă a mea, proprie, iar corpul fizic îşi vedea de treabă sub controlul voinţei deopotrivă infinit de

puternică, dar şi extrem de tandră a/ Prezenţei. În această stare, nu exista vreo nevoie de a mă gândi l-ai ceva. Toate adevărurile erau autoevidente, nefiind necesară (şi de altfel nici posibilă), nicio conceptualizare. În acest timp, sistemul meu nervos era extrem de suprasolicitat – de parcă ar fi transportat mai multă energie decât era proiectat s-o facă.

Efectiv eram inapt de a funcţiona în lume. Odată cu toate temerile şi anxietatea, dispăruse şi orice motivaţie obişnuită. Nu era nimic de făcut, totul era perfect. Faima, succesul şi banii deveniseră golite de semnificaţie. Prietenii mă presau să fiu pragmatic şi să revin la practica mea, dar nu aveam nicio motivaţie obişnuită pentru a face acest lucru.

Totuşi, am descoperit că puteam percepe realitatea din spatele personalităţii, am înţeles că originea emoţiilor se găsea în credinţa oamenilor că ei *erau* respectiva personalitate. Şi astfel, practica mea s-a reînnodat de la sine, devenind, în cele din urmă, imensă.

Oamenii veneau de pe tot cuprinsul Statelor Unite. În cele din urmă, am ajuns să am 50 de terapeuţi şi alţi angajaţi, 2000 de pacienţi trataţi, un număr de 25 de birouri, laboratoare de cercetare, tratând 1.000 de pacienţi noi în fiecare an. În plus, am fost invitat la numeroase emisiuni de radio şi televiziune, pe care le-am enumerat mai sus. În 1973, am rezumat munca mea în cartea *„Orthomolecular Psychiatry – Psihiatria Ortomoleculară*, Această lucrare, venită cu 10 ani înaintea timpului său, a avut darul de a crea tulburare.

Starea generală a sistemului meu nervos s-a îmbunătăţit încet şi apoi a survenit un alt fenomen – am simţit o bandă de energie dulce, delicioasă, ce curgea continuu, prin şira spinării şi ajungea în creier, unde crea o senzaţie intensă de plăcere continuă. Tot ceea ce mi se întâmpla în viaţă se petrecea prin sincronicitate, evoluând într-o armonie perfectă, iar miracolul devenise un loc comun. Originea a ceea ce lumea ar numi miracol

era Prezenţa, şi nu sinele meu propriu. Tot ceea ce mai rămăsese din „sinele" meu personal era un simplu martor pasiv al acestui fenomen. Cel care determina tot ceea ce se petrecea era un „Eu" mai mare şi mai profund decât propriul meu sine şi propriile mele gânduri.

Stările pe care le experimentam fuseseră raportate şi de alţii; astfel, am început să cercetez învăţăturile spirituale, inclusiv pe cele ale lui Buddha şi ale înţelepţilor iluminaţi, pe cele ale lui Huang Po, dar şi pe acelea aparţinând învăţătorilor mai recenţi, ca de exemplu Ramana Maharshi şi Nisargadatta Maharaj (confirmându-mi astfel faptul că experimentele trăite de mine nu erau unice). Deodată, am înţeles pe deplin Bhagavad Gītā, experimentând în cele din urmă acelaşi extaz spiritual pe care-l raportau sfinţii creştini şi Sri Rama Krishna.

Tot ceea ce exista în lume era luminos şi extraordinar de frumos. Toate fiinţele deveniseră Radiante şi exprimau Radianţa în tăcere şi splendoare. Părea că toată omenirea e motivată în realitate de iubire interioară, dar devenise pur şi simplu inconştientă cu privire la acest lucru; majoritatea vieţilor erau trăite ca şi cum le-ar fi trăit nişte adormiţi, care nu se treziseră încă la conştienţa care reprezenta, de fapt, adevărata lor natură. Toţi cei din jurul meu arătau de parcă ar fi fost adormiţi, dar erau incredibil de frumoşi – eram îndrăgostit de fiecare dintre ei.

A trebuit să pun capăt obiceiului meu de a medita o oră dimineaţa şi o oră înainte de culcare, pentru că acest lucru îmi intensifica starea de fericire într-o asemenea măsură, încât nu mai puteam funcţiona normal. Revenea o experienţă similară aceleia pe care o trăisem, copil fiind, în zăpadă, dar îmi venea tot mai greu să părăsesc acea stare pentru a mă reîntoarce în lume. Incredibila frumuseţe a tuturor lucrurilor radia în tot ceea ce exista perfecţiunea lor; iar acolo unde lumea vedea urâţenie, eu vedeam doar frumuseţe eternă. Această iubire spirituală

inunda orice percepţie. Toate graniţele dintre aici şi acolo, atunci şi acum, eu şi tu, dispăruseră.

Am petrecut mulţi ani în linişte interioară şi, în tot acest timp, puterea Prezenţei creştea. Nu mai aveam o voinţă personală. Sinele personal devenise un instrument al Prezenţei Infinite, acţionând după voinţa acesteia. Oamenii simţeau o pace extraordinară în aura acestei Prezenţe. Căutătorii căutau răspunsuri la mine dar, de vreme ce nu mai exista individualitatea David, am înţeles că, de fapt, ei îşi primeau răspunsurile de la propriul lor sine, care nu diferea deloc de al meu. Când priveam o persoană, regăseam acelaşi sine strălucind în ochii săi.

Dincolo de înţelegerea obişnuită, se petrecea miraculosul. Multe maladii cronice, de care suferisem ani de-a rândul, dispăruseră – vederea mi se normalizase spontan, nemaiavând nevoie de ochelarii pe care-i purtam de-o viaţă.

Ocazional, simţeam o energie extraordinar de plăcută; o Iubire Infinită începea să radieze pe neaşteptate din inimă, spre scena unei nenorociri. Odată, conduceam pe autostradă, când acea energie extraordinară a prins să radieze din pieptul meu; când am ajuns la o curbă, am văzut că acolo avusese loc un accident, roţile maşinii răsturnate se mai învârteau încă. Energia amintită a trecut cu mare intensitate în pasagerii maşinii lovite, apoi s-a oprit singură. Din nou, cu altă ocazie, în timp ce mă plimbam pe străzile unui oraş ciudat, energia a început să curgă spre blocul din faţa mea. Ajuns curând în faţa unei scene de bătaie de stradă, am constatat că „beligeranţii” au dat înapoi şi au început să râdă. Atunci, energia s-a oprit.

Schimbări profunde ale percepţiei au survenit pe neaşteptate şi în împrejurări improbabile. Pe când cinam singur în Long Island, la restaurantul Rothman’s, Prezenţa s-a intensificat pe neaşteptate până ce orice lucru şi persoană care părea separată în percepţia obişnuită s-a contopit într-o universalitate şi unitate

atemporală. În Tăcerea absolută şi lipsită de orice mişcare, am înţeles că nu există „evenimente” sau „lucruri” şi că, de fapt, nimic nu se întâmplă, pentru a trecutul, prezentul şi viitorul sunt numai artefacte ale percepţiei, cum este de altfel şi iluzia unui „eu” separat, obiect al naşterii şi morţii. Pe măsură ce şinele limitat şi fals se dizolva în Sinele universal al adevăratei sale origini, încercam o senzaţie de confort, de întoarcere acasă, o stare de pace absolută şi de izbăvire de toate suferinţele. Pentru că numai iluzia individualităţii este originea oricărei suferinţe. Atunci când înţelegem că universul este unul, complet şi una cu tot ceea ce este, etern şi fără sfârşit, nicio suferinţă nu mai este posibilă.

Îmi veneau pacienţi din toate ţările lumii, unii dintre ei fiind total lipsiţi de speranţă. Înfăşuraţi în cearşafuri albe, pe patul suferinţei lor, ei veneau după ce colindaseră prin toate spitalele, spre a găsi tratamentul şi speranţa vindecării din psihoze şi tulburări mentale incurabile. Mulţi erau muţi de ani de zile. Dar în fiecare pacient, dincolo de aparenţa zdrobită, bolnavă şi nevolnică, am văzut clar esenţa radiantă a iubirii şi frumuseţii, probabil că atât de ascunsă de suferinţă şi de imaginea obişnuită a acesteia, încât acel pacient sau pacientă era complet privat de iubire în această lume.

Într-o zi, o femeie mută a fost adusă la spital în cămaşă de forţă. Avea o dereglare neurologică severă şi nu putea sta în picioare. A intrat în spasme zbătându-se pe podea, ochii i se dădeau peste cap. Familia ei era destul de bogată şi, prin urmare, fusese consultată de nenumăraţi medici de-a lungul anilor – unii dintre ei fiind specialişti celebri în toată lumea. Fusese încercat orice tratament posibil şi profesia medicală renunţase în cele din urmă ca la un caz lipsit de speranţă.

Am privit-o şi am întrebat non-verbal: „Doamne, ce vrei să fac cu ea?” Am înţeles apoi că tot ce trebuia să fac era să o iubesc; atâta tot. Şinele ei interior i-a strălucit în ochi şi eu m-am conectat cu această esenţă

iubitoare. În aceeaşi secundă, ea s-a vindecat prin cunoaşterea propriei sale realităţi; ce s-a întâmplat cu mintea şi corpul ei nemaiavând vreo importanţă nici măcar pentru ea.

În esenţă, acelaşi lucru s-a petrecut în cazul a nenumăraţi pacienţi. Unii s-au recuperat în ochii lumii, alţii nu, dar însănătoşirea clinică n-a mai avut importanţă pentru aceşti pacienţi. Agonia lor interioară luase sfârşit; deoarece se simţeau iubiţi şi împăcaţi interior, chinul lor se sfârşise. Acest fenomen poate fi explicat doar prin a spune că realitatea fiecărui pacient a fost recontextualizată de Compasiunea Prezenţei, astfel încât el sau ea a experimentat vindecarea la un nivel ce transcendea lumea şi aparenţele acesteia. Pacea interioară a Sinelui ne-a cuprins pe amândoi, dincolo de timp şi identitate.

Am înţeles că orice chin şi suferinţă provine exclusiv de la *eu* şi nu de la Dumnezeu. Acesta era un adevăr pe care l-am comunicat în tăcere minţilor pacienţilor mei. Atunci când am intuit acest blocaj mental în cazul altui pacient (ce suferea de muţenie şi nu vorbise de mulţi ani), şi i-am spus prin intermediul minţii: „Îl blamezi pe Dumnezeu pentru ceva care ţi-a fost cauzat în realitate numai de propriul tău *eu* \ el a sărit brusc şi a început să vorbească, şocând infirmiera care a fost martoră la incident.

Dar munca a devenit din ce în ce mai obositoare, pentru ca, în cele din urmă, să mă copleşească. Veneau tot mai mulţi bolnavi şi aşteptam să se elibereze paturi, deşi spitalul cu care lucram construise o anexă specială pentru pacienţii mei. Am simţit o frustrare enormă în faţa imensei suferinţe umane şi a imposibilităţii mele de a mă ocupa de mai mulţi pacienţi în acelaşi timp.

Am simţit că trebuie să existe o cale de a aborda mai direct cauzele maladiilor obişnuite, eternul izvor al tristeţii şi suferinţei umane.

Atunci am început să-mi îndrept atenţia spre

kinesiologie, fiind uluit de potenţialul ei. Era „culoarul” dintre două universuri – lumea fizică şi lumea minţii şi a spiritului, o interfaţă între dimensiuni. Într-o lume plină de „adormiţi” ce s-au pierdut de sursa lor, aveam în faţă atât un instrument de recuperare, cât şi unul care, mai mult, avea căderea de a demonstra tuturor legătura pierdută cu realitatea superioară. Am început să testez fiecare substanţă, gând sau concept la care mă puteam gândi şi am cerut studenţilor şi asistenţilor mei să facă acelaşi lucru. Apoi am observat un lucru esenţial. În timp ce toţi subiecţii slăbeau când erau supuşi unor stimuli negativi – spre exemplu, luminile fluorescente, pesticidele şi îndulcitorii artificiali – studenţii disciplinelor spirituale, ce-şi crescuseră nivelul conştiinţei, nu slăbeau într-o măsură atât de însemnată ca oamenii obişnuiţi. Părea că în conştiinţa lor survenise o schimbare importantă şi decisivă – atunci când au înţeles că nu se aflau la mila lumii, ci erau afectaţi numai de ceea ce mintea lor credea. Probabil că procesul de a progresa pe drumul spre iluminare putea fi descris drept creşterea, abilităţii omului de a rezista în faţa vicisitudinilor existenţei, l inclusiv boala.

Şinele avea vădit capacitatea de a schimba lucrurile din lume prin simplul fapt de a le cunoaşte în lăuntrul lor; Iubirea schimba lumea de fiecare dată când lua locul non-iubirii. Întreaga schemă a civilizaţiei putea fi schimbată profund prin concentrarea acestei puteri a iubirii asupra unui punct specific. Ori de câte ori se întâmplă acest lucru, istoria se bifurcă spre drumuri noi.

Mi-a fost clar că aceste înţelegeri cruciale nu numai că puteau fi comunicate lumii, dar că puteau fi chiar demonstrate vizibil şi irefutabil. Părea că marea tragedie a vieţii umane fusese întotdeauna aceea că psihicul putea fi amăgit şi indus în eroare atât de uşor, discordia şi conflictul fiind consecinţele inevitabile ale faptului că omenirea nu are capacitatea de a distinge adevărul de falsitate. Dar în acest punct se găsea şi un răspuns la

această dilemă fundamentală, o modalitate de a recontextualiza natura conştiinţei însăşi şi de a face explicabile acele lucruri care altfel puteau fi numai presupuse.

Venise timpul să-mi părăsesc viaţa new-yorkeză, apartamentul din oraş şi casa din Long Island; descoperisem ceva mult mai important. Înainte de a-mi putea concretiza ideile, aveam nevoie să mă perfecţionez ca instrument. Mi-am părăsit aşadar munca şi tot ce implica ea şi am început să duc o viaţă modestă, într-un oraş mic, unde am petrecut următorii şapte ani în meditaţie şi studiu.

Însă starea atotputernică de fericire descrisă anterior continua să revină mereu şi mereu – independent de voinţa mea şi fără a fi căutată în mod special. În cele din urmă, am înţeles că trebuia să învăţ să trăiesc în această Prezenţă Divină şi – în acelaşi timp – să funcţionez în lume. Pierdusem de mult contactul cu ce se mai întâmpla prin lume. Pentru a mă putea ocupa de cercetare şi scris, era necesar să încetez orice practică spirituală şi să mă concentrez asupra lumii formelor. Am început să citesc ziarele şi să mă uit la televizor, pentru a înţelege despre ce este vorba în lume, cine erau persoanele publice şi care era nivelul dialogului social.

Experienţele excepţionale şi subiective ale adevărului – domeniul mistic ce afectează toată omenirea, pentru că transmite energia acestui nivel în conştiinţa colectivă – nu pot fi înţelese de către majoritatea oamenilor (cu excepţia căutătorilor spirituali), şi sunt, prin urmare, reduse la o semnificaţie limitată. Încercam să mă reîntorc la normalitate, pentru că, în sine, a fi normal şi obişnuit constituie o expresie a divinităţii. Adevărul sinelui nostru real poate fi descoperit pe drumurile vieţii de zi cu zi. Tot ceea ce trebuie să facem pentru aceasta este să trăim înconjuraţi de atenţie şi amabilitate faţă de ceilalţi. Restul se revelează de la sine, după un anumit timp necesar.

Dumnezeu şi lucrurile obişnuite nu sunt deloc noţiuni incompatibile.

Şi astfel, după o lungă şi circulară călătorie a spiritului, m-am întors la cea mai importantă muncă – aceea de a încerca să aduc Prezenţa măcar cu puţin mai aproape de înţelegerea şi atingerea semenilor mei.

Prezenţa e tăcută şi transmite o stare de pace, care constituie spaţiul în care şi prin care totul există şi primeşte experienţa. Este infinit de tandră şi totuşi dură ca o stâncă. Alături de ea, orice teamă dispare. Bucuria spirituală se petrece la un nivel liniştit de extaz inexplicabil. Deoarece experienţa timpului încetează, nu mai există aprehensiune ori regret, nici suferinţă, nici anticipare; sursa bucuriei e nesfârşită şi mereu prezentă. Neexistând început şi sfârşit, nu mai există nici pierdere, durere sau dorinţă, nimic nu trebuie făcut, totul este deja perfect şi complet.

Atunci când timpul se opreşte, toate problemele dispar, ele nu sunt altceva decât artefacte ale unui punct al percepţiei. Deoarece Prezenţa este acolo, nu mai există vreo identificare ulterioară cu mintea sau corpul. Atunci când mintea se linişteşte, gândul „ew *sunt*" dispare şi el la rândul său, iar Conştienţa Pură străluceşte întru iluminarea a ceea ce suntem, am fost şi vom fi întotdeauna, dincolo de toate lumile şi universurile, dincolo de timp şi prin urmare, fără început ori sfârşit.

Oamenii se miră: „Oare cum pot unii să atingă această stare a conştienţei", dar puţini urmează etapele necesare, poate tocmai pentru că sunt atât de simple. La început, dorinţa mea de a atinge această stare era intensă. Apoi am înţeles că am nevoie de disciplină pentru a putea acţiona cu o calitate constantă a iertării şi tandreţii, fără excepţie. Cine vrea să atingă această stare, trebuie să simtă compasiune pentru tot ceea ce există – inclusiv pentru propriul său sine şi pentru propriile sale gânduri. Apoi survine disponibilitatea de a

ţine dorinţele în suspensie şi de a abandona voinţa personală în fiecare moment. Deoarece fiecare gând, simţire, dorinţă sau acţiune a fost abandonată lui Dumnezeu, mintea a devenit din ce în ce mai liniştită. La început, am reflectat îndelung asupra multor istorii, volume şi paragrafe, apoi asupra ideilor şi conceptelor. Pe măsură ce renunţăm la dorinţa de a poseda respectivele gânduri, ele nu mai ajung la o asemenea elaborare, ci se fragmentează pe parcurs. În cele din urmă, am putut analiza însăşi energia ce se află în spatele gândului, chiar înainte ca acesta să devină gând.

Sarcina menţinerii acestei fixităţi şi constanţe a concentrării (fără a-mi permite nici măcar un singur moment de distragere de la meditaţie), a continuat şi în timp ce-mi vedeam de activităţile obişnuite. La început, acest lucru părea foarte dificil dar, pe măsură ce trecea timpul, a devenit obişnuit, automat, reclamând din ce în ce mai puţin efort pentru ca, în cele din urmă, să poată fi realizat complet fără efort. Procesul se aseamănă cu o rachetă ce părăseşte pământul. La început, ea are nevoie de o putere enormă, apoi – pe măsură ce părăseşte câmpul gravitaţional al Pământului – de tot mai puţină, pentru ca, în cele din urmă, să se deplaseze prin spaţiu sub propria sa inerţie.

Dintr-odată, pe neaşteptate s-a petrecut o schimbare în conştienţă, Prezenţa fiind acolo, inconfundabilă, neîndoielnică şi atotcuprinzătoare. Au existat câteva momente (puţine) de nelinişte şi teamă, atunci când şinele a murit, apoi absolutul Prezenţei a inspirat o străfulgerare de veneraţie. Această accedere a fost spectaculară – mult mai intensă decât orice altceva cunoscut. Nu are un corespondent în lumea experienţei obişnuite. Acest şoc profund este amortizat de iubirea ce însoţeşte Prezenţa. Fără sprijinul şi protecţia acelei iubiri, am fi anihilaţi.

A urmat un moment de teroare atunci când eul s-a agăţat de propria-i existenţă, temându-se că va fi nimicit.

În loc să se întâmple aşa ceva, în momentul morţii *eului*, locul său a fost luat de Sinele complet, o totalitate în care tot ceea ce există e cunoscut şi evident, în expresia perfectă a propriei sale esenţe. Odată cu non-localizarea a survenit şi conştienţă faptului că tot ceea ce a fost sau va fi e unul şi acelaşi lucru. Această unitate este absolut completă – dincolo de toate identităţile, sexele, dincolo de umanitate însăşi. Aşadar, nu mai trebuie să ne temem de suferinţă şi moarte.

Ceea ce se întâmplă cu corpul din acest punct încolo este lipsit de importanţă. La anumite nivele ale conştiinţei spirituale, suferinţele corpului se vindecă sau dispar în mod spontan. Dar în starea absolută, atare consideraţii sunt irelevante. Corpul îşi va urma drumul său determinat şi se va întoarce apoi acolo de unde a venit. E o chestiune lipsită de importanţă, nu ne mai afectează deloc acest aspect. Corpul apare mai curând ca un „<?!” decât ca un „*eu* \ ca un terţ sau un obiect exterior, ca o piesă de mobil iei din cameră. Faptul că oamenii se referă la corp ca şi cum acesta ar fi un „eu” individual poate părea de-a dreptul comic (dar e la fel de adevărat că nu există niciun mijloc de a explica realitatea acestei stări a conştienţei în lumea formei şi a dualităţii). Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să ne vedem de treabă şi să lăsăm Prezenţa să facă această ajustare socială. Cu toate acestea, atunci când cineva atinge starea sublimă de fericire, e foarte dificil s-o ascundă. Lumea poate fi orbită, iar oamenii vin de la mare depărtare pentru a fi în preajma acestei aure. Astfel, atât pentru căutătorii spirituali, cât şi pentru cei care nu încearcă decât o simplă curiozitate faţă de acest domeniu, sau pentru cei foarte bolnavi şi aflaţi în căutarea miracolelor, unii oameni pot deveni nişte magneţi şi o sursă de bucurie. În mod obişnuit, în acest punct există o dorinţă de a împărtăşi această stare cu ceilalţi şi de a o folosi în beneficiul tuturor.

Extazul care acompaniază «această condiţie nu este

cu totul stabil, există, de asemenea, şi momente de agonie profundă. Cele mai intense au loc atunci când această stare fluctuează sau – aparent fără un motiv justificat – încetează. Aceste momente atrag după ele perioade de disperare intensă, chiar teama că am fost abandonaţi de Prezenţă. Aceste căderi fac ca drumul să fie dificil şi depăşirea acestor încercări cere o voinţă puternică. În cele din urmă, devine evident că acest nivel trebuie depăşit pentru că, altminteri, ar exista mereu această suferinţă de a cădea din starea de graţie. Apoi, gloria extazului trebuie părăsită şi ea, atunci când se impune sarcina extrem de dificilă de a depăşi dualitatea, până ce trecem dincolo de toate opoziţiile şi chemările lor conflictuale. Numai că una e să renunţăm la lanţurile de fler ale eului, şi cu totul altceva să abandonăm lanţurile de aur ale bucuriei şi extazului. Acest lucru, perceput ca o renunţare la Dumnezeu, atrage după sine un nou nivel al fricii (niciodată anticipat înainte) – anume teroarea ultimă a singurătăţii absolute.

În propriul meu caz, teama de inexistenţă era formidabilă şi m-am retras din faţa ei în mod repetat când se apropia. A devenit apoi vizibil scopul agoniilor şi al nopţilor negre ale sufletului – ele sunt atât de greu suportabile, încât extraordinara lor suferinţă îndeamnă la efortul extrem cerut de surmontarea lor. Şi, atunci când oscilarea între infern şi paradis devine de nesuportat, dorinţa pentru existenţa însăşi trebuie abandonată. Numai atunci când este realizat acest lucru, putem trece dincolo de dualitatea Totalitate/vid, respectiv existenţă/ non-existenţă. Această culminare a lucrării interioare constituie cea mai dificilă fază, ultimă cumpănă, unde suntem foarte conştienţi că iluzia existenţei pe care o transcendem aici e irevocabilă. Din acest punct nu mai există întoarcere, iar spectrul ireversibilităţii face ca această ultimă barieră să pară cea mai teribilă alegere dintre toate.

Dar, în realitate, în această apocalipsă ultimă a

sinelui, în disoluţia singurei dualităţi rămase – cea a existenţei şi non-existenţei – însăşi identitatea se dizolvă în Divinitatea Universală, nemaiexistând nicio conştiinţă individuală. Apoi, pasul ultim, suprem, este făcut de Dumnezeu.

— David R. Hawkins